

Quế Cung

Contents

Quế Cung	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Chương 1 Mới Vào Giang Hồ	3
3. Chương 3: Chương 1.2	14
4. Chương 4: Chương 1.3	25
5. Chương 5: Chương 1.4	36
6. Chương 6: Chương 1.5	39
7. Chương 7: Chương 1.6	43
8. Chương 8: Chương 1.7	44
9. Chương 9: Chương 2 Sơn Trang Phù Vân	46
10. Chương 10: Chương 2.2	51
11. Chương 11: Chương 2.3	58
12. Chương 12: Chương 2.4	65
13. Chương 13: Chương 2.5	72
14. Chương 14: Chương 2.6	81
15. Chương 15: Chương 3 Oan Gia Đối Đầu	91
16. Chương 16: Chương 3.2	108
17. Chương 17: Chương 4: Hôn Nhân ‘ngọt Ngào’	124
18. Chương 18: Chương 4.2	129
19. Chương 19: Chương 4.3	135
20. Chương 20: Chương 4.4	141
21. Chương 21: Chương 4.5	147
22. Chương 22: Chương 5 Thiên Long Giáo	158
23. Chương 23: Chương 5.2	176
24. Chương 24: Chương Cuối Chân Tướng Rõ Ràng	189
25. Chương 25: Chân Tướng Rõ Ràng 2	194
26. Chương 26: Chương Cuối (tt)	206

Quế Cung

Giới thiệu

Tác giả: Trì Linh Quân Số trang: 128 Người dịch: Phan Lưu Ly Nhà xuất bản: Nxb văn học Nhà phát hành: Nhà xuất bản Văn học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/que-cung>

1. Chương 1: Mở Đầu

Sơn trang Phù Vân nằm trên đỉnh Ngạo Sơn, quanh năm mây khói mịt mù.

Hôm nay sơn trang Phù Vân có hỷ sự, thiếu chủ Đông Phương Huyền Dạ nghênh đón tân nương tử Bắc Đường Kính, đại tiểu thư của sơn trang Thanh Loan.

Đông Phương Huyền Dạ từ khi còn niên thiếu đã trợ giúp phụ thân đang mang trọng bệnh mà gánh vác toàn bộ gia tộc, tính tình chín chắn, kiệm lời, lạnh lùng, vô hình, nổi danh khắp thiên hạ với kiếm pháp Lưu Vân.

Lựa đồ đã được giăng đầy khắp sơn trang, thậm chí cũng được trải từ dưới núi cho tới tận hỷ đường.

Cuộc liên hôn lần này giữa hai đại gia tộc được xem như việc trọng đại của toàn võ lâm, môn phái khắp nơi đều cử người tới tham dự, chúc mừng.

Ai nấy đều biết, bốn đại gia tộc nổi tiếng trong võ lâm nhiều năm nay nắm giữ bí mật kho báu Quê Cung.

Tương truyền, khi tiền triều bị tiêu diệt, hoàng tộc còn lưu lại một người con. Tổ tiên của bốn đại gia tộc này chính là tứ đại hộ vệ bảo vệ bên hoàng thượng tiền triều. Khi ấy, hoàng thượng đã gửi gắm lại người con này cho bọn họ, đồng thời cũng giao lại cả bí mật Quê Cung, hy vọng tương lai có thể dựa

vào kho báu khổng lồ Quê Cung này gây dựng lại cơ đồ. Tứ đại hộ vệ sau đó chia miếng da dê vẽ bản đồ kho báu thành bốn phần, mỗi người giữ một phần, thậm chí còn thề rằng sẽ dồn toàn lực trợ giúp thái tử phục quốc. Chỉ là ý trời khó đoán, thái tử chưa được đầy năm đã yếu mệnh qua đời, tứ đại hộ vệ chẳng còn cách nào khác, đành từ bỏ tâm nguyện của tiên đế, xa rời thị phi, quy ẩn giang hồ. Bởi vì lo sợ kho báu Quê Cung rơi vào tay kẻ xấu, bọn họ không hề chôn giấu da dê này cùng thái tử mà mỗi người tự cất giữ một phần.

Một nguyên nhân khác khiến cuộc liên hôn này trở nên trọng đại chính là, của hồi môn của Bắc Đường Kính chính là mảnh da dê kho báu mà nhà Bắc Đường cất giữ bao năm nay. Thế nên Tất nhiên môn phái không hề nhận được thiệp báo hỷ cũng tới đây tề tựu đông đủ, chỉ là đều bị đẩy ra khỏi cửa. Mọi người đồn rằng, sau khi biết nhà Bắc Đường tuyệt hậu, họ liền quyết định đem mảnh da dê bảo bối này làm của hồi môn theo trường nữ, cũng coi như truyền lại cho cháu ngoại.

Kiếp tám người khiêng, trang trí các loại hoa tươi như tường vôi, mẫu đơn... trông vô cùng rực rỡ, tráng lệ. Tú cầu ngũ sắc treo đầy quanh mái kiệu, không ngừng rung đưa trong gió. Tân nương mặc bộ y phục đẹp đẽ, chiếc khăn trùm đầu thêu hình long phụng dài tới tận eo. Bắc Đường Kính vốn đoan trang, hào

sảng, lại đặc biệt hiểu rõ đại nghĩa, theo lời phụ mẫu xuất giá, không nửa lời oán thán, chỉ là thực tâm cũng không lấy gì làm vui vẻ.

Cả đoạn đường từ sơn trang Thanh Loan tới đây, rất nhiều người tán thưởng, rất nhiều người hoan hô, chúc mừng, chỉ riêng mình nàng ngồi trong kiệu hoa vẫn tâm lặng như nước.

Được rước về trên kiệu tám người khiêng, trang hoàng lộng lẫy, trong tay Bắc Đường Kính mang theo vật báu gia truyền nên tâm thế không hề thấp.

Kiệu hoa từ từ tiến vào sơn trang, tiếng đàn tiếng hát náo nhiệt cực kỳ hoan hỷ.

Tiểu hoa đồng đi tới cạnh bên tân nương, hứng khởi tung hoa, những cánh hoa trắng tinh, vàng rực, hồng đào ngợp trời khiến tân nương trong phút chốc chẳng khác nào thiên tiên hạ phàm.

Tân lang Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười nhìn về phía trước, đôi mày kiếm lạnh lùng thường ngày giờ đã giãn ra.

Bắc Đường Kính bê theo chiếc hộp điêu khắc tinh tế bằng gỗ Tứ Đà, từng bước tiến về phía trước, nghĩ đến chốc nữa sẽ giao nó lại cho người khác, nàng cảm thấy như thoát được gánh nặng. Còn chưa kịp phản ứng, Bắc Đường Kính đã phát hiện trên cổ tay phải mình đột nhiên chảy máu. Không ngờ kẻ ra tay nhanh đến độ tránh được tai mắt của tất cả mọi người. Đến khi, trên tay trái xuất hiện một nhát cắt nữa, nàng lập tức cảm nhận ra thứ ám khí làm tổn thương nàng đã được tẩm độc. Nàng bất đắc dĩ buông hộp trong tay ra, nhanh chóng phong tỏa huyết đạo trên hai cánh tay của mình.

Lúc chiếc hộp rơi ra, còn chưa chạm đất, mọi người mới phát hiện có chuyện không hay xảy ra. Hộ vệ của Bắc Đường Kính vội tiến lên phía trước, thế nhưng kẻ thần bí kia đã lướt tới bằng tốc độ xuất thần nhập hóa, trước mắt mọi người chỉ là một bóng trắng đang tiến về phía chiếc hộp. Trong khi tiểu hoa đồng đứng cạnh tân nương chẳng hề nhận ra, vẫn vui vẻ mỉm cười, tay liên tục tung hoa. Đến khi chiếc hộp rơi xuống chân, cô bé mới hiểu kì cú xuống nhặt lên. Khoảnh khắc bóng trắng kia xông tới, đem cả hoa đồng lẫn chiếc hộp bay thẳng lên trời.

Chiếc khăn trùm đầu của Bắc Đường Kính bị gió thổi tung lên, gương mặt tuyệt sắc đồng thời xuất hiện. Giỏ hoa rơi cạnh chân nàng, những cánh hoa ngũ sắc vẫn tung bay ngợp trời.

Hai mắt Đông Phương Huyền Dạ hiện lên vẻ kinh hãi, thét một tiếng lớn về phía thân hình đang bay đi kia “Tiểu muội...”

2. Chương 2: Chương 1 Mới Vào Giang Hồ

Type-er: Trúc Hạnh

Tháng tư ánh nắng chói chang, trong biệt viện hoa lệ rộng lớn, đám người hầu đang thì thầm to nhỏ với nhau. Tiểu thư Nam Cung Cửu khoảng thời gian trước trúng phải kịch độc kỳ quái đã qua đời, nay đột nhiên khởi tử hồi sinh. Sau khi điều dưỡng một thời gian, nàng lại có thể bắt đầu chạy nhảy khắp nơi. Nghe nói, hôm nay tâm trạng nàng rất tốt, muốn ra ngoài dạo chơi.

“Nghe nói, Cửu tiểu thư lại sắp ra ngoài.”

“Thật sao? Ấy dô...”

“Thật đấy, không sai được đâu, Liên Kiều khi nãy vừa nói cho tôi nghe.”

“Mau đi báo cho các hàng quán, đề phòng cẩn thận.”

“Cửu tiểu thư vừa mới tỉnh dưỡng sức khỏe, đã vội đòi ra ngoài rồi sao?”

“Chắc nhớ đàn ông rồi...”

“...”

“Cửu tiểu thư tới, mau tránh ra.”

Đám gia đình thị nữ khi nãy tùm nập năm tùm ba trong nháy mắt đã đồng loạt biến mất, có người trốn vào sau cột trụ, có người trèo cả lên cây, có người thì lên vào trong phòng. Trước mặt, một bóng áo tím mỹ lệ xuất hiện, trong tiền viện trống không, nàng ngo trái ngo phải, giống như đang tìm thứ gì đó. Nàng quay hết

mấy vòng, trong lòng thầm nghĩ “Thật kỳ lạ, cả biệt viện lớn như thế này, tại sao chẳng thấy bóng người nào hết nhỉ?”

Chẳng bao lâu, nha hoàn Liên Kiều chạy tới, thở hổn hển nói “Cửu tiểu thư, em vừa đi lấy ngân lượng nhưng chường quần chỉ chi cho mười lượng, nói rằng đây là quy định mới nhất của lão thái gia.”

“Thật ki bo, mười lượng bạc mà cũng dám đưa.” Tiểu thư Nam Cung Cửu trong lời đồn đại này giờ đưa tay sờ mũi, nhẹ chớp hai mắt, y phục màu tím càng khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng thêm rạng ngời. Chỉ là nàng một tay chống nạnh, một tay đưa ra trước mặt nha hoàn “Tiền đâu?”

“Dạ ở đây...” Nha hoàn thoáng lạng người, sau đó ngoan ngoãn đặt tiền vào tay Cửu tiểu thư.

“Được rồi, em về đi, ta sẽ tự mình dạo chơi.” Nam Cung Cửu vẫy tay, sau đó nhấc chân bước ra ngoài cửa lớn.

“Á!” Liên Kiều thét một tiếng, vội vã xông ra theo “Không được đâu, Cửu tiểu thư!”

“Làm sao thế?” Nam Cung Cửu nghi hoặc nhìn Liên Kiều tỏ ý không hiểu.

“Nếu người lại ra ngoài gây chuyện thị phi, làm việc ác, lão gia nhất định sẽ phạt nô tì mất.”

Gây chuyện thị phi, làm việc ác? Nam Cung Cửu trợn mắt, há miệng ngạc nhiên. Thử hỏi làm gì có thiên kim tiểu thư cổ đại nào lại thích ra ngoài gây chuyện thị phi, làm việc ác chứ? Thực đúng là có dịp mở rộng tầm mắt... Rất nhanh, nàng định thần, nghiêm nghị nói “Không có chuyện đó đâu, ta chỉ ra ngoài thư giãn tinh thần chút thôi.”

“Vậy xin hãy đưa em theo, Liên Kiều đảm bảo sẽ không gây ảnh hưởng tới việc tiểu thư thư giãn, trừ phi có chuyện em mới ra tay thôi.” Liên Kiều đưa lời thề thốt.

Cửu tiểu thư sờ cằm như đang suy nghĩ điều gì. Nói ra nàng vô duyên vô cớ xuyên không về đây đã hơn nửa tháng nhưng đến nay vẫn chưa được ra ngoài, hơn nữa tại sao nghe mấy câu nói của nha hoàn này nàng lại thấy toàn thân sớn gai ốc... Nếu đã như vậy, thôi thì cứ để nha hoàn này theo, an toàn vẫn là trên hết. Nghĩ vậy nàng liền gật đầu nói “Vậy em dẫn đường đi.”

Cánh cửa lớn sơn đỏ của phủ Nam Cung từ từ mở ra, Nam Cung Cửu bước qua thềm cửa, giơ tay ưỡn người. Chỉ trong chớp lát, người đi kẻ lại trên đường đều nhìn nàng chăm chú giống như bị trúng phải bùa.

Sắc trời tuyệt đẹp, gió xuân hiu hiu, bỗng đâu có tiếng người thét lên thất thanh “Nam Cung Cửu tới rồi...”

Chỉ trong nháy mắt, dây phố nhộn nhịp, thanh bình loạn lên như kiến vỡ tổ, các chủ quán trốn chạy với vẻ mặt hoang mang, tất cả cửa tiệm đều nhất loạt đóng cửa. Thử phản ứng này, tốc độ đó, tần suất kia thực khiến cho Nam Cung Cửu vừa mới xuyên không tới đây than ngán thở dài.

Lại đi dạo trên con phố vừa rồi hỗn loạn bụi bay mịt mù, nay đã tĩnh lặng, chỉ toàn rác rưởi. Nam Cung Cửu buồn bã, mấy ngày nay nàng đã soi gương rất nhiều, nếu ở thế kỷ hai mốt, với dung mạo xinh đẹp tràn trề sức sống này, tin chắc ai gặp cũng yêu. Thậm chí đêm ngủ nàng vui tới độ nằm mơ cũng miệng cười toe toét. Kết quả... thế giới này làm sao vậy chứ?

Còn đang mãi nghĩ nàng ngửi thấy mùi hoành thánh thơm lừng bay tới. Nam Cung Cửu chẳng thể nhẫn nhịn, cứ thế đi theo tiếng gọi của mùi thơm. Lúc tới cửa hang, nhìn những miếng hoành thánh trong nồi, nàng không khỏi liếm môi thèm thuồng.

Bỗng Nam Cung Cửu thấy những miếng hoành thánh không ngừng rung rẩy.

Hơn nữa, còn rung lên một cách đáng sợ.

Nam Cung Cửu đi vòng ra phía sau, liền bắt gặp người bán hàng đang ngồi nấp dưới quán, nàng ngạc nhiên hỏi “Anh ngồi đây không thấy nóng sao?”

Lúc này, anh ta mới nhận ra lưng mình đang áp vào lò lửa thét lên một tiếng thảm thiết rồi nhảy bật ra ngoài.

Nam Cung Cửu định tới đỡ hần ta, ai ngờ hần đã bò dậy, miệng không ngừng lảm nhảm “Nữ hiệp tha mạng! Nữ hiệp tha mạng!”

Nam Cung Cửu lúc này đã thực sự bức bối, túm cổ áo hất lên nói “Ta muốn ăn hoành thánh.” Cùng lúc đó, nàng bỗng nhận ra không ngờ bản thân có thể nhắc bỗng một người đàn ông lên dễ dàng đến thế.

Oa, lẽ nào ông trời ban cho thần lực? Gã bán hàng kêu lên thảm thiết, miệng không ngừng xin tha, còn Nam Cung Cửu vẫn đắm chìm trong niềm vui to lớn khi được xuyên không.

Dân cư hai bên đường, nhà nào nhà nấy mở hé cửa ra nhìn, sau đó đưa lời ai oán “Nam Cung Cửu lại ra ngoài gây hại nhân gian rồi!”

Liên Kiều khê ho vài tiếng, đưa lời nhắc nhở “Tiểu thư, xin người bình tĩnh, vẫn nên ăn hoành thánh trước đi.”

“Rất có lý!” Nam Cung Cửu gật đầu, hạ tay, tiện miệng hỏi một câu “Hoành thánh bao nhiêu tiền một bát?”

“Không mất tiền!” Gã bán hàng run rẩy đáp lời, sau đó mở nắp vung, nhanh nhẹn thả hoành thánh vào nước.

Nam Cung Cửu nghe vậy lại nói thêm “Vậy cho ta hai bát.”

Nam Cung Cửu kéo Liên Kiều ngồi xuống, cùng nàng thưởng thức hoành thánh. Đang ăn ngon lành, con đường yên ắng bỗng vang lên tiếng chuông đầy quái dị. Nam Cung Cửu ngược mắt nhìn lên, trước mắt có một người cầm theo một tấm cờ trắng đang đi lại. Lúc đến gần nàng mới nhận ra kẻ đó là một người mù, tuổi tác không lớn, trông cũng có vài phần thanh tú. Trong lòng Nam Cung Cửu thầm nghĩ, dù sao hoành thánh cũng được ăn miễn phí rồi, vậy thì mười lạng bạc kia đem bố thí cho người này cũng tốt. Coi như là việc thiện đầu tiên của nàng sau khi xuyên không tới đây.

Nàng háng giọng, đang định hỏi xem xưng hô thế nào, chẳng ngờ, vừa nghe tiếng động, người đó bỗng bỏ chạy thục mạng. Đối với một người mù mà nói, tốc độ và cảm giác phương hướng vừa rồi thực sự khiến người ta nhìn mà không khỏi ngạc nhiên. Nam Cung Cửu khó hiểu nghiêng đầu nhìn Liên Kiều hỏi “Ta còn chưa lên tiếng, sao anh ta đã chạy rồi?”

“Tiểu thư, người quên rồi sao? Khoảng thời gian trước, trong kịch viện người đã chọc ghẹo hấn mà.”

Chọc ghẹo? Người cổ đại thật là hào sảng. Nam Cung Cửu có chút choáng váng “Tại sao ta lại chọc hấn?”

Liên Kiều gãi đầu, mơ màng đáp “Chẳng tại sao hết... tiểu thư chọc ghẹo đàn ông còn cần lý do sao?”

Không cần lý do? Giây phút nghe được câu trả lời này, Nam Cung Cửu chẳng khác nào hóa đá. Thì ra ở đây chọc ghẹo đàn ông có thể quang minh chính đại như vậy sao? Nếu vậy... nàng cảm thấy bản thân đích thực được đưa tới thiên đường. Trúng lớn rồi, ha ha ha!

Sau một hồi cười ngốc nghếch, Nam Cung Cửu động tai lên nghe, nếu nàng phán đoán không nhầm thì đây là tiếng vó ngựa đang dồn dập lao đến.

Vó ngựa? Nam Cung Cửu quay đầu lại đầy hứng khởi, chỉ thấy một con ngựa ô đang phi nhanh tới. Lúc ngang qua chỗ nàng đang đứng, con ngựa càng chạy nhanh hơn, tạo thành một trận cuồng phong với gió và cát. Nam Cung Cửu đưa tay dụi mắt, đến khi mở mắt ra con ngựa kia đã quay lại, dừng ngay trước mặt nàng.

Người đàn ông ngồi trên lưng ngựa cất tiếng hỏi “Nàng là Nam Cung Yến?”

Khuê danh của Nam Cung Cửu đích thực là Nam Cung Yến, chỉ là gần như chẳng có mấy ai dám gọi nàng như vậy. Nàng hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn lên, định xem xem người đàn ông có giọng nói trầm ồm này rốt cuộc trông như thế nào. Bỗng, bên tai nàng nổ “oang” một tiếng, hai mắt dán chặt vào dung mạo của người đó, thậm chí nàng còn chẳng hề biết, khóe miệng mình đã trào ra dòng nước miếng lóng lánh.

Người đàn ông ngồi trên lưng ngựa mặc bộ y phục màu đen, mày kiếm, mắt phụng, mũi thẳng, môi mỏng, cằm chẻ,... đúng là một người đàn ông tuyệt mỹ.

Nam Cung Cửu bất giác đưa tay ôm ngực, chỉ sợ trái tim bé nhỏ chưa từng chứng kiến cảnh tượng đẹp đẽ như vậy sẽ hứng khởi mà chạy ra ngoài. Cùng lúc Liên Kiều vội vã rút khăn tay lau nước miếng cho nàng gọi “Tiểu thư, tiểu thư.”

Nam Cung Cửu định thần khỏi cơn mê giai bộc phát. Xem ra người này không hề sợ nàng, rất tốt, rất tràn đầy khí khái. Nàng chớp mắt, nhẹ mỉm cười, đáp “Ta là Nam Cung Yến, nhưng sao chàng lại biết?”

“Đã nghe đại danh từ lâu.” Người đó một tay cầm cương ngựa, một tay cầm kiếm, nhìn dáng vẻ thì hình như không hề có ý định xuống ngựa nói chuyện, thế nên Nam Cung Cửu đành phải tiếp tục ngẩng đầu hỏi “Chàng là...”

“Đông Phương Huyền Dạ, đặc biệt tới đây để bái kiến Nam Cung lão tiên bối.”

“Ồ, ông nội ta à...” Chính là lão đầu ki bo chỉ chịu cho nàng có mười ngân lượng đây mà. Nam Cung Cửu đang mãi mê ngắm trai đẹp, liền thấy Liên Kiều thì thầm bên tai “Trang chủ sơn trang Phù Vân đã tới, người mau về thông báo cho lão thái gia một tiếng.”

Nam Cung Cửu chậm chạp đáp “Vậy em còn không mau quay về thông báo?”

‘Dạ...’ Liên Kiều đáp một tiếng rồi nhanh chóng chạy về.

Nam Cung Cửu đứng lên đầy yếu điệu, dịu dàng nói ‘Nếu đã tình cờ gặp gỡ, vậy để ta dẫn đường nhé!’

Đông Phương Huyền Dạ hình như đang ngẫm nghĩ điều gì, do dự một thoáng rồi xuống ngựa, nói ‘Vậy xin phiền Cửu tiểu thư.’

Nam Cung Cửu lén liếc chàng một cái, rồi lại lên tiếng ‘Không cần khách khí, đều là người quen mà...’ Vì Đông Phương Huyền Dạ cao hơn Nam Cung Cửu cả một cái đầu, thân hình vạm vỡ, khí thế hơn người khiến Nam Cung Cửu mới đi một đoạn đường ngắn đã cảm thấy hô hấp khó khăn, xem ra là triệu chứng của bệnh mê giai phát tác. Để giảm bớt bệnh trạng, nàng kiểm chuyện nói ‘Không biết trang chủ tìm gặp ông nội ta vì chuyện gì?’

Đông Phương Huyền Dạ ung dung đáp ‘Chẳng phải là vì hôn sự của nàng sao?’

Nam Cung Cửu lặng người, sau đó mặt đỏ như trái cà chua, thoáng mừng thầm trong dạ ‘Hôn sự?’

Nổi khổ não xuyên không tức thì biến mất, nàng khép nép, bên lên cúi đầu đi cạnh bên Đông Phương Huyền Dạ, hai tay rút vào trong áo, ngoắc lại thẹn thùng. Người đàn ông tựa hồ bước ra từ tiểu thuyết võ hiệp này không ngờ lại là vị hôn phu của nàng...

‘Cửu tiểu thư, hình như đến rồi đó.’ Đông Phương Huyền Dạ dẫn theo con ngựa dừng lại trước cửa phủ, trong khi Nam Cung Cửu đã đi quá lên phía trước bấy giờ đang ngại ngần quay về. Đông Phương Huyền Dạ lúc này mới để mắt tới nàng, Nam Cung Yến vốn nổi danh không chỉ bởi những hành động ác độc mà phần nhiều còn do nhan sắc tuyệt mỹ. Lúc này, chỉ thấy nàng ta hai má đỏ phây, mỉm cười bên lên, ánh mắt đầy nét thẹn thùng. Đông Phương Huyền Dạ chợt thấy bản thân đã đường đột quá, người ta suy cho cùng cũng là tiểu thư khuê các ‘Cửu tiểu thư, tại hạ nói chuyện có phần đường đột, nếu có gì mạo phạm, xin nàng lượng thứ.’

‘Thích thì cứ mạo phạm, ta bằng lòng!’ Nam Cung Cửu mím chặt môi, quyết không để bật cười thành tiếng.

‘Ta cùng lão đệ Tây Môn từ nhỏ đã kết bái huynh đệ, thân thiết như người nhà, sau này, nàng chính là em dâu của ta rồi.’

Em dâu? Đợi đã! Nam Cung Cửu bừng tỉnh khỏi cơn mê giai, trợn mắt hỏi chàng ‘Ai là lão đệ Tây Môn của chàng?’

Đông Phương Huyền Dạ cau mày, đáp lại ‘Tây Môn Phiêu Tuyết.’

‘Tây, Môn, Phun, Huyết... là tên nào?’

‘Hôn phu của nàng.’ Đông Phương Huyền Dạ vừa nói dứt lời, cửa lớn phủ Nam Cung cũng mở ra, một đoàn người bước ra nghênh tiếp. Lão thái gia bật cười hỉ hả đáp ‘Đông Phương trang chủ đại giá quang lâm sao không báo trước cho lão phu một tiếng?’

1. Phiêu Tuyết và Phun Huyết trong tiếng Trung đồng âm khác nghĩa

‘Bởi vì sự việc gấp gáp, nên tiểu diệt đành đích thân phi ngựa tới đây.’

Lão thái gia lại khách khí đưa lời ‘Phu nhân trong nhà thế nào?’

‘Nàng rất ổn ạ.’ Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười, gật đầu đáp khẽ.

Nam Cung Cửu vẫn đứng tại chỗ, nhìn con ngựa đang động vó trước cửa phủ, khóe miệng thoáng co giật, nàng cảm thấy bản thân quá bị kịch.

Đông Phương Huyền Dạ đến viếng phủ Nam Cung đích thực là vì việc hôn sự, thế nhưng trọng điểm lại không phải chuyện đó mà là vấn đề của hồi môn. Nhà Nam Cung vội vã gả Nam Cung Yến đi, thì ra là muốn đưa miếng da dê bản đồ kho báu theo Nam Cung Yến tới nhà Tây Môn. Bởi vì, từ đời lão thái gia, nhà Nam Cung đã thoái ẩn giang hồ, đồng thời chuyển sang buôn bán. Thế nên những chuyện trên giang hồ, đặc biệt là bí mật về kho báu chính là điều họ muốn đẩy đi ngay tức khắc.

Nam Cung Cửu cong miệng mỉm cười ngồi cạnh bên lão thái gia. Khi nghe họ nhiệt tình bàn bạc chuyện hôn sự, nàng không khỏi nghiêng rằng chịu đựng, thậm chí còn chịu tới mức cực điểm. Thì ra nàng chỉ là một công cụ để đẩy rắc rối đi, vậy nên nỗi bi ai trong lòng càng tăng thêm gấp bội. Tuy có một khoảnh khắc nào đó, nàng cũng đã nổi niềm hứng thú với tấm bản đồ kho báu đó, thế nhưng hạ sinh một thiếu nữ tuyệt trần chỉ để bọn họ thuận lợi rút lui khỏi giang hồ, thực khiến cả người và thần phẫn nộ. Nếu người khiến nàng phải hạ sinh là Huyền Dạ ngựa đen thì nàng còn có thể suy nghĩ, đằng này lại là một kẻ, mà nghe cái tên ‘Tây Môn Phun Huyết’ thôi đã thấy buồn nôn rồi.

Nam Cung Cửu ngoài mặt bình thản, trong lòng thầm đưa ra quyết định.. Đúng vậy, nàng phải đào hôn!

Sau khi Đông Phương Huyền Dạ rời đi, người trong nhà Nam Cung lại tề tựu đông đủ, không ngừng bàn luận.

‘Tám bản đồ kho báu nhà Bắc Đường đã mất vì họ hành sự quá khoa trương. Thế nên chúng ta nhất định không thể ngu ngốc như vậy được.’

‘Thực ra trọng tâm vấn đề không chỉ có vậy, Đông Phương trang chủ hình như muốn mượn cơ hội này để tìm muối muối đã mất tích sáu năm nay mà thôi.’

‘Đúng thế ! Ai cũng biết Đông Phương Huyền Dạ vốn coi tiểu muội mình như viên minh châu ngọc dạ, nhất mực cưng chiều, vậy mà đứa trẻ đứa trẻ đó đã bị bắt đi nhiều năm rồi mà không có chút tin tức.’

‘Vậy chúng ta có nghe theo ý hấn, phải tất cả người dưới đi bảo vệ tám bản đồ kho báu?’

‘Đương nhiên là phải bảo vệ rồi, có điều... tốt nhất là nên tráo đổi thật giả.’ Lão thái gia vuốt bộ râu trắng, chậm rãi lên tiếng ‘Cho dù có kẻ tới cướp thì cũng chỉ có thể cướp đi mảnh bản đồ kho báu giả. Mảnh bản đồ thật cứ để trong tay chúng ta, không cần phải đưa theo làm của hồi môn nữa.’

Mọi người gật đầu tỏ ý đồng tình, Nam Cung Cửu liếc nhìn lão đầu râu tóc bạc trắng, giờ nàng thực sự hiểu thấu câu nói ‘Giùng càng già, càng cay!’

Đêm xuống, Nam Cung Cửu đóng chặt tất cả cửa nẻo, thần thần bí bí kéo Liên Kiều lại kể khổ. Ai nấy trong phủ đều biết, kể từ sau khi Cửu tiểu thư khởi tử hồi sinh, trí nhớ cực kém, thậm chí chẳng thể nào gọi ra được tên của kẻ hầu người dưới.

Lúc này, Nam Cung Cửu kéo tay Liên Kiều, học theo mấy cảnh phim sến súa trên truyền hình, cau chặt hai mày khiến ngũ quan gần như méo xệch, đọc theo lời thoại mà nàng đã tận tâm học thuộc từ trước ‘Tuy ta chẳng còn nhớ ai với ai, thế nhưng ta nhớ rằng em chính là người mà ta tín nhiệm nhất. Liên Kiều, lần này, em nhất định phải cứu ta đây!’

‘Tiểu thư...’ Liên Kiều chết lặng trước ánh mắt đầy tình cảm của Nam Cung Cửu ‘Người bị đau ở đâu? Hay là người bị thương?’

Nam Cung Cửu ngã ngửa ra đằng sau rồi lại lập tức bật dậy, sầm muện than dài ‘Vì muốn đẩy tám bản đồ kho báu sang cho người khác, không ngờ bọn họ lại định hạ sinh ta. Tuổi xuân đang phơi phới mà đã gả đi làm thê tử cho người ta rồi...’

Liên Kiều kinh ngạc kêu lên ‘Tiểu thư, hôn sự này đã được định từ năm ngoái rồi mà. Hiếm khi có ai chịu lấy người. Hơn nữa người lại còn được gả cho Tây Môn tam thiếu gia, người mà biết bao cô gái cầu còn

chẳng được. Thật không ngờ người lại không muốn gả.’

Nam Cung Cửu trầm lặng một hồi trước câu nói ‘hiếm khi có ai chịu lấy người’ của Liên Kiều, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ trước đây chẳng có ai dám lấy Nam Cung Cửu, nhưng giờ nàng đã là một thiếu nữ tuyệt mỹ tài cao học rộng, hiền lương thực đức, chỉ sợ cái tên Tây Môn Phun Huyết kia với không tới mà thôi! Nam Cung Cửu chu miệng, đưa lời hỏi ‘Vậy tấm bản đồ kho báu kia rốt cuộc là thứ gì? Mấy nhà Đông, Tây, Nam, Bắc cứ chia nhau kho báu chẳng phải là xong chuyện à? Sao phải phiền phức như vậy làm gì?’

‘Người nhòm ngó kho báu thực sự quá nhiều, muốn đề phòng cũng không xuể. Mấy đại gia tộc vì muốn tận trung với tiền triều, sao có thể bội nghĩa chiếm kho báu làm của riêng được.’

Nam Cung Cửu thấy cơ hội đã tới, khẽ cất giọng hỏi ‘Vậy em có biết kho báu ở đâu không?’

Liên Kiều lắc đầu đáp ‘Em không biết, chỉ biết rằng tên nó là Quế Cung.’

Nam Cung Cửu vuốt mồ hôi trán, mẹ kiếp... người cổ đại thật giàu có. Thứ tiền triều để lại, người trong thiên hạ đều nhòm ngó, hơn nữa lại còn là kho báu mà đề phòng không xuể, xem ra nhất định trong đó toàn là thứ hiếm thấy, đắt tiền. Hai mắt Nam Cung Cửu bắt đầu long lanh, tốt nhất là nên nắm chắc bản đồ kho báu trong tay, sau đó đào hôn vẩn chưa muộn...

Sáng sớm, mặt trời trên ngọn sào, Nam Cung Cửu vẫn ôm chần lẩn qua lẩn lại, lộn tới lộn lui, nước miếng chảy dài. Trong mơ, nàng đã bị Huyền Dạ ngựa đen bổ nhào vào người, ‘xoạc’ một tiếng, y phục đã bị xé rách...

Huyền Dạ ngựa đen ‘Hãy cho ta!’

Nam Cung Cửu ‘Không cho, không cho! Ta kêu người tới bây giờ.’

Huyền dạ ngựa đen ‘Kêu đi! Nàng có kêu rách họng cũng chẳng có ai để ý đâu.’

Nam Cung Cửu ‘Cứu mạng... khụ khụ, cứu mạng...’

Huyền dạ ngựa đen ‘Nếu không muốn chịu khổ, vậy thì mau cho ta đi.’

Nam Cung Cửu ‘Thà chết cũng không cho.’

Huyền dạ ngựa đen ‘Nàng chỉ là một nữ lưu, lấy bản đồ kho báu làm gì?’

Nam Cung Cửu ‘Chàng chỉ là một nam nhân, tại sao lại đi cướp chiếc yếm của phụ nữ chứ?’

Huyền dạ ngựa đen ‘Ta biết nàng giấu bản đồ kho báu trong chiếc yếm kia, mau giao ra đây, nếu không, ta thậm chí chẳng thèm nể mặt Tây Môn lão đệ.’

Lại ‘xoạc’ một tiếng, chiếc yếm đã rách đôi.

Nam Cung Cửu ‘Hu hu hu... chàng phải chịu trách nhiệm với ta, chịu trách nhiệm đi.’

Huyền dạ ngựa đen tức giận vung áo bỏ đi, Nam Cung Cửu ôm ngực dậm chân ‘Đừng có đi! Đừng có đi, nếu không thì để ta chịu trách nhiệm với chàng cũng được...’

Không biết có phải do tâm trạng quá kích động hay không, nàng choàng tỉnh mà tim vẫn đập dồn dập. Lúc Nam Cung Cửu bừng tỉnh, bên tai vang lên những tiếng chất chúa khiến đầu óc nàng đau nhức. Nàng bịt tai nhảy ra khỏi giường, nhìn ngó xung quanh liền phát giác cửa ra vào, cửa sổ đều đã đóng chặt lại bằng các thanh gỗ lớn. Nam Cung Cửu xông ra kéo cửa, nhưng dù cố gắng thế nào cũng chẳng thể kéo được, chỉ đành lớn tiếng hét gào ‘Các người làm gì vậy?’

Người bên ngoài đáp lại ‘Việc này là do lão thái gia dặn dò, nói rằng làm vậy để bảo vệ Cửu tiểu thư.’

Nam Cung Cửu lấy hết sức bình sinh kéo cửa, thế nhưng không biết bọn người dưới đóng bằng gỗ gì mà chắc chắn đến vậy.

Liên Kiều bỗng đồng dục lên tiếng ‘Cửu tiểu thư, đành bắt người phải chịu uất ức vài ngày vậy, đợi khi nào kiện hoa tới trước cửa thì người có thể ra ngoài.’

‘Liên Kiều, có chuyện gì thế hả?’

‘Hôm qua tiểu thư kéo em vào nói chuyện, lão thái gia biết được, liền chất vấn em. Tiểu thư, nếu người đào hôn thì Liên Kiều sẽ mất mạng đấy!’

Phấn nộ! Không ngờ tiểu nha đầu đã bị lão Gùng Già kia mua chuộc. Nam Cung Cửu đập mạnh vào cửa, sau đó ôm chân đau nhảy về phía sau, ngồi phệt xuống đất.

Cứ đợi thế này, kiệu hoa tới trước cửa thì bản đồ kho báu đã bị tráo rồi, hơn nữa, nàng mang tấm bản đồ giả đi lấy chồng, giữa đường gặp cướp, ngộ nhỡ chúng lỡ tay làm nàng bị thương vậy chẳng phải càng bị thảm hơn sau? Nam Cung Cửu vừa tức vừa lo, thế nhưng cũng chẳng biết phải làm gì cho phải. Suy cho cùng nàng vẫn còn lạ lẫm với mọi thứ... xuyên không tới đây mọi thứ đều là khởi đầu, cho nên việc kết giao bằng hữu là điều cực kỳ quan trọng.

Khoảng thời gian tiếp theo, Nam Cung Cửu cảm thấy chẳng khác nào đang ngồi tù, thức ăn đồ uống đều được đưa vào qua một lỗ nhỏ trên cửa sổ, ăn xong lại đẩy ra, thì thoảng Liên Kiều tới dỗ ngọt nàng vài câu. Nam Cung Cửu một lòng muốn “kết giao bằng hữu” nên cũng chẳng để bụng chuyện cũ, bình tĩnh, tươi cười nói chuyện với Liên Kiều, nói cách khác thì: Đã đi đến bước đường này, có người để nói chuyện cũng là tốt lắm rồi!

Ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, cuộc sống này thực không tốt cho vòng bụng chút nào, thế nên thân hình mảnh mai của thiếu nữ mỹ miều Nam Cung Cửu gần đây đã mუმ mუმ lên khá nhiều. Khi khoác bộ áo tân nương đặt may trước đó lên người, nàng loay hoay một lúc lâu mà vẫn chẳng biết phải mặc thế nào. Liên Kiều đứng bên ngoài ra sức thét vào “Tiểu thư, người mau mặc vào. Để em xem nào!”

Nam Cung Cửu đứng đỉnh ngồi xuống uống trà, vắt chân chữ ngũ, nhơn nhơ đáp “Ta không cho em xem đây, tên phản đồ, cho em sốt ruột chết đi!”

“Tiểu thư, ngày mai xuất giá rồi, người mau thử áo tân nương đi, đừng để đến lúc đó tay chân lóng ngóng, không biết phải làm gì.”

“Đến lúc đó không phải các người phải vào trong này trang điểm cho ta sao? Việc này ta cũng chẳng gấp.” Nam Cung Cửu tiếp tục thư thái uống trà. Thực ra, nàng đã lên kế hoạch từ lâu, chỉ cần ngày mai cửa vừa mở ra, dựa vào sức lực sau một thời gian dài ăn uống bạo tàn, nàng tuyệt đối có thể phá vỡ vòng vây, thoát khỏi nơi này. Cho nên, nàng đã chuẩn bị mang theo toàn bộ trang sức cần thiết, đúng là hơi nặng, nhưng cảm giác rất an tâm.

Lúc này sính lễ được xếp đầy sân nhà, đèn đỏ rực rỡ treo khắp nơi, phủ Nam Cung giờ vô cùng náo nhiệt, ai nấy đều nở nụ cười hân hoan, rạng ngời, bởi vì bọn họ sắp thoát trách nhiệm bảo vệ mảnh bản đồ kho báu kia. Sau này họ có thể kê cao gối mà ngủ chứ không phải ngày đêm đề phòng, thấp thỏm lo lắng. Nhưng điều đáng mừng nhất chính là trong nhà bớt đi một mối họa đáng sợ.

Lão thái gia một mình trốn trong mật thất, đặt mảnh bản đồ kho báu giả vào chiếc hộp, lại cẩn thận thêm hai lần khóa. Bỗng ngài nghe thấy bên ngoài truyền vào tiếng hỗn loạn, vội bước ra ngoài xem, chỉ thấy có người hét lớn “Bắt trộm, mau bắt trộm đi!”

Ngay lập tức, cả phủ Nam Cung náo nhiệt đã loạn cào cào hết cả lên.

Nam Cung Cửu đang ngủ ngon lành, bỗng bị đánh thức bởi tiếng kêu thất thanh. Tuy nghe ra có vẻ tình hình rất căng thẳng, nhưng điều khiến Nam Cung Cửu bức bối nhất là bị người khác đánh thức trong lúc ngủ ngon. Nàng khó chịu, kéo theo cơ thể nặng nề ra ngoài cửa sổ hỏi “Có chuyện gì thế?”

“Tiểu thư, có người xông vào phủ, định đoạt mảnh bản đồ kho báu.”

Nam Cung Cửu lập tức lấy lại tinh thần, nổi hứng hóng hớt, vội hỏi “Thế chúng đã cướp được chưa?”

“Đã cướp được rồi, nhưng hình như là đồ giả.”

“Vậy người đó có đẹp trai không?”

Liên Kiều tức thì yên lặng

“Ây da, ta lo lắng quá đi, ta ở trong này chẳng nhìn thấy cái gì hết.”

“Tiểu thư, người ở trong đó là an toàn nhất.” Liên Kiều vừa nói dứt câu thì bị một người đánh ngất, trên cửa sổ dán giấy hiện lên một bóng đen, Nam Cung Cửu thở dài một hơi lại nghe giọng trầm ồm của người đó vang lên “Ra ngoài.”

Nam Cung Cửu chết lặng vì kinh hãi, nếu có thể nàng đã trốn ra ngoài từ lâu, thế nhưng cho dù bay giờ có thể ra, nàng cũng đau ngực tự mình nộp mạng chứ.

“Mau lên, không còn thời gian nữa đâu.” Người đứng bên ngoài lo lắng thúc giục.

Nam Cung Cửu lặng người, giọng điệu này, hình như không phải kẻ trộm.

“A Cửu, mau lên, ta đã lấy được một mảnh bản đồ kho báu rồi!”

Nam Cung Cửu hít một hơi thật sâu, nuốt nước miếng hỏi “Thật sao?”

“Ta với Lão Bạch dùng kế “Giương đông kích tây”, bất luận là thật hay giả, chúng ta đều đã lấy được, mau lên, sắp không kịp rồi!”

Nam Cung Cửu quyết định nể mặt tám bản đồ, đành dẫn thân vào nguy hiểm, thế nhưng...

“Cánh cửa này thật sự quá chắc chắn, ta chẳng thể nào kéo ra được.”

Người đứng bên ngoài im lặng vài giây, sau đó trầm giọng nói “Phải đẩy vào chứ.”

Nam Cung Cửu thở hắt ra một hơi, nhìn cánh cửa đã bị đóng đinh chặt cứng, mặc cho nàng kéo thế nào cũng không được, nghiêng răng rồi đâm mạnh vào... Kết quả, “oành” một tiếng, nàng đẩy cánh cửa ra một cách dễ dàng.

Trời ơi, nàng, một người phụ nữ trí thức bị nhốt trong căn phòng này lâu như vậy, là vì nhận thức nhầm một cánh cửa. Không phục, thực sự không tài nào phục nổi! Nàng còn chưa kịp oán thán đủ, người đàn ông kia đã vòng cánh tay qua eo nàng, tiếp đó bên tay vù vù tiếng gió, cúi đầu xuống nhìn, nàng mơ màng nhận ra bản thân đang bay. Nhà cửa, cây cối, đường phố đều nằm cả dưới chân. Sau đó nàng hít một hơi thật sâu, gian nan gờ tay ra ôm chặt lấy cổ người đàn ông không rõ lai lịch kia, âu sầu nói “Ta bị say máy bay...”

Người đó ôm nàng bay đi chưa bao xa liền hạ xuống, đặt nàng xuống một mái nhà, bật thở hổn hển “A Cửu... nàng hình như đã nặng lên rồi đấy...”

Nam Cung Cửu hiện đang say xe ngất ngây, quay người nôn nửa. Nàng bị say xe, say tàu, say máy bay, thế nên từ nhỏ đến lớn chưa từng đi chơi xa, xe đạp chính là phương tiện giao thông duy nhất mà nàng không bị say. Thế nhưng đến một điều là lần nào đi xe đạp nàng cũng gặp tai nạn, thế nên khi xuyên không tới nơi lạ lẫm này, thật không ngờ, bệnh say vẫn còn...

Kẻ đó thấy vậy vô cùng căng thẳng, kéo vai nàng lại lo lắng hỏi “Nàng làm sao thế? Bị thương à?”

Nam Cung Cửu vừa quay đầu lại, khóe miệng người đốc giật liên hồi, trên đầu nàng lúc này cảm nhận được độ ẩm như một con nhím... Nam Cung Cửu nhanh chóng tóm lấy tay áo chàng lau miệng, thở phào nhẹ nhõm “Không sao đâu, chỉ là ăn quá nhiều mà thôi.” Đợi đến khi định thần, nàng giật bản mình, lùi lại phía sau theo bản năng.

Người trước mặt toàn thân bận một bộ y phục đen, trên mặt đeo chiếc mặt nạ màu bạc, chỉ để lộ ra ngoài phần miệng và cằm, ánh mắt sáng ngời hữu thần. Nam Cung Cửu bắt đầu sợ hãi, cũng chẳng biết rốt cuộc Cửu tiểu thư có quan hệ thế nào với người này, không ngờ lại hợp mưu người ngoài cướp của trong nhà?

Người đàn ông đeo mặt nạ thấy phản ứng của nàng kì lạ, lại hỏi “A Cửu? Nàng sao thế?”

Nam Cung Cửu vắt óc suy nghĩ, nhân vật kiểu dáng sát thủ thế này thường rất tàn ác, nàng thực sự sợ rằng khi hấn trở mặt sẽ... Nàng lắp ba lắp bắp một lúc lâu, mới nói ra một câu rành rọt “Kể từ sau khi khởi tử hồi sinh, ta đã quên đi rất nhiều chuyện...”

Nghe nàng nói vậy, kẻ đó tốt cùng kinh ngạc, mãi lúc sau mới thốt ra được một câu “Thậm chí nàng còn thậm chí còn chẳng biết dùng khinh công.”

Nam Cung Cửu nhẹ chớp mắt, thì ra nàng còn biết sử dụng khinh công nữa? Chuyện này không hay rồi, nàng bị say thể này, bay tới bay lui, có khả năng ngã hồng mặt nát móng ấy chứ! Nam Cung Cửu vẫn còn đang mơ màng, bỗng nhớ ra một chuyện, vội hỏi “Bản đồ kho báu đâu?”

Người đàn ông đeo mặt nạ nhìn nàng, ánh mắt nghi hoặc nói “Không phải nàng đã quên tất cả rồi sao?”

“A...” Nam Cung Cửu đảo mắt đáp “Có rất nhiều chuyện ta quên, thế nhưng việc quan trọng thế sao có thể quên nổi.”

Kể đó rất nhanh đưa tay vào trong người, Nam Cung Cửu đưa tay ra chờ đợi, miệng không ngừng nuốt nước miếng liên tục, cuối cùng nàng cũng lấy được... Đột nhiên gió mạnh thổi tới, một bóng đen lướt qua, người đeo mặt nạ còn chưa rút hết tay ra khỏi người, tấm bản đồ kho báu đã nằm trong tay kẻ mới đến. Nam Cung Cửu chết lặng người, Đông Phương Huyền Dạ, chẳng khác nào một thanh bảo kiếm thượng cổ, mũi kiếm sắc nhọn, siêu phẩm tuyệt thế!

Chàng đẹp trai quá...

Người đeo mặt nạ nhảy bật lên, vung tay, thứ ám khí trông như đinh đen bay vụt tới.

Đông Phương Huyền Dạ vung kiếm, chặn lại mọi ám khí hét lớn “Rốt cuộc các người thuộc môn phái nào? Sao dám cả gan tới cướp bản đồ kho báu, hơn nữa lại không dám hiện thân?”

Người đàn ông đeo mặt nạ không hề tham chiến, xóc Nam Cung Cửu lên vai chạy trốn. Đông Phương Huyền Dạ thì triển khinh công vội đuổi theo, chàng đã phục sẵn tại đây nửa tháng, rốt cuộc cũng có thu hoạch, nhất định phải bám riết tới cùng mới được.

Nam Cung Cửu bắt đầu bật ho, cảm giác say độ cao vô cùng khó chịu, đặc biệt là vừa bay lại vừa xóc loạn lên thế này, chẳng khác nào ngồi máy bay lúc đi vào vùng thời tiết xấu. Cứ tiếp tục thế này, nàng thực muốn nhảy ra khỏi máy bay, chết luôn cho rồi. Chẳng biết có phải do ông trời thấu hiểu lòng nàng hay không, người đàn ông đeo mặt nạ lại hỏn hỏn nói “Cứ tiếp tục thế này, ta chẳng cách nào đưa nàng đi theo được, A Cửu, nàng tạm thời quay về. Đại hôn ngay mai, ta nhất định sẽ đưa người đến cứu nàng rồi đi.” Dứt lời, chàng ném Nam Cung Cửu lên. Đông Phương Huyền Dạ đang đuổi theo thấy sự việc cấp bách, lập tức đón lấy Nam Cung Cửu.

Khi Nam Cung Cửu nằm gọn trong vòng tay Đông Phương Huyền Dạ, nét mặt của chàng cứng đờ, sau đó rơi thẳng xuống dưới, may mà lúc hạ xuống hai chân đề tấn, dụng nội công, không đến mức bị ngã, Đông Phương Huyền Dạ nhanh chóng đặt nàng xuống, nghe đồn nàng Nam Cung Yến này sức mạnh kinh người, không ngờ đến thể trọng cũng kinh hồn bạt vía. Chàng thực có chút lo lắng không biết Tây Môn lão đệ của mình có nuốt trôi không... sau đó chàng vút lại một câu “nàng tự lo về nhà”, rồi lại bay lên, đuổi theo người đàn ông đeo mặt nạ.

Nam Cung Cửu ngồi bên bờ sông, nôn thốc nôn tháo, dường như nôn hết lục phủ ngũ tạng ra ngoài, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực. Lúc nàng đi trên đường chẳng ai buồn để ý, trong lòng họ có lẽ chỉ coi nàng như một tên ma men mà thôi.

Nam Cung Cửu lết đi khổ sở, lắc la lắc lư bước lên cầu, ngược mắt nhìn một vòng, phát giác bản thân hình như đi lạc. Có điều, suy đi nghĩ lại, chẳng phải nàng đang muốn đào hôn? Giờ không phải đã trốn được rồi sao... Hơn nữa nàng thực không có hứng thú quay về tham dự cuộc đại chiến đoạt thê giữa tên Tây Môn Phun Huyết và người đàn ông đeo mặt nạ kia.

Kiểm tra lại trang bị toàn thân, không thiếu, mười chiếc nhẫn, tám chiếc vòng, hai chiếc thắt lưng, bốn sợi dây chuyền, một đôi khuyên tai, sáu chiếc trâm cài, tất cả vẫn còn nguyên. Có tiền trong người, muốn làm gì mà chẳng được! Nam Cung Cửu hai tay chống nạnh đứng giữa cầu bật cười một tràng lớn ‘Hồ Tiểu Nam, ta đã quay trở lại...”

Lúc này đèn đỏm các tiệm ven đường đã tắt hết, người đi lại trên đường cực ít, từ xa chỉ thấy người đánh trống canh đang từ từ đi qua các ngõ nhỏ. Trong bóng tối, Nam Cung Cửu đi tìm khách điểm, đôi giày thêu hoa quả nhiên không phù hợp để dùng làm đồ đi lại, mới đi một đoạn đường, chân nàng đã sưng tấy, nổi đầy bao nước.

Nam Cung Cửu thầm nghĩ, ở thời hiện đại khách sạn thường treo những tấm biển hiệu lớn, khách điểm thời cổ đại chắc cũng giống vậy, chỉ là vào đêm trăng mờ gió lớn thế này, lại cộng thêm việc nàng bị cận thị, thế nên dù đã vươn dài cổ mà vẫn chẳng đọc nổi một câu trên những biển hiệu đen ngòm kia viết những gì. Chỉ có mỗi thanh lâu là dễ tìm nhất, đứng từ xa đã ngửi mùi hương phấn son nồng nặc, đèn đuốc lại sáng rực vô cùng. Nam Cung Cửu thực chẳng còn hơi sức đi bộ thêm nữa, ngồi phệt xuống chỗ đối diện thanh lâu, vắt óc nghĩ cách để có thể ngủ lại một đêm tại nơi này.

Nàng lấy một chiếc vòng đeo tay ra, thế này chắc là đủ. Nghiêng nghiêng ngả ngả đứng dậy, những bao nước nổi dưới chân lại bắt đầu đau đớn, một chút bất cẩn, nàng lùi lại, đụng đầu vào cánh cửa phía sau lưng. Nam Cung Cửu đang nghiêng răng nghiêng lợi xoa đầu, chỉ sợ mình đã đánh thức người ở bên trong. Đang định bước đi, cánh cửa sau lưng đột nhiên bật mở “Khách quan muốn nghỉ lại một đêm sao?”

Nghe câu hỏi đó, Nam Cung Cửu cực kỳ vui mừng, thực đúng là trời không tuyệt đường người. Nàng mỉm cười hân hoan, ra sức gật đầu.

Tiểu nhị khách điểm này hình như vẫn còn lơ mơ buồn ngủ, chỉ thấy một bóng người y phục lếch thếch, đầu không biết cắm thứ gì mà dày đặc. Đợi tới khi hần dụi mắt nhìn kĩ, sắc mặt xanh lét, thét lớn ‘Mẫu dạ xoa...’ Tiếp đó chỉ nghe thấy tiếng quyền vung tới, khuôn mặt Nam Cung Cửu thực sự nở hoa rồi, hơn nữa còn là một đóa hoa màu tím xanh.

Nam Cung Cửu rầu rĩ đứng trước gương một hồi, chẳng qua nàng chỉ cắm thêm vài cây trâm trên đầu mà thôi, sao lại có thể biến một thiếu nữ mỹ miều, ai gặp cũng yêu trở thành mẫu dạ xoa chứ... Không phải nữ chính trong các bộ phim cổ trang cũng rảnh rỗi cắm một hàng dài trên đầu đấy thôi. Có ai chê họ là mẫu dạ xoa đâu. Có điều giờ đây, bên mặt là một vùng thâm tím, nàng đã thực sự trở thành mẫu dạ xoa rồi.

Chưởng quầy và tiểu nhị đứng một bên tỏ lời xin lỗi, nhìn người phụ nữ với vô số bảo vật trên người, trong lòng thầm nghĩ có lẽ đây là tiểu thư khuê các của phủ lớn nào đó trốn ra, thế nên họ chẳng thể nào đắc tội. Cùng lúc đó, tâm trạng Nam Cung Cửu đang rất phiền não, có điều, suy đi nghĩ lại, đây cũng chẳng phải chuyện xấu, ít nhất thì chẳng còn ai nhận ra nàng. Nam Cung Cửu đập mạnh tay xuống bàn, hào sảng lên tiếng “Thôi bỏ đi, xin lỗi thì có ích gì chứ? Cũng chẳng đổi thành cơm ăn được.”

Chưởng quầy vừa nghe vậy, vội vã đáp lời “Vậy để tôi đi bảo nhà bếp nấu nướng, chuẩn bị bữa đêm cho tiểu thư.”

Nam Cung Cửu gật đầu, không tệ, người cổ đại quả là nhân đạo. Nàng vừa định đứng dậy, những bao nước dưới lòng bàn chân lại đau đớn không thôi, như vậy làm sao có thể đi được chứ? Thực đúng là khổ không nói thành lời, Nam Cung Cửu đập đầu xuống bàn vài phát, bỗng hai mắt chạm phải đôi ủng trên chân chưởng quầy.

Ủng? Trông có vẻ rất tiện dụng, Nam Cung Cửu gật đầu đầy ý vị.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt đường, hôm nay là ngày đại hỷ, phủ Nam Cung gả cháu gái đi, cư dân quanh đó, cùng biết bao già trẻ gái trai trong thành hớn hờ vây quanh ngắm việc. Đây không chỉ là ngày đại hỷ của phủ Nam Cung, mà còn là ngày đại hỷ của tất cả mọi người, bởi vì Nam Cung Cửu từ giờ trở đi sẽ biến mất khỏi nơi này, mãi mãi. Thế nên, đương nhiên cả thành đều vui mừng hừng hực!

Đội ngũ đón dâu đi suốt từ vùng Vạn Hoa Cốc xa xôi, từ từ tiến vào thành, bách tính đứng đầy đường đón chào. Tân lang ngồi trên ngựa đưa tay vẫy chào, có lẽ chính chàng cũng chẳng ngờ bản thân lại được mọi người hoan nghênh tới vậy.

Nam Cung Cửu mặc y phục nam nhân, trà trộn vào đoàn người, dựa vào sức mạnh hơn người, nàng mở đường đi lên hàng ngoài cùng chào đón. Tuy rằng nàng không gả đi được, có điều tới xem mặt tân lang cũng rất tuyệt.

Tân lang toàn thân đỏ rực, mái tóc dài đen nhánh buông xõa sau lưng, có điều Nam Cung Cửu đoán chàng không phải ‘hàng tốt’, ít nhất kém xa Đông Phương Huyền Dạ. Tân lang sau khi xuống ngựa thì chẳng thấy đâu, bởi đoàn người ùn ùn chen tới đã che đi tầm nhìn của Nam Cung Cửu. Không còn cách nào khác, Nam Cung Cửu quyết định nhảy lên xem, nàng cực kỳ tò mò xem ai sẽ là người thay nàng xuất giá, đồng thời vô cùng hứng thú với tướng mạo của tân lang.

Nhạc hỷ tấu lên, đoàn người tới góp vui vỗ tay reo mừng. Tân lang vừa nắm tay tân nương ra khỏi cửa lớn phủ Nam Cung, bỗng, giữa không trung xuất hiện mấy hắc ý nhân, lao tới với tốc độ cực nhanh, một trong số đó vẫn đeo chiếc mặt nạ màu bạc, thần thái vô cùng lạnh lùng.

Đám đông vây quanh há hốc miệng, sau đó bắt đầu chạy loạn như kiến vỡ tổ. Nam Cung Cửu không cẩn thận bị người khác xô ngã, nàng hãi hùng ôm đầu, chỉ sợ bị người ta giẫm chết.

Mục đích của đám hắc y nhân rất rõ ràng, người đàn ông đeo mặt nạ cầm đầu trực tiếp xông tới cướp tân nương, những người khác thì khống chế đoàn người đón dâu. Tân lang rút thanh kiếm treo bên mình ngựa, bắt đầu giao đấu cùng tên hắc y nhân muốn cướp dâu.

Người đứng quanh đó xem hỷ sự đã chạy biến hết, Nam Cung Cửu nằm trên mặt đất, khe nghiêng đầu liếc sang, chỉ thấy ánh đao bóng kiếm, tân lang toàn thân đỏ rực chẳng thể chống lại thế tấn công của đám hắc y nhân. Chính vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng áo đen từ trên không trung hạ xuống, siêu phẩm thoát tục chẳng khác nào một thanh bảo kiếm thượng cổ cực phẩm, Nam Cung Cửu bò lê trên mặt đất, không ngừng lẩm bẩm “May mà Huyền dạ ngựa đen đã tới, nếu không Tây Môn Phun Huyết thực sự sắp “phun huyết” rồi.”

Người đàn ông đeo mặt nạ vừa ôm tân nương, đang định rút lui, đột nhiên cảm thấy có điều bất thường, vội gỡ khăn che mặt tân nương xuống.

Khuôn mặt trắng nhợt của Liên Kiều lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả đều đứng lặng tại chỗ ngây ngô như tượng. Liên Kiều sợ hãi tới mức toan thân run rẩy, ngã ngồi xuống đất, bật khóc cầu xin “Tân nương bỏ chạy rồi, các ngài đừng đánh nhau nữa...”

Người đàn ông đeo mặt nạ vung tay ra hiệu, đám hắc y nhân lập tức bỏ đi không để lại chút vết tích.

Đông Phương Huyền Dạ cau chặt đôi mày, hỏi lão thái gia “Lẽ nào tân nương cũng được chuẩn bị hai người thật giả?”

“Hãy... tối qua sau khi Đông Phương trang chủ cứu được A Cửu xong, con bé vẫn chưa trở về. Nó vốn dĩ đã không bằng lòng gả đi, nên lão phu mới phải nhốt nó ở trong phòng. Tối qua xảy ra chuyện lớn, chỉ sợ con bé đã nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy mất rồi,”

Tân lang đứng lặng tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Bổn thiếu gia gạt mọi khó khăn, đồng ý lấy nàng, không ngờ nàng lại đào hôn...” Nếu không phải Đông Phương Huyền Dạ nói Nam Cung Yến có sắc đẹp khuynh nước khuynh thành, tính tình hiền lương thực đức, chứ không hề dã man như lời đồn thổi, chàng còn lâu mới đồng ý mối hôn sự này. Vậy mà, người phụ nữ không biết tốt xấu này lại dám đào hôn, khiến chàng mất hết thể diện.

“Anh gạt mọi khó khăn đồng ý lấy tôi, tôi còn chưa gạt hết khó khăn để đồng ý lấy anh đấy!” Nam Cung Cửu tức giận đùng đùng, phúi sạch bụi trên người, quay đầu bỏ đi.

Khuôn mặt mọi người tức thì biến sắc, sau đó, bất giác có cùng suy nghĩ: Nằm bất động hồi lâu, không ngờ người đó vẫn còn sống...

Tân lang chẳng có thời gian để lo đến chuyện khác, tức khí đùng đùng, chỉ thiên tuyên thệ “Ta, Tây Môn Phiêu Tuyết xin thề với trời, đời này kiếp này nhất định phải cưới Nam Cung Yến về nhà.”

Nam Cung Cửu cong miệng mỉm cười, vẫn cứ muốn lấy hả, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tiếp sau đó, lại nghe thấy chàng bổ sung thêm một câu “Lấy về rồi sẽ bỏ!”

Nam Cung Cửu không khỏi tức giận, “Quả nhiên là ‘vô độc bất trượng phu’ mà. Ta phải xem xem, rốt cuộc người làm cách nào mới có thể lấy được ta?”

Gió lạnh tới thổi từng cơn, lá cây rung lên xào xạc.

Trong một căn nhà nhỏ thân bí ở sâu trong rừng trúc, đám hắc y nhân dưới sự cầm đầu của người đàn ông đeo mặt nạ đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hướng về phía căn nhà trúc kia nói “Xin chủ nhân trách phạt!”

Một tiếng đoạn cầm vang lên, người đàn ông đeo mặt nạ nhanh nhẹn né tránh, tiếng ma âm này khiến cả thân cây to phía sau chàng nghiêng ngả lắc lư. Một giọng đàn ông mang theo vẻ yêu mị vang lên “Dù phải đào sâu ba tấc đất, cũng phải tìm bằng được A Cửu.”

Người đàn ông đeo mặt nạ do dự một hồi, lại hỏi “Chủ nhân, bản đồ kho báu đã lấy được rồi, chẳng phải nhiệm vụ của A Cửu đã hoàn thành rồi sao?”

“Nếu ả ta đã là một quân cờ thì làm gì có cái lý bỏ đi không dùng chứ? Mau chóng đi tìm về. Gần đây Đông Phương Huyền Dạ có động tĩnh gì không? Các người nhất định phải theo dõi hẩn sát sao vào.”

“Dạ.” Người đàn ông đeo mặt nạ lập tức nhận lệnh, dẫn theo đám hắc y nhân lặng lẽ lui ra khỏi rừng trúc.

3. Chương 3: Chương 1.2

Type-er: Windy0503

Người kể chuyện trong quán trà đang chuẩn bị uống một ngụm nước, lại thấy mấy người nữa bước vào, mới khoảng một canh giờ mà người nghe đã ngồi đầy chỗ. Nam Cung Cửu hàng ngày ngồi trong đám người nghe những chuyện đồn thổi trên giang hồ, cuộc sống vừa tiêu dao tự tại lại vừa sáng khoái. Nghe nói, chuyện hôm nay sắp kể có chút liên hệ đến nàng, vậy nên, nàng phải tới đây nghe ngóng xem sao.

Người kể chuyện hứng khởi hăng giọng “Giang hồ đồn rằng, tiểu thư Nam Cung Cửu sức khỏe như trâu, sao có thể dễ dàng để người ta bắt đi như vậy, đó chẳng qua là nhà Nam Cung nói qua cho xong chuyện mà thôi. Thực chất, nàng ta đã đào hôn!”

Vết thâm tím trên mặt Nam Cung Cửu vẫn chưa tan hết, lại mặt y phục đàn ông, nên vì hiếu kỳ, nàng chẳng ngần ngại gờ tay hỏi lớn “Tại sao nàng ấy lại phải đào hôn chứ?”

“Các giới đưa ra rất nhiều suy đoán, có người nói nàng ta đã có ý trung nhân, không muốn gả cho Tây Môn tam thiếu gia, có người lại nói từ lâu nàng ấy đã lang chạ với người khác, vì sợ mất mặt cho nên mới bỏ trốn. Thực ra tất cả những lời đồn thổi này đều không đúng sự thật mà bí mật nằm ở miếng bản đồ kho báu kia.”

Nam Cung Cửu nghe một cách say sưa, thi thoảng lại nhấp một ngụm trà.

“Tấm bản đồ đã bị cướp đi một cách khó hiểu, đem đó, phủ Nam Cung vô cùng hỗn loạn, Đông Phương trang chủ giới giang một mình chống lại mười người, đã cướp lại được một phần bản đồ kho báu, ai ngờ đó lại là giả, đồ thật đã bị người ta dùng kế điệu hổ ly sơn lấy mất từ lâu. Nói ra thì, tiểu thư Nam Cung Cửu làm cách nào chạy khỏi phủ chứ? Bí ẩn đằng sau chắc mọi người chẳng đoán được đâu?” Người kể chuyện phát quật đầy đắc ý, lại không ngừng liếc Nam Cung Cửu đầy chờ đợi.

Chỉ là Nam Cung Cửu lại cứ gờ tay, lớn tiếng nói “Tôi biết, nàng ấy không bằng lòng với Tây Môn Phun Huyết!”

“Không đúng! Không đúng!” Người kể chuyện lắc đầu xua tay “Thực ra, tiểu thư Nam Cung Cửu bị tên cướp làm nhục, cảm thấy chẳng còn mặt mũi gặp ai, đành bỏ đi biệt tích.”

Mọi người có mặt đều ồ lên đầy kinh ngạc, sau đó giống như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Nam Cung Cửu vừa uống ngụm trà nghe vậy phụt ra hết, nghiêng rằng nghiêng lợi “Mẹ người mới bị làm nhục ấy. Một thiếu nữ mỹ miều trong sáng thuần khiết như vậy thực sự đã bị hủy hoại bởi những lời đồn thổi vô văn này rồi! Miệng lưỡi thế gian, thật đáng sợ...”

Mọi người nghe vậy lại bắt đầu xôn xao bàn luận.

“Cửu tiểu thư này...bỏ qua tất cả những hành động ngang ngược trước kia, nàng ấy cũng có thể coi là một tuyệt sắc giai nhân, đứng trước nhan sắc khuynh thành như vậy, tên cướp đó nhất thời mất bình tĩnh, vốn dĩ đã là cướp rồi, còn chuyện đồng trời gì mà không dám làm chứ?”

“Vậy thì thực là đáng thương, tuy rằng hàng ngày nàng ta hoành hành bá đạo, thế nhưng, cũng chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý...”

“Cái gì mà chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý? Tháng trước, nàng ta vừa mất cậu thiếu niên họ Từ, suýt chút nữa cướp về phủ rồi đây!”

“Á! Nói vậy, nàng ta cũng chẳng phải hạng phụ nữ bằng thanh ngọc khiết.”

“Vậy thì cũng không đúng, nàng ta chỉ thích ngắm thiếu niên thanh tú, nghe nói chỉ là thưởng thức cái đẹp thôi!”

Nam Cung Cửu gạt đầu đầy tán đồng “Được đấy chứ, vị Cửu tiểu thư đúng là rất biết hưởng thụ cuộc sống, cũng biết thưởng thức nhan sắc đàn ông.” Chỉ đáng tiếc nàng đã xuyên không về lâu như vậy, tại sao lại không phát hiện trong phủ có nuôi một đám thanh niên thanh tú nhỉ?

Người kể chuyện hăng giọng, nói tiếp “Chúng ta tiếp tục nói về bản đồ kho báu. Bằng phái thần bí đó rốt cuộc đến từ phương nào? Thứ võ công xuất thần nhập hóa đó rốt cuộc là ma đạo hay chính đạo? Hãy lắng nghe ta phân giải từng hồi...”

Một hắc y nhân đeo bên mình thanh kiếm trữ danh, đưa lời cắt ngang “Đừng phí lời nữa, trực tiếp nói về chuyện đại hội võ lâm đi! Đồng phương trang chủ triệu tập đại hội võ lâm rốt cuộc là có ý gì?”

Người kể chuyện thấy người vừa nói có võ công, biết không địch nổi, vì giữ thể diện, đành miễn cưỡng nhẹ đáp “Đại hội võ lâm đương nhiên là vì chuyện tám bản đồ kho báu, cũng gồm cả lý do muốn tìm tiểu muội ruột thịt đã mất tích sáu năm trước của ngài ấy. Có điều, việc quan trọng hơn cả chính là tìm ra tung tích tám bản đồ nhà Nam Cung, bởi vì Nam Cung lão thái gia mưu kế thâm sâu, đã tầm độc lên tám bản đồ kho báu thật kia. Thế nên đám người thần bí kia nhất định sẽ lộ diện lần nữa.”

Gã hắc y nhân kia hứng khởi lên tiếng “Vậy chỉ cần thủ ở phủ Nam Cung không phải là được rồi sao?”

“Không đúng! Không đúng ! Đám tặc đó không ngu ngốc tới mức đó đâu...” Sắc mặt người kể chuyện biến đổi, lập tức mỉm cười ấy nấy “Lỡ lời, lỡ lời, đám tặc nhân đó làm gì dám quang minh chính đại tìm đến của phủ Nam Cung, muốn giải kịch độc, đương nhiên phải tìm tới Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh rồi!”

Nam Cung Cửu kinh ngạc ngã ngửa ra phía sau, lặng lẽ bỏ dậy trước ánh mắt của đám đông, bám vào chiếc ghế ngồi dậy như cũ. Thì ra Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh không chỉ là một văn nhân tinh thông chuyện trong phòng mà còn là một cao thủ giải độc, thật là gây sốc...

Cả quán trà độc nhiên im lặng như tờ, Nam Cung Cửu quay đầu nhìn theo ánh mắt của mọi người, chỉ thấy một người đàn ông đội mũ che mặt cầm theo đao võ sĩ từng bước tiếng gần về phía người kể chuyện.

Nam Cung Cửu nắm chặt bàn tay, âm thầm than dài “Oánh hấn, oánh hấn đi! Đối với những kẻ tạo chuyện thị phi thì không nên mềm lòng. Cuối cùng, đã có người hùng xuất hiện để dọn dẹp chốn ngổn ngang thị phi này. Thật là kích động quá mà!”

Không khí bỗng trở nên căng thẳng cực độ, tất cả những người có mặt tại nơi này đều đặt tay lên vũ khí của mình, trong khi bách tính thường dân tay không tác sát đều lặng lẽ vuốt mồ hôi, chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy người đàn ông đó đặt một lượng bạc lên bàn, sau đó chẳng nói tiếng nào, lặng lẽ lui xuống. Người kể chuyện lúc này đã mềm nhũn hai chân, ngồi phệt xuống đất, run như cây sậy.

Nam Cung Cửu thấy lượng bạc trắng phau nằm trên bàn, hai mắt sáng lóa, cảm thấy khó hiểu, lẽ nào tư duy của người Nhật Bản đã bắt đầu đặc biệt từ thời cổ đại? Còn đang mãi ngẫm nghĩ, người đó đã đến trước mặt. Nam Cung Cửu thở hắt một hơi, mặt mày nhẩn nhúm, trong lúc đầu óc trống rỗng, nàng run rẩy lên tiếng “Konichiwa *...”

* Câu chào của người Nhật Bản.

Người kia không phản ứng, phía sau tấm lụa đen chẳng hiểu khuôn mặt gớm ghiếc đáng sợ đến nhường nào. Nam Cung Cửu lại nghĩ, lẽ nào đây không phải là võ sĩ người Nhật Bản? Hay là kiếm khách Cao Ly? Thế là nàng lại run run cất lời “Anayeong haseyo *...”

* Câu chào của người Hàn Quốc.

Vẫn hoàn toàn không có phản ứng, Nam Cung Cửu thực muốn khóc mà không ra nước mắt, vớt đại câu ngoại ngữ cuối cùng mà mình biết “Hello, may I help you, Sir *?”

* Xin chào, tôi có thể giúp gì cho ngài không?

Tĩnh lặng một hồi, Nam Cung Cửu cảm giác như sắp tắt thở, cuối cùng nghe thấy giọng nói lạnh lùng truyền ra từ sau tấm vải che “Nhóc con, có muốn kiếm tiền không?”

Khóe miệng Nam Cung Cửu co giật, thì ra hình tượng của nàng lúc này chính là một nhóc con? Thì ra gã đàn ông mặc kì lạ này là Hán gian.

Thế nhưng Nam Cung Cửu chẳng cần biết hắn là Hán gian hay đặc vụ, tuân theo đúng nguyên tắc kết giao bằng hữu, nàng mím môi hỏi “Có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Mau theo ta.” Hắn quay người bước nhanh ra khỏi quán, Nam Cung Cửu tất tả đi theo. Thời buổi này xem ra khá loạn, nàng cần phải tìm một chỗ dựa vững chắc mới được. Đại thần không nói lời nào, nhìn chăm chăm về phía trước, Nam Cung Cửu bước theo sau, không ngừng vắt óc suy nghĩ lời để tiếp cận hắn.

“Ngài là người Đông Doanh à?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao lại mặc y phục như vậy?”

“Vì cải trang.”

Nam Cung Cửu mở to hai mắt nói tiếp “Phải chăng ngài có rất nhiều kẻ thù.”

“Không hề.”

“Vậy tại sao lại phải cải trang? Sợ ai nhận ra ngài à?”

Đại thần khựng người, quay đầu nói với Nam Cung Cửu “Ta sợ sẽ khiến mọi người sợ.”

Nam Cung Cửu thực sự không hiểu, sợ mọi người sợ? Lê nào hắn là một đại ma đầu lấy việc giết người làm vui? Hay là hắn đã bị người ta hủy hoại dung mạo, xấu xí vô cùng? Nàng ngáy ra như gà gô, toàn thân ớn lạnh, cười đơ đáp “Đại thần, xin hỏi quý tính đại danh.”

“Yến Nam Phi.”

“Oa, tên ngài rất giống với tên ta!” Nam Cung Cửu buột miệng nói, tiếp đó mới nhận ra bản thân vừa gây họa lớn, ngộ nhỡ người ta biết nàng tên Nam Cung Yến thì thật là phiền phức. Yến Nam Phi cuối cùng cũng chủ động hỏi lại một cái “Vậy người tên gì?”

“À...Yến Tiểu Nam.” Nam Cung Cửu bịa vội ra một cái tên, theo họ của đại thần, chắc cũng không sai đi đâu được.

Yến Nam Phi kiệm lời đáp “Đi tìm Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh.”

“Ta?” Nam Cung Cửu nhăn nhó, có phần khó xử nói “Ta làm gì có bản lĩnh đó...”

“Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh là kẻ háo nam sắc, Mộng Liễu Uyển chính là nơi mà hắn thường xuyên lui tới, ta không thể đi vào nơi đầy mùi son phấn ô uế như vậy được. Có điều người thì có thể, dù gì trông mặt cũng là phường du côn.”

Nam Cung Cửu nghe vậy nghẹn cứng họng, vị đại thần này thực có con mắt nhìn người độc đáo, chẳng phải trên mặt nàng chỉ thêm một vết thâm tím thôi sao, vậy mà đã bị nói là du côn rồi?

“Mỗi ngày một trăm lượng, người muốn tiêu thế nào thì tiêu, nhưng tối nào cũng phải đi. Ngay khi có được tin tức của Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh thì phải ra ngoài thông báo cho ta ngay tức thì.”

Được thôi, nếu đại thần đã bỏ tiền cho nàng mở rộng tầm mắt, vậy thì nàng đành miễn cưỡng nể mặt để mở mang kiến thức về cuộc sống. Có điều, khi này người ở trong quán trà nói Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh là một cao thủ giải độc, người cướp đi bản đồ kho báu chắc chắn cũng đang tìm hắn, phải chăng vị đại thần ngồi trước mặt này cũng có hứng thú với bản đồ kho báu? Nam Cung Cửu có trực giác mãnh liệt rằng Yến

Nam Phi này có võ công, khí độ tuyệt thế, hoàn toàn có thể so bì cao thấp với Đông Phương Huyền Dạ. Người trong giang hồ, đương nhiên phải chọn đúng lão đại, nếu không thì đúng là sống thừa. Nếu hắn cũng có hứng thú với bản đồ kho báu, vậy thì cứ đi theo hắn trước đã, nói không chừng, đến khi đó, hắn chia cho nàng một phần kho báu cũng nên. Nam Cung Cửu lên cười, sau đó hắng giọng “Không thành vấn đề, đại thần, ngài đã dặn dò, ta sẽ làm theo.”

Yến Nam Phi sầm giọng nói “Nhất định phải tóm được Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh.”

Nam Cung Cửu gật đầu phụ họa, sau đó bắt giắc đi theo hắn tới một cửa khách điểm, đại thần ngẩng đầu nhìn ngó xung quang nói “Tối nay chúng ta nghỉ tại đây, ngày mai xuất phát.”

Nam Cung Cửu nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó mới nói “Ta đi lấy hành lý, ngài cứ cho ta biết căn phòng nào là được?”

“Phòng số một chữ Thiên.”

“Đó là phòng của ngài?”

“Của chúng ta.”

Nam Cung Cửu lại hỏi “Vậy phòng đó có hai giường sao?”

“Một chiếc.”

Nam Cung Cửu không khỏi tức giận, nhưng vẫn trưng ra bộ dạng đáng thương “Vậy ta ngủ ở đâu?”

“Người đi theo ta, đương nhiên là ngủ trên ghế băng rồi!” Đại thần vút lại một câu, sau đó tiến vào khách điểm, chẳng thèm quay đầu nhìn lại.

Ở cùng một phòng với vị đại thần lai lịch bất minh này, Nam Cung Cửu vừa hứng thú vừa sợ hãi. Hứng thú vì có cơ hội nhìn thấy dung mạo hắn, nhưng sợ hãi vì có thể dung mạo hắn rất khủng bố. Có điều, nàng lên nhìn dung mạo hắn vô số lần, nhưng hắn chưa từng buông lỏng cảnh giác, ngay cả lúc ăn cơm cũng đội mũ thả khăn.

Nam Cung Cửu thăm thán phục, thực không hổ danh là đại thần, nếu bắt nàng phải đội chiếc mũ có khăn che, ngồi dưới bóng đèn tối tắm ăn cơm, nói không chừng sẽ nuốt cả cơm vào mũi ấy chứ.

Đến lúc đi ngủ, niềm hi vọng của Nam Cung Cửu lại lần nữa vụt tắt, bởi vì đại thần vừa lên giường đã buông màn. Tuy nhìn hắn rất oách, thế nhưng khiến trái tim thiếu nữ xinh đẹp tổn thương thật là tàn nhẫn. Nam Cung Cửu than ngắn thở dài, kéo mấy chiếc ghế lại, nhưng trông thế nào cũng rất chật hẹp, sao có thể ngủ được đây? Suy nghĩ một hồi, nàng liền trèo lên bàn, nếu co chân lại cũng miết cưỡng ngủ được, chỉ là... Nam Cung Yến vừa định điều chỉnh tư thế, đột nhiên nghe thấy tiếng ‘cọt kẹt’ rất nhẹ, Yến Nam Phi trên giường đã xông ra, trên tay cầm chắc đao võ sĩ đao sáng loáng. Nam Cung Cửu bắt giắc run rẩy, sau đó ‘ầm, oành’ một tiếng, chiếc bàn sập tan thành bốn, năm mảnh. Nam Cung Cửu ngã phệt giữa một đám gỗ vụn, kêu thảm thiết.

Yến Nam Phi nâng cao cảnh giác, nhìn những mảnh gỗ tan tành dưới người Nam Cung Cửu, lăm lăm “Đánh hổ cách núi?”

Yến Nam Phi nhảy lên cột nhà, kiểm tra cận kề một hồi, không hề phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu bất thường, lại nhảy xuống hỏi Nam Cung Cửu “Tại sao chiếc bàn này lại sập? Người có bị thương không?”

Nam Cung Cửu nhăn nhúm mặt mày đáp “Đương nhiên là bị thương rồi, ôi đau quá...”

Yến Nam Phi miễn cưỡng đỡ nàng dậy, cau mày nói “Người bị thương ở đâu?”

“Chỗ này, chỗ này!” Nam Cung Cửu hất mặt nói “Mặt ta không hiểu sao lại nóng như lửa đốt.”

Yến Nam Phi liếc qua rồi nói “Chỉ xước nhẹ thôi.” Sau đó, hắn hỏi tiếp “Chiếc bàn này tại sao lại sập?”

Nam Cung Cửu cực kỳ bất mãn, tại sao lại nói chỉ bị xước nhẹ, mặt nàng bị thương khác gì hủy dung. Đối với một thiếu nữ mỹ miều mà nói, hủy dung là việc nghiêm trọng tới chừng nào? Có điều người ta là đại thần, còn nàng chỉ là tên theo đuôi nên nàng chỉ có thể ôm mặt, chỉ miệng đáp “Có lẽ vì ta nặng quá, chiếc bàn này lại không đủ chắc chắn, nên bị ta đè sập.”

Yến Nam Phi đưa ánh mắt sắc nhọn nhìn cả người Nam Cung Cửu mấy lượt từ trên xuống dưới, sau cùng chẳng nói lời nào, tiến lại bế bổng nàng lên, tiếp đó mặt mày nghi hoặc “Tên nhóc người một nhúm này không ngờ khiến ta phải xuất chấn phầithành lực mới có thể bế lên, thực đúng là đã đánh giá người quá thấp!”

Nam Cung Cửu gần như hóa đá vào khoảng khắc chàng bế bổng nàng lên, bởi...bởi...bởi vì đại thần đã không còn đội mũ che. Khuôn mặt của chàng, thật...thật ...thật quá chuẩn. Gương mặt này không phải của con người, mà là của thần tiên.

Nàng hít thở khó khăn, hai mắt mở lớn, nhìn chàng chăm chú.

Tóc bạc chạm vai, mắt phụng hẹp dài, mũi cao thanh tú, môi hồng thư sinh, chiếc cằm tuyệt mỹ. Vị đại thần này chẳng khác nào bước ra từ tranh vẽ...Nam Cung Cửu hoàn toàn khuất phục trước thần thái, tướng mạo của chàng, thậm chí quên hết mọi đau đớn trên người, hai mắt phóng ra rất nhiều trái tim ái mộ.

Thế nhưng, Yến Nam Phi dường như không hề bị chinh phục trước đôi mắt ngưỡng mộ của Nam Cung Cửu, lạnh lùng lên tiếng “Rất ít người nhìn thấy ra mà không sợ hãi.”

Nam Cung Cửu nuốt nước miếng, tiếp tục hóa đá, mỉm cười si mê buột miệng “Đại thần, ngài thật quá đẹp trai...”

Yến Nam Phi nhú chặt đôi mày, mắt phụng nhanh chóng toả ra luồng sát khí, bỗng nhiên kẻ lưỡi đao sắc bén lên cổ Nam Cung Cửu nói “Nếu có người hỏi ngươi liệu có nhìn thấy một người đao khách tóc trắng, người biết phải trả lời thế nào rồi chứ?”

Nam Cung Cửu chỉ thấy phần cổ lạnh băng, đôi chân nàng run rẩy, vội vã đáp “Không nhìn thấy, không hề gặp, trắng, đen, sống, chết đều chưa từng nhìn thấy.”

Đại thần lạnh lùng thu đao, vứt lại một câu “Đi ngủ.”

Nam Cung Cửu run rẩy đứng đó, nhìn chiếc bàn bị nàng đè nát thành nhiều mảnh, niềm si mê bỗng chốc biến thành oán thán. Xem ra tối nay ngủ ghế băng cũng không an toàn, chỉ còn cách nằm xuống đất thôi...

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Cửu nằm trong tư thế giang rộng tứ chi, Yến Nam Phi chē nàng vướng chân, liền quyết định kéo nàng lên giường. Ai ngờ nàng thực sự quá nặng, Yến Nam Phi phải sử dụng nội công mới có thể lôi nàng từ dưới đất lên.

Nam Cung Cửu hạnh phúc, nửa tỉnh nửa mê nằm trong lòng đại thần, lòng xuân trời dậy, nuốt nước miếng ăm ăm, kết quả đại thần phát hiện nàng đã tỉnh giấc, đột nhiên có chút ngần ngại, liền buông tay. Nam Cung Cửu bất ngờ rơi “bụp” xuống đất, đau đớn xoa mông, gào lớn “Đại thần, tại sao sáng sớm ngày ra ngài đã ném ta như vậy?”

Yến Nam Phi lạnh lùng liếc nàng một cái nói “Mau chuẩn bị đi, chúng ta phải lên đường.”

Nam Cung Cửu tỏ vẻ đáng thương, bò tới trước gương, cảm chiếc lược ngó tới ngó lui, mãi chẳng hiểu phải bắt đầu từ đâu. Thế nhưng do đại thần đang đứng cạnh bên, nhìn nàng đầy uy hiếp nên Nam Cung Cửu đành làm qua loa, chải kiểu đầu đơn giản nhất, sau đó dùng dây buộc chặt lại. Không tệ! Nhìn nàng lúc này trông rất giống một tiểu thư đồng. Có điều, nhìn kĩ lại trong gương một lượt, phía mắt trái có vết thâm tím, trên má phải xuất hiện một vết đỏ rực, trông thực không đẹp chút nào, giờ mà có băng Ego thì thật tốt biết bao.

Đại thần ho khan vài tiếng nói “Đã soi đủ chưa vậy?”

“Này...” Nam Cung Cửu liếc mình cất tiếng “Không biết có thể xử lý qua vết thương trên mặt ta được không nhỉ?”

Đại thần cau mày nhìn nàng một lượt, bực bội lấy một chiếc lọ nhỏ từ trong người vứt cho nàng. Khoảnh khắc đó Nam Cung Cửu như bắt được bảo bối, đồ của đại thần nhất định không để lại sẹo. Rất nhanh Nam Cung Cửu đổ một ít bột từ trong lọ ra bôi lên mặt, lại bôi lên vùng mắt thâm tím. Yến Nam Phi thấy vậy liền hỏi “Mấy vết đó của ngươi không phải là thai tích sao?”

“Không phải, là do bị người ta đánh.” Nam Cung Cửu nhớ lại một đám đầy oan ức, lắc đầu than thở.

Ra khỏi khách điểm, hành trình kiếm khách giang hồ đầy vui vẻ chính thức bắt đầu. Nam Cung Cửu vai đeo tay nải đi theo đại thần, con mắt không ngừng liếc trái lại liếc phải. Đại thần vẫn đội chiếc mũ với dải lụa đen che mặt dài tới tận thắt lưng, thi thoảng gió nhẹ thổi qua, chỉ có thể thấy chút mái tóc trắng tinh của chàng mà thôi. Nam Cung Cửu đặc biệt hiếu kỳ trước đại thần này. Trong lòng thầm nhủ, đợi sau này quen thân rồi, nằng nhất định phải hỏi han cặn kẽ mới được.

Yến Nam Phi trong bộ võ sỹ Đông Doanh hành tẩu giang hồ khiến rất nhiều người nhìn thấy liền trốn xa. Trong khi đó, Nam Cung Cửu đi theo phía sau chàng giống như một chú khỉ hề, nhảy tới nhảy lui, hiếu kỳ, nghịch ngợm, khiến không ít người vừa nhìn đã tỏ ra chán ghét. Nam Cung Cửu đồng thời rút ra kết luận, người ở thời đại này đại đa số đều đánh giá con người dựa trên dung mạo.

Yến Nam Phi đang đi bỗng giảm tốc độ, quay người nói với Nam Cung Cửu: “Mộng Liễu Uyển cách đây hai mươi dặm nữa, chắc phải tới nửa đêm mới đến nơi được, chúng ta vào ăn chút gì đã.”

Đại thần hiem khi nói với nàng một câu dài như vậy, thế nên Nam Cung Cửu mỉm cười hỏi: “VẬY ăn gì đây?”

“Có lẽ khẩu vị chúng ta không giống nhau, thôi thì thân ai nấy lo, ăn xong gặp nhau ở cuối đường nhé!” Yến Nam Phi dứt lời liền dùng khinh công bay đi, rồi nhanh chóng biến mất trong dòng người. Nam Cung Cửu đứng lặng ở đầu đường, sau một hồi ngó nghiêng, nàng nhận ra có lẽ đây là con đường ẩm thực, khắp nơi đều tỏa ra mùi hương thức ăn ngào ngạt, đủ các loại mùi vị.

Vội quay... Nam Cung Cửu đi theo tiếng gọi của mùi hương. Nhưng mới bước được vài bước, không đúng, khác rồi, khác rồi, là cá. Tiếng thêm vài bước nữa, canh thịt cừu? Tiếp tục đi, hả? Mùi vị thanh đạm. Nam Cung Cửu có một trực giác rất mãnh liệt rằng, nàng nên đi theo mùi vị thanh đạm này. Lúc đi tới một quán hàng phía trước, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy bảng hiệu “Lê ướp lạnh” đập vào mắt.

Tiếp đó nàng nghe thấy giọng rao la lẩm vang lên “Tiểu ca, ăn một bát lê ướp lạnh giải khát đi.”

Nam Cung Cửu từ từ hạ mắt, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi môi hồng răng trắng đứng bên cạnh hàng quán. Nam Cung Cửu nở nụ cười trên khuôn mặt thê thảm, đáng thương đưa lời hỏi “Đây là quán của người sao?”

“Ừm.” Người đàn ông này dường như sợ người lạ, ánh mắt thoáng nét hãi hùng “Tiểu ca có ăn một bát không? Có thể giải nhiệt đấy!”

Nam Cung Cửu vốn không hề thấy nóng, có điều ngược mắt nhìn trời, liền lập tức ngồi xuống, đập bàn nói “Cho ta hai bát.”

Quán hàng này trông có vẻ thưa thớt, lúc người bán hàng đưa bát lê ướp lạnh đến, buồn bã nói “Hôm nay nếu không bán hết số này, nhà tôi sẽ chẳng còn tiền mua đồ ăn nữa.”

“Ồ, vậy ta mua hết cho.” Nam Cung Cửu quyết định móc ra một lượng bạc. Đây là số tiền duy nhất còn tại trên người. Dù gì sau này đại thần sẽ phát lương, nàng cũng chẳng keo kiệt “Như vậy đủ chưa?”

“Nhiều như vậy...” Chủ quán cảm kích, nước mắt thậm chí đã long lanh.

Ngấu nghiến ăn hết mấy bát lê ướp lạnh, một canh giờ cũng trôi qua, mãi cho tới khi người đi trên đường dần tản ra hết, Nam Cung Cửu mới vỗ đầu một cái hô lớn “Chết rồi, đại thần!” Nàng run rẩy chạy về phía cuối con đường, lấy bầy đứng trước mặt Yến Nam Phi đang đội chiếc mũ với dải lụa đen dài kia.

Yến Nam Phi vốn định tóm lấy tên du côn không biết giờ giấc này, mắng cho một trận, có điều nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của hắn, chàng lại mềm lòng. Lạnh lùng nói “Thôi bỏ đi, nếu người đã biết sợ thì lần sau hãy về cho thật sớm.”

Nam Cung Cửu gạt đầu lia lịa, sau đó vẫn tiếp tục run rẩy, bước theo sau đại thần. Đi được một đoạn đường, Yến Nam Phi nổi cơn thịnh nộ tóm lấy cổ nàng nói “Đừng run nữa, ta cũng đâu có lấy mạng người?”

“Không phải...không phải...là ta muốn run...” Nam Cung Cửu cảm thấy chiếc lưỡi tê rần, nói năng khó khăn “Mà là bị lạnh...”

Yến Nam Phi nghi hoặc hỏi “Tại sao lại bị lạnh?”

Hai môi Nam Cung Cửu giờ đã tím ngắt, hai mắt lơ lơ “Ta đã ăn...nằm bát...lê ướp lạnh. Chỉ như vậy... thôi.”

Yến Nam Phi chìm trong cảm lạnh, quay đầu phất áo, bực mình bỏ đi.

Mộng Liễu Uyển nằm trong một thị trấn nhỏ non xanh nước biếc, nghe nói đây vốn là một hoang thôn, chỉ bởi vì sự xuất hiện của Mộng Liễu Uyển mà cả vùng này phồn hoa hẳn lên. Nam Cung Cửu trong lòng hứng khởi, đúng là ngành giải trí không hổ danh là mỡ vàng.

Bởi vì đặc thù của Mộng Liễu Uyển, trong trấn có rất ít phụ nữ, cả đoạn đường toàn gặp các vị công tử phong độ, nhìn qua là biết ngay phường phong nhã, trắng hoa. Khi Yến Nam Phi và Nam Cung Cửu vào trấn lập tức hai người họ thành ra vô cùng nổi bật, lập tức gây chú ý cho tất cả mọi người xung quanh, Yến Nam Phi dường như cảm nhận kẻ theo sau khiến mình mất mặt, liền lập tức tóm nàng bước vào một khách điểm, lạnh lùng hỏi “Người nói vết trên mặt người không phải là thai tích, tại sao mãi vẫn chưa khỏi vậy?”

Nam Cung Cửu đã quá quen với giọng điệu kiêu này của đại thần, chán nản đáp “Chuyện này thì ta cũng không biết, chưa có kinh nghiệm... có lẽ cũng sắp khỏi rồi cũng nên.”

“Vậy đợi khi nào vết thương người lành lại rồi hãy tới Mộng Liễu Uyển.” Đại thần gác thanh đao, vén áo ngồi xuống, rót nước uống.

Nam Cung Cửu ‘ừm’ một tiếng, lại hỏi “Tại sao chứ?”

Đại thần kiêu lời đáp “Chỉ sợ với dung mạo xấu xí của người sẽ bị người ta từ chối từ ngoài cửa mắt.”

Ngất! Lê nào xấu xí thì không được đi ghẹo gái? Lê nào xấu xí không thể giải quyết nhu cầu sinh lý? Thế này thì thiên lý ở đâu chứ... Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, có điều Nam Cung Cửu vẫn bật cười hỉ hả đáp “Đúng thế, đúng thế... vậy thì đợi thêm vài ngày nữa đi.”

“Ừm.” Đại thần hạ chiếc mũ xuống, mái tóc bạc xoa xuống hai vai như dòng thác, làn da trắng trắng đến mức quái lạ, thậm chí có thể nhìn thấy cả mạch máu. Nam Cung Cửu lần đầu tiên thấy chàng giữa thanh thiên bạch nhật, thế nên không khỏi dựng tóc gáy, giống như đang có rất nhiều côn trùng bò trên da thịt.

Đại thần liếc mắt qua, đưa lời hỏi “Sợ rồi sao?”

Nam Cung Cửu lắc đầu, tuy trong lòng thực có chút sợ hãi, thế nhưng vẻ ngoài của đại thần rất đẹp trai...Nam Cung Cửu quay người đi tìm nước rửa mặt, đồng thời rửa sạch bụi bặm và thuốc bột đã bôi lên mặt suốt mấy ngày nay.

Đợi tới khi Nam Cung Cửu quay lại, Yến Nam Phi không nhịn được nhìn chăm chăm vào nàng. Đôi mắt to trong trẻo, linh hoạt chuyển động không ngừng, trên khuôn mặt non nớt lưu lại một vết đỏ nho nhỏ, vết thâm tím quanh mắt đã nhạt đi rất nhiều. Nếu để ý kỹ thực ra khuôn mặt này rất đẹp, thế nhưng cũng rất kì quái, chỉ là Yến Nam Phi nhất thời chưa nói được ra rốt cuộc là kì quái ở điểm nào.

Yến Nam Phi muốn sai Nam Cung Cửu đi lấy chút nước cho mình, nhưng lại không biết phải xưng hô với nàng thế nào cho phải, nhẹ ho hắng vài tiếng rồi nói “Người, mau đi lấy nước.”

Nam Cung Cửu ngoan ngoãn xuống dưới nhà lấy nước. Khách điểm này vốn cực kỳ đông đúc, ai nấy đều anh tuấn, phong độ, Nam Cung Cửu bất giác sinh lòng ái mộ, vừa thưởng thức đủ các thể loại mỹ nam vừa tiến ra hậu viện.

Bên giếng lúc này có một tiểu tử cũng đang múc nước, thế nhưng không hiểu sao tay hắn cầm thùng gỗ, mắt dán xuống đất như thể đang tìm kiếm thứ gì. Nam Cung Cửu thấy vậy hiếu kỳ hỏi “Người đang tìm thứ gì thế?”

Tên tiểu tử này chẳng thèm ngước mắt lên, đáp “Vừa nãy ta thấy một con rắn, không biết giờ đã chui vào lỗ nào rồi.”

“Người muốn bắt con rắn đó làm gì?”

“Nó có thể dùng làm thuốc...”

“Tiểu Tử!” Đột nhiên phía sau truyền lại tiếng gọi, tiểu tử ngồi bên giếng vội vã đáp “Dạ có, thiếu gia.”

“Người đang rình bắt con gì thế? Đi lấy nước nửa ngày trời mà chẳng thấy bóng dáng đâu.”

“Dạ...Tiểu Tứ sẽ mang nước lên ngay đây.”

“Ừm, mau lên.” Qua góc mắt, Nam Cung Cửu thấy một đôi ủng dài màu trắng không dính chút bụi bặm, trường bào màu đỏ, trên tay người đó cầm một chiếc quạt cốt ngọc. Khoảnh khắc Nam Cung Cửu ngẩng đầu, khi thấy gương mặt của vị thiếu gia đó, nàng chỉ có thể thở hắt một hơi.

Đây...tuyệt đối là một mỹ nam cực phẩm. Tuy dáng người cao gầy, mang hơi hướng tiên phong đao cốt, thể nhưng mày liễu hơi nhướng, đôi mắt mê hoặc động lòng, trời sinh bộ dạng phong lưu. Nam Cung Cửu mở lớn hai mắt, nuốt nước miếng liên tục.

“Này! Người nhìn cái gì?” Người đó đột nhiên sầm mặt, cau chặt đôi mày, tỏ vẻ bực bội. Nam Cung Cửu máu huyết hừng hực, nuốt nước miếng nói “Công tử tướng mạo đẹp quá!”

Vị thiếu gia nghe vậy đột nhiên đỏ ửng mặt, chẳng hề thương tiếc dẫm một quyền vào con mắt lạnh lặn còn lại của Nam Cung Cửu khiến nàng đau đớn sờ lên đôi mắt mình, miệng lu loa “Khen ngài tướng mạo đẹp, tại sao lại ra tay đánh người chứ?”

vị thiếu gia đó dường như nhận ra bản thân có chút bất ổn, nghĩ một hồi, nói “Tại hạ đã lỡ mắng, người...không sao chứ?”

Nam Cung Cửu dịch tay ra, một cặp mắt gấu mèo thâm đen nhanh chóng xuất hiện. Người trước mặt sợ hãi lùi về phía sau vài bước, người hầu của chàng – Tiểu Tứ thấy vậy vội nói “Thiếu gia nói nơi này thịnh hành nam sắc, thì ra là thật! Chúng ta mau đi thôi.”

Vị thiếu gia đó phẩy ống tay áo, tỏ vẻ bất cần “Sợ cái gì? Hành tẩu giang hồ, còn sợ chút chuyện con con này sao?” Sau đó chàng lấy ra một nén bạc đưa cho Nam Cung Cửu “Đây coi như là chút lễ mọn thay lời xin lỗi của tại hạ.”

Nam Cung Cửu tỏ ra cực kỳ bất mãn, rõ ràng là xin lỗi, tại sao lại thành ra đáng vẽ khiến người ta quá đáng như vậy chứ? Đúng là con nhà giàu không được dạy dỗ cẩn thận, thực kém xa so với Đông Phương Huyền Dạ. Nam Cung Cửu bĩu môi, nể mặt lượng bạc, nàng không so đo thêm nữa, tiếp tục mức nước.

Yến Nam Phi đang uống trà thì thấy Nam Cung Cửu sầm mặt bê chậu nước vào, chẳng hề khách khí đặt luôn lên bàn, khiến nước sánh cả ra ngoài. Yến Nam Phi lạnh lùng liếc mắt qua, bỗng giật nảy người trước vùng mắt phải thâm đen của Nam Cung Cửu. Khi này chàng đã nghĩ chỉ chờ vài ba ngày nữa là mắt trái của Nam Cung Cửu sẽ khôi, bây giờ xem tình hình lẽ nào phải đợi thêm mấy ngày nữa? Thấy đáng vẽ buồn bực không vui của Nam Cung Cửu, Yến Nam Phi hắng giọng hỏi “Làm sao thế?”

“Bị người ta đánh.” Nam Cung Cửu ngồi xuống cạnh chân đại thần, giọng uất ức “Ta chỉ khen hấn đẹp trai, ai ngờ hấn lại bực tức đánh ta... đau chết đi được.” Nàng nghĩ, mình phải giả bộ đánh thương một chút, nói không chừng đại thần sẽ báo thù cho nàng. Ai ngờ đại thần chẳng tỏ vẻ gì hết, hơn nữa còn bình tĩnh nói “Chúng ta không thể đợi thêm, kẻ khác sẽ cướp mất thời cơ, tối nay ta quyết định tới Mộng Liễu Uyển luôn.”

Nam Cung Cửu thuận miệng tiếp lời “Chỉ là ngài lo sẽ khiến người ta sợ chết khiếp! Ta có thể giúp ngài, nhuộm mái tóc bạc này thành đen là được rồi.” Nói xong, nàng nhìn chăm chú vào mái tóc bạc của chàng một hồi lâu, đột nhiên lại hiếu kỳ hỏi “Này, tại sao lông mày của ngài lại màu đen?”

Yến Nam Phi cau chặt hai mày, chìm trong im lặng.

Nam Cung Cửu lại càng hiếu kỳ, truy hỏi thêm “Nếu ngài để râu không biết là đen hay trắng nhỉ?”

Yến Nam Phi cố gắng kìm nén cơn giận, nhấn nại đáp “Màu đen.”

Màu đen... Khoảnh khắc nhận được câu trả lời, Nam Cung Cửu lại bắt đầu lơ đãng, mặt lúc trắng bệch lúc đỏ hồng, lòng hiếu kỳ vô bờ bến trời dấy, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt cảnh cáo sắc nhọn của đại thần “Ôa...vậy ngoài trừ mái tóc ra, tất cả những chỗ khác đều màu đen?”

Yến Nam Phi bóp chặt nắm đấm, đôi mắt phụng lóe lên cơn thịnh nộ.

Nam Cung Cửu vẫn đắm chìm trong trạng thái si mê giai đẹp, vừa chảy nước miếng vừa lẩm bẩm “Nếu là mà trắng thì thật tốt, ta chưa từng thấy người đàn ông nào như vậy cả...”

“Oành, choang...” Chậu nước trên mặt bàn đổ sạch, nước bắn đầy lên người Nam Cung Cửu, đồng thời cổ nàng bị đại thần tóm chặt. Giây phút đó, Nam Cung Cửu ý thức sự hiếu kỳ của mình đã đi quá giới hạn, thế nhưng mê giai là cảnh giới đặc biệt mà nàng chẳng thể nào khống chế được.

Hơi thở bằng giá của Yến Nam Phi phả lên mặt nàng, gần từng tiếng “Đi theo ta, người tốt nhất phải khống chế lòng hiếu kỳ của bản thân. Nghe đây, trời vừa tối, chúng ta sẽ tới Mộng Liễu Uyển, trước đó, tốt nhất người hãy nhuộm đen tóc cho ta bằng không...”

“Được rồi, được rồi, ta sẽ lập tức đi mua đồ nhuộm.” Nam Cung Cửu trợn tròn hai mắt gấu mèo, dáng vẻ ngây thơ vô tội pha lẫn uất ức.

Yến Nam Phi buông tay, cuốn một lọn tóc trắng bên mai quanh ngón tay, nói “Cho người nửa canh giờ, mau đi.”

Nam Cung Cửu co giò, vừa ra ngoài cửa lại quay trở lại đứng trước mặt đại thần, tay chân lóng ngóng “VẬY các phí dụng đó có được thanh toán?”

“Cái gì?”

Nam Cung Cửu thành thật lên tiếng “Nếu thanh toán, tôi sẽ mua loại tốt nhất về, sẽ không làm hỏng tóc, bằng không, chỉ có thể mua loại tệ nhất thôi...”

Yến Nam Phi lúc này dường như đã sáng tỏ, mím chặt môi. Tiền công chạy việc một ngày một trăm lượng, vậy mà nàng vẫn còn keo kiệt hỏi phí đồ nhuộm, chàng ngược mắt nhìn khuôn mặt ‘thảm không buồn nhìn’ của Nam Cung Cửu, ngẫm câu nói ‘nhìn tướng đoán người’ thực sự rất có đạo lý.

Nam Cung Cửu thấy đại thần có vẻ cực kỳ bức bối, liền nhún vai, lén lút lên đi.

Chiều tối, rốt cuộc mái tóc của Yến Nam Phi đã được nhuộm đen, có điều Nam Cung Cửu cảm thấy mái tóc đen này đã làm giảm đi khí thế mạnh mẽ, xuất thần của đại thần đi rất nhiều so với tóc trắng.

“Này!” Yến Nam Phi gọi mấy tiếng liền, nhưng Nam Cung Cửu vẫn giữ dáng vẻ cười ngơ, không phản ứng. Sự nhẫn nại của đại thần cũng chỉ có hạn, sau khi đập mạnh tay xuống bàn khiến Nam Cung Cửu lập tức định thần, Yến Nam Phi sầm mặt nói “Đến lúc xuất phát rồi!”

Nam Cung Cửu lúc này mới ý thức việc khi nãy đại thần gọi mình mấy lần nhưng hoàn toàn không dùng tên. Nàng liền bắt mẫn, khẽ cất tiếng “Người ta cũng có tên mà.”

Yến Nam Phi khựng lại, liếc nàng bằng đôi mắt phụng lạnh giá, kiếm lời đáp “Ta quên rồi.”

Nam Cung Cửu nghe vậy bước đi có phần loạng choạng. Thực ra đại thần cũng có khuyết điểm, ví như hay quên, da mặt mỏng, quên rồi thì mặc, cũng không có đủ dũng khí để hỏi lại lần nữa. Nam Cung Cửu hắng giọng, nghiêm nghị nói “Ta tên là Yến Tiểu Nam, gọi ta là Tiểu Nam hoặc là Nam Nam đều được.”

Yến Nam Phi gật đầu, chiếc cằm hạ thấp đến mức sắp chạm vào cả xương quai xanh, cuối cùng mới thốt lên được hai chữ “Tiểu Nam.”

Nam Cung Cửu giơ cao tay đáp “Có! Xin đại thần dẫn dò!”

“Xuất phát.” Yến Nam Phi nhắc đao, quay người bước đi như bay. Nam Cung Cửu vội đội chiếc mũ người hầu lên rồi nhanh chóng đuổi theo đại thần.

Mộng Liễu Uyển non xanh nước biếc, đình đài lầu các xen giữa rừng hoa tuyệt sắc, ánh đèn, bóng người ca múa thướt tha. Tiếng đàn tiếng hát say mê lòng người, loang loáng tản ra từ các lầu đài hiên các.

Nam Cung Cửu nhận thấy nơi này không dung tục tầm thường như những thanh lâu kĩ viện khác. Nam Cung Cửu thân là người hầu trốn sau lưng đại thần, dùng đôi mắt gấu mèo liếc mắt nhìn ngắm đầy tham lam. Trên người những nam nhân phong độ nhã nhặn thoảng thoảng mùi hương dịu nhẹ, người xưa thường nói mỹ nhân thơm ngát, đại khái cũng chỉ thế này mà thôi.

Lầu chính của Mộng Liễu Uyển được gọi là Phù Phong Đài, giữa những rèm lụa thướt tha, đám mỹ nữ xinh đẹp đang xoay tròn biểu diễn, hát ca, còn về việc họ hát những gì, Nam Cung Cửu thực nghe không hiểu.

Tú bà lúc này đang ân cần tiến lại. Thấy Yến Nam Phi ra giá cao, lạnh lùng đẹp trai lại mang theo đao, vừa nhìn đã biết là nhân vật khó dây, tú bà lập tức biết điều mời chàng lên thẳng phòng riêng trên tầng hai. Tú bà vốn định lấy lòng người hầu của đại thần là nàng đang đi phía sau, có điều vừa thấy khuôn mặt tím thâm nhằng nhịt của Nam Cung Cửu sợ đến mức mặt mày trắng nhợt, miệng còn không ngừng co giật. Nam Cung Cửu chẳng buồn bận tâm, dựa hơi đại thần ngông nghênh nói “Nếu hầu hạ không chu đáo, chúng ta sẽ phá tan chỗ này của mụ đấy!”

Đáp lại, tú bà mặt mày vẫn cười tươi như hóa, nhưng ánh mắt thoáng hiện vài phần khinh khi. Mãi cho tới khi bước vào phòng Yến Nam Phi mới lạnh lùng lên tiếng “Người đứng là có bản lĩnh, còn dám vọng tưởng phá chỗ làm ăn của Tuyết Nương.”

“Tuyết Nương?” Nam Cung Cửu hỏi vặn “Đó là ai chứ?”

“Chủ nhân của Mộng Liễu Uyển, trước kia cũng bình thường thôi, nhưng sau khi luyện thành Liên Hoa Bảo Điển, võ công xuất thần nhập hóa, hơn nữa dựa vào nhan sắc mà có mối quan hệ cực tốt với mấy cao thủ thuộc các đại môn phái. Thế nên dần dần Mộng Liễu Uyển chính là nơi bọn họ thường lui tới, nếu để những lời người nói vừa rồi cho họ nghe thấy, sợ rằng sẽ rước họa vào thân.”

Nam Cung Cửu nhìn bộ dạng nghiêm túc của đại thần, bắt đầu cảm thấy bản thân đích thực đã rước họa vào thân. Tuyết Nương, chỉ nghe cái tên thôi đã thấy...nhất định cực kỳ biến thái. Nam Cung Cửu ớn lạnh toàn thân, cười nhạt nói “Không lo, có Yến đại thần bảo vệ, ta không sợ.”

Yến Nam Phi chẳng buồn ngược mắt nhìn lên, lạnh lùng đáp “Người chẳng phải là gì của ta, tại sao ta phải bảo vệ người chứ?”

Nam Cung Cửu lặng người. Đại thần đang ám chỉ nàng phải chủ động hiến thân sao? Phải chăng...đại thần cũng mê nam sắc? Sự thực này tuy cũng khiến người ta kích động, có điều...Nam Cung Cửu cúi đầu, khẽ nói “Chuyện là...ta chỉ thích phụ nữ.” Nói xong câu này, chính bản thân nàng cũng không ngừng run rẩy.

“Cái gì?” Đại thần thấy khó hiểu hỏi lại.

“Thôi bỏ đi...” Nam Cung Cửu lại nhìn Yến Nam Phi bằng đôi mắt gấu mèo, lẩm bẩm “Nếu vị Tuyết Nương kia tới xử ta, ta đành bất chấp nhận chứ sao.”

Yến Nam Phi nhìn bộ dạng của nàng, thực chẳng còn chút hứng thú uống trà thêm nữa, cau mày, xua tay nói “Người đứng ra sau ta đi.”

Nam Cung Cửu thở hắt ra một hơi, nhanh vậy sao? Đại thần muốn làm luôn ở đây? Nàng thực sự muốn...đáng tiếc không có công cụ gây án, oán hận dâng trào nàng chỉ hận bản thân xuyên không sao không nhập vào thân xác của một người đàn ông.

Yến Nam Phi cuối cùng đã chịu dày vò đến mức cực hạn trước biểu cảm biến đổi không ngừng trên khuôn mặt thâm không muốn nhìn của Nam Cung Cửu, phần nộ thét lớn “Người chần mắt tầm nhìn của ta rồi.”

Nam Cung Cửu đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, đồng thời ngoan ngoãn đứng ra phía sau lưng đại thần.

Rất nhanh sau đó có người đưa danh sách hoa khôi tới, Yến Nam Phi chẳng buồn nhìn qua đặt một tờ ngân phiếu vào khay, buông tiếng “Cầm Sinh.”

“Cầm Sinh...”Người đó nhìn Yến Nam Phi đang đặt tay trên thanh đao, nghi hoặc đưa lời hỏi xong lại nói “Vị công tử phòng cạnh bên đã gọi rồi.”

Yến Nam Phi lại nói “Cho dù hắt ra giá bao nhiêu, ta sẽ trả thêm một trăm lượng.”

“Chuyện này...đợi tiểu nhân đi hỏi xem sao.” Người này cầm theo tờ ngân phiếu bước ra ngoài. Trước đó Nam Cung Cửu nghe đại thần nói Cầm Sinh chính là người tình của Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh, thế nên có thể hỏi thăm tin tức từ người này. Có điều, người tìm Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh không chỉ có một mình Yến Nam Phi, môn phái thần bí kia nhất định cũng đang vội vã tìm hắc giải độc, nói không chừng Đông

Phượng Huyền Dạ cũng đang âm thầm tìm kiếm. Vừa nghĩ tới Đông Phượng Huyền Dạ, Nam Cung Cửu lại bắt đầu chảy nước dãi.

Rất nhanh, người đưa danh sách hoa khôi vào nói “Đại hiệp, thực áy náy quá, vị công tử phòng kế bên nói, bắt luận ngài ra giá bao nhiêu, ngài ấy cũng trả thêm một trăm lượng.”

Đại thần chìm trong im lặng, khiến căn phòng tĩnh lặng đến kì lạ, chỉ nghe tiếng nhạc ca bên ngoài réo rắt truyền vào. Nam Cung Cửu đang suy ngẫm liệu họ sẽ bắt đầu đấu giá, chẳng ngờ đại thần đột nhiên nhắc đao xông ra. Nam Cung Cửu thấy vậy cũng lập tức theo sau.

Lúc Yến Nam Phi xông vào căn phòng cạnh bên, Nam Cung Cửu nín thở tưởng rằng đại thần xuất thủ đến nơi, ai ngờ, chàng lại lễ độ lên tiếng “Vị công tử này, hay là ngày mai hãy quay lại tìm Cầm Sinh đi?”

“Hả? Vị đại hiệp này, vậy sao ngài không quay lại ngày mai.” Bóng áo đỏ tựa bên lan can phía sau từ từ quay lại, cặp mắt anh đào mê hoặc khẽ nheo, khe khẽ mở chiếc quạt trong tay ra.

Nam Cung Cửu há miệng ngạc nhiên, thì ra là vị công tử sáng nay, ha ha, cơ hội báo thù tới rồi, nàng nhất định phải xúi giục đại thần đánh cho hắn một trận mới được.

Vị mỹ nam cực phẩm lúc nhìn thấy khuôn mặt Nam Cung Cửu cũng khựng người, có điều, ngay giây sau đã hồi phục lại vẻ bình thường, nhẹ phe phẩy chiếc quạt, bật cười nói “Sở thích của vị đại hiệp này thực đặc biệt, hà tất phải tìm Cầm Sinh chứ? E rằng sẽ không hợp khẩu vị đâu.”

Nam Cung Cửu liếc nhìn vàng trán với đám gân xanh giật lên đùng đùng của đại thần, lặng lẽ lùi về phía sai vài bước, hứng thú nhìn chằm chằm vị công tử áo đỏ, thầm thét “Ha ha, người toi rồi!”

Tốc độ xuất đao của Yến Nam Phi cực nhanh, khiến đối phương chẳng kịp đề phòng. Thế vị công tử áo đỏ không phải dạng vừa, khẽ nhún người, chiếc quạt trong tay nhẹ nhàng tiếp thanh đao, dễ dàng chặn lại được thế tấn công của Yến Nam Phi.

Yến Nam Phi ‘hưm’ một tiếng lạnh lùng nói “Trong quạt có Hương Phù nhuyễn cốt tán, người là người trong Vạn Hoa Cốc.”

Đối phương nhún đôi mày liễu, tiếp tục phe phẩy chiếc quạt nói “Dám hỏi tôn danh đại tính của đại hiệp? Tại sao nhất định đòi gặp bằng được Cầm Sinh?”

“Hà tất phải nói nhiều? Tóm lại, hôm nay ta nhất định phải gặp hắn, nếu công tử ngăn cản, đừng trách thanh đao trong tay ta vô tình. Tuy đã trúng nhuyễn cốt tán của người, thế nhưng chỉ cần dùng ba thành công lực, ta cũng dư sức đối phó với người rồi!” Nam Cung Cửu nghe Yến Nam Phi nói không khỏi lạnh người, đại thần quả không hổ danh đại thần, chỉ riêng khí thế đã hoàn toàn áp đảo đối phương.

“Khẩu khí lớn quá nhỉ, vậy thì ta đành phải lĩnh giáo thôi.” Vị công tử áo đỏ phi thân qua lan can, nhẹ nhàng hạ xuống giữ sân khấu, hình dáng giống như một bông hoa đỏ đang nở rộ. Chàng nho nhã quạt nhẹ, ánh mắt long lanh, quyến rũ.

Trên khuôn mặt vốn đã lạnh lùng của Yến Nam Phi dường như kết thêm một tầng băng mỏng, chẳng nói lời nào đã vội lao theo, rồi hạ xuống vùng vàng ở đầu kia của sân khấu.

Có lẽ đã quá quen với những cảnh tượng này, đám ca vũ vội tản ra, để lại sân khấu cho hai người đàn ông chuẩn bị giao đấu.

Nam Cung Cửu lần đầu tiên phát hiện khinh công thực sự hữu ích, nàng chỉ sợ bản thân sẽ bỏ lỡ điều gì, nên chạy thực mạng xuống lầu, rồi xông thẳng vào đại đường lầu một. Chỉ thấy quan khách đang ngồi đều không hề tỏ ra ngạc nhiên, uống trà, thưởng rượu, tán gẫu như thường, chỉ thi thoảng liếc về phía sân khấu một lần mà thôi. Nam Cung Cửu tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống, lại nghe người ngồi kế bên nói “Không biết là vì chuyện gì? Nhưng nhìn hai người này thân thủ bất phàm, Mộng Liễu Uyển lại kiếm một món lớn rồi!”

Nam Cung Cửu nghe vậy xán lại gần bắt chuyện “Tôi biết, đó là vì Cầm Sinh.” Sau đó, nàng cũng thừa cơ hỏi thêm “Nhưng Mộng Liễu Uyển kiếm được gì chứ?”

Người kia nghe vậy liếc về phía cửa tây rồi chu miệng đáp “Họ bắt đầu nhận đặt cược rồi đó.”

Nam Cung Cửu bắt giác ‘oa’ lên một tiếng. Nơi này thực đúng là có đầu óc làm ăn, những chuyện hay như vậy, nàng đương nhiên không thể bỏ qua. Dựa vào hiểu biết về đại thần mấy ngày qua, nàng chẳng hề do dự xông lại đặt cược cho đại thần một trăm lượng.

Nhà cái liếc nhìn Nam Cung Cửu mấy lần bằng ánh Cự kỳ dị thường, sau cùng hỏi “Người có chắc chắn là sẽ đặt cược cho đạo khách đó không? Đừng nói chúng ta lừa gạt, nhắc trước cho người biết, chiêu thức của Vạn Hoa Cốc xưa nay nổi tiếng xuất thần nhập hóa đó.”

Nam Cung Cửu vuốt mũi đầy vẻ đắc ý, tự hào lên tiếng “Ta có thể nói cho người biết, vị đạo khách đó không phải dạng tầm thường đâu. Ngài ấy luyện thần công đấy.”

Có người hiếu kỳ hỏi “Là thần công gì thế?”

Nam Cung Cửu cau mày, bản thân nàng còn chưa có cơ hội hỏi thăm việc này...có điều nàng không thể để mất thể diện trước mặt đám đông như vậy, tiếp tục tỏ ra thần bí đáp “Nói ra các người cũng không biết, vì muốn luyện thần công, mái tóc của ngài ấy đã bạc trắng cả.”

Người xung quanh sau khi nghe thấy liền đồng loạt ‘ồ’ lên một tiếng, hơn nữa còn kéo dài một lúc, sau cùng đồng thanh nói “Thì ra là Yến Nam Phi, người rất giỏi đạo pháp Sương Nguyệt.”

Nam Cung Cửu cười khan, hai con người xoay chuyển linh động, thật không ngờ đại thần nổi danh đến vậy, lần này tiết lộ mất thân phận của chàng rồi. Thôi thôi!

“Yến Nam Phi mấy năm nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, lẽ nào đã thực sự tái xuất giang hồ?”

“Lúc xưa hắn đã từng bại trận trước mặt tịch chuyển thể của nhà Bắc Đường, nên quay về luyện công, không ngờ luyện thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, cho nên mới né tránh thế nhân...”

“Hắn cố tình nhuộm đen mái tóc, phải chăng vì muốn che đi tai mắt người đời, tới đây hẹn hò?”

“Còn cần phải nói, nhất định là vậy, nếu không tại sao lại vì một người tên Cẩm Sinh mà quyết chiến với Tam thiếu gia của Vạn Hoa Cốc chứ?”

“...”

Nam Cung Cửu nghe bọn họ tan qua tán lại, cả người mơ màng, lúc nghe được mấy từ Tam thiếu gia của Vạn Hoa Cốc, hai mắt chợt lóe sáng, Vạn Hoa Cốc, chẳng phải là sào huyệt của Tây Môn Phun Huyết sao? Nàng nghiêng đầu, giơ tay ra hỏi “Tam thiếu gia của Vạn Hoa Cốc là ai?”

Mọi người lại lần nữa đồng thanh đáp “Là Tây Môn Phiêu Tuyết.”

Tây Môn Phiêu Tuyết...chính là tên đàn ông lăng lơ mặc trường bào màu đỏ này sao? Chẳng trách mà thích màu đỏ! Đôi mày, khóe mắt, khóe miệng của Nam Cung Cửu không ngừng co giật, rồi ngã ngửa ra phía sau.

Trời đất ơi! Vị hôn phu của nàng không ngờ lại có tướng mạo mỹ nam cực phẩm thế này. Bảo nàng phải làm sao cho phải đây...

4. Chương 4: Chương 1.3

Type-er: Windy0503

Chẳng một ai trong Mộng Liễu Uyển bận tâm tới việc Nam Cung Cửu đang co giật đùng đùng trên mặt đất, bởi tất cả đều đang bàn luận nhiệt tình xem rốt cuộc Yến Nam Phi hay Tây Môn Phiêu Tuyết mới là người giành chiến thắng. Nếu không có Nam Cung Cửu đưa lời mách nước, bọn họ nhất định sẽ dồn hết tiền đặt cược cho Tây Môn Phiêu Tuyết. Có điều, lúc này chắc phải tính toán cẩn kẽ lại mới được.

Dưới sân khấu không khí càng lúc càng thêm náo nhiệt, người đặt cược đã lần lượt ngồi vào vị trí, hứng thú quan sát chiến tình.

Nam Cung Cửu mới chịu dả kích lớn đã từ từ bò dậy, lặng lẽ ngược nhìn Yến Nam Phi và Tây Môn Tam thiếu gia vẫn đang đứng oai dũng trên đài. Nàng thực sự không có ý, nhưng nhìn tình hình hiện nay giống

như đôi tình nhân đang cãi lộn...thậm chí đã dụi mắt mấy lần, vẫn chỉ có cảm giác đó. Than dài một tiếng, nàng thực sự đã biến thành hủ nữ rồi.

Nhà cái thét lớn “Mua rồi rút tay.”

Mọi người ai nấy đều hưng phấn chờ đợi thời khắc quyết chiến, không ngờ tú bà lại chạy lên sân khấu, lớn tiếng nói “Cầm Sinh hôm nay không được khỏe, không gặp ai hết, xin hai vị đình chiến, ngày khác lại tới.”

Khuôn mặt băng giá của Yến Nam Phi đã có dấu hiệu tan chảy, Tây Môn Phiêu Tuyết cũng đã thu lại đôi mắt lẳng lơ quá độ của mình. Dưới sân khấu ồ lên những tiếng chán nản, Nam Cung Cửu vội vã quay về bàn đặt cược, cất đi trong lòng đồng thời bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Nàng mới rồi đã tiết lộ thân phận đại thần, nhớ đến cảnh chàng từng gác đao lên cổ nàng đưa lời cảnh cáo, Nam Cung Cửu ớn lạnh toàn thân, có thể thấy trước hậu quả chọc giận đại thần rất nghiêm trọng, chi bằng, ôm tiền chạy trốn...Nghĩ vậy, nàng thu cổ, nhón chân lên ra ngoài qua cửa bên.

Bao quanh Phù Phong Đài là một hồ lớn, trên mặt nước có rất nhiều bóng thuyền, có vài cái đỗ vào bến, có cái lại dạo mát quanh hồ. Khắp hồ có bố trí những cây cầu cao cao, mỗi cây cầu nối với một khu vườn hoặc lầu gác. Lúc này Nam Cung Cửu hoàn toàn không nhớ khi nãy đi vào từ hướng nào, chỉ biết bản thân rơi vào tình trạng lạc đường toàn tập. Mộng Liễu Uyển thực giống mê cung bát quái, cộng thêm tiếng cười nói của đám oanh oanh yến yến, Nam Cung Cửu loay hoay không biết phải làm gì. Bỗng một thân hình cao lớn từ từ hạ xuống trước mặt nàng, sầm mặt hỏi “Người định đi đâu thế?”

Nam Cung Cửu biết rằng việc ôm tiền chạy trốn đã thất bại, bi ai ôm đầu đáp “Ta ra ngoài tìm chỗ đi vệ sinh, không ngờ lại bị lạc đường.”

Yến Nam Phi khoanh tay trước ngực, nghiêm nghị nói “Ta đã tìm ra được chỗ ở của Cầm Sinh, tối nay người phải giám sát chặt chẽ nơi đó cho ta.”

Hả? Xem ra chàng hoàn toàn không biết thân phận của mình đã bị bại lộ, Nam Cung Cửu thở phào nhẹ nhõm, vội vã gật đầu đáp “Được, được.”

Yến Nam Phi dẫn theo Nam Cung Cửu tránh xa chốn náo nhiệt ẩm ỉ, đi sang một con đường nhỏ hẻo lánh, rồi tiến vào trong một biệt viện vắng lặng. Dưới hiên có treo hai ngọn đèn lồng, một chiếc đề ‘Cầm’, một chiếc đề ‘Sinh’. Nam Cung Cửu lập tức hiểu ra, nàng vốn tưởng đại thần lợi hại thế nào, mới nhanh vậy đã tìm ra nơi ở của Cầm Sinh, hóa ra là dựa vào dấu tích này... Còn đang suy nghĩ lung tung, Yến Nam Phi đã xách bóng nàng kéo lên mái nhà. Khoảnh khắc Nam Cung Cửu run rẩy nói “Ta sợ độ cao.”

Yến Nam Phi chẳng thèm bận tâm, cúi xuống gỡ mấy miếng ngói ra rồi gọi Nam Cung Cửu lại, nói bằng giọng cực nhỏ “Người ngồi đây giám sát, nếu có động tĩnh gì thì ném miếng ngói vào biệt viện kế bên, ta ngồi thiền tại đó.”

“Ngồi thiền?” Nam Cung Cửu trầm nghĩ “Nói hay thì là ngồi thiền, chắc chắn là tìm chỗ để ngủ?”

“Khi nãy trúng phải nhuyễn cốt tán, giờ ta phải vận công tán độc.”

Dứt lời Yến Nam Phi đã bay đi mất. Nam Cung Cửu nhìn theo bóng Yến Nam Phi rời đi, sau đó nhìn mãi trong biệt viện kế bên nhưng không cách nào nhìn thấy rốt cuộc đại thần ngồi thiền ở đâu. Trong lòng nàng không khỏi trào dâng cảm giác phẫn uất, thế nhưng đã nhận tiền của người ta, nàng đành phải cố gắng chút công sức. Nghĩ vậy Nam Cung Cửu bắt đầu nghiêm túc nhìn xuống lỗ nhỏ kia, căn phòng phía dưới tối đen như mực, chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì, nàng lại không phải cú đêm, chẳng thể nhìn xuyên qua bóng tối. Được rồi nếu đại thần đã bảo giám sát, vậy thì cứ giám sát là được.

Sáng sớm hôm sau, gió thổi hiu hiu, từng ánh nắng ban mai phản chiếu xuống mặt hồ, tỏa ánh sáng lấp lánh. Nam Cung Cửu nằm trên mái nhà ngủ không biết trời trăng gì cả, bỗng cảm thấy cực kỳ chói mắt. Theo bản năng nàng đưa tay dụi mắt, lật người, cùng lúc mắt đi thẳng bằng, ngã lún xuống dưới, Nam Cung Cửu sợ hãi thét lên.

Thế nhưng, sao nàng lại chẳng hề cảm thấy đau đớn, mà ngược lại còn cảm thấy phía dưới thân mình đặc biệt mềm mại.

Chỉ là sau tiếng thét của mình, nàng dường như nghe thấy một tiếng kêu thê thảm khác. Nam Cung Cửu hết ngó trái lại ngó phải, cuối cùng phát hiện ra mình đang nằm đè lên một người khác. Không phải chứ, nàng đè chết người rồi sao? Nam Cung Cửu nhanh nhẹn nhảy bật dậy. Đúng là tạo nghiệt mà!... Quay đầu nhìn lại, người đang nằm trên bãi cỏ, trường bào đỏ thắm, mái tóc đen huyền thả dài xuống tận lưng, trong tay vẫn đang cầm chiếc quạt cốt ngọc. Chuyện...chuyện... chuyện này thực sự quá kỳ quái! Tỷ lệ rơi từ trên mái nhà xuống mà trúng phải vị hôn phu là bao nhiêu chứ?

Tây Môn Phiêu Tuyết từ từ ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng chiếc mũi bắt đầu chảy ra thứ dịch thể mà đỏ.

Nam Cung Cửu đưa tay che miệng, ánh mắt hoảng loạn, lần này thì thực sự Phun Huyết rồi...

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn Nam Cung Cửu đứng lặng bên cạnh mình, nghiêng rắng nghiêng lợi nói “Người... muốn cướp của giết người sao?”

Nam Cung Cửu cảm thấy cực kỳ áy náy, nhìn chàng bằng đôi mắt gấu mèo thâm tím “Ta thực sự không cố tình, ai mà biết được ngài đang ở dưới này chứ...” Sau đó, nàng tìm trong người một hồi lâu, lấy lượng bạc mà hôm qua Tây Môn Phun Huyết bồi thường cho nàng đưa ra trước mặt “Này, coi như là tiền thuốc thang. Ngài xem, hôm qua ngài đánh ta, hôm nay ta khiến ngài bị thương, coi như hai bên huề nhé!”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiêng rắng ngồi dậy, lấy khăn tay bịt mũi, đôi mắt hoa đào hiện rõ vẻ căm hận, nhìn Nam Cung Cửu từ trên xuống dưới mấy lần đầy khinh bỉ.

Nam Cung Cửu không chịu nổi ánh mắt này, liền chống nạnh đứng dậy nói “Này, ngài nhìn đủ chưa vậy?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nắm lại mũi, bắt cần lên tiếng “Hầu hạ chủ nhân của người cho tốt và bỏ ngay ý định nhòm ngó bản thiếu gia đi.”

Nam Cung Cửu cau mày hỏi lại “Ngài nói vậy là có ý gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết một tay vẫn giữ mũi, một tay xòe quạt vừa phe phẩy vừa nói “Tuy rằng trước nay chưa từng có ai nhảy từ trên mái nhà xuống đè lên người ta, nhưng bản thiếu gia đã từng thấy những chiêu thức tương tự cả trăm lượt rồi. Ví dụ như trèo lên cây với điều giấy lỗ chân trượt ngã, hay giả như ngồi trên thuyền lỗ chân ngã xuống nước, hoặc giả nhờ người đóng giả cường đạo hòng muốn ta anh hùng cứu mỹ nhân...Hừm, đám phụ nữ đó, có ai không dung mạo đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, đáng tiếc, còn chưa được lọt vào mắt xanh của bản công tử, chứ đừng nói bộ dạng như người...”

Nam Cung Cửu lạnh lùng liếc nhìn chàng, thực đúng là có trình độ tự sướng cao, thậm chí hiểu lầm nàng cố tình ngã đè lên người chàng đã đành, lại còn vừa lau máu mũi, vừa phẩy quạt tỏ vẻ đẹp trai. Nghĩ vậy nàng hỏi lại đầy chế giễu “Ta thì sao chứ?”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc nhìn qua nàng, nhún vai nói “Là vì người muốn nghe đấy, không phải bản thiếu gia cố tình gây tổn thương cho người. Đoạn tụ vốn dĩ đã hiếm thấy, lại thêm tướng mạo của người, và cả giọng nói êm ọt đàn bà kia nữa. Thực đúng là cực phẩm nhân gian.”

Nam Cung Cửu tức đến méo miệng, có điều cố gắng nén giận, cười nói “Tại hạ chỉ là phường vô danh tiểu tốt, nói đến cực phẩm, làm sao có thể bì được với Tây môn Tam thiếu gia. Ngay đến Nam Cung Yến tiếng xấu nổi cồn thiên hạ, thà đào hôn cũng quyết không gả cho ngài, từ đó là biết...”

“Người nói cái gì?” Tây Môn Phiêu Tuyết tức giận đứng dậy, trợn mắt nhìn Nam Cung Cửu “Đó là vì nàng ta có mắt không trông. Rồi có một ngày, ta sẽ khiến nàng ấy cam tâm tình nguyện gả cho ta, hết lòng hết dạ với ta.”

“Thật sao?” Nam Cung Cửu vỗ tay, dáng điệu vui vẻ, cười trên nỗi đau của người khác “Vậy ngài có biết hiện nàng ấy đang ở đâu không? Hoặc giả đang ở cùng ai? Nói không chừng đợi đến khi ngài tìm được, người ta đã sinh vài đứa bé bụ bẫm cho người khác rồi ấy chứ. Ha ha, thậm chí còn chẳng thèm thông báo với ngài một tiếng, đã cảm sùng ngài rồi! Thực đúng là đáng hận...”

“Im miệng!” Tây Môn Phiêu Tuyết nổi giận đùng đùng, vứt chiếc khăn dính đầy máu đỏ xuống mặt cỏ, vừa nghĩ tới chuyện Nam Cung Yến đào hôn khiến chàng mất hết thể diện, chàng liền chẳng thể nào kiềm chế nổi cơn giận trong lòng.

Nam Cung Cửu làm bộ sợ hãi, cắn móng tay nói “Nghe mọi người nói Tây Môn Tam thiếu gia vốn ngọc thụ lâm phong, thanh tao nhã nhặn, tuyệt sắc tuyệt tài thì ra lại có tính cách tồi tệ như vậy. Tại hạ rút cuộc đã hiểu nguyên nhân thực sự khiến Nam Cung Yến phải đào hôn rồi...”

Tây Môn Phiêu Tuyết máu mũi vẫn chưa ngừng chảy, khóe mắt không ngừng co giật, chẳng nghĩ ra bất cứ từ nào để đối phó với tên xấu xí mồm miệng sắc bén trước mặt, lúc này chỉ muốn một chưởng đập chết tươi hắn.

Vừa hay lúc này, Yến Nam Phi từ từ bước tới, hoàn toàn chẳng bận tâm giữa họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ buông một câu với Nam Cung Cửu “Người đã tỉnh rồi à?”

Nam Cung Cửu khôi phục lại bộ dạng thật thà, ngoan ngoãn đáp “Tôi qua không có bất cứ động tĩnh gì, có điều sáng nay thì có động tĩnh, lúc ta nhảy xuống thì đè trúng phải ngài ấy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lập tức thay đổi nét mặt, ngẫm nghĩ một hồi nói “Thì ra các người đang giám sát Cầm Sinh.”

Yến Nam Phi chẳng hề để tâm, quay người nói “Đi ăn thôi.”

Nam Cung Cửu chấp choạng bước theo, trước khi đi còn không quên làm mặt xấu trên người Tây Môn Phiêu Tuyết.

‘Bộp’ một tiếng, Tây Môn Phiêu Tuyết thu quạt, phủi y phục, lặng lẽ đi theo hai người phía trước.

Nam Cung Cửu vốn đang đói bụng, lơ đãng theo sát phía sau đại thần, chẳng hề phát giác có người đang theo dõi phía sau. Mãi cho tới khi đến Mộng Liễu Uyển, Yến Nam Phi mới dừng bước, quay đầu hỏi “Có việc gì sao?” Nam Cung Cửu chẳng hiểu mô tê gì cả, quay đầu lại mới phát hiện Tây Môn Phiêu Tuyết, cũng hỏi theo một câu “Có chuyện gì sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết đã lau sạch mặt, y phục đỏ thắm lại càng khiến khuôn mặt đẹp như ngọc càng thêm rạng ngời, chiếc quạt đặt ở thắt lưng, mây liễu khẽ nhướng lên, đáp “Các người chẳng phải tới đây vì Cầm Sinh mà là muốn tìm Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh.”

Nam Cung Cửu bĩu môi, chỉ nghe Yến Nam Phi nói “Tây Môn Tam thiếu gia chẳng phải cũng tới đây vì chuyện đó sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nheo mắt, phát quạt nói “Có đến mấy đội binh mã đang tìm kiếm Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh, lai lịch bất minh, phải chăng là muốn thuận nước xuôi dòng, lật tẩy bí mật của môn phái thần bí, rồi thừa cơ cướp đoạt bản đồ kho báu. Thế nhưng Yến đại hiệp, huynh đã quy ẩn lâu rồi, bỗng nhiên tái xuất giang hồ, phải chăng cũng là vì bản đồ kho báu?”

Yến Nam Phi cầm đao đứng đó, giọng nói lạnh băng truyền qua lớp vải che mặt “Yến mỗ không cần giải thích với bất cứ ai cả.”

Tây Môn Phiêu Tuyết cong miệng mỉm cười, lễ độ đáp “Chuyện này vốn cực kỳ quan trọng, Đông Phương trang chủ thậm chí vì chuyện này đã bỏn ba điều tra nhiều năm, khó khăn lắm mới lần ra được chút manh mối, thế nên không thể để bất cứ ai nhúng tay vào làm hỏng chuyện. Mong Yến đại hiệp nể mặt.”

Yến Nam Phi nói “Yến mỗ tuyệt đối không hề có ý phá hoại, chỉ muốn giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?” Tây Môn Phiêu Tuyết không hiểu, cau chặt đôi mày.

Lại nghe Yến Nam Phi đáp “Đông Phương Huyền Dạ một mặt triện hồi đại hội võ lâm, mặc khác lại mời Tây Môn Tam thiếu gia tới đây bí mật điều tra, dương đông kích tây, âm thầm tìm kiếm tung tích của Đông Phương Mị Nhi. Thế nhưng môn phái thần bí kia không dễ lộ diện, chỉ dựa vào thuộc hạ dưới tay Tây Môn Tam thiếu gia, e rằng khó mà khắc chế. Yến mỗ không mời tự tới, là muốn giúp đỡ mọi người tìm Đông Phương Mị Nhi thôi.”

“Hả?” Tây Môn Phiêu Tuyết ngẫm nghĩ một hồi lại nói “Năm đó, khi Đông Phương Mị Nhi mất tích mới là đứa trẻ bảy tuổi, Yến đại hiệp tại sao phải cứu muội ấy?”

“Ta chẳng có chút hứng thú nào với đứa trẻ đó, mà chỉ muốn một người ở sơn trang Phù Vân thôi.” Ngữ khí Yến Nam Phi đã dịu dàng đi nhiều, lại nói “Yến mỗ chẳng ngại tranh giành, thế nhưng một người đổi một người, tuyệt đối công bằng.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghe vậy hỏi “Không biết sơn trang Phù Vân có người nào lại khiến Yến đại hiệp ngày nhớ đêm mong đến vậy?”

Phía sai tám vải che mặt truyền ra ba chữ “Bắc Đường Kính.”

Nam Cung Cửu kích động, nắm chặt đôi tay, hai mắt lóe sáng, đại thần không hổ danh là đại thần, tổn bao công sức như vậy hóa ra chỉ vì một người phụ nữ, quan trọng hơn cả là người phụ nữ này lại là phu nhân của Đông Phương Huyền Dạ. Nàng bất giác thầm cổ vũ cho đại thần “Rất ngẫu! Đại thần cướp Bắc Đường Kính đi, Huyền Dạ ngựa đến đơn côi chiếc bóng. Vậy thì Hồ Tiểu Nam ta sẽ có cơ hội, ha ha ha...”

“Ha ha ha ...” Nam Cung Cửu chống nạnh bật cười điên cuồng.

Tây Môn Phiêu Tuyết kinh ngạc nhìn Nam Cung Cửu, nghi hoặc lên tiếng hỏi “Hắn ta đang phát bệnh sao?”

Yến Nam Phi tuy rằng đang đội mũ che mặt, thế nhưng khí thế phát ra từ thân người khiến đối phương dễ dàng nhận ra hắn đang cực kỳ không vui. Bản thân đau khổ vì tình, lại bị người ta coi như trò đùa, đối lại là ai, chắc cũng chẳng thể bình tĩnh cho được. Nghĩ vậy chàng liền gầm lên “Buồn cười lắm sao?”

Nam Cung Cửu cuối cùng cũng cảm nhận được không khí bất thường thông qua giọng điệu của đại thần, vội vã thôi cười, sợ hãi đáp “Không buồn cười...”

“Vậy người cười cái gì?”

Nam Cung Cửu càng lúc càng cúi đầu thấp hơn, vắt óc suy nghĩ mới nặn ra được một câu “Bắc Đường Kính là một cô gái tốt.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lại càng thêm kinh hãi, tay cầm quạt bất giác run rẩy “Các người không phải đoạn tụ sao? Bắc Đường Kính là chị dâu ta, các người đừng có vọng tưởng.”

Yến Nam Phi tự động lược bỏ câu hỏi trước, chỉ chú ý vào nửa câu phía sau “Vậy thì phải xem trong lòng Đông Phương Huyền Dạ, rốt cuộc tiểu muội quan trọng hay phu nhân quan trọng?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhất thời không đối đáp lại được. Bản thân từ lâu đã nghe nói năm đó Yến Nam Phi, Tái bắc đệ nhất đao đau khổ vì tình mới trộm mật tịch thâm luyện võ công. Thật không ngờ mục đích lại chính là Bắc Đường Kính. Nếu để Yến Nam Phi tìm được Đông Phương Mị Nhi, Đông Phương Huyền Dạ liệu có đem Bắc Đường Kính ra để trao đổi? Điểm này Tây Môn Phiêu Tuyết không dám khẳng định. Có điều, tình cảm phu thê giữa Đông Phương Huyền Dạ và Bắc Đường Kính mỏng manh, nhạt nhẽo là sự thật, nói không chừng trong lòng Bắc Đường Kính xưa nay vẫn luôn thương nhớ về vị đại sư huynh Yến Nam Phi cũng nên. Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy chuyện này thực quá sến súa, ngứa mắt than dài “Huyền Dạ huynh, đúng là tạo hóa trêu người...”

Nam Cung Cửu đứng một bên thừa cơ chen lời “Nếu đều muốn tìm người, vậy hai người đừng đấu nữa, liên thủ đi! Cần thận bị người khác giành mất đấy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết cau mày liếc tới, chăm chú nhìn vào khuôn mặt thắm không muốn ngấm của Nam Cung Cửu nói “Người là ai chứ?”

“Ta ...là người đi theo thôi.” Nam Cung Cửu lùi lại, trốn ra sau lưng đại thần.

Yến Nam Phi lảng tở tất cả những tạp âm xung quanh, nói “Được, liên thủ, ít nhất cũng không để cho đám người khác nắm được thời cơ.”

Tây Môn Phiêu Tuyết gật đầu tán đồng “Vậy thì, chi bằng chúng ta cùng nhau liên thủ, chờ đợi người thân bí tới đây.”

“Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con? Cách tốt nhất chính là phái người tiềm phục trong Mộng Liễu Uyển, treo biển bán thân.” Yến Nam Phi lại nói, sau đó quay người đẩy Nam Cung Cửu ra.

Nam Cung Cửu lúng túng giơ ngón tay cái chỉ về phái mình “Là ta sao?”

“Không phải người thì chắc là ta hả?” Tây Môn Phiêu Tuyết chỉ mình, rồi lại chỉ Yến Nam Phi “Hay là huynh ấy?”

Yến Nam Phi lạnh lùng lên tiếng “Tiền không phải dễ kiếm, người đã tiết lộ thân phận của ta, món nợ đó ta còn chưa tính.”

Nam Cung Cửu nuốt nước miếng, chẳng còn gì để nói.

Tây Môn Phiêu Tuyết một tay sờ cằm, một tay cầm quạt nâng mặt Nam Cung Cửu lên “Ha ha.. Tuyết Nương còn lâu mới chịu nhận thứ hàng này.”

Nam Cung Cửu tức giận nhìn chàng, nếu không phải chàng, khuôn mặt nàng sao có thể thê thảm như ngày hôm nay được?

Yến Nam Phi nghe vậy liền nói “Vạn Hoa Cốc chẳng phải có vô số kì trân được liệu sao? Đoan chắc Tây Môn Tam thiếu gia có cách để tẩy sạch vết thâm tím trên khuôn mặt hân.”

“Được.” Tây Môn Phiêu Tuyết thu quạt lại, bóng áo đỏ phong độ nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, chỉ lưu lại một câu “Ta quay về khách điểm tìm Tiểu Tứ chế thuốc đã.”

Nam Cung Cửu nhìn theo điểm đỏ dần biến mất, há miệng kinh ngạc.

Yến Nam Phi tiến lên phía trước một bước, không khỏi buông lời khen ngợi “Khinh công của Vạn Hoa Cốc quả nhiên là tuyệt hảo.”

Đâu chỉ là tuyệt hảo, chính xác phải nói là không còn là người nữa. Thứ khinh công này thậm chí còn mạnh hơn cả Lăng Ba Vi Bộ của Đoàn Dự nữa. Nam Cung Cửu đột nhiên cảm thấy tự ti, cái tên Tây Môn Phun Huyết tuy rằng khó nghe đôi chút, tướng mạo cũng có chút điệu đà, tính cách có phần tự kiêu, thế nhưng công phu quả nhiên không tệ, nàng vốn cho rằng bản thân ưu việt, nhưng đứng trước mặt các đại thần như vậy, thực chẳng có chút tự tin nào cả.

Trong phòng, mùi thuốc tỏa nồng nặc. Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi tựa giường, tay không ngừng phe phẩy quạt, Tiểu Tứ lúc này đang ngồi trước bàn bày đầy các bình thuốc to nhỏ, chăm chú nghiên cứu phương thuốc. Nam Cung Cửu vừa bước vào phòng lập tức ngầy lặng trước cảnh tượng trước mặt, hai mắt sáng lóa nhìn chăm chăm lọ thuốc nhỏ đưa lời tán thưởng “Ồi chiếc lọ đẹp quá đi mất.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lười nhác liếc về phía nàng “Tiểu Tứ, đã xong chưa vậy?”

Tiểu Tứ đưa một chiếc đĩa tới trước mặt Nam Cung Cửu nói “Bây giờ bôi lên, sáng sớm ngày mai nhất định vết thâm tím sẽ tan hết.”

“Quá muộn.” Vừa bước vào cửa, Yến Nam Phi đã bỏ mũ, mái tóc trắng tinh xổ tung, dung nhan trắng nhợt đến quỷ dị hoàn toàn lộ diện. Ba người trong phòng lặng nhìn Yến Nam Phi chăm chú thì thấy chàng ngồi xuống bình thản như không, nói “Tối nay sẽ phải hành động.”

Tiểu Tứ định thần, cúi đầu tiếp tục trộn thuốc. Tây Môn Phiêu Tuyết tiếp tục phe phẩy quạt, cho dù thời tiết hôm nay chẳng nóng chút nào. Yến Nam Phi thì đang không ngừng dẫn đo, còn nói là đi ngồi thiền. Ngồi thiền mà cũng có thể khiến cho mái tóc trắng trở lại sao? Rõ ràng là đại thần quay về tắm rửa, ngủ một giấc rồi! Hừm, đại thần chẳng thật thà chút nào.

Mãi lúc lâu sau, Tiểu Tứ đưa một chiếc đĩa nhỏ tới, nói “Lần này chắc không còn vấn đề, vừa uống vừa bôi, chỉ sau ba canh giờ sẽ có hiệu quả.”

“Hả, lại còn phải uống sao?” Nam Cung Cửu chu miệng, nàng sợ nhất phải uống thuốc!

Tây Môn Phiêu Tuyết cau chặt đôi mày liễu, tỏ vẻ khinh ghét “Uống thuốc mà cũng sợ, lại còn chu miệng, thật đúng là một tên công công...”

Nam Cung Cửu giận tím mặt, trước mắt không thềm tính toán với chàng, uống hai viên thuốc Tiểu Tứ đưa cho, sau đó bắt đầu bôi thuốc lên mặt.

Yến Nam Phi đột nhiên nói “Tối nay, Tây Môn Tam thiếu gia hãy dẫn hần đến cho Tuyết Nương. Là người của huynh, Tuyết Nương chắc sẽ không dám bảo hần đi tiếp khách.”

“Cái gì?” Tây Môn Phiêu Tuyết nhảy từ trên giường xuống, gập đỏ mặt “Bản thiếu gia không háo nam sắc.”

“Vậy cứ coi hần là phụ nữ đi.”

“Bản thiếu gia cũng không gần nữ sắc.”

“Hả?” Yến Nam Phi suy ngẫm một hồi, nói “Phải chăng Tây Môn Tam thiếu gia hiện đang luyện Đồng Tử Công?”

Nam Cung Cửu hoàn toàn sốc trước câu nói của đại thần, phụt cười lớn tiếng, khiến cả đĩa thuốc bột bắn vào mặt Tiểu Tứ. Tiểu Tứ khuôn mặt trắng nhợt, cầm chiếc đĩa từ tay Nam Cung Cửu về, lặng lẽ điều chế lại thuốc.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn Nam Cung Cửu, hai má ửng đỏ, đưa lời giải thích “Không phải vấn đề nam sắc hay nữ sắc, mà chuyện này tổn hại tới danh tiếng của ta.”

“Yên tâm, Mộng Liễu Uyển vốn là nơi cất giữ bạn tình của các anh hào trong võ lâm. Thế nên Tuyết Nương rất kín miệng.”

Nam Cung Cửu được thể đưa lời phụ họa “Nếu có truyền ra ngoài cũng chẳng có gì xấu hết. Bởi vì Tây Môn Tam thiếu gia đoạn tụ, càng dễ dàng giải thích ẩn tình Nam Cung Yến đào hôn.”

Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ nheo mắt, quyết định nhẫn nhịn, đợi khi tên xấu xí này rơi vào tay chàng, ha ha...

Dùng xong bữa trưa, ngủ một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy mặt trời đã ngã về tây. Nam Cung Cửu đưa tay dụi mắt theo thói quen, bất cẩn khiến phấn bột trên mặt rơi vào mắt, trong đau đớn, nằng lặn xuống giường, đi tìm chậu rửa mặt.

Cùng lúc này, Tây Môn Phiêu Tuyết đang nghỉ bên cửa sổ nghe động tĩnh giấc, lại nhìn khuôn mặt lem nhem thấy rất buồn cười. Thấy Nam Cung Cửu đưa tay quờ quạng, hỏi “Này này, người làm gì thế?”

Nam Cung Cửu nhăn nhó mặt mày đáp “Thuốc bột rơi vào mắt, đau quá, ta muốn tìm chậu nước.”

“Người cứ ngồi đó.” Tây Môn Phiêu Tuyết lại gần đỡ Nam Cung Cửu ngồi xuống, bê chậu nước tới, lại vắt khăn đưa tới cho nằng. Sau đó Tây Môn Phiêu Tuyết đỡ gáy Nam Cung Cửu, một tay dùng khăn thận trọng lau hết số thuốc bột còn vương trên mặt nằng. Đến khi lau sạch, Tây Môn Phiêu Tuyết không khỏi ngây người. Dung mạo trước mặt không thể dùng cụm từ trắng trẻo thanh tú để miên tả, không ngờ trông cũng khá xinh đẹp. Tây Môn Phiêu Tuyết nhắm mắt vào rồi lại mở mắt ra, trong lòng thầm nghĩ chẳng trách Yến Nam Phi bảo người này tiềm phục. Thì ra người này không chỉ có giọng nói eo ọt mà đến tướng mạo cũng có phần...

Lúc Nam Cung Cửu mở mắt, số thuốc bột còn sót lại vẫn gây đau đớn, hai mắt long lanh đầm lệ, nằng ngược nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết ngây người nói “Làm phiền ngài rồi, để ta tự làm.” Dứt lời, nằng rút chiếc khăn trong tay Tây Môn Phiêu Tuyết ra, nhưng rút mãi chẳng được. Nam Cung Cửu lại ngước mắt nhìn chàng, bất ngờ phát hiện, trong đôi mắt đào hoa hiện lên dáng vẻ mềm yếu đáng thương của mình. Lại thấy chủ nhân của đôi mắt đào hoa đó đang hoàn toàn ngây lặng. Nam Cung Cửu chợt bừng tỉnh đại ngộ, thì ra, Tây Môn Phun Huyết cũng rất háo sắc... Rất nhanh, Nam Cung Cửu nghĩ ra một độc kế, dù gì cuộc sống này rất vô vị, chi bằng chọc ghẹo chàng một chút cho vui.

Đúng lúc này Yến Nam Phi đẩy cửa bước vào, thấy hai người một đứng một ngồi, người này ôm đầu người kia, hai mắt nhìn nhau đắm đuối, bàn tay cầm đao khẽ run, bật ho vài tiếng.

Tây Môn Phiêu Tuyết lúc này bỗng choàng tỉnh, nhảy ra, kinh ngạc hỏi “Người là ai?”

Nam Cung Cửu nhìn chàng bằng đôi mắt long lanh đầm lệ “Ta chỉ là người theo đuôi đại thần, tên Yến Tiểu Nam. Ngài gọi ta là Tiểu Nam hay Nam nam đều được.”

Khi thấy đôi mắt của nằng, Tây Môn Phiêu Tuyết không khỏi rợn tóc gáy, lập tức quay đầu nói với Yến Nam Phi “Gương mặt của hần đã khôi hoàn toàn, quần áo đâu?”

Yến Nam Phi nghe hỏi liền vút tay nải lên bàn, không nói lời nào đã vội vã bỏ đi.

Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn qua, thì thấy trong tay nải đó có một bộ trường bào màu tím, trông vô cùng lộng lẫy. Trong lòng nàng tự hỏi phải chăng làm nam kỹ thì phải mặc thế này? Nhưng thôi dù sao lúc này nàng cũng đang vui, liền quay đầu chớp mắt hỏi Tây Môn Phiêu Tuyết “Tây Môn Tam thiếu gia không ra ngoài, không phải là định thay y phục cho ta đấy chứ?”

Đôi mắt hoa đào của Tây Môn Phiêu Tuyết nghe những lời đó tức thì phát ra tia sét nhưng chẳng dám nghênh chiến, rất nhanh chuyển sang né tránh ánh mắt nàng, hắng giọng một cái rồi hào sảng bước ra, trước khi đi còn ném lại một câu “Thay xong rồi xuống dưới lầu đấy.” Sau đó, chàng phất áo bỏ đi, đợi khi cửa đóng lại, Nam Cung Cửu lập tức nghe thấy tiếng bước chân hoảng loạn truyền vào.

Khoảnh khắc đó nàng nhận ra cuộc đời nàng đã có thêm một lạc thú mới, đó chính là giả dạng đàn ông chọc ghẹo Tây Môn Phun Tuyết.

Mặt trời dần ngả về tây, trong ánh nắng cuối chiều Nam Cung Cửu ngồi soi gương chải đầu, cánh tay đã tê dại đến mức không nhấc lên, ấy vậy mà vẫn chưa chải xong kiểu tóc đơn giản nhất. Cuối cùng đã khiến một người nào đó chẳng thể nhẫn nại phải lên gọi cửa “Này, người có xuống dùng cơm không thế?”

“Mau vào đi.” Nam Cung Cửu chẳng buồn quay đầu, nói vọng ra “Ta còn đang chải đầu.”

Tây Môn Phiêu Tuyết đẩy cửa bước vào, bên cửa sổ, bóng dáng Nam Cung Cửu mặc y phục màu tím như phù một lớp vàng, mái tóc đen bóng dài tới tận thắt lưng nhẹ bay theo làn gió, trông đẹp như mộng như ảo. Thế như Nam Cung Cửu vừa đưa tay ra, búi rối cả mái tóc, phá hỏng mọi ấn tượng tốt đẹp trước đó. Tây Môn Phiêu Tuyết lắc đầu, chán nản nói “Vậy hàng ngày người chải đầu thế nào?”

Nam Cung Cửu quay mặt lại, đáp “Chuyện đó...hàng ngày ta chỉ chải qua loa một chút là được, dù gì cũng chỉ là người theo đuôi, cần gì phải nghiêm túc. Thế nên ta thực không biết chải kiểu tóc tươm tất, gọn gàng như các ngài đâu.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn chăm chú vào khuôn mặt Nam Cung Cửu hồi lâu, không biết đang nghĩ điều gì, cuối cùng bước lại gần nói “Để ta dạy người.”

Nam Cung Cửu ngô nghê buông tay, để mặc đôi bàn tay trắng trẻo của chàng bận rộn. Rất nhanh, mái tóc đã được chải xong, nàng lặng ngắm mình trong gương, trường bào tím nhạt, tóc chải mũ ngọc, làn da trắng hồng, mắt tựa thu thủy, môi đỏ hồng đào, đúng là...một mỹ nam cực phẩm. Phụt...nàng thực sự muốn ới máu. Lại nhìn vào Tây Môn Phiêu Tuyết trong gương, hoàn toàn không còn dáng vẻ điệu đà mà đã ra dáng nam nhi rất nhiều. Đúng là có vật so sánh, trông chàng cũng khác hẳn.

Sau đó Tây Môn Phiêu Tuyết bình thần vỗ vai nàng nói “Được rồi, mau xuống dùng cơm, chúng ta phải đi gấp.” Đợi đến khi bước ra khỏi cửa, đi xuống cầu thang, chàng mới đưa tay sờ ngực, lòng không khỏi hãi hùng “Thật là tà ác! Ánh mắt đó quá tà ác...tên nhóc này nhất định có lai lịch rất lớn.”

Màn đêm buông xuống, lại đến lúc náo nhiệt và đông vui nhất trong ngày.

Mộng Liễn Uyển đèn đuốc sáng choang, tiếng nhạc, tiếng hát vang lên không ngừng. Trên lầu cao nhất của Phù Phong Đài, cũng chính là nơi Tuyết Nương ở. Tây Môn Phiêu Tuyết và Nam Cung Cửu ngồi trong phòng khách đợi một tuần hương rồi, Tuyết Nương mới từ từ bước ra khỏi rèm hoa.

Thấy Tuyết Nương luyện Liên Hoa Bảo Điển đến độ biến thái, Nam Cung Cửu thở hắt một hơi, chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: Yêu nghiệt!

Mái tóc chải kiểu đầu phức tạp, phấn son trát dày, trên y phục màu đỏ son là những bông hoa sen thêu bằng chỉ vàng, sau lưng kéo theo một dải váy dài, khoác ra ngoài một lớp lụa màu bạc. Chỉ là vừa mới mở miệng đã để lộ ra giọng đàn ông không lẫn vào đâu được “Tây Môn Tam thiếu gia, thực đúng là khách quý.”

Cùng lúc, giọng Tuyết Nương vang lên, Tây Môn Phiêu Tuyết chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt, vội cuối đầu nói “Tại hạ đường đột rồi, có điều chuyện này gấp gáp, bắt đắc dĩ mới phải nhờ Tuyết Nương giúp đỡ.”

Nam Cung Cửu cũng không biết nên gọi Tuyết Nương là ‘anh’ hay ‘cô’ nữa, thôi thì gọi là hần cho rồi. Ánh mắt của hần lúc này tràn đầy sức hút, nhẹ đưa mắt nhìn kỹ toàn thân hai người, cảm giác như đang soi xét

con mồi vậy Nam Cung Cửu thầm niệm Nam mô a di đà phật trong lòng, có Tây Môn Phiêu Tuyết ở đây, hẳn nhất định sẽ không để ý đến nàng đâu, Nam mô a di đà phật...

Tuyết Nương nhấp một ngụm trà, lười nhác nói “Thực đúng là có vài phần nhan sắc, mắt nhìn của Tây Môn Tam thiếu gia quả không tệ chút nào.”

Tây Môn Phiêu Tuyết tức thì thấy buồn nôn, nhưng vẫn phải liều mình nói tiếp “Tình cảm giữa chúng ta thực là luân lý bất dung, thế nên tuyệt đối không thể để người ngoài biết được, cũng mong Tuyết Nương thông cảm, tìm cho một chỗ an toàn, tại hạ nhất định sẽ đáp công hậu hĩnh.”

“Được thôi.” Tuyết Nương đặt ly trà xuống, đưa đôi tay thon thả lên sờ cảm, ngẫm nghĩ điều gì đó, lại nhìn Nam Cung Cửu rồi nói “Vị tiểu đệ này xưng hô thế nào?”

Nam Cung Cửu thấy ánh mắt Tuyết Nương thực khiến người ta rợn tóc gáy, liền hướng mắt nhìn trời đáp “Yến Tiểu Nam. Có thể gọi ta là Tiểu Nam hoặc Nam Nam.”

“Nam nam? Cái tên cũng thực là đáng yêu.” Tuyết Nương ngậm miệng mỉm cười.

Tây Môn Phiêu Tuyết và Nam Cung Cửu không khỏi rung mình, trong lòng cùng lúc xuất hiện một câu hỏi, hẳn rốt cuộc dựa vào cái gì mà có thể quyến rũ được cao thủ các đại môn phái chứ?

“Ta sẽ dặn người chuẩn bị, chắc khoảng nửa canh giờ là xong. Hai vị có thể tìm một căn phòng, nghỉ ngơi một lúc.”

Hai chữ ‘nghỉ ngơi’ được kéo dài đầy ý tứ. Đầu Tây Môn Phiêu Tuyết bốc đầy khói đen, kéo theo Nam Cung Cửu đang nhăn nhó mặt mày vội vã cáo từ.

Căn phòng hai người tới nghỉ đặc biệt nhã nhặn, lại rất thơm tho, nhưng cứ cảm giác có chút ám muội. Trong khi Tây Môn Phiêu Tuyết chẳng thấy thoải mái chút nào thì Nam Cung Cửu ngược lại cảm thấy đặc biệt hân hoan, không ngừng đi đi lại lại quanh phòng, tìm kiếm đồ vật mới lạ.

‘Lạch cạch’, nàng lấy một chiếc roi từ ngăn kéo thứ nhất ra, ném lên bàn.

‘Loạt soạt’, một sợi dây từ dưới gầm dưới giường được nàng tìm ra.

‘Lang tang’, một sợi dây xích từ trong ngăn tủ được nàng tìm thấy...

Tây Môn Phiêu Tuyết vừa phẩy quạt vừa kinh hãi nhìn đám đồ nàng vớt ra kia, phút chốc toàn thân đột nhiên nóng rực, mồ hôi túa đầy đầu.

Nam Cung Cửu tìm kiếm một hồi, cuối cùng cũng tìm được một thứ mà nàng hứng thú nhất được đặt dưới gối, đó là một chiếc lọ tuyệt đẹp. Vừa mở ra xem, bên trong là một loại thuốc cao trắng trẻo, thơm mát, giống như Tuyết Hoa Cao vậy. Nàng đưa mũi lên ngửi, hân hoan tán thưởng “Ồi thơm quá!” Sau đó, lấy một ít cao ra, đang định bôi lên mu bàn tay, liền nghe Tây Môn Phiêu Tuyết thét rống lên “Người đừng có mơ tưởng hão huyền, chúng ta không thể nào kịch giả tình thật được.”

Nam Cung Cửu giật nảy mình, nhìn chàng bằng ánh mắt hoang mang.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhanh chóng xông lại đoạt chiếc lọ trong tay nàng, vớt xuống, mặt đỏ tía tai rống lên “Vô sỉ!”

Nam Cung Cửu lúc này mới phát hiện trên chiếc lọ vừa bị ném vỡ kia có tờ giấy đỏ, trên ghi hai chữ: Ngọc Nhuận. Nàng mơ màng ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đào hoa đầy phần nộ của Tây Môn Phiêu Tuyết, từ từ hiểu ra thứ Tuyết Hoa Cao thơm phức này có tác dụng gì, liền kê thăm một tiếng, bôi hết số cao trên ngón tay mình lên trước ngực Tây Môn Phiêu Tuyết. Vừa bôi vừa thét không ngừng “Bắn chết đi được, bắn chết đi được, bắn chết đi được...”

Sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết đã trở nên xanh lét, thực chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, đưa tay điểm huyệt Nam Cung Cửu, lại nhìn thứ trắng trắng, trơn trơn trên phần áo trước ngực mình, không khỏi thấy buồn nôn, lập tức cởi bỏ y phục ngoài, lại lột áo ngoài của Nam Cung Cửu, phần nộ nói “Tự ngươi làm bắn thì ngươi mặc đi, bắn thiếu gia không thể nào dính vào thứ đồ ô uế đó được.”

Đợi sau khi mặt bộ y phục của Nam Cung Cửu lên người, chàng mới giải huyết đạo cho Nam Cung Cửu. Tuy y phục Nam Cung Cửu hơi nhỏ, có điều sạch sẽ, thế nên Tây Môn Tam thiếu gia lại bắt đầu phe phẩy chiếc quạt trong tay, dáng điệu tiêu sái.

Nam Cung Cửu lặng lẽ nhặt bộ y phục màu đỏ của Tuyết Nương lên, tuy rằng khi này bản thân phản ứng hơi quá, có điều vị Tây Môn Tam thiếu gia này cũng chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì. Lại đưa bộ y phục mặc đã mấy ngày cho nàng. Nam Cung Cửu còn đang do dự, bỗng nghe thấy có người gõ cửa, Tây Môn Phiêu Tuyết lập tức lên tiếng “Vào đi.”

Một người hầu tiến vào, thấy Nam Cung Cửu ngồi trên giường y phục xộc xệch, sắc mặt rầu rĩ, lại nhìn cả căn phòng đầy rẫy đạo cụ, hoảng hốt lên tiếng “Tiểu nhân đã làm phiền hai vị rồi.” Dứt lời, hần vội vã lui ra, Tây Môn Phiêu Tuyết thấy vậy lập tức gọi hần “Quay lại, có chuyện gì thì nói mau.”

“Tuyết Nương hạ lệnh tiểu nhân đưa hai vị đến phòng mới.” Tên người hầu liếc nhìn áo ngoài của Tây Môn Phiêu Tuyết, trong lòng tự coi có lẽ khi này tình thế gấp gáp, chàng đã mặc nhầm, nên nhẹ nhàng cất tiếng “Hai vị xin cứ tiếp tục, tận hứng càng tốt, tiểu nhân sẽ đứng bên ngoài chờ. Xong việc, chúng ta qua đó cũng được.”

Tây Môn Phiêu Tuyết còn chưa kịp lĩnh hội hết ẩn ý sâu xa, quay đầu liếc Nam Cung Cửu rồi nói “Chúng ta có chuyện gì đâu, đi thôi.”

Tên người hầu lúng túng lẩm bẩm một câu “Á...nhanh vậy sao...”

Nam Cung Cửu ảo não mặc bộ y phục đỏ rực của Tây Môn Phiêu Tuyết vào. Bộ trang phục này to đùng đoàng, ống tay lại vừa rộng vừa dài, mặt lên cả người trông gây yếu, điều quan trọng chính là trước ngực áo dính một đám ‘Ngọc Nhuận’. Nam Cung Cửu sầm mặt bước ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua người tên hầu, đột nhiên khẽ tiếng thì thầm “Chàng ấy xưa nay đều hành động nhanh như vậy thân thể yếu mà.”

Tên hầu lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Tuyết Nương sắp xếp cho họ chỗ ở gần hồ, phong cảnh tuyệt đẹp, ánh đèn mơ màng, chỉ có điều cách chỗ ở của Cẩm Sinh hơi xa. Trước cửa lớn treo hai chiếc đèn lồng lớn, một chiếc viết chữ ‘Nam’, chiếc còn lại cũng một chữ “Nam”. Nam Cung Cửu thấy vậy bĩu môi, Tuyết Nương này đúng thật chẳng có chút sáng tạo gì cả.

trong phòng đèn đã được thắp lên, hình dạng của hơn mười chiếc đèn khác nhau không rối mắt mà vô cùng nhã nhặn, tràn đầy cảm hứng. Phòng khách và nơi ngủ chỉ được ngăn bằng một tấm rèm màu vàng, nửa kín nửa hở, nếu lúc này từ bên trong bước ra là một thiếu nữ với thân hình nóng bỏng, đích thực sẽ vô cùng hấp dẫn... Không! Nam Cung Cửu lập tức lắc đầu, vẫn nên để một mỹ nam ở trần thân trên đi ra thì hay hơn, như vậy sẽ thích hợp với khí thế của Mộng Liễu Uyển này hơn.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn Nam Cung Cửu vừa gật đầu rồi lại lắc đầu, thực không hiểu nổi rốt cuộc nàng đang nghĩ những gì, đành kéo nàng ngồi xuống, nghiêm túc nói “Chúng ta hãy luân phiên giám sát Cẩm Sinh, Yến đại hiệp sẽ âm thầm giúp đỡ, nhưng tuyệt đối không được để lộ.”

Nam Cung Cửu buột miệng thốt ra “Ta sẽ không để lộ đâu, muốn lộ thì ngài tự lộ.”

Tây Môn Phiêu Tuyết thoáng đứng hình... Nam Cung Cửu trái lại chẳng thêm bận tâm đến phản ứng của chàng, nói thêm “Nếu đã giả vờ thì phải cho giống một chút, giữa chúng ta vẫn còn quá ư xa lạ. Vậy đi, ngài có thể gọi ta là Nam nam giống như chữ đề trên hai chiếc đèn lồng ngoài kia. Cơ mà ta nên gọi ngài là gì nhỉ? Tam Thiếu? Phun Huyết? Hay là Tây Môn?”

Tây Môn Phiêu Tuyết do dự một hồi, mấy cách xưng hô này nghe rất xa lạ, chẳng thân thiết chút nào “Thực ra người thân bạn bè vẫn thường gọi ta là A Tam.”

A Tam...? Tại sao trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh kẻ thứ ba bị ngàn đao băm vằm thế chứ? Nam Cung Cửu bị sặc tức thì bật ho liên tục. Tây Môn Phiêu Tuyết đưa tay nhẹ vuốt lưng cho nàng nói “Người không uống nước, sao lại bị sặc?”

Nam Cung Cửu khó khăn lắm mới đỡ ho, hít sâu một hơi, đáp “Thì bị sặc nước bọt chứ sao!”

Nhìn nét mặt đầy khinh bỉ của Tây Môn Phiêu Tuyết, Nam Cung Cửu chỉ thẳng về phía chàng, nghiêm túc nói “Ngài xem, nét mặt đó là sao? Ta bị sắc ngài đáng lẽ phải đau lòng, ra sức quan tâm, chăm sóc mới đúng chứ.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lại không cho là vậy “Nơi này cũng chẳng có ai mà.”

“Cho dù là vậy ngài cũng phải tỏ ra là quan tâm. Mau diễn lại đoạn khi nãy đi.” Nam Cung Cửu tóm lấy vạt áo Tây Môn Phun Huyết nói.

“Diễn lại? Có nghĩa là gì chứ?”

Nam Cung Cửu ngồi thẳng người, giải thích qua loa “Chúng ta bắt đầu lại từ khúc ta bật ho, ngài cần phải tỏ rõ được lòng quan tâm và tình yêu dành cho ta mới được. Đại cục làm trọng, ta cũng đành phải liều mình chứ biết làm sao.”

Tây Môn Phiêu Tuyết cực kỳ không tán đồng, nhíu mày chiếc quạt cốt ngọc trong tay, góc mắt thi thoảng lại liếc về phía Nam Cung Cửu, còn nàng trái lại vẫn giữ nguyên bộ dạng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

“Bắt đầu nào!” Nam Cung Cửu hít một hơi, sau đó bắt đầu ho hắng, tuy rằng tiếng ho rất giả, thế nhưng xem ra rất nỗ lực. Tây Môn Phiêu Tuyết vô cùng ngại ngùng, có điều nể mặt nàng nghiêm túc diễn, nên đành lại gần phối hợp, vuốt lưng cho nàng nói, thanh âm đặc biệt dịu dàng “Làm sao bắt cần như vậy? Để ta đi rót trà cho người nhé.”

Ngữ khí này, ánh mắt đó, câu nói kia...Đây có còn là Tây Môn Phun Huyết không? Nam Cung Cửu chịu đả kích lớn, bắt cần ho giả thành thật, ho đến mức xé họng. Tây Môn Phiêu Tuyết thấy bộ dạng nàng đáng thương, đại phát từ bi rót cho nàng ly trà, rồi một tay ôm lấy vai nàng, một tay đưa ly trà đến. Vừa hay lúc này, tên người hầu bước vào, nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết mỉm cười quái dị, nhanh chóng đặt một bát canh trên khay xuống bàn, lại liếc mắt nhìn Nam Cung Cửu nói “Đây là đồ chuẩn bị đặc biệt cho Tây Môn Tam thiếu gia.”

“Đồ bổ?” Tây Môn Phiêu Tuyết cực kỳ ngạc nhiên, hỏi lại.

“Chúng tiểu nhân luôn phải phục vụ thật tốt cho từng vị khách. Đặc biệt là những khách quý giống như Tam thiếu gia ngài ạ.” Tên người hầu mỉm cười thần bí rồi bước ra ngoài, lúc rời khỏi còn không quên đánh mắt ra hiệu với Nam Cung Cửu.

Tây Môn Phiêu Tuyết và Nam Cung Cửu ngây người, đều không hiểu nụ cười ánh mắt quái lạ của tên người hầu có nghĩa là gì, thế nhưng cả hai đều khá hứng thú với món đồ bổ vừa được đưa lên. Lúc mở nắp ra nhìn, chỉ thấy bát canh khá đặc với những hạt gạo màu vàng, ngoài ra chẳng còn bất cứ gì khác.

“Hừm, còn tưởng thứ gì tốt lắm!” Nam Cung Cửu hoàn toàn mất hứng, hắng giọng rồi tiếp tục uống trà.

Tây Môn Phiêu Tuyết hít thở kỹ càng, chàng biết trong bát canh này có không ít dược liệu quý giá, là bát canh bổ, vừa hay chàng đang mệt, chỉ bằng uống bát canh này xong thì ngủ một giấc ngon lành. Nghĩ vậy chàng quay sang Nam Cung Cửu hỏi “Người thực sự không uống?”

Nam Cung Cửu lắc đầu, miệng không rời ly trà, cánh môi trông vô cùng quyến rũ, nhuận đẹp. Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn đến độ mê mẩn, thế nhưng rất nhanh định thần, âm thầm niệm trong lòng mấy câu “Ta thích phụ nữ, ta thích phụ nữ, ta thích phụ nữ.” Sau đó, khi thấy thoải mái hơn, chàng lại ngông cuồng lên tiếng “Người không uống thì ta uống, chốc nữa hết rồi thì đừng có tiếc đấy.”

Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn chàng, chẳng hề đáp lại. Chẳng qua chỉ là một bát canh, có gì hứng khởi? Có điều, khi nhìn thấy tư thế nheo mắt uống canh của Tây Môn Phiêu Tuyết, nàng lại bắt đầu chảy nước miếng. Chỉ là uống canh, hẳn có cần phải đẹp đến thế không? Có điều với tư thế này, cho dù thứ chàng uống là nước lã, thì đoán chắc cũng khiến Nam Cung Cửu chảy nước miếng, thêm rở dãi.

Qua làn hơi bốc lên nghi ngút, đôi mắt đào hoa của Tây Môn Phiêu Tuyết lại thêm mấy phần mê hoặc, khuôn mặt tuyệt mỹ vô song thoát ẩn thoát hiện. Nam Cung Cửu không thể nhìn thêm nữa, lập tức cúi đầu nhìn mặt bàn. Bảo nàng đây cả ngày đối diện với một người đàn ông đẹp như vậy, thật đúng là khó kìm lòng mà...

Đèn lồng quang mặt hồ dần được tắt đi, tiếng nhạc tiếng hát tiếng ca đờn cũng dần nhạt hẳn, đây cũng là lúc say men say mộng say người tình. Cùng lúc ấy một đám hắc y nhân lặng lẽ

5. Chương 5: Chương 1.4

Type-er : Hạ an

Bay vào, rồi đồng loạt hạ xuống trước cửa một căn phòng. Nơi có hai chiếc đèn lồng dưới hiên đề chữ ‘Nam’, ‘Nam’.

Kể cầm đầu vẫn là người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc, hắn vừa hất tay, tất cả hắc y nhân lập tức lui xuống, rất nhanh hắn leo lên mái nhà, nhấc vài miếng ngói ra. Chỉ thấy trong phòng trên giường, một thân y phục màu tím nằm đó. Lúc hắn đang định nhảy xuống, bỗng nghe thấy bên ngoài có động, liền quyết định tạm thời án binh bất động.

Nam Cung Cửu khí thế hùng dũng xông vào, phất mạnh ống tay áo màu đỏ vừa rộng vừa dài lên người Tây Môn Phiêu Tuyết, đưa lời cảnh báo “Ngủ gì mà như heo chết vậy, không phải ngài nói đến giờ tí sẽ tới tiếp ca sao? Ngài làm vậy là có ý gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhích đầu, hướng khuôn mặt đỏ bừng sang nhìn Nam Cung Cửu, nửa tỉnh nửa mê vươn tay kéo y phục mình xuống, lẩm bẩm “Ồi nóng quá...”

Nam Cung Cửu hoàn toàn chết đứng trước cảnh trần đầy xuân sắc, thấy vàng trán chàng lấm tấm mồ hôi, hai bên tóc mai cũng ướt đầm, vội đưa tay sờ lên mặt chàng. Nóng quá! không phải là sốt chứ? Nam Cung Cửu rót ly nước tới nói “Trước tiên dậy uống ly nước đã, có phải ngài bị sốt không? để ta bảo người đi mời đại phu.”

Tây Môn Phiêu Tuyết mơ mơ màng màng mở mắt chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp trước mắt càng thêm rạng ngời trong bộ y phục màu đỏ, thấy luồng khí nóng trong người càng thêm rạo rực. Chàng đột nhiên nắm lấy cánh tay của Nam Cung Cửu, chống người dậy, vừa thở hổn hển vừa nói “Không biết người ta đã cho thuốc vào bát canh đó hay không,,,”

“Hả? Hạ độc?” Nam Cung Cửu sợ đến độ làm đổ hết nước trong ly ra ngoài, vội lấp ba lấp bấp “Lẽ nào chúng ta đã bị lộ? Phải làm sao đây...Thôi thôi rồi, ta phải đi thông báo cho Yến đại thần mới được.” Nói rồi, nàng định trốn biệt đi, đã bị người Ta hạ độc rồi mà còn không chịu chạy, nàng thứ nhất không ngu, thứ hai cũng chẳng có tình cảm thân thiết gì với Tây Môn Phiêu Tuyết. Chỉ tiếc cánh tay đã bị chàng nắm quá chặt, liền nhăn nhó mặt mày nói “Ta đi tìm ngài ấy đến cứu, ta sẽ không vứt lại ngài mà không lo đâu”

Khuôn mặt anh tuấn của Tây Môn Phiêu Tuyết đỏ bừng lên, gian nan thốt lời “Người đợi ta nói rõ đã, không phải hạ độc mà là cho thuốc, có thể là xuân dược hay thứ thuốc kích dục nào đó, những nơi như thế này ít nhiều gì cũng trộn đôi chút thứ này vào thức ăn đồ uống. Là ta đã không đề phòng, người đi tìm người xin thuốc giải là được.”

Xuân dược? Nam Cung Cửu mở lớn hai mắt, nhìn chăm chăm vào Tây Môn Phiêu Tuyết, chẳng trách trông lại xuân tình rạo rực như vậy, thì ra là bị người ta hạ xuân dược. Thật là ớn lạnh toàn thân mà. Lần đầu tiên trong đời nàng thấy đáng vẻ người ta uống xuân dược, thực sự quá phiêu hồn, rất ý loạn tình mê...

Thấy ánh mắt long lanh của Nam Cung Cửu, Tây Môn Phiêu Tuyết toàn thân càng thêm nóng rực, thực sự không thể nào chịu được nữa, thét vào mặt nàng “Này, người nhì cái gì chứ? Mau đi đi”

Xem ra Tây Môn Phiêu Tuyết thật sự đang rất khó ở, nếu không tìm được thứ để xả, liệu có phun huyết toàn thân mà chết không? Nam Cung Cửu run rẩy, trong căn phòng này chỉ có hai người họ, nói không chừng chàng thú tính dâng trào, nam nữ đều xoi, đến lúc ấy thì đúng là bi kịch...Nghĩ vậy Nam Cung Cửu đã vội vã co giò biến mất khỏi căn phòng.

Gần đó có căn phòng dành riêng cho đám người hầu trực đêm nghỉ ngơi, đề phòng quan khách có nhu cầu nào đó bất ngờ. Nam Cung Cửu lúc này chạy vào, hắng giọng vài tiếng, lúng túng cất lời “Tiểu ca, chuyện là...trong bát canh đưa tới cho Tây Môn Tam thiếu tối nay có phải đã thêm thứ thuốc gì đó đặc biệt?”

“Đó chính là canh đặc biệt thượng hạng bổ thận tráng dương, giống như Hổ Bì, thận dê, sơn dược, bào ngư, hải sâm...” Tên người hầu ra sức điểm tên thuốc, lại còn vỗ ngực tự hào nói thêm “Yên tâm đi, chúng tiểu nhân lúc nào cũng tận tâm phục vụ, thân thể yếu không thành vấn đề, ở Mộng Liễu Uyển của tiểu nhân, cứ mặc sức tận hưởng.”

Nam Cung Cửu nhớ ra câu ‘thân thể yếu’ nàng nói với hắn lúc trước. Nhưng đó chỉ là nhất thời buột miệng, không ngờ lại dẫn tới hậu quả nghiêm trọng như vậy? Nghĩ ngợi một hồi, nàng thận trọng hỏi “Nếu thân thể không yếu, sau đó lại uống canh bổ của các người vậy sẽ làm sao?”

“Vậy thì coi như thuốc trợ hứng. Làm suốt đêm cũng không thành vấn đề.” Tên hầu nghiêm túc đáp, ngược lại khiến Nam Cung Cửu đỏ bừng cả mặt. Nàng vội vã che đi đôi má nóng rực, hỏi thêm “Nếu sau khi uống bát canh đó, toàn thân khó chịu như uống xuân dược thì phải làm thế nào?”

Tên hầu nhìn Nam Cung Cửu đầy thâm ý, mỉm cười đáp “Vậy thì ngài ấy nhất định là vô cùng khỏe mạnh, không sao, chỉ cần xả ra một lúc là tốt thôi. Công tử tối nay phải chịu khổ rồi, hầy...” Tên hầu lắc đầu than thở, lấy một chiếc lọ nhỏ ở trong người ra, nói tiếp “Sợ rằng một lọ trong căn phòng đó thôi là chưa đủ, lọ này tặng thêm coi như miễn phí.”

Trên chiếc lọ có đề hai chữ: Ngọc Nhuận.

“...” Nam Cung Cửu lúc này thậm chí đã có ý quỵên sinh, thất vọng nhận lấy chiếc lọ cũng không nói cảm ơn, tề đại đi về căn phòng có tên ‘Nam Nam’.

Trong căn phòng ánh nến mờ ảo, tấm rèm nhẹ buông. Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi trên giường vận công điều tiết, trên mái tóc bốc lên thứ khói màu trắng, mồ hôi liên tục chảy theo gò má xuống cằm, trên người chỉ mặc một bộ y phục mỏng, phía sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Nam Cung Cửu ra sức nuốt nước miếng, từ từ bước lại, nhưng vẫn giữ khoảng cách một trượng với Tây Môn Phiêu Tuyết.

Tây Môn Phiêu Tuyết nghe tiếng động, khẽ mở mắt ra, vội vã nhảy xuống giường đi tới trước mặt Nam Cung Cửu “Thuốc giải đâu?” Lời vừa mới dứt, chàng liền thấy trên tay Nam Cung Cửu cầm theo một chiếc lọ đề chữ ‘Ngọc Nhuận’. Tây Môn Phiêu Tuyết chạy vội vào phòng như một con thỏ trắng bị thương, ôm lấy chiếc ghế trên giường, hai mắt đỏ rực nói “Vô sỉ! Người bỏ ngay ý nghĩ thừa nước đục thả câu đi nhé!”

Nam Cung Cửu chán nản xua tay “Bọn họ nói hoàn toàn không có thuốc giải.”

Tây Môn Phiêu Tuyết trước nay chưa từng hận ai như vậy, tên khốn này chắc chắn có mưu đồ xấu, rõ ràng trông rất tà mị, rõ ràng biết chàng trúng thuốc, rõ ràng muốn thừa nước đục thả câu, ấy vậy mà lại bày ra bộ dáng ngây thơ vô tội. Tây Môn Phiêu Tuyết chẳng thể nhịn thêm, đẩy mạnh Nam Cung Cửu ra rồi hét lớn “Ta có thể nhịn được, người mau rút đi cho ta.”

Nam Cung Cửu lặng người, lớn từng này rồi, chưa từng có ai thét vào mặt nàng dữ dội như vậy. Tức thì nàng phát cáu, lập tức mở miệng mắng người “Đừng tưởng rằng bản thân trông khuynh nước khuynh thành, chỉ có trên trời dưới đất không, nếu không phải thấy ngài khó chịu, ta còn lâu mới đi hỏi giúp ngài linh tinh, thực đúng là mất mặt chết đi được. Ta định thừa nước đục thả câu? Nói cho ngài biết, cho dù ngài có sà đến cầu, ta cũng chẳng thèm đụng vào ngài dù chỉ một lần.”

Tây Môn Phiêu Tuyết trước nay được mọi người nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, làm sao chịu nổi những lời như vậy, tính nóng nổi lên, liền xông tới đánh nhau với Nam Cung Cửu.

Hiệp thứ nhất, Tây Môn Phiêu Tuyết kẹp chặt hai tay Nam Cung Cửu, dùng trọng lượng cơ thể mình đè chặt lấy nàng.

Hiệp thứ hai, Tây Môn Phiêu Tuyết định gơ nắm đấm, ai ngờ Nam Cung Cửu sức mạnh kinh người, một cước đạp tung chàng ra xa, lại xông tới cắn vào vai chàng một miếng, suýt chút nữa thì chảy cả máu.

Hiệp thứ ba, Tây Môn Phiêu Tuyết tốt xấu gì cũng là đàn ông, lại tập võ nhiều năm, sử một chiêu đơn giản đã lật được người lại.

Hiệp thứ tư cho đến hiệp thứ n, Nam Cung Cửu ra sức vùng vẫy, chạy trốn, nhưng vẫn bị Tây Môn Phiêu Tuyết đè chặt. Trong quá trình này, lọ Ngọc Nhuận kia bị đè vỡ, thuốc cao Ngọc Nhuận dấy ra khắp nơi.

Nam Cung Cửu vào lần cuối chạy trốn đã giẫm lên thuốc cao Ngọc Nhuận mà trượt ngã, lòng bàn tay bị mảnh sứ cào rách, không khỏi lớn tiếng gào khóc.

Gào khóc...một hồi, nhưng đáp lại chỉ là khoảng không tịch mịch. Nam Cung Cửu hồ nghi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tây Môn Phiêu Tuyết đã ngất lịm trên mặt đất, trước mắt nàng bỗng xuất hiện một đôi ủng bạc, ngẩng đầu nhìn lên, một bộ y phục đen, cùng một chiếc mặt nạ màu bạc đập vào mắt.

“A Cửu.” Người đàn ông đeo mặt nạ từ từ ngồi xuống, ánh mắt xót xa, đưa tay ra đỡ lấy tay nàng “Bị thương rồi sao?”

Nam Cung Cửu đáng thương đưa bàn tay dính đầy máu ra, cúi đầu thấy trên mặt đất vưn lại một ít máu. Số máu này, nàng phải ăn biết bao nhiêu đồ bổ mới lấy lại được đây? Thật đau lòng mà!

Người đàn ông đeo mặt nạ nhanh nhẹn rút một miếng vải, thuốc bột từ trong người ra, băng bó qua cho Nam Cung Cửu, liếc mắt thấy Tây Môn Phiêu Tuyết nằm gần đó, hỏi “Có cần ta trả thù cho nàng không?”

“Hả?” Nam Cung Cửu lặng người, chỉ thấy toàn thân kẻ đeo mặt nạ tảo ra sát khí. Trả thù? Có phải đồng nghĩa với việc sẽ đoạt mạng của chàng không? Nàng cười nhẹ nói “Vậy thì không cần đâu, ta vốn là người bao dung độ lượng, thế nên không so đo cùng hân. Đây...tại sao ngài lại vào đây?”

“Chúng ta tới chấp hành nhiệm vụ lại nhận được mật báo, biết rằng nàng cũng đang ở đây. A Cửu tại sao nàng lại đào hôn, tại sao lại quần quít lấy hân chứ?”

“Ta...” Nam Cung Cửu cũng cảm thấy mơ hồ, lắc đầu nói “Ta kể từ sau khi khởi tử hồi sinh. đầu óc hỗn loạn, thường không biết bản thân đang làm gì.”

“Đều tại ta cả.” Người đàn ông đeo mặt nạ đỡ Nam Cung Cửu ngồi dậy “Chủ nhân trúng phải kỳ độc, chúng ta phụng mệnh tới tìm tung tích của Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh. Giờ đã tìm được nàng rồi nên không cần phải phiền phức như vậy nữa. Chủ nhân sẽ dùng nàng đổi thuốc từ chỗ Nam Cung lão gia.”

Nam Cung Cửu tứ thì trong lòng dâng lên cảm giác buồn thương, tại sao người đàn ông đeo mặt nạ tưởng như vô cùng yêu thương, quan tâm đến nàng, lần nào cũng vứt bỏ nàng vào những thời khắc quan trọng chứ? Không ngờ lại muốn bắt nàng đi đổi thuốc giải? Không phải người cổ đại thường anh hùng khó qua ải mỹ nhân sao?

Kẻ đeo mặt nạ có lẽ cũng nhìn ra tâm tình của Nam Cung Cửu liền hạ giọng an ủi “Tuy rằng sư huynh không nhẫn tâm, thế nhưng nhiệm vụ không hoàn thành, chúng ta đều không thể sống tử tế. A Cửu, nàng cứ nghe sự sắp xếp của chủ nhân đi. Hiện nay Tây Môn Phiêu Tuyết đối xử với nàng không tệ, nàng tạm thời lợi dụng thân phận phụ nhân Tây Môn Tam thiếu gia tiếp tục tiềm phục, đợi khi nào lấy được tấm bản đồ kho báu, chúng ta mới có thể rút lui thành công.”

Nam Cung Cửu trong lòng không mấy dễ chịu, vị sư huynh này rõ ràng yêu thích A Cửu, không ngờ lại vì nhiệm vụ vớ vẩn mà đem dâng người phụ nữ mình yêu cho người khác? Tuy nàng không phải Nam Cung Yến thực sự, thế nhưng...

“Chàng không sợ ta sẽ chịu uất ức sao?”

Người đàn ông đeo mặt nạ than dài một tiếng “Ta biết nỗi uất ức của nàng, thế nhưng người như chúng ta ngay từ đầu đã chẳng còn đường khác để đi, nếu có thêm lựa chọn, ta sao có thể bằng lòng để nàng trở thành thê tử kẻ khác... Chúng ta tiếp tục tiềm phục, nếu trong ba ngày có tin tức của Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh, nàng hãy chủ động quay về bên cạnh Tây Môn Phiêu Tuyết. Nếu Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh còn không hiện thân, chúng ta chỉ còn cách đưa nàng đi đổi lấy thuốc giải. Sau khi nàng quay về phủ Nam Cung, bọn họ sẽ đưa nàng đến Vạn Hoa Cốc thôi!”

Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết đang nằm bất động dưới sàn, đột nhiên cảm thấy có lỗi với chàng. Thế nhưng hiện nay, nàng không hiểu rõ tình hình, chỉ đành gật đầu chấp nhận mà thôi.

Bên ngoài đột nhiên có tên hắc y nhân xông vào bẩm báo “Đại sư huynh, có đại biến, Tiểu Tiểu Sinh xuất hiện rồi.”

Kẻ đeo mặt nạ vội đứng dậy, ôm lấy Nam Cung Cửu nói “Cùng đi thôi”

Những sát thủ như bọn họ đã quá quen với việc dùng khinh công bay tới bay lui. Lúc này nhanh chóng phi thiên, Nam Cung Cửu lại tiếp tục say độ cao.

Lúc dừng lại họ đã ở khu rừng trúc âm khí rợn người tối đen gió lớn. Ẩn sâu bên trong có một căn nhà trúc, trước cửa treo một ngọn đèn leo lét. Đám hắc y nhân đã bắt cả Cầm Sinh và Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh đưa cả vào căn phòng. Cùng lúc Nam Cung Cửu tựa vào lan can nhìn mưa liên hồi, đầu óc mê man.

Kẻ đeo mặt nạ không biết đi ra từ khi nào, khẽ cất tiếng gọi “A Cửu, nàng quay về phòng nghỉ một lúc đi, ta đi lấy chút đồ ăn cho nàng.”

6. Chương 6: Chương 1.5

Nam Cung Cửu quay đầu, trong đêm tối, ánh mắt sau chiếc mặt nạ lóe lên vô cùng sắc bén. Nàng sợ hãi nhưng không nén nổi hiếu kỳ, từ từ đưa tay gỡ mặt nạ của hắc xuồng.

Khoảnh khắc hắc hắc không hề né tránh cũng không hề ngăn cản, dưới ánh đèn leo lét, một khuôn mặt đáng sợ hiện ra, hốc mắt sâu hoắm, mũi khoằm, hai bên mái tóc sẫm đầy đồ đạc hoa sen, khiến người ta nhìn thôi đã phải sợ. Cộng thêm lúc này trời tối đêm đen, gió thổi hiu hiu, thật không khỏi rợn người, Nam Cung Cửu tức thì nhắm nghiền mắt gắt lẹm.

Căn nhà trúc vốn dĩ không lớn, Tiểu Tiểu Sinh đang ở bên trong giải độc cho đám hắc y nhân, Cầm Sinh và Nam Cung Cửu đành vào phòng kế bên nghỉ ngơi.

Trên chiếc bàn đơn giản chỉ đặt đúng một ngọn đèn, dưới ánh sáng le lói, Nam Cung Cửu đưa mắt ngắm kĩ Cầm Sinh. Lần đầu tiên nhìn nam kĩ ở khoảng cách gần thế này, nàng đã sớm vứt mọi nỗi hoảng sợ, trong lòng chỉ còn lại lòng hiếu kì mà thôi.

Tướng mạo Cầm Sinh chỉ có thể coi là bình thường, thế nhưng toàn thân lại toát ra thứ khí chất trầm lắng khiến người ta chẳng thể coi thường. Hắc cứ nằm im trên giường, khẽ hạ mắt xuống, dường như đang suy tư lại giống như chẳng nghĩ ngợi gì. Nam Cung Cửu muốn giao lưu vài câu, nhưng lại sợ lòng hiếu kì quá mức của bản thân gây ra phiền phức, thế là chỉ lặng lẽ ngồi đó nhìn hắc.

Rất lâu sau kẻ đeo mặt nạ bước vào phòng, thấy Nam Cung Cửu ‘ngủ’ rất say, liền đắp cho nàng tấm chăn, lại quay sang Cầm Sinh nói “Giải độc xong, chúng ta sẽ thả người đi.”

Cầm Sinh chớp mắt chứ không hề đáp lại, kẻ đeo mặt nạ dứt lời cũng quay người rời khỏi.

Mộng Liễu Uyển xuất hiện khách quý nên rất khó tránh gây ra ồn ào. Mới sáng sớm cá biệt viện nhộn nhạo cả lên, tranh luận không ngừng. Tây Môn Phiêu Tuyết tỉnh lại, toàn thân đau nhức, cố gắng chống người ngó ra khắp xung quanh, bất giác không khỏi hãi hùng. Trong phòng đồ đạc hỗn loạn, dưới đất có thứ trắng trắng, dính dính, vương vãi những mảnh sứ vỡ và vài giọt máu...

Vết máu! Tây Môn Phiêu Tuyết tròn tròn đôi mắt đào hoa, cuối đầu xuống chỉ thấy bản thân mặc bộ y phục mỏng manh, trang phục xộc xệch, nhẵn nhúm. Chàng cố nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, thế nhưng chàng chỉ nhớ đã xô ngã người nào đó...Sau đó chỉ là một khoảng trống rỗng. Lẽ nào? Tây Môn Phiêu Tuyết toàn thân run rẩy, thét thảm một tiếng, ngã vật ra mặt đất.

Ngoài cửa truyền vào tiếng gõ, tên người hầu đưa người hỏi thăm “Khách quan, ngài tỉnh rồi sao, có muốn tắm rửa không?”

“Vào đi” Tây Môn Phiêu Tuyết đứng dậy nói lớn, lại nhướn cao đôi mày hỏi thêm “Trong phòng này còn một người nữa đâu rồi?”

Tên người hầu ngó nghiêng một lượt, giống như chẳng hề nghe thấy câu hỏi của Tây Môn Phiêu Tuyết, sau đó than dài một tiếng “Thực là kịch liệt, chẳng trách tối qua lại truyền đến tiếng động lớn như vậy...”

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt mày trắng nhợt, ngây lăng nhìn hắc “Người đã nghe thấy sao, lẽ nào là sự thật...”

Tên người hầu định thần, tiếp tục hỏi thêm “Khách quan, ngài có muốn tắm nước nóng không?”

“Đương nhiên rồi” Tây Môn Phiêu Tuyết cứ nghĩ tới “trinh tiết” của mình đã bị mất đi bởi một người đàn ông, đồng thời tưởng tượng ra bộ mặt háo sắc, hứng khởi liếm môi nuốt nước miếng của đối phương, sau khi đắc lợi là lại tức điên người “Ta muốn thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều nước.”

Chiếc thùng gỗ cực lớn bốc hơi nghi ngút, trên mặt nước còn rắc đầy cánh hoa, đột nhiên vang ‘ùm’ một tiếng, một đầu người ngoi lên, Tây Môn Phiêu Tuyết nhô khuôn mặt sẫm đen vì tức giận lên khỏi mặt nước, hai tay không ngừng kì cọ toàn thân, càng lúc càng bốc hỏa. Khoảnh khắc nhìn thấy dấu răng trên vai mình, chàng tốt cùng kinh hãi, cũng vô cùng xấu hổ, vội vã vốc cánh hoa trên mặt nước đắp lên, dường như chỉ có như vậy mới an tâm đôi chút.

Tắm rửa xong, chỉnh đốn lại tư dung, Tây Môn Phiêu Tuyết xông ra ngoài tìm Nam Cung Cửu, thế nhưng tìm một hồi lâu chẳng thấy bóng dáng của nàng đâu. Lúc quay về phòng, chỉ thấy tên người hầu tựa vào cạnh cửa thở ngắn than dài “Thực đúng là ngang ngạnh, cả một đêm không nghỉ rồi mà giờ còn chạy lung tung. Nhìn xem, chắc chắn lúc này đang đau đớn chết người.”

Tây Môn Phiêu Tuyết vốn dĩ đã tích đầy một bụng tức, nghe câu này đột nhiên không khỏi mềm lòng, nghĩ tới tàn tích trong phòng cùng vết máu trên mặt đất, chàng cực kỳ ảo não. Nói cho cùng thì người đại phát cuồng tính là chàng, tên nhóc đó có lẽ chịu dày vò không ít, hơn nữa có lẽ giờ đang trốn ở một góc đau khổ, uất ức. Tây Môn Phiêu Tuyết trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, vừa muốn mau chóng tìm thấy Nam Cung Cửu, lại phải không biết phải đối mặt nàng như thế nào.

Vừa hay lúc này Tây Môn Phiêu Tuyết phát hiện gần đó có người tranh luận, loáng thoáng có nghe hấy cái tên Cầm Sinh, vội hỏi tên người hầu đứng gần đó “Cầm Sinh xảy ra chuyện rồi sao?”

“Tối qua, Cầm Sinh và Lan Lăng Tiểu Tiểu Tiểu Sinh đều đã bị bắt đi, thế nhưng lại không biết kẻ nào làm.”

“Cái gì, đã bị bắt đi rồi?” Tây Môn Phiêu Tuyết cảm thấy vô cùng hoang mang, lẽ nào đã bị Yến Nam Phi bắt? Nghĩ vậy Tây Môn Phiêu Tuyết vội vàng cáo từ rồi quay về khách điểm, tìm kiếm một hồi, chẳng thấy bóng dáng Yến Nam Phi đâu, Tiểu Tứ nói Yến Nam Phi vẫn chưa hề quay về. Tây Môn Phiêu Tuyết lại nghĩ phải chăng Yến Tiểu Nam được Yến Nam Phi cử tới để dụ dỗ kẻ điếu hổ ly sơn? Nói không chừng chính tên nhóc đó đã hạ xuân được vào bát canh cũng nên, sau đó nhân cơ hội...Tây Môn Phiêu Tuyết siết chặt bàn tay, tức đến đỏ mặt, phần nộ thét “Thật đúng là vô sỉ cực độ!”

Tiểu Tứ nhìn thần sắc của chủ nhân, chậm rãi đưa ra một bức thư “Bức thư này được đưa đến sáng nay, Đông Phương trang chủ mời Tam thiếu gia đi một chuyến tới sơn trang Phù Vân để thảo luận về chuyện đại hội võ lâm.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lòng rối như tơ vò, chẳng thèm đọc thư, trực tiếp quay người bỏ đi.

Tiểu Tứ thoáng lặng người, hô lớn “Thiếu gia, ngài đi đâu thế?”

“Sơn trang Phù Vân” lời vừa mới dứt, Tiểu Tứ đã chẳng thấy bóng chủ nhân đâu.

Tiểu Tứ than dài một tiếng, lẩm bẩm “Còn chưa thu dọn đồ đạc, chạy nhanh như vậy làm gì...”

Giữa thanh thiên bạch nhật, rừng trúc hoàn toàn không còn âm u như đêm tối. Nam Cung Cửu khoanh tay đi lại trong phòng, thì thoảng lại thò đầu ra ngoài dò thám. Cũng chẳng biết Tiểu Tiểu Sinh dùng cách gì để dễ giải độc mà cả đêm rồi chưa thấy bước ra ngoài, nàng thật muốn nhìn xem vị chủ nhân của kẻ đeo mặt nạ rốt cuộc là nhân vật lợi hại như thế nào.

Cầm Sinh trái lại rất im lặng, thực không thể nhìn ra rốt cuộc hắn đang nghĩ những gì.

“A Cửu” Kẻ đeo mặt nạ bước vào, đặt một túi nhỏ xuống bàn, nói “Mau ra ăn sáng.”

Nam Cung Cửu đang đói bụng lại ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, lập tức xông lại mở ra xem, thì ra trong đó là bánh bao nhân thịt nóng hổi. Nàng cong miệng cười tươi, cầm bánh bao lên ăn ngấu nghiến khiến miệng dính đầy dầu mỡ. Kẻ đeo mặt nạ.

Nam Cung Cửu lập tức vứt bỏ cảm giác lạc lõng sang một bên, mỉm cười bước lại gần nói “Đại thần, đại thần. Ta biết là ngài sẽ tới đây cứu ta mà.”

Yến Nam Phi chẳng bận tâm, đáp “Đánh rắn động cỏ rồi nếu muốn tìm tung tích bọn chúng không thể dễ dàng thế này được nữa.”

Nam Cung Cửu nghe vậy, đưa lời phụ họa “Đúng thế, sắp tới thực không dễ dàng gì.”

Yến Nam Phi đưa mắt nhìn qua căn phòng một lượt, đột nhiên nhìn chăm chú về phía Cầm Sinh đang ngồi gọn một góc, im lặng hồi lâu, đột nhiên quay người rời khỏi. Lúc thấy Nam Cung Cửu vội bám theo sau, túm chặt lấy mình, Yến Nam Phi đột nhiên dừng bước, nói “Người đừng có đi theo ta nữa.”

“Hả? Ta chính là người phải theo sau ngài mà.”

“Đã không còn cần thiết.”

“Vậy làm sao mới được?” Nam Cung Cửu tiếp tục bám riết không tha.

Yến Nam Phi chẳng hề nề mặt “Cút.”

Nam Cung Cửu thở hắt ra một hơi, chỉ trong một ngày đã có hai người bảo nàng cút, nói ‘cút’ với một thiếu nữ người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở như nàng, thực khiến nàng tức đến nổi chẳng thể nuốt nổi bánh bao nhân thịt nữa. Sao mấy người này luôn tỏ ra cuồng ngạo như vậy chứ? Chẳng phải chỉ là biết một chút võ công thôi sao? Thế nhưng nhìn xem, nàng thật vô dụng thậm chí chẳng biết một chút võ công. Nam Cung Cửu buồn bã, thả vai, cúi đầu quay vào căn nhà trúc, thấy Cầm Sinh vẫn ngồi một chỗ, chìm trong im lặng. Nàng liền cầm lại một chiếc bánh bao đưa lại cho hắn “Ta biết người đang rất đói, mau ăn đi” Cầm Sinh nhận lấy chiếc bánh, chậm rãi ăn. Nam Cung Cửu chống cằm nhìn hắn, thực không thể nào chịu được. Nhìn xem hắn ăn uống thậm chí còn thực nữ hơn cả nàng. Nam Cung Cửu đập nhẹ trán xuống mặt bàn vài cái rồi than dài thườn thượt “Hãy... không biết thế đạo gì đây, người nào người nấy đều vứt bỏ ta thế này?”

Cầm Sinh vẫn luôn im lặng bỗng mở miệng hỏi “Ngài định đưa ta đi đâu?”

Giọng nói thực sự quá hay, thanh âm giống hệt người phụ nữ, chẳng trách lại làm nghề này. Nam Cung Cửu nhìn hắn lúng túng nói “Người không phải bị câm sao?”

Cầm Sinh mỉm cười, lắc đầu đáp “Chỉ là lưỡi không muốn nói”

Rất tốt, rất có khí thế! Nam Cung Cửu thoáng lạng người lại hỏi “Ta dẫn người đi đâu sao?”

“Ngài không phải cùng một bọn với chúng à? Không phải bọn chúng đưa Tiểu Tiểu Sinh đi trước để ngài giải quyết ta sao?”

“Hả? Không phải, không phải đâu.” Nam Cung Cửu vội giải thích “Ta cũng chẳng hề quan biết bọn chúng, thậm chí chẳng hiểu bọn chúng là ai nữa.”

Cầm Sinh chậm rãi nói “Thế nhưng rõ ràng ngài gọi người ta là sư huynh mà.”

“Hãy...” Nam Cung Cửu cau mày, vò đầu bứt tai, vấn đề này thực không dễ dàng giải thích, nên hàm hồ đáp lại “Chuyện này thực sự rất phức tạp, bản thân ta cũng chẳng làm rõ được. Vậy người có muốn quay về Mộng Liễu Uyển không?”

Cầm Sinh nhìn Nam Cung Cửu chăm chú bằng ánh mắt trầm tĩnh, giống như đang nghĩ ngợi điều gì, sau đó nói “Không, ta muốn tới đại hội võ lâm.”

Nam Cung Cửu há hốc miệng, giang hồ thực đúng là nơi ngọa hổ tàng long, ngay đến một tiểu thụ cũng muốn tham dự đại hội võ lâm. Hãy...Nàng âm thầm tự nhắc nhở bản thân “Kỳ thi khuynh hướng giới tính của người ta như vậy là cực kỳ vô đạo đức.” Hơn nữa giang hồ thực sự là một nơi ngọa hổ tàng long, đại hội võ lâm lại càng là nơi tập trung mọi anh hào. Đáng để tới dự. Nàng háng giọng, nghiêm nghị nói “Thực ra ta cũng muốn tới đại hội võ lâm, chỉ bằng chúng ta kết bạn đồng hành?”

“Được thôi!” Cầm Sinh vui vẻ đáp lời, rồi lại yếu điệu ăn nốt chiếc bánh bao.

Đi thẳng về hướng đông, vượt qua bao núi bao sông, thế nhưng không hiểu sao Nam Cung Cửu cảm thấy hành trình du ngoạn giang hồ có chút quái dị, bởi vì đồng hành với nàng là một kẻ trầm tư ít nói nhưng khí chất rất đặc biệt. Nàng tuyệt đối không có ý thị hân, chỉ là cảm thấy trong không khí im lặng thực

muốn phát điên. Yếu Nam Phi cũng tĩnh lặng như thế, có điều nàng còn dám tiến gần, hỏi thăm này nọ, thế nhưng không hiểu sao đối với Cẩm Sinh nàng lại chẳng có gan đối mặt.

Sắc đêm dần buông, bọn họ cuối cùng đã tới một thị trấn phồn hoa, cũng rất nhanh quyết định nghỉ ngơi tại một khách điểm gần đó.

Đến lúc dùng bữa, Cẩm Sinh đột nhiên nói “Chúng ta mua hai con ngựa lên đường được không?”

Nam Cung Cửu nghĩ một hồi, sau đó mới ngáp ngừng lên tiếng “Cưỡi ngựa rất mệt, chi bằng chúng ta ngồi xe ngựa đi.”

“Quá đắt” Cẩm Sinh tùy tiện buông hai tiếng, trực tiếp bác bỏ đề nghị của Nam Cung Cửu.

Nam Cung Cửu cực chẳng đã, đành phải nói ra sự thực “Ta không biết cưỡi ngựa.”

Cẩm Sinh liếc mắt nhìn nàng, không nói gì thêm. Nam Cung Cửu buồn bực và ăn hết chỗ cơm trong bát rồi quay về phòng nghỉ. Nhìn lại bộ trang phục đồ rực của Tây Môn Phiêu Tuyết với vết bẩn loang lổ trên ngực, nàng rút ngân lượng gọi tiểu nhị lên nhờ hắn đi mua cho nàng một bộ y phục mới.

Mấy ngày nay đối với nàng mà nói thực sự quá mệt, có lẽ do điều kiện sống ở thời cổ đại khiến người ta khó lòng thích ứng. Nam Cung Cửu buộc gọn mái tóc, thư thái ngồi trong thùng tắm,, ngâm mình trong nước nóng, dần dần thả lỏng gân cốt. Nước dần lạnh đi, Nam Cung Cửu đứng dậy, múc thêm ít nước nóng ở thùng bên cạnh đổ sang, lại thấy hơi nóng quá, thoáng cau mày, có điều cảm giác lại rất sảng khoái.

Phía sau tắm bình phong truyền đến tiếng động nhẹ, dường như có người bước vào.

“Ai?” Nam Cung Cửu hải hùng hô lớn, quay đầu lại theo ý thức, nhưng tắm bình phong trước mặt đã che đi tất cả, cũng chẳng có thêm bất cứ động tĩnh nào khác. Thế nhưng Nam Cung Cửu vô cùng chắc chắn, phía sau đó có người. Nghĩ vậy nàng cố tình giả bộ tiếp tục tắm, đồng thời lặng lẽ bước ra khỏi thùng tắm, nhặt y phục mặc lên người, rồi đột ngột xông ra phía trước.

Cũng lúc, Nam Cung Cửu phát hiện người đứng đó là Cẩm Sinh.

Cẩm Sinh có chút bất ngờ nhưng không hề né tránh, thản nhiên nhìn về phía Nam Cung Cửu.

Nam Cung Cửu bất giác run người, nửa đêm nửa hôm hắn sang đây là muốn nhìn trộm nàng tắm. Thực đúng là vô cùng biến thái! Nghĩ vậy Nam Cung Cửu lui về phía sau vài bước, cười khan vài tiếng hỏi “Muốn như vậy rồi, người tới đây có việc gì?”

Cẩm Sinh nhẹ nói “Người là phụ nữ.”

Oa! Không ngờ nàng đã bị người ta nhìn thấy rồi! Nam Cung Cửu không khỏi phẫn uất, nhưng rất nhanh lại thở phào nhẹ nhõm, chẳng phải hắn không thích phụ nữ sao? Nàng an toàn rồi! Thế nên Nam Cung Cửu liền quyết định giả vờ giả vịt “Phụ nữ hành tẩu giang hồ chẳng tiện chút nào, nên ta đành phải cải dạng nam trang.”

Cẩm Sinh sau một hồi ngẫm nghĩ lại nói “Thảo nào người lại có mối quan hệ ám muội với vị sư huynh đeo mặt nạ kia như thế. Vậy mà ta còn tưởng hai người đoạn tụ.”

Nam Cung Cửu tóm chặt y phục, hỏi “Người rốt cuộc muốn gì?”

Trên người nàng có đồ đồ hoa sen đen, giống hệt đám hắc y nhân kia. Nàng còn định nói không phải cùng một hội với chúng?”

“Hả?” Nam Cung Cửu kinh hãi, nhớ đến thứ đồ đồ quái dị, đáng sợ kia mà run rẩy nói “Tại sao ta không nhìn thấy?”

“Ở sau lưng nàng đó, trên đoạn xương vai” Cẩm Sinh nhìn Nam Cung Cửu chăm chú, phá vỡ không khí tĩnh lặng mọi khi, không biết lấy đâu ra một sợi roi dài, quất mạnh một cái, ngọn roi uyển chuyển như rắn cuộn lấy cổ Nam Cung Cửu.

Nam Cung Cửu sợ hãi, hét lớn “Dừng mà!”

“Người đừng có giả bộ, mau nói rõ cuộc các người thuộc môn phái nào? Tại sao lại hành sự quý quái như vậy? Đông Phương Mị Nhi đang ở đâu?”

Nam Cung Cửu dùng cả hai tay giữ chặt lấy chiếc roi trên cổ, chỉ sợ bị siết chết, lắp ba lắp bắp “Ta thực sự không biết, ta...ta chỉ gặp bọn chúng có hai lần! Ta vốn cùng đại hiệp Yến Nam Phi thủ sẵn tại Mộng Liễu Uyển định ôm cây đợi thỏ, ai ngờ lại bị đám hắc y nhân đó bắt đi...”

Kể một đoạn dài vô nghĩa, Nam Cung Cửu đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hít sâu một hơi, hỏi lại “Hả? Người cũng đang tìm Đông Phương Mị Nhi? Người là ai chứ?”

“Đừng nói nhiều lời vô nghĩa, nếu người là người của bọn chúng thì chính là kẻ địch của võ lâm. Thế nên ta phải đưa người về.” Cầm Sinh khẽ xuất thêm vài phần công lực, chiếc roi như động vật sống cuộn càng chặt hơn. Nam Cung Cửu bị siết tới độ nói không ra lời, thè lưỡi, trợn mắt, trong lòng không khỏi sợ hãi, chắc nằng sẽ không như vậy mà chết chứ? Nam Cung Cửu đột nhiên nhớ tới sức mạnh trời sinh của bản thân, kéo mạnh một cái, liền lôi cả roi lẫn Cầm Sinh lại gần.

7. Chương 7: Chương 1.6

Nam Cung Cửu đột nhiên nhớ tới sức mạnh trời sinh của bản thân, kéo mạnh một cái, liền lôi cả roi lẫn Cầm Sinh lại gần.

Bị bất ngờ, Cầm Sinh ngã về phía bình phong, nhưng rất nhanh bật dậy, liều mạng xuất roi lần nữa. Nam Cung Cửu bị quất một roi lên đùi, đau đến chảy nước mắt, vừa tóm chặt dây roi vừa xông tới bóp chặt cổ hắn, tức giận nói “Hỗ không oai người lại coi ta là Hello Kitty hả?”

Cầm Sinh chỉ định đưa tay đẩy Nam Cung Cửu ra, lại vô tình chạm vào ngực của nàng. Nam Cung Cửu thấy vậy tức giận dùng dùng “Người dám sàm sỡ ta sao? Á á á...”

Về vấn đề này, nàng xưa nay sao có thể để mình chịu thiệt, lập tức tung loạn cước định sờ lại Cầm Sinh.

Sờ à sờ à không ngờ nàng lại sờ ra vấn đề.

Tuy rằng Cầm Sinh mặc khá nhiều áo, cuốn cũng rất chặt, thế nhưng cảm giác trên tay nàng lúc này không thể sai được! Nam Cung Cửu rất nhanh thu tay, hét lớn “Người cũng là phụ nữ!”

Tình cảnh lúc này bỗng trở nên có phần ngượng ngại, một người phụ nữ sờ lên người một người phụ nữ khác. Người phía trên y phục xộc xệch, có khả năng bị lộ hàng. Người phía dưới mặt đỏ tía tai, khe thở hổn hển, hai tay vẫn đang chống lên ngực đối phương.

Nam Cung Cửu trước nay chưa từng gặp phải tình cảnh này, thế nên hoàn toàn hải hùng, vội vã bật lên, hoảng loạn hỏi “Người là ai?”

Cầm Sinh nhìn chăm chú vào phần cổ Nam Cung Cửu, đôi mày thản nhiên trước nay bỗng nhiên cau chặt “Yến Tử...người là Nam Cung Yến?”

Nam Cung Cửu lặng người, không ngờ người phụ nữ cải dạng nam kia lại biết nàng.

Cầm Sinh đứng dậy, đưa tay với lấy sợi dây chuyền ngọc trắng trên cổ Nam Cung Cửu, tay kia lấy một sợi dây giống hệt từ trên người mình ra, để cạnh nhau, tạo thành một hình thái cực hoàn chỉnh.

Nam Cung Cửu lại càng ngỡ ngàng, bởi vì dây quá ngắn nên không thể lấy xuống được, sợi dây này vẫn luôn nằm trên cổ nàng, không ngờ lại là một đôi với sợi dây của Cầm Sinh.

Cầm Sinh nhẹ mỉm cười, quay đầu, thận trọng tháo chiếc mặt nạ da người xuống, liếc mắt nhìn Nam Cung Cửu nói “Muội không nhận ra ta sao?”

Hai mắt Nam Cung Cửu mở lớn, đây...đây đúng là một tuyệt sắc giai nhân. Khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, tỉ lệ ngũ quan hài hòa, thực sự hoàn mỹ tới độ không tìm thấy vết. Đợi chút đã, người phụ nữ này khi này còn coi nàng như kẻ địch cơ mà. Nam Cung Cửu nghi hoặc, lại nhẩn nại đưa lời giải thích “Hai tháng trước ta từng bị trúng độc, suýt chút nữa mất mạng, sau khi tỉnh lại chẳng còn nhớ được gì hết.” Nghĩ một hồi,

nàng lại ghép nốt cái đồ đằng đầy nguy hiểm kia vào chuyện trúng độc, bổ sung thêm “Trước đây trên người ta không hề có đồ đằng hoa sen, có lẽ nó đã xuất hiện sau khi ta trúng độc.”

Từ lâu ta đã nghe chuyện muội bị trúng độc, thật không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. Phải chăng là do tên hắc y nhân kia hạ độc...”

“Chuyện này...” Nam Cung Cửu cắt ngang dòng suy nghĩ của đối phương, hiếu kỳ hỏi “Vậy người là ai?”

Cầm Sinh giờ sợi dây chuyền ra, mỉm cười dịu dàng “Muội thực sự không nhớ ta sao? Ta là tỷ tỷ Kính Tử đây, đây chính là tín vật hai chúng ta kết nghĩa kim lang thuở nhỏ tại sơn trang Thanh Loan, một khi đã đeo lên thì không thể tháo ra được, trọn đời trọn kiếp làm tỷ muội tốt của nhau.”

Nam Cung Cửu nhẹ nhàng nắm tay theo sợi dây chuyền trên cổ, khẽ lắc bả “Thần kỳ vậy sao...” Nhớ lại những gì nàng ta vừa nói, Nam Cung Cửu bất giác lặng người đi, tỷ tỷ Kính Tử? Sơn trang Thanh Loan? Kết nghĩa kim lan?

Sự thật sao lại tàn khốc thế chứ, không ngờ vị mỹ nữ tuyệt sắc trước mắt là Bắc Đường Kính, vợ của Huyền Dạ ngựa đen” Toàn thân Nam Cung Cửu tức thì sởn gai ốc...chạm mặt với tình địch rồi. Tình địch khuynh quốc khuynh thành như vậy, nàng còn hy vọng gì nữa! Nhưng điều còn tàn khốc hơn chính là sau này nàng còn phải gọi Huyền Dạ ngựa đen một tiếng tỷ phu.

Bắc Đường Kính đỡ Nam Cung Cửu ngồi xuống bên bàn hỏi “Yến Tử, rốt cuộc muội có quan hệ gì với tên hắc y nhân kia?”

“Chuyện này...nói ra dài dòng lắm.” Nam Cung Cửu buồn bã mặt mày, vừa nghĩ đến đâu liền nói đến đấy “Sau khi muội khởi tử hồi sinh, đám hắc y nhân kia tới nhà cướp bản đồ kho báu, dường như còn định cướp cả muội theo, may mà ngựa đen...à không là Đông Phương trang chủ đã cứu mạng muội. Muội đoán, trước đó bọn chúng vì biết bí mật của bản đồ kho báu đó từ miệng muội, nên mới hạ độc. Sau đó lại bắt muội về, chắc là muốn ép muội gia nhập vào môn phái của chúng, cho nên tên đàn ông đeo mặt nạ kia mới bắt muội gọi hắn là sư huynh.”

Bắc Đường Kính nhẹ gật đầu nói “Muội bẩm sinh khỏe mạnh hơn người là một kỳ tài võ học, thế nên liệu có phải bọn chúng muốn dùng độc khống chế muội? Nếu vậy thì không hay rồi!”

Nam Cung Cửu chìm trong im lặng, coi như mặc nhận, trong lòng thầm nghĩ, cảnh giới cao nhất của nói dối chính là luôn lường lự nước đôi, cho nên nàng mới toàn dùng những từ ‘hình như’, ‘muội đoán’, ‘có lẽ’, dù gì cũng đều là nàng đoán thật. Đến lúc truy ra chân tướng cũng chẳng liên quan gì tới nàng hết.

“Ta sẽ đưa muội đến sơn trang Phù Vân, mời cao y chẩn mạch giúp muội, sau đó sẽ thông báo cho phủ Nam Cung và Vạn Hoa Cốc, để tránh bọn họ đi khắp nơi tìm kiếm.”

Đến sơn trang Phù Vân làm khách, vậy chẳng phải là có ăn có uống có người hầu hạ hay sao? Nam Cung Cửu nghĩ vậy lập tức gật đầu đáp “Được.”

8. Chương 8: Chương 1.7

Bởi vì Nam Cung Cửu không biết cười ngựa, hai người đành phải thuê một cỗ xe tiến về phía đông,, về sơn trang Phù Vân. Cả đoạn đường chuyện trò vui vẻ, Nam Cung Cửu cũng biết được chuyện Bắc Đường Kính vì muốn điều tra tin tức của Đông Phương Mị Nhi thay phu quân nên mới giả dạng thành Cầm Sinh tiềm phục trong Mộng Liễu Uyển. Nàng bất giác vuốt mồ hôi, lại nghĩ Huyền Dạ ngựa đen cứ như vậy vút thê tử của mình vào người đàn ông khác, chẳng lẽ chàng không lo lắng sao?

Bắc Đường Kính dường như nhận ra được tâm tư của Nam Cung Cửu, liền đưa lời giải thích “Là ta mượn cơ về nhà mẹ đẻ để hành sự, phu quân không hề hay biết. Mấy năm nay phu quân vẫn không hề từ bỏ ý định tìm kiếm tiểu muội, ta cũng muốn tận một phần sức trợ giúp mà thôi. Yến Tử, sau khi muội cùng ta quay về, tuyệt đối không được để lộ ra chuyện này đấy nhé!”

“Nhất định, nhất định” Nam Cung Cửu vội gật đầu đồng ý, thế nhưng Bắc Đường Kính mượn cơ chạy ra ngoài là muốn tìm tung tích của tiểu muội thay phu quân, hơn nữa còn sợ phu quân biết rồi lo lắng, xem ra

hai phu thê họ cực kỳ ân ái...Nam Cung Cửu ôm đầu đau khổ, nếu vậy nàng hoàn toàn không còn chút cơ hội nào rồi!

Bắc Đường Kính không biết Nam Cung Cửu bị làm sao, đưa lời hỏi thăm “Muội bị đau đầu à?”

Nam Cung Cửu nhăn mặt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mắt, lại càng thêm bi ai “Muội đau...”

Bắc Đường Kính kinh ngạc “Muội bị thương sao?”

Nam Cung Cửu hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói “Không sao, muội say xe mà thôi...” Người ta thường nói lúc bình tĩnh, suy nghĩ mọi chuyện càng thêm rõ rệt. Nàng nhớ lúc ở trong căn nhà trúc kia, Yến Nam Phi rõ ràng nhìn Bắc Đường Kính một lúc rất lâu. Gian tình à gian tình, chắc chắn là có gian tình. Nam Cung Cửu bỗng nhiên vui vẻ trở lại, kích động nói “Tỷ tỷ Kính Tử. Tỷ mau kể cho muội nghe về Yến Nam Phi đi! Hai người chắc lâu rồi chưa gặp mặt phải không? Lúc gặp lại, chàng tỷ có cảm giác như thế nào?”

Bắc Đường Kính bỗng ngồi thẳng người, bình thản hỏi “Tại sao muội lại quen huynh ấy?”

“Sau khi muội đào hôn, tình cờ gặp huynh ấy trên đường, sau đó huynh ấy thuê muội làm người hầu, rồi...”

Bắc Đường Kính vội cắt ngang lời nàng, hỏi “Tại sao muội lại đào hôn?”

“Muội không thích gả đi như vậy, không có tình cảm làm sao kết thành phu thê...”

“Thân là thiên kim tiểu thư, có rất nhiều chuyện không phải muội thích là được, chỉ có cùng nhau tồn tại mới được.” Bắc Đường Kính ngược mắt nhìn Nam Cung Cửu tiếp tục nói “Muội mang họ Nam Cung, thì phải gánh vác niềm kỳ vọng của gia tộc. Bốn đại gia tộc chúng ta...”

Nam Cung Cửu vừa nghe đã lặng người, tài ăn nói của vị Kính Tử tỷ tỷ này thật quá tuyệt, hoàn toàn có khả năng trở thành một nhà chính trị gia tài ba xuất chúng. Có điều, nàng vốn dĩ muốn nghe mấy chuyện về Yến Nam Phi, tại sao lại thành ra để người ta giáo huấn một trận chứ? Thực là muốn quay cuồng đầu óc.

Bắc Đường Kính nói xong, không quên dịu dàng bổ sung một câu “Tỷ nói có đúng không?”

Nam Cung Cửu chẳng nghĩ ngợi gì, liền đáp “Đúng vậy, muội sai rồi.” Tiếp đó, lại hỏi “Yến Nam Phi là đại sư huynh của tỷ tỷ à?”

Bắc Đường Kính liếc mắt nhìn nàng đáp “Cũng là đại sư huynh của muội đấy, hồi nhỏ không phải muội thường chạy đằng sau huynh ấy đòi làm thê tử của huynh ấy sao?”

Thông tin này đưa ra thực đúng là sét đánh ngang tai, khiến Nam Cung Cửu quay cuồng đầu óc, chẳng hiểu gì cả. Nam Cung Cửu kinh hãi, run rẩy, hỏi “Tại sao muội lại ở sơn trang Thanh Loan?”

“Bởi vì muội bản tính nghịch ngợm, nhà Nam Cung chẳng ai quản nổi, thế nên Nam Cung lão thái gia đành gửi muội tới để cho cha tỷ quản giáo. Đại sư huynh chính là đại đệ tử của cha tỷ, khi ấy muội nghe lời huynh ấy nhất, suốt ngày đều bám riết lấy huynh ấy. Có một lần, muội lén lút chui vào chăn của huynh ấy, nào ngờ đại sư huynh chẳng hề khách khí liền cuốn chặt muội lại đem giao cho cha tỷ. Cha tỷ nói muội còn nhỏ mà đã hỗn xược, tương lai nhất định là một mầm họa, liền đuổi muội ra khỏi sơn trang. Năm đó muội mười hai, ta mười sáu, từ đó cũng cách biệt trời nam đất bắc, chẳng còn gặp lại nhau nữa.”

Nam Cung Cửu lần này thực sự chìm trong bi kịch, vốn dĩ nàng muốn thăm dò chuyện giữa Bắc Đường Kính và Yến Nam Phi, kết quả lại lôi ra toàn chuyện xấu của bản thân. Nam Cung Cửu nước mắt ròng ròng nắm chặt bàn tay của Bắc Đường Kính, khẩn thiết cầu xin “Nếu gặp lại Yến Nam Phi, tỷ tuyệt đối đừng nói với huynh ấy muội chính là Nam Cung Yến đấy nhé!”

Bắc Đường Kính cong miệng mỉm cười, gạt đầu đồng ý.

Không biết tại sao, Nam Cung Cửu cảm thấy nụ cười của Bắc Đường Kính cực kỳ tà ác, giống như thể bản thân bị người ta tóm đuôi. Xem ra chỉ số IQ và EQ của Bắc Đường Kính đều hơn nàng rất nhiều. Chẳng trách nàng ta có thể trở thành thê tử của Huyền Dạ ngựa đen...

Trong một động đá không rõ ngày đêm, hai bên ánh lửa bập bùng, một tấm rèm thêu bông hoa sen lớn ngăn động đá thành hai nửa.

Phía sau tấm rèm ẩn hiện một thân hình quyền rũ, người đó đang đứng dậy khoác áo, lười nhác lên tiếng “Băng Tà người biết mình sai ở đâu chưa?”

Thanh âm trầm ổn, cuốn hút, vang vọng động đả không ngừng.

Người đàn ông đeo mặt nạ quỳ gối trước tấm rèm nói “Thuộc hạ hành sự bất thành, xin chủ nhân trách phạt.”

“Người có thể cảm nhận bất cứ động tĩnh trong mười trượng xung quanh, vậy mà thấy A Cửu người đã chẳng còn chút cảnh giác nào? Nếu lần sau còn để xảy ra tình trạng này đừng trách bản tọa nhẫn tâm diệt trừ mỗi suy tư trong lòng người đây.”

“Chủ nhân.” Kẻ đeo mặt nạ vội ngược lên “Không liên quan tới A Cửu! Xin chủ nhân hãy trách phạt Băng Tà!”

“Người ở trên cây đó là ai? Mau đi điều tra rõ ràng!”

“Là Yến Nam Phi, Tái Bắc đệ nhất đao khách, có lẽ hắn đã theo dõi chúng ta kể từ lúc chúng ta tới Mộng Liễu Uyển.”

“Tại sao Yến Nam Phi lại nhúng tay vào chuyện này?”

“Thuộc hạ tạm thời không rõ nguyên nhân, Hỏa Tà đang âm thầm theo dõi hắn.”

“Mau giải quyết tên Tiểu Tiểu Sinh đi, để tránh bại lộ tin tức của chúng ta.”

Băng Tà do dự hỏi “Chủ nhân, địa vị của Lan Lăng Tiểu Tiểu Sinh trong giang hồ cực cao, làm vậy liệu có thỏa đáng không?”

“Phí lời, ngày sau chúng ta sẽ đảo lộn cả giang hồ, chỉ là một Tiểu Tiểu Sinh nhỏ nhoi, hà tất phải coi trọng.” Lời vừa mới dứt, tấm rèm khẽ rung, người thần bí phía trong lại tiếp tục nói “A Cửu gần đây hành vi cổ quái, tính tình biến đổi, có phải do ảnh hưởng của độc tính?”

Băng Tà khẽ đáp “Theo thuộc hạ quan sát, A Cửu gần đây hình như đã mắc phải chứng mất trí nhớ”

“Cái gì? Mất trí nhớ?” Người thần bí lên tiếng, thanh âm đầy ngờ vực.

“Nàng ấy quên rất nhiều chuyện, đầu óc lại rất mơ hồ, chẳng những võ công không còn, mà ngay đến hành động cử chỉ cũng cực kỳ cổ quái. E rằng A Cửu sẽ chẳng thể tiến hành nhiệm vụ được nữa.”

“Thế nhưng nàng ta lại rất dễ dàng tiếp cận Tây Môn Phiêu Tuyết. Chi bằng chúng ta cứ âm thầm quan sát, chờ đợi thời cơ.”

“Dạ” Băng Tà tuân mệnh rồi lui xuống.

9. Chương 9: Chương 2 Sơn Trang Phù Vân

Type-er: Windy0503

Sơn trang Phù Vân tọa lạc trên đỉnh núi Ngao Sơn, phía đông giáp bờ biển lớn. Cả dải Ngao Sơn phát triển lâm nghiệp, ngư nghiệp, thị thành phồn hoa, nhộn nhịp, người dân nơi đây càng hiền lành, chân chất. Có điều Nam Cung Cửu vừa tới một nơi an lành thế này đã xảy ra chuyện. Sau khi ăn phải một loại hải sản liền bị dị ứng, toàn thân nổi đầy vết ban đỏ. Ban đầu chỉ là những vết đỏ nhỏ, dần dần to lên một mảng đỏ lớn, lại còn sưng vù. Lúc đầu chỉ nổi trên người, sau cùng bệnh phát khắp tay chân, cuối cùng lên tận cả khuôn mặt.

Lần này mới thực sự là hủy hoại dung nhan, cực kỳ khủng khiếp. Nam Cung Cửu ôm gương, gào khóc không ngừng.

Bác Đường Kính vẫn giữ bình tĩnh nói “Rất nhiều người tới đây đều bị nổi ban đỏ thế này, muội đừng gãi, đừng sờ, nó sẽ dần dần tan hết thôi.”

“Dần dần... dần dần là bao lâu? Nhỡ không còn thuốc chữa thì sao?”

“Nếu dùng thuốc chỉ có thể giảm bớt triệu chứng, chứ không thể khỏi ngay đâu.” Bắc Đường Kính nắm chặt đôi tay đang định gỡ rối của Nam Cung Cửu lại, nói “Nghe tỷ tỷ đi, không sao đâu, trong sơn trang chúng ta, mỗi năm đều có người bị phát ban đỏ thế này. Lúc nào ra ngoài, muội cứ dùng lụa che mặt lại là được.”

Nam Cung Cửu bĩu môi, nắc nhen từng lời “Tỷ tỷ Kính Tử, không phải tỷ biết dịch dung sao? Tỷ tỷ chính lại dung nhan giúp muội đi.”

“Thứ đó chỉ khiến bệnh tình muội thêm trầm trọng, muội cần phải để mặt thông thoáng, phơi ánh mặt trời, uống nhiều nước, nghỉ ngơi đủ mới khỏi được.”

“Hu hu...” Nam Cung Cửu sau một hồi đầu khở, lại thủ thỉ nói “Vậy thì tuyệt đối không được nói với người khác muội là Nam Cung Yến. Đợi sau khi muội khỏi rồi hãy nói.”

Lòng yêu cái đẹp, ai cũng có, huống hồ nàng lại là Nam Cung Cửu với tướng mạo xinh đẹp? Bắc Đường Kính than dài một tiếng đáp “Được thôi, vậy ta sẽ nói muội là nha hoàn ta mang từ nhà mẹ đẻ tới. Trước tiên muội cứ ở trong trang tịnh dưỡng đã.”

“Cảm ơn tỷ tỷ Kính Tử.” Nam Cung Cửu uất ức sà vào lòng Bắc Đường Kính.

Đại hội võ lâm sắp sửa khai mạc, nhân sĩ giang hồ tới bốn phương tám hướng, tụ hội dưới chân đỉnh Ngao Sơn, trong đó có không ít môn phái lớn nhỏ đang có ý định nhòm ngó đến bản đồ kho báu.

Bí mật Quế Cung đã lưu truyền nhiều năm, thế nhưng chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy, càng chẳng rõ thực hư. Mãi cho tới sáu năm trước, Bắc Đường Kính mang theo một mảnh bản đồ gả sơn trang Phù Vân, bị môn phái thần bí tấn công, mọi người mới xác nhận chính xác rằng Quế Cung thực sự tồn tại. Sau lần đó người nhòm ngó đến Quế Cung càng lúc càng nhiều. Giờ Đông Phương Huyền Dạ triệu tập đại hội võ lâm ý muốn tìm lại hai mảnh bản đồ kho báu đã mất, thế nên bang phái lớn nhỏ nhao nhao như chim ưng rình mồi.

Bắc Đường Kính đổi lại nữ trang, sau khi chải đầu nghiêm chỉnh, dáng vẻ lại càng thêm phong phạm của bậc gia đình cao quý.

Nam Cung Cửu cũng theo đó đổi sang y phục nữ nhân, có điều đội theo chiếc mũ trùm lụa trắng, trông chẳng khác nào một võ sỹ đạo.

Bắc Đường Kính lắc đầu, chán nản lên tiếng “Hà tất phải bọc kín như vậy, muội không thấy khó chịu sao?”

“Dẫu có khó chịu, thế nhưng để lộ dung nhan này ra sẽ dọa chết người khác mất.” Là một thanh niên tốt, Nam Cung Cửu rất giàu lòng nhân đạo.

Rốt cuộc, nữ chủ nhân đoan trang của sơn trang Phù Vân sau đó dẫn theo một nha hoàn võ sỹ tiến vào phủ nhà, suốt dọc đường đi thu hút rất nhiều sự chú ý. Đỉnh Ngao Sơn, cảnh vật tựa tiên cảnh, mây xanh núi biếc. Sơn trang Phù Vân được tạo thành từ ba khối kiến trúc lớn; phân thành bốn biệt viện, khí thế tráng lệ, chẳng kém gì cung điện của hoàng gia.

Nam Cung Cửu theo Bắc Đường Kính, chậm rãi bước xuống bậc thềm, hai bên là bức phù điêu hình hai con sư tử đẩy tú cầu, dọc lan can có vô số các hình kì hoa dị thảo, tinh tế, tuyệt đẹp. Trong phòng khác, hai bên tường treo những bức thư pháp tinh tế, cột trụ sáu cái, đều được điêu khắc tinh xảo. Nam Cung Cửu bất giác than dài, đều là võ lâm thế gia, tại sao khác biệt lại lớn như vậy chứ? Phủ Nam Cung thực chẳng thể nào so sánh nổi. Nàng vừa ngó nghiêng xung quanh lại vừa theo Bắc Đường Kính đi xuyên qua phòng khách chính, bước về một căn biệt viện phía đông, đột nhiên loáng thoáng nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Đông Phương Huyền Dạ đang chấp tay sau lưng, đứng bên ngoài cửa, khuôn mặt nghiêm nghị, nói “Nàng đã quay về rồi!”

Nam Cung Cửu nhìn chàng, đôi mắt long lanh đầm lệ, tỏ vẻ thẹn thùng. Bắc Đường Kính đứng cạnh chỉ khẽ ngược mắt, dịu dàng lên tiếng “Thiếp về rồi, đây là nha hoàn thiếp dẫn theo từ phủ Bắc Đường tới, A Cửu.”

“Ừm.” Đông Phương Huyền Dạ bình thản đáp rồi tiếp tục bước đi. Nam Cung Cửu thấy Huyền Dạ ngựa đen đi lướt qua mình không hề dừng lại. Hả? Cách chào hỏi giữa hai phu thê họ quả là kì quái. Trong lòng

có bản khoản nhưng Nam Cung Cửu lại tiếp tục theo sao Bắc Đường Kính vào trong hậu viện. Người nào nhìn thấy Bắc Đường Kính đều cung kính đưa lời chào hỏi “Phu nhân đã về rồi” nhưng Bắc Đường Kính cũng chỉ gật đầu cho qua.

Rẽ sang một con đường nhỏ, từ xa Nam Cung Cửu thấy thấp thoáng một bóng màu đỏ, khoảnh khắc nàng thâm nuốt nước miếng, trong bụng nghĩ chắc không trùng hợp vậy chứ?

Bắc Đường Kính khẽ quay đầu nói với Nam Cung Cửu “Phu quân muội kìa.”

Nam Cung Cửu không khỏi hải hùng “Phu quân quý thì có, còn lâu muội mới nhận hân! Tỷ tỷ, hãy giúp muội.”

Bắc Đường Kính mỉm cười quay sang, gật đầu với Tây Môn Phiêu Tuyết đang tiếng lại “Tây Môn Tam thiếu gia.”

“Chị dâu.” Lúc này Tây Môn Phiêu Tuyết ánh mắt lơ đãng hồn phách bay bổng, miễn cưỡng cười nói “Chị dâu đã về rồi, lần này quay về từ phủ Bắc Đường có vất vả lắm không? Đại ca cũng thật là, chẳng phải người đi theo gì cả.”

“Hà tất phải phiền phức đến mọi người, ta một mình một ngựa chẳng phải sẽ càng nhanh hơn sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên chú ý tới bóng người nép phía sau Bắc Đường Kính, buột miệng hỏi “Người này là ai?”

Nam Cung Cửu mặt phủ kín mít, bĩu môi ngẫm so sánh. Tây Môn Phiêu Tuyết thực sự kém Đông Phương Huyền Dạ không chỉ đôi chút đâu. Người ta tỏ ra bình thản như không, còn chàng nhìn xem lại đang chuyện bé xé ra to kìa.

“Đây là nha hoàn ta mang từ phủ Bắc Đường tới, tên A Cửu.” Bắc Đường Kính mỉm cười nói “Bởi vì không hợp thủy thổ nên toàn thân nổi ban đỏ. Vì sợ dung mạo sẽ khiến người khác giạt mình, vậy nên mới phủ kín như vậy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ý thức được bản thân đã có phần thất lễ, nhẹ phẩy chiếc quạt cốt ngọc, phong độ ngời ngời, nói “Vị cô nương này, khi nãy tại hạ đã thất lễ.”

Nam Cung Cửu nhẹ bĩu môi, nhìn vẻ phong lưu của Tây Môn Phiêu Tuyết, sau đó làm bộ cúi đầu, khẽ thì thầm “Tây Môn công tử khách khí rồi!” Bởi vì khuôn mặt đã được phủ kín, giọng nói cũng biến thành ồm ồm khó nghe, nên Tây Môn Phiêu Tuyết không chú ý nhiều, từ biệt hai người, tiếp tục lang thang hồn phách bay bổng.

Còn vì sao lại bay bổng lang thang? Đó là bởi tâm sự trùng trùng, đương nhiên không phải là vì lo chuyện đại hội võ lâm mà là đang suy ngẫm về vấn đề ‘trình tiết’ của bản thân. Chàng vẫn còn chưa làm rõ được rốt cuộc chàng đã chịu thiệt hay là chiếm được món hời... hầy, thật là đau đầu!

Nơi ở của Bắc Đường Kính rất thanh tịnh, căn phòng rộng rãi, bên ngoài ba gian, bên trong còn có thêm hai gian nữa. Trong phòng bài trí rất đơn giản, chẳng có đồ trang trí thừa thãi. Chỉ là các lọ hoa trên bàn, trên giá đều được cắm hoa. Mấy cành hoa bình thường, nhìn tùy ý nhưng lại rất tinh tế, chia tầng lớp rõ ràng, trông vô cùng đẹp mắt.

Bắc Đường Kính dẫn Nam Cung Cửu vào phòng ngủ bên trong, nói “Tạm thời muội tịnh dưỡng ở đây.”

“Muội là nha hoàn, ở đây có lẽ không hay đâu.”

“Ta sao có thể để muội uất ức ở trong phòng của kẻ dưới được?”

“Thế nhưng...” Nam Cung Cửu khi này để ý thấy, hai gian phòng ngủ tuy có vách ngăn, thế nhưng nếu hai phu thê họ tận hưởng thế giới riêng, nàng vô tình nghe được thì chẳng phải...

“Yên tâm đi, nơi này không có người ngoài đâu.” Bắc Đường Kính gỡ khăn che mặt ra cho Nam Cung Cửu, lại lấy gói thuốc vừa bốc dưới chân núi từ trong tay nải ra “Trước tiên ta sẽ bảo người đi sắc thuốc, muội lấy bột này bôi trước đi, có thể hết ngứa đấy.”

Nam Cung Cửu vừa soi gương vừa bôi thuốc, lại lẩm bẩm một mình “Không có người ngoài? Người trong vào đây thì cũng không tốt lắm đâu...”

Bắc Đường Kính ra tới bên cửa rồi, quay đầu lại mỉm cười cùng nàng nói “Chỉ có một mình ta ở đây thôi.”

Nam Cung Cửu tiếp tục bôi thuốc, nhưng trong bụng đã đầy nghi hoặc, chỉ có một mình? Chỉ có một mình! Bọn họ ly thân sao? Trong đầu nàng hiện lên bao nhiêu giả thuyết, cũng lấy làm khó hiểu, vì sao Huyền Dạ ngựa đen lại để cho một thê tử xinh đẹp mỹ miều như vậy phòng không chiếc bóng? Hai tay và đầu óc đều đang bận rộn, Nam Cung Cửu đột nhiên nghe thấy ngoài phòng có tiếng người vọng vào “Tỷ tỷ, muội có thể vào không?”

Nam Cung Cửu chẳng suy nghĩ nhiều, tiện miệng đáp “Mau vào đi.” Lời nói vừa dứt, nàng mới giật mình, vội vã lấy mũ lụa dài đội lên đầu.

Một người phụ nữ yêu kiều vén rèm bước vào, lặng nhìn Nam Cung Cửu, hoa dung có phần thất sắc “Người là ai chứ?”

Nam Cung Cửu cũng vặn hỏi “Vậy người là ai?”

“Tỷ tỷ đâu rồi?” Giọng người phụ nữ này nghe có rất yếu điệu, thực khiến trái tim người nghe muốn tan chảy.

Nam Cung Cửu đưa tay lên xoa nhẹ cánh tay đang nổi da gà, hoảng sợ lên tiếng “Vừa đi ra ngoài.”

Bắc Đường Kính còn chưa xuất hiện, giọng nói đã vọng từ phòng ngoài vào “Là Lăng Tâm sao?”

“Vâng ạ! Nghe nói tỷ tỷ đã về, muội muội qua đây hỏi thăm.”

Nam Cung Cửu nghe giọng nói yếu điệu kia cứ thốt ‘tỷ tỷ, muội muội’ suốt mà rợn tóc gáy. Lại thấy hai người đó tay nắm tay cùng bước vào phòng ngồi xuống. Thấy Lăng Tâm nhìn Nam Cung Cửu cảnh giác, Bắc Đường Kính vội vàng giới thiệu “Đây là nha hoàn ta mới đưa về từ nhà mẹ đẻ, A Cửu.”

“A Cửu cô nương.” Lăng Tâm gọi một tiếng, nghe âm thanh thực giống giọng của Lâm Chí Linh*

* Siêu mẫu nổi tiếng, người được mệnh danh là đương kim đệ nhất mỹ nhân Đài Loan.

Nam Cung Cửu khó lòng chịu đựng được điều này, xoa đầu gãi tai, thực sự muốn đập đầu vào tường chết cho xong.

Lại nghe Bắc Đường Kính nói “Muội ấy vốn không hợp thủy thổ, người nổi đầy ban đỏ, toàn thân rất khó ở, muội muội đừng thấy lạ.”

“Tỷ nói gì vậy, tỷ tỷ thương yêu người dưới như vậy, thực là tấm gương sáng cho muội muội noi theo.”

“Mẹ kiếp, liệu có thể đừng nói những lời sến súa ứa nước như vậy không?” Nam Cung Cửu tức giận trợn mắt nhìn cô gái tên Lăng Tâm, bụng thầm nghĩ.

Bắc Đường Kính vuốt ve bàn tay của Nam Cung Cửu như để trấn an, lại tiếp tục nói với Lăng Tâm “Khoảng thời gian ta không có trong phủ, thực đã làm phiền muội rồi, mọi việc trong phủ ổn chứ?”

“Rất tốt, may mà tỷ tỷ quay về rồi. Nhưng tỷ tỷ đừng vội lo liệu mọi chuyện, tỷ cứ nghỉ ngơi vài ngày trước đã.” Lăng Tâm có lẽ đã rất không thoải mái trước ánh mắt đầy chán ghét của Nam Cung Cửu, hàn huyên thêm vài câu rồi vội vã rời khỏi.

Nam Cung Cửu thở phào nhẹ nhõm, bỏ chiếc mũ lụa phủ dài ra, uống một ngụm trà, ngán ngẩm nói “Người gì mà lảm chuyện vậy?”

Bắc Đường Kính cũng rót một ly trà, uống một ngụm, nhẹ đưa lời giải thích “Lăng Tâm là tỳ thiếp của phu quân tỷ.”

Nghe vậy, Nam Cung Cửu phun cả ngụm trà trong miệng ra “Tỳ thiếp..? Không ngờ Huyền Dạ ngựa đen còn nạp thêm cả thiếp.” Nam Cung Cửu cực kỳ phẫn nộ, trợn mắt nhìn Bắc Đường Kính đang tỏ ra bình thản như không, hai mắt đầy vẻ khó tin. Nàng thực muốn chửi bậy rồi đấy !

Bắc Đường Kính so với Lăng Tâm, thật dễ để nhận ra, một người là tiên nữ trên trời, một người là yêu tinh dưới đất. Một người khí chất nhã nhặn, cao sang, một người thô tục, ngổ ngẩn. Tên đàn ông thối tha chẳng thèm để tâm đến tiên nữ trên trời lại còn nạp thiếp. Chuyện thất đức như vậy, Nam Cung Cửu thực không tin Huyền Dạ ngựa đen có thể làm ra được.

“Ta phải đi thăm bà nội, chốc nữa muội uống thuốc nhé!” Bắc Đường Kính đặt ly trà xuống, ung dung chỉnh đốn lại y phục, rồi từ tốn bước ra khỏi căn phòng.

Cùng lúc đó, Nam Cung Cửu cảm thấy trong lòng vô cùng hỗn loạn, tại sao chứ, tại sao tỷ tỷ lại có thể bình tĩnh đến vậy? Nam Cung Cửu trong lúc hoang mang, buột miệng thốt lên một câu buồn bã “Trời đất ơi! Sao tỷ lại đối xử tốt với một kẻ thứ ba như vậy? Rốt cuộc là vì lẽ gì?”

Nam Cung Cửu đóng giả nha hoàn, nên không thể ngồi ăn chung với chủ nhân, nàng chỉ biết mở to mắt nhìn Bắc Đường Kính đi ăn uống ngon miệng, còn bản thân chỉ có thể ngồi trong phòng dùng bữa một mình.

Trên đài châm bầy, tám ngọn nến, đột nhiên một trận gió thổi tới, khiến hai ngọn nến phụt tắt. Cửa sổ đều đang đóng chặt, Nam Cung Cửu nhìn ngọn nến chập chờn, bất giác rợn tóc gáy. Đây chắc không phải là gió âm mà mọi người thường nói chứ? Nam Cung Cửu vội nhắm chặt hai mắt, trong lòng niệm từng tràng “Mình chẳng nhìn thấy gì cả, chẳng nhìn thấy gì cả...”

Rèm cửa nhẹ rung, Bắc Đường Kính bước từ bên ngoài vào, nhìn Nam Cung Cửu cổ quái hiểu kỳ hỏi “Muội đang làm gì thế?”

“Á!” Nam Cung Cửu mở to hai mắt, thở phào nhẹ nhõm “Là tỷ à...”

“Vậy muội tưởng ai?”

Nam Cung Cửu chỉ vào khung cửa phía sau “Lúc này có một cơn gió âm thổi tới, rất đáng sợ ý.”

Bắc Đường Kính bước tới bên cạnh cửa sổ, kéo lên một chiếc hộp rồi nói “Không phải gió âm, là người mà thôi.”

“Hả? Đó là cái gì?” Nam Cung Cửu sán lại gần, nhanh nhẹn nhanh miệng “Trông rất tinh xảo.”

“Hôm nay là sinh nhật của ta.” Bắc Đường Kính đặt chiếc hộp lên bàn, ngậy người lên tiếng “Vậy mà đến bản thân ta cũng quên khuấy mất.”

Nam Cung Cửu có phần bất ngờ, dường dường là sinh nhật của phu nhân trang chủ, vậy mà từ người trên kẻ dưới trong sơn trang lại không có một ai tới chúc mừng? Nam Cung Cửu bực bội nói “Tại sao lại như vậy? Cả sơn trang rộng thế này, không ngờ lại chẳng ai nhớ tới sinh nhật của tỷ?”

“Tất cả người trong sơn trang này đều coi tỷ là người không nay mất. Thôi bỏ đi, sinh nhật cũng đâu phải chuyện gì trọng đại.” Bắc Đường Kính nhẹ mở nắp chiếc hộp ra, một mùi hương thanh dịu từ từ lan tỏa, khiến đầu óc người ta tỉnh táo. Nam Cung Cửu ngăn người, trong hộp đựng một lọ nước Hoa Lộ. Không ngờ lại có người đem nước Hoa Lộ để làm quà sinh nhật? Tuy rằng Nam Cung Cửu cảm thấy khá rẻ tiền, thế nhưng ở thời cổ đại cũng có thể coi là vật phẩm hiếm. Có điều rốt cuộc là ai đã tặng chứ?

Bắc Đường Kính im lặng không nói, lại đặt chiếc hộp đi, sau đó khuyên Nam Cung Cửu ăn thêm chút đồ.

Nam Cung Cửu nhìn ra được nét mặt buồn bã của Bắc Đường Kính, hắng giọng nói “Tỷ tỷ, sao bọn họ lại coi tỷ là người không may mắn?”

Bắc Đường Kính thoáng do dự, chậm rãi đáp “Ngày ta được gả tới đây, tiểu muội bị bắt đi, bố chồng vốn bệnh tật đầy người, trong lúc đau lòng, thổ huyết mà qua đời, đại hỷ trong trang lập tức biến thành tang phục, ta và phu quân đến giờ vẫn chưa hoàn thành lễ bái đường, bà nội vì thế không chịu uống một ly trà của người cháu dâu là ta.”

“Hả?” Nam Cung Cửu khẽ bật ra một tiếng, ngậy người mãi mới nói “Chẳng trách tỷ lại ở đây một mình.”

“Bà nội muốn có một cháu đích tôn, thế nhưng phu quân chẳng thể mở lòng với ta, sau đó liền nạp Lăng Tâm làm thiếp.”

Sự thật ẩn chứa sau niềm hân hoan luôn tàn khốc, khiến người ta đau lòng muốn khóc. Nam Cung Cửu than dài “Tỷ thật ngốc, đàn ông thích được dỗ dành. Lần này thì hay rồi, tự tay dâng phu quân cho kẻ khác.”

“Tất cả đều là vận mệnh an bài, ta cũng chẳng thể miễn cưỡng.” Bắc Đường Kính ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt ung dung bình thản. “Ta tới phòng bếp đun thuốc cho muội đây.”

Nam Cung Cửu nhìn theo bóng dáng lạc lõng của Bắc Đường Kính, đôi đũa cầm trong tay khẽ run, trong tâm trí hiện lên một dấu hỏi thật lớn, bình Hoa Lộ kia rốt cuộc là do ai tặng? Có gian tình!

10. Chương 10: Chương 2.2

Type-er: Windy0503

Sơn trang Phù Vân rất lớn, đi xuyên qua hành lang là không biết phương hướng đông tây nam bắc gì nữa, nếu không phải là người biết đường rất dễ dàng bị lạc. Nam Cung Cửu nhàn rảnh không có việc gì làm liền quyết định đi loanh quanh trong sơn trang một vòng. Nhưng nằng trời sinh mù đường, không phân biệt được phương hướng. Cũng chẳng biết đây là nơi nào, xung quanh có rừng cây bao bọc, lại có non bộ rồi cả một con đường dài, chỉ là xung quanh không có một bóng người. Nam Cung Cửu cho rằng cứ đi thẳng về phía trước là được, kết quả lòng và lòng vòng, mãi chẳng tìm được đường ra...Sau cùng nằng chẳng buồn tìm đường ra nữa, quyết định ngồi dưới bóng cây mát mẻ, chờ người tới cứu.

Bỗng Nam Cung Cửu thấy một người phụ nữ bước ra từ phía sau hòn non bộ, chẳng lẽ sau đó có con đường bí mật. Đợi người phụ nữ này tới gần, Nam Cung Cửu mới phát hiện ra đó chính là Lăng Tâm. Nằng ta lúc này bước đi vội vã, mắt đảo đảo nhìn ra xung quanh, ánh mắt đầy cảnh giác.

Xem ra nhất định nằng ta đã làm chuyện không tử tế, Nam Cung Cửu đứng bật dậy, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lăng Tâm đang tiến lại gần.

Lăng Tâm vừa thấy Nam Cung Cửu, sắc mặt biến đổi, cong miệng mỉm cười, kéo giọng lên tiếng “Cô nương A Cửu.”

Nam Cung Cửu nheo mắt, lạnh lùng hỏi “Cô lén la lén lút ở đây làm gì thế?”

“Cô nương A Cửu, ta nào có lén ta lén lút gì chứ? Ta chỉ đang đi dạo thôi.” Lăng Tâm nhẹ chớp mắt, định dùng giọng điệu nhào nhoẹt lấy lòng.

Nam Cung Cửu quyết định gây với Lăng Tâm tới cùng, tiếp tục hỏi vặn “Vậy trong tay cô đang cầm gì thế?”

Lăng Tâm nắm chặt bàn tay đang giấu sau lưng, lắp bắp “Không, không có gì cả.”

“Không có gì tại sao cô lại phải căng thẳng thế?” Nam Cung Cửu đưa tay ra định cướp lấy, Lăng Tâm nhanh chóng né được, lại hỏi “Cô nương định làm gì thế? Lăng Tâm đã làm chuyện gì khiến cô nương hiểu lầm sao?”

Trong lúc cướp đoạt, Nam Cung Cửu không khống chế nổi sức mạnh bản thân, bất giác đẩy Lăng Tâm ngã xuống đất. Lăng Tâm ngã đã đành, còn thét thất thanh một tiếng, khiến Nam Cung Cửu rợn hết tóc gáy, cả người bủn rủn.

Không biết từ đâu, giọng Tây Môn Phiêu Tuyết bay tới “Một nha hoàn thấp hèn sao lại dám hỗn xược như vậy?”

Nam Cung Cửu vừa quay đầu đã thấy người đàn ông mặc y phục đồ rực nhẹ nhàng lướt tới, đỡ Lăng Tâm dậy.

Nhìn đôi mắt đào hoa lướt qua lướt lại trên người Lăng Tâm, Nam Cung Cửu tức điên người, ngẩng cao đầu nói “Ta là nha hoàn nhỏ bé, nằng ta cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi.”

Lăng Tâm nhìn Nam Cung Cửu, ánh mắt dăm lẹ nói “Cô nương, Lăng Tâm đã làm gì đắc tội với cô nương chứ? Xin cứ nói thẳng, nếu Lăng Tâm làm sai, nhất định sẽ xin lỗi.”

Nam Cung Cửu giận điên người, chỉ thẳng vào mặt Lăng Tâm mắng “Ta ghét nhất loại người như cô, xưng ta thì ta đi, lại còn liên tục mở miệng Lăng Tâm, có phải cô muốn học đòi làm người phụ nữ yếu đuối khiến người khác buồn nôn? Cô là kẻ thích bị ngược đãi, hay là đang cố tỏ ra đáng thương, mềm yếu để người ta thương xót, đồng tình với cô?”

“Im miệng.” Tây Môn Phiêu Tuyết gần giọng mắng “Đây là sơn trang Phù Vân, không thể để cho người hỗn xược như vậy được.”

Thực đúng là tên khốn ‘thấy sắc quên nghĩa’, Nam Cung Cửu trợn trừng hai mắt lườm Tây Môn Phiêu Tuyết? Ai ngờ Lăng Tâm không chịu nổi đã kích liên ngắt lẹm tại chỗ.

Trong phòng ngủ thơm tho, thoang thoang mùi son phấn, Nam Cung Cửu lặng lẽ nhìn quanh gian phòng Lăng Tâm ở, khắp nơi đều sắc sỡ sắc màu, trong lòng Nam Cung Cửu không khỏi thở dài, xem ra gu thẩm mỹ của Huyền Dạ ngựa đen thực khiến nàng không khỏi thất vọng tràn trề.

Một đám người lúc này đang đứng bên giường, lo lắng chờ đợi đại phu bắt mạch. Chẳng bao lâu, vị đại phu bước ra, vui vẻ lên tiếng “Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng trang chủ, Lăng cô nương có thai rồi!”

Nam Cung Cửu há hốc miệng, theo ý thức nhìn về phía Bắc Đường Kính, chỉ thấy Bắc Đường Kính thoáng lạng người, sau đó nhẹ gật đầu mỉm cười.

Lão phu nhân chính là tổ mẫu của Đông Phương Huyền Dạ, vừa nghe thông tin sắp có chất bông, vui mừng cười không khép miệng lại được “A Kính, ngày mai con cùng ta tới miếu lễ tạ, bỏ tát ở miếu đó quả nhiên là linh nghiệm.”

Bắc Đường Kính cung kính đáp “Dạ, con sẽ đi sắp xếp ạ.”

Nam Cung Cửu nghe vậy không khỏi nghiêng rằng, thực đúng là xã hội phong kiến ác độc. Với họ mà nói đây là hỷ sự, chẳng ai buồn quan tâm tới cảm nhận của Bắc Đường Kính.

Tốt xấu gì cũng là một gia tộc lớn, đi miếu thắp hương lễ tạ luôn phải coi trọng hình thức, khí thế thực đáng sợ.

Nam Cung Cửu nằm bò trên mặt bàn, khuôn mặt được che lại chỉ lộ đôi mắt to tròn, đen láy, đang xoay liên tục nhìn mọi người bủn môi, quay đầu không muốn nhìn chàng thêm nữa. Lúc này Tây Môn Phiêu Tuyết an nhiên bước vào, đi thẳng về phía Bắc Đường Kính, khẽ lên tiếng “Bên chỗ Lăng Tâm vẫn cần có người chăm chú, đại ca có dặn để đệ cùng phu nhân và lão phu nhân xuống núi lễ tạ.”

“Thực ra nơi đó không xa lắm, cũng chẳng cần làm phiền tới Tây Môn Tam thiếu gia đâu.”

“Nếu đại ca đã có lời nhờ vả, đệ đương nhiên phải tận lòng giúp đỡ.”

Bắc Đường Kính mỉm cười, gật đầu nói “Vậy thì làm phiền Tam thiếu gia rồi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết khi này còn tỏ ra nghiêm túc, khi quay người, không ngờ đã mỉm cười nhăn nhó, trông đến là ngốc ngếch. Nam Cung Cửu đang nằm bò trên mặt bàn thấy vậy chẳng chịu nổi đã kích liên bật người dậy, trực giác nói cho nàng biết, Tây Môn Phiêu Tuyết có âm mưu, tuyệt đối là vậy.

Sau khi tắm rửa, Nam Cung Cửu ngồi trước gương soi đi soi lại, cảm thấy những vết ban đỏ không có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại càng đỏ hơn trước, cả khuôn mặt sưng vù, thế là lại bắt đầu kêu ca bi thảm. Bắc Đường Kính nghe thấy cũng sốt ruột, cau mày nói “Mới có mấy hôm. Muội đừng quá vội vã, những vết ban đỏ kiểu này phải vài ba tháng tháng mới đỡ được.”

“Vài...vài ba tháng...” Nam Cung Cửu hoàn toàn chết lặng, trực tiếp hạ chiếc gương xuống. Nếu đã là vậy thì vài ba tháng nữa soi lại gương cho rồi.

Bắc Đường Kính ngồi bó gối bên giường, sắc mặt tê dại. Nam Cung Cửu liền ngồi sát cạnh nàng, chu miệng nói “Tỷ cũng là thiên kim gia tộc lớn, hà tất phải ở lại đây chịu uất ức? Chi bằng cùng Nam Cung Yên bỏ nhà đi cho rồi!”

Bắc Đường Kính liếc mắt nhìn nàng rồi nói “Muội ăn nói linh tinh gì thế?”

“Thật là kì lạ, dựa vào đâu mà đàn ông có thể thôi thê, phụ nữ lại không thể thôi phu chứ?”

“Muội mới kì lạ, phụ nữ tam tông tứ đức, đây chẳng phải là điều đương nhiên sao?”

“Vậy tại sao đàn ông lại không tam tông tứ đức?”

Bắc Đường Kính chẳng bận tâm đến nàng nữa nói “Thôi ngủ đi, ngày mai lễ tạ quay về, ta sẽ mời người tới bắt mạch cho muội, xem xem liệu trong người muội có chưa độc tố gì không?”

“Chuyện đó chắc là không có đâu...” Nam Cung Cửu không nghe ra ẩn ý trong câu nói của Bắc Đường Kính, thế nên Bắc Đường Kính đành phải bổ sung một câu “Nếu không tại sao muội lại ăn nói hàm hồ như vậy chứ?”

Miếu quan âm rộng lớn, nằm giữa lưng chừng núi, bên trong có rất nhiều tượng quan âm, khiến Nam Cung Cửu ngấm tới độ hoa mắt.

Thấy lão phu quân và Bắc Đường Kính ngồi trong miếu, vừa quỳ lạy vừa dập đầu, Nam Cung Cửu thừa cơ lẩn ra ngoài, đi dạo khắp nơi. Nàng nhớ Tây Môn Phiêu Tuyết cười ngửa đi trước dẫn đường, thế nhưng từ lúc bước vào miếu lại chẳng thấy bóng chàng đâu. Thế nhưng suy đi nghĩ lại, bản thân nàng không ngừng hỏi tại sao lại cứ nhớ đến chàng làm gì? Người đàn ông đó vốn nhỏ nhen hẹp hòi.

Ánh mặt trời ấm áp, khiến không khí dần trở nên oi bức, Nam Cung Cửu bịt kín mặt mày có phần khó thở, sau khi lượn lờ một hồi liền quyết định tìm một chỗ yên tĩnh, vắng vẻ, tháo bỏ lớp lụa, hít thở thật sâu, không khí thoang thoang mùi đàn hương. Một bóng cây lớn tỏa bóng mát xuống hồ nước không lớn lắm, bên cạnh hồ lại có một phiến đá khá to. Nam Cung Cửu quyết định trốn phía sau tảng đá lớn, nếu thấy có người tới gần, nàng cũng có thể nhanh chóng đội mũ lên.

Cùng thời gian đó, Tây Môn Phiêu Tuyết đang nhờ thầy trong miếu giải quẻ thẻ. Trực giác Nam Cung Cửu không sai chút nào, tên khốn này đúng là có mưu đồ.

Ông thầy neho mắt, nghĩ một hồi nói “Ngài hỏi nhân duyên?”

“Hỏi nhân duyên, kèm thêm tìm người.” Tây Môn Phiêu Tuyết ngó thấy xung quanh không có người quen mới an tâm nói ra điều giấu kín trong lòng.

Ông thầy đặt tấm thẻ xuống, chậm chạp đáp “Nhân duyên đã định, cần gì phải hỏi nữa chứ?”

Tây Môn Phiêu Tuyết thấp thỏm lên tiếng “Thế nhưng ta thậm chí còn chưa thấy tướng mạo của nàng ta, nàng ta đã biến mất rồi!”

“Cho nên ngài muốn tìm người này?”

“Không phải...” Tây Môn Phiêu Tuyết có phần căng thẳng, nhỏ giọng nói “Ta muốn tìm một người khác.”

“Hả? Người này có quan hệ gì với ngài?”

“Chuyện này...” Tây Môn Phiêu Tuyết ngẫm nghĩ một hồi “Bạn bè... bạn bè bình thường, ngoài ra cũng có thêm chút đặc biệt.”

“Thê tử ngài biến mất thì ngài không tìm, lại nhớ tới một người bạn đặc biệt?” Ông thầy xem ra là người tràn đầy chính nghĩa, đập bàn phẫn nộ nói thêm “Phải chăng ngài muốn chân đạp hai thuyền?”

“Ta tuyệt đối không có ý đó.” Tây Môn Phiêu Tuyết vội vã giải thích “Tiên sinh nguôi giận, tại hạ không hề có ý này. Ta tìm kiếm người bạn đó chỉ vì muốn... tìm hiểu rõ tình hình.”

“Tình hình gì chứ? Gian tình?”

Sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết lúc trắng nhợt, lúc đỏ bừng uất ức nhặt tấm thẻ trên mặt bàn lên, ai oán nói “Chỉ nhờ tiên sinh giải quẻ thôi, sao lại bị thẩm vấn như phạm nhân thế này? Ta đi tìm người khác giải.”

Ông thầy ngồi xuống, chậm rãi cất tiếng “Hậu sơn có hồ Tam Sinh, ngài hãy đi tới đó, người mà ngài thấy bên hồ chính là nhân duyên trời định của ngài đó.”

Tây Môn Phiêu Tuyết hoài nghi bước ra, hồ Tam Sinh? Tuy chàng vẫn mơ hồ về định nghĩa mối lương duyên trời định, thế nhưng đi xem cũng chẳng có gì đáng ngại. Nghĩ vậy chàng thu quạt, dùng khinh công bay ra phía hậu sơn.

Nơi này vốn đặc biệt yên tĩnh, dưới bóng cây lớn là một hồ nước trong xanh. Bên hồ là một phiến đá, có khắc ba chữ đồ lớn “Hồ Tam Sinh”. Tây Môn Phiêu Tuyết rón rén đi tới bên phiến đá, nhẹ đưa tay sờ lên mặt đá thô ráp, tò mò phóng mắt nhìn về phía hồ. Trong lòng không khỏi hồ nghi, chẳng lẽ giữa mặt hồ tĩnh lặng này đột nhiên ngời lên một người?

Khoảnh khắc cúi đầu, Tây Môn Phiêu Tuyết thấy trên mặt nước hiện lên bóng hình chàng và một dáng người khác đằng sau phiến đá, không ngờ vực thực sự có người. Người này vừa hay cũng đang quay đầu nhìn ra mặt hồ, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, phản ứng đầu tiên sau khi kinh ngạc của Tây Môn Phiêu Tuyết chính là khom lưng vượt qua phiến đá nhìn xem thế nào.

Lúc hai người chạm mặt, sau một hồi chết lặng, cùng nhất loạt thét lên một tiếng lớn.

Nam Cung Cửu thét lên vì nàng quên không che mặt, hơn nữa người mà nàng thấy lại chính là Tây Môn Phiêu Tuyết.

Tây Môn Phiêu Tuyết lại càng bi ai, không ngờ nhân duyên trời định của chàng lại có dung nhan như vậy. Thật đúng là đả kích lớn nhất mà chàng phải chịu đựng trong cuộc đời này. Trước nỗi đả kích lớn ấy, chàng trượt chân rơi tòm xuống hồ.

Giây phút Nam Cung Cửu thôi không la hét nữa, chính lúc này nàng nhận ra Tây Môn Phiêu Tuyết chỉ là một con vịt cạn. Khoảnh khắc Nam Cung Cửu đột nhiên cảm thấy bản thân tài giỏi hẳn lên, nàng có thể không biết võ công, có thể say xe, thế nhưng nàng biết bơi. Hơn nữa còn được dạy bảo rằng, thấy chết phải cứu. Nên rất nhanh, Nam Cung Cửu lao xuống hồ, quyết ra tay tương cứu. Có điều, nàng vừa nhảy xuống nước đã thấy ngại ngùng, bởi mực nước còn chưa vượt quá thắt lưng, trong khi Tây Môn Phiêu Tuyết thoát cái đã biến mất dạng?

Nam Cung Cửu mò mẫm trong nước một lúc cuối cùng cũng vớt được Tây Môn Phiêu Tuyết lên. Tây Môn Phiêu Tuyết có lẽ chịu đả kích quá lớn, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái, mới có một lúc mà đã chẳng còn hơi thở.

Nam Cung Cửu chẳng hề do dự, tiến hành các động tác cấp cứu, suy cho cùng mạng người vẫn là quan trọng nhất. Trong quá trình cấp cứu, đương nhiên nếu cần thiết phải làm cả hô hấp nhân tạo.

Thế nên lúc Bắc Đường Kính dẫn theo nha hoàn đi tìm người tới nơi thấy cảnh tượng đó, ai nấy đều chết lặng tại chỗ.

Tây Môn Phiêu Tuyết từ từ mở mắt, chỉ thấy một người phụ nữ xấu xí ngồi trên người mình đang ra sức sàm sỡ. Gan ruột Tây Môn Phiêu Tuyết rồi thành một cuộn, bật ho sặc sụa, quay đầu nôn thốc nôn tháo, đa phần thứ nôn ra là nước, còn lại là dịch chua trong dạ dày.

Nam Cung Cửu thấy chàng đã tỉnh liền thở phào nhẹ nhõm.

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt mày trắng nhợt, thật ra chàng muốn đẩy nàng ra, muốn bò dậy, thế nhưng chàng dù đã dùng hết sức lực, Nam Cung Cửu vẫn chẳng hề nhúc nhích, nhìn khuôn mặt còn có ý như thể muốn ‘ăn tươi nuốt sống’ chàng vậy... Trong lòng Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên cùng cực ai oán. Tại sao lần nào mọi chuyện cũng hoang đường, tại sao chàng, một Tây Môn Tam thiếu gia ngọc thụ lâm phong, tài sắc vẹn toàn lại dính vào những mối đào hoa ngớ ngẩn thế này?

Bắc Đường Kính vội bước tới, nhặt chiếc mũ lụa trắng ở bên đội vào cho Nam Cung Cửu, sau đó đưa lời giải thích cùng Tây Môn Phiêu Tuyết “Yến Tử muội ấy chỉ vì không hợp thủy thổ cho nên người mới nổi ban đỏ. Tam thiếu gia xin cứ an tâm, phu nhân của đệ tuyệt đối là một cô nương sắc nước hương trời.”

Nam Cung Cửu và Tây Môn Phiêu Tuyết cùng thở hắt ra một hơi, gần như hóa đá.

Nam Cung Cửu lúc này thậm chí còn có ý muốn quyền sinh gào lên “Tỷ tỷ Kính Tử,...tỷ bán đứng muội.”

“Hả?” Bắc Đường Kính lặng người “Không phải hai người đã nhận ra nhau sao?”

Nam Cung Cửu tức giận dùng dùng nhìn Bắc Đường Kính, Bắc Đường Kính ngần ngại lên tiếng “Nhìn hai người, ta còn tưởng Tam thiếu đã biết được thân phận của muội, vì không thể tiếp nhận dung nhan của muội, cho nên muội muội mới dùng biện pháp mạnh...”

Tây Môn Phiêu Tuyết càng thêm oán hận, hờn hển đáp “Thì ra nàng ta chính là Nam Cung Yến, vị thê tử đã đào hôn của đệ?” Trong lòng chàng lúc này thầm nghĩ “Ông trời ơi! Xin hãy đánh sấm sét cho ta chết luôn tại chỗ đi.”

Bắc Đường Kính nhanh chóng đỡ Nam Cung Cửu dậy, mỉm cười tươi tắn nói với Tây Môn Phiêu Tuyết “Tây Môn Tam thiếu gia, Yến Tử thẹn thùng, bẽn lẽn bởi vì mặt đầy ban đỏ nên mới giả làm nha hoàn theo ta vào phủ, nay đệ đã biết rồi, đại hội võ lâm kết thúc, đệ hãy dẫn theo muội ấy về nhà đi.”

Thẹn thùng, bẽn lẽn... Tây Môn Phiêu Tuyết nhớ lại toàn bộ quá trình khi này Nam Cung Cửu sàm sỡ mình, bất giác tội cùng hoảng hốt. Định thần, Tây Môn Phiêu Tuyết toàn thân ớn lạnh thấy chiếc quạt cốt ngọc vài cái, sau đó lên tiếng “Chuyện này vẫn cần phải bàn bạc thêm. Bởi vì chuyện đào hôn đã khiến Vạn Hoa Cốc chúng ta mất hết thể diện. Đợi ta thảo một bức thư về nhà hỏi thăm ý kiến phụ mẫu đã, sau đó sẽ làm theo ý kiến của hai người.”

Nghe câu này người hiểu chuyện liền biết chẳng qua Tây Môn Phiêu Tuyết chỉ là muốn khéo léo từ chối. Thế nhưng Nam Cung Cửu nghe không ra, nhìn chiếc quạt của chàng, trong đầu thầm nghĩ, đã bị ướm toàn thân, lại còn dùng quạt thế này, chàng chắc chắn sẽ bị cảm... thế nhưng có lẽ ai đó chỉ cần phong độ không cần ấm áp.

Bắc Đường Kính thấy Nam Cung Cửu lặng người nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết, âm thầm kéo tay áo nàng nói “Yến Tử, chúng ta nên quay về thôi!”

Nam Cung Cửu định thần, đưa tay giữ mũ lụa trắng che mặt, ngoan ngoãn đi theo Bắc Đường Kính, suốt dọc đường rời khỏi miếu quan âm, nàng đã để lại những dấu chân ướm nhoe nhoét.

Tây Môn Phiêu Tuyết sử dụng khinh công bay ra khỏi miếu như muốn chạy trốn, nhảy lên mình ngựa, chàng cũng chẳng dám quay đầu nhìn lại. Nơi này thực sự là cơn ác mộng của chàng, chỉ cần nhớ tới khuôn mặt sừng tấy đỏ au đó, là chàng đã thấy bi ai. Nghe tiếng phu xe thét lên, Tây Môn Phiêu Tuyết biết chắc mọi người đều đã lên ngựa, chàng liền đạp mạnh chân vào bụng ngựa, vội vã phi ngựa lên phía trước dẫn đường.

Quay về sơn trang, Bắc Đường Kính lập tức sai người chuẩn bị nước nóng cho Nam Cung Cửu và Tây Môn Phiêu Tuyết tắm rửa.

Đông Phương Huyền Dạ đang ngồi bàn làm việc trong phòng khách thấy hai bóng dáng thê tử ướm nước, vội vã ra ngoài hỏi thăm tình hình. Bắc Đường Kính giải thích một hồi, Đông Phương Huyền Dạ tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn Nam Cung Cửu lại nói “Cửu tiểu thư đại giá sơn trang, đáng lẽ phải để chúng ta tận hết tình cảm của một người chủ nhà mới đúng. Nổi ban đỏ không sao cả, qua tháng là tự động tiêu hết thôi. Muội hãy quay về phòng nghỉ ngơi, chốc nữa chúng ta dùng bữa cùng lão phu nhân nhé!”

Nam Cung Cửu cười ngượng vài tiếng, giọng nói truyền qua tấm lụa trắng trở nên không rõ ràng, đưa lời thoái thác “Muội vẫn cảm thấy bất tiện, dùng bữa trong phòng là được rồi!”

“Đều là người nhà cả, không nên câu nệ tiểu tiết.” Đông Phương Huyền Dạ mỉm môi mỉm cười, quay sang nói với Tây Môn Phiêu Tuyết “Tam đệ, đệ hãy thay ta chăm sóc em dâu nhé!”

Tây Môn Phiêu Tuyết ngẩng cao đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng về phía trước, chàng thực không có gan nhìn Nam Cung Cửu thêm lần nào nữa.

“Có chị dâu ở đây thì đại ca cứ an tâm. Chị dâu nhất định sẽ chăm sóc nàng ấy tận tình.” Dứt lời chàng liền rời khỏi.

Ngâm mình trong làn nước ấm, Nam Cung Cửu hít hà liên tục, thực đúng là dễ chịu quá đi! Trong khi Nam Cung Cửu ngâm mình trong nước, Bắc Đường Kính nhẹ nhàng thêm các vị cỏ thuốc vào nước tắm. Mấy vết ban đỏ trên người Nam Cung Cửu trông vẫn rất nghiêm trọng, thậm chí không dám nhìn, cũng chẳng trách Tây Môn Phiêu Tuyết hoảng loạn tới vậy. Nam Cung Cửu nhớ lại bộ dáng đó của chàng, bất giác thấy cực kỳ buồn cười.

Bắc Đường Kính thấy nụ cười ngốc nghếch trên mặt Nam Cung Cửu liền hỏi “Muội đang nghĩ gì vậy?”

“Hả? Chẳng có gì cả...” Nam Cung Cửu tuy rằng ngoài miệng nói như vậy nhưng mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Muội nhìn người ta chăm chăm như vậy mà còn dám nói là không có gì.”

“Ai nhìn hần chăm chăm chứ?” Nam Cung Cửu đưa lời phản kháng.

Bắc Đường Kính mỉm cười lên tiếng “Muội an tâm, đợi khi nào mấy vết ban đỏ trên mặt muội bay hết, đệ ấy nhất định sẽ không thể không thích muội được đâu.”

Nam Cung Cửu tiếp tục đấu tranh “Như vậy muội cũng chẳng hứng thú. Coi trọng nhan sắc, đó không phải là tình yêu.”

“Muội không hứng thú? Phải chăng muội vẫn không muốn gả cho đệ ấy?”

“Không phải là không muốn gả cho hần, muội vốn không muốn lấy chồng sớm vậy thôi!”

“Muội đã mười tám rồi!”

“Mười tám, tuổi thanh xuân tươi đẹp, lẽ nào đã vội đi làm bà nội trợ xấu xí?” Nam Cung Cửu vừa thốt ra lời đã khựng ngay lại, thận trọng cất tiếng “Muội không nói tỷ là bà nội trợ xấu xí đâu...”

Bắc Đường Kính do dự một hồi, nhẹ nhàng lên tiếng “Thế nhưng hai người đã có cử chỉ thân mật rồi!”

Phụt... Nam Cung Cửu hoàn toàn câm lặng, như thế thôi mà đã gọi là cử chỉ thân mật? Cho dù giải thích với Bắc Đường Kính về việc hô hấp nhân tạo thì nàng cũng chẳng thể hiểu được. Thôi bỏ đi! Nam Cung Cửu đành chấp nhận số phận. Cứ coi như nụ hôn đầu tiên của mình đã đem tặng cho nạn nhân xấu số vậy. Nhắm mắt ngâm mình trong làn nước ấm áp, không biết có phải vì những lời Bắc Đường Kính nói không, Nam Cung Cửu đột nhiên nhớ tới khoảnh khắc khi này làm hô hấp nhân tạo cho Tây Môn Phiêu Tuyết, giây phút chàng tỉnh dậy, bờ môi động dậy, chiếc lưỡi của nàng đột nhiên trượt xuống...

Trong nước vang lên một tiếng ‘ùm’, Nam Cung Cửu ngã vật ra chiếc thùng tắm, cả người chìm xuống nước. Bắc Đường Kính giật mình, vội vã đứng dậy nâng Nam Cung Cửu lên, nắm lấy cánh tay nàng, tận tình hỏi thăm “Muội làm sao thế?”

Khuôn mặt đầy vết ban của Nam Cung Cửu vốn dĩ đã đỏ ửng, lúc này mặt đỏ tía tai, thẹn thùng lên tiếng “Đáy thùng trơn... hơi trơn...”

Bắc Đường Kính lắc đầu, tiếp tục khuyên giải “Tây Môn Tam thiếu gia là một người đàn ông cực tốt, muội không lấy, sau này chẳng tìm được người thứ hai như vậy đâu.”

Nam Cung Cửu chìm trong im lặng, trầm nghĩ “Đợi ta tìm thêm vài năm nữa rồi tính sau, nếu thực sự không tìm được thì quay về cũng chưa muộn. Dù gì hai người cũng có những cử chỉ thân mật, có tỷ tỷ Kính Tử làm chứng, chàng không thể chối được...”

Tắm xong, Nam Cung Cửu thay sang bộ trường bào màu tím, vấn tóc lên cao, điểm xuyên trâm ngọc, lại dùng tấm lụa tím mỏng che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng như sao trời, nhìn qua trông vô cùng xinh đẹp. Khi nàng theo Bắc Đường Kính vào phòng khách thỉnh an lão phu nhân, xung quanh truyền lại không ít tiếng kinh ngạc.

Lão phu nhân ngồi ở ghế trưởng bối mỉm cười hòa nhã “Lại đây cháu gái, để ta xem xem thế nào.”

Nam Cung Cửu ngoan ngoãn bước lại, lúc đi ngang qua chiếc bàn tròn, ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức, bụng lại réo rất đau tranh. Trùng hợp một điều Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi ngay cạnh đó cũng nghe thấy. Khoảnh khắc đó chàng nhắm nghiền mắt, giống như thể chuẩn bị hy sinh vì đại nghĩa. Kể từ khi Nam Cung Cửu bước vào, Tây Môn Phiêu Tuyết không ngừng tính toán, trước kia chàng đã thề rằng nhất định sẽ cưới Nam Cung Yến về, sau đó sẽ bỏ nàng trước mặt rất nhiều người. Giờ Nam Cung Yến tự mò đến trước mặt, chàng có thể nghiêng răng, nghiêng lợi cưới nàng, ngày hôm sau thôi nàng luôn là được. Có điều trái tim thủy tinh mong manh dễ vỡ của chàng sau sự việc ngã xuống nước đã vỡ tan thành nhiều mảnh, thực sự chẳng còn gan nhìn nàng thêm lần nào nữa, chứ đừng nói đến việc lấy nàng về nhà.

Lão phu nhân kéo Nam Cung Cửu hàn huyên vài lời, sau đó chỉ những món ăn trên mặt bàn nói “Nào lại đây, cháu gái, mau ăn đi. Con là khách quý nhà chúng ta, con vừa tới sơn trang, nhà chúng ta đã có hỷ sự, ha ha, mong bao nhiêu năm, cuối cùng ta cũng được thỏa nguyện.”

Nam Cung Cửu tỏ vẻ thẹn thùng, yêu kiều đáp “Lão phu nhân, con ăn ở ngoài này có chút bất tiện, hay để con về phòng ăn đi ạ.”

Lão phu nhân cố chấp nắm tay Nam Cung Cửu lại nói “Con là khách quý nhà chúng ta, chốc nữa còn phải chúc rượu con nữa.”

“Dạ... con không dám.” Nam Cung Cửu khẽ quay đầu đánh mắt cho Bắc Đường Kính. Bắc Đường Kính do dự không biết phải mở miệng thế nào, Đông Phương Huyền Dạ đã lên tiếng trước “Bà nội, Cửu tiểu thư vẫn mang bệnh trên người, hay để muội ấy về phòng dùng bữa đi ạ.”

Lão phu nhân gật đầu nói “Cũng được cũng được, vậy để Tây Môn Tam thiếu gia quay về phòng dùng bữa chung với vị hôn thê của mình nhé!”

Chỉ một câu nói của lão phu nhân khiến Nam Cung Cửu và Tây Môn Phiêu Tuyết chết lặng. Lão phu nhân thấy đáng về ngô nghê gà gô của cả hai, lại cho rằng mình vừa vun vén một mối tốt, mỉm cười tươi tắn nói thêm “Nào nào, mau đưa mấy món ngon ngon cùng rượu thượng hạng về phòng cho Tây Môn Tam thiếu gia nào.” Tiện thể, bà cũng thả bàn tay của Nam Cung Cửu ra.

Nam Cung Cửu ngạc nhiên đến độ không thốt thành lời, chỉ nhìn Bắc Đường Kính cầu cứu. Bắc Đường Kính ngược lại cảm thấy rất vui mừng mặt rạng rỡ, lại còn thêm thốt vài câu “Đúng là lão phu nhân suy nghĩ chu đáo nhất.”

Tây Môn Phiêu Tuyết không hề phản đối, đứng dậy, máy móc cúi người trước lão phu nhân, quay người, sau đó máy móc tới bên Nam Cung Cửu, giọng điệu cứng đờ “Xin mời.”

Nam Cung Cửu hít thật sâu một hơi, ôm quyết tâm liều chết một lần, ưỡn ngực ngẩng đầu, đi theo Tây Môn Phiêu Tuyết.

Trong phòng. Lúc ngồi đợi thức ăn, hai người đều chìm vào im lặng, không nói chuyện, thậm chí cũng chẳng chạm mắt dù chỉ một lần.

Thực ra Nam Cung Cửu rất bằng lòng chơi cùng Tây Môn Phiêu Tuyết, chỉ là do chàng sẽ nhận ra nàng chính là Yến Tiểu Nam, cho nên mới ra sức nín nhịn. Đối với một người nói nhiều, bảo nàng không được nói thực sự còn đau khổ hơn cả táo bón. Nam Cung Cửu cau chặt hai mày, nín nhịn đến độ trong lòng cực kỳ khó chịu.

Các món ăn sau đó từ từ được đưa lên, sắc hương vị đều đẹp, khiến người ta thêm rỏ dãi. Cuối cùng một nha hoàn bê lên một bát canh cho Tây Môn Phiêu Tuyết, nhưng lại không có phần của Nam Cung Cửu. Nam Cung Cửu thấy vậy phần nộ đập bàn thét lớn “Phần của ta đâu?”

Nha hoàn lặng người, cúi đầu đáp “Xin lỗi Cửu tiểu thư, người không thể ăn hải nhĩ, nếu không sẽ càng tăng thêm các vết ban đỏ.”

Nam Cung Cửu ‘ừm’ một tiếng đầy bức bối, thôi bỏ đi, nàng cũng chẳng mấy thích thú với hải sản. Lại thấy Tây Môn Phiêu Tuyết cứ nhìn thẳng về phía trước, Nam Cung Cửu to gan thả khăn che mặt xuống, tóm lấy đôi đũa bắt đầu thưởng thức các món mỹ vị trên bàn.

Tây Môn Phiêu Tuyết cúi đầu, mở nắp, nâng thìa ăn hải nhĩ.

Khi chàng múc một thìa hải nhĩ lên, Nam Cung Cửu trợn to hai mắt bàng hoàng khó tin. Hải nhĩ? Đây rõ ràng là bào ngư mà. Bị lừa rồi, không thể chấp nhận thế này được, nàng muốn ăn bào ngư, ăn bào ngư.

Miếng bào ngư chẳng hề do dự trôi tuột vào miệng Tây Môn Phiêu Tuyết, hương thơm ngào ngạt.

Nam Cung Cửu cay đắng, đầu mày nhú chặt, hai tay nắm lấy đôi đũa, chọc qua chọc lại, trước sự dằn vò của thần lực trong người, đôi đũa cuối cùng đã gãy thành mấy đoạn.

Tây Môn Phiêu Tuyết giật mình trước tiếng động đột ngột vang lên, tay tay run rẩy, miếng bào ngư vừa mới cắn được một ít trơn tuột khỏi thìa, rơi xuống đất.

Nam Cung Cửu tức thì hóa đá, sao đó giậm chân tiếc nuối, đau lòng đến độ nói không nên lời.

Tây Môn Phiêu Tuyết hiển nhiên rất mơ hồ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa dùng quạt che đi tầm nhìn vừa hỏi “Cửu tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Nam Cung Cửu vừa tức vừa lo lại vừa đau xót, tóm chặt lấy cánh tay của chàng “Bào...bào...ngư à...”

Tây Môn Phiêu Tuyết chỉ nghe thấy mấy từ ‘ôm’* thôi đã hồn phiêu phách tán, hoàn toàn chẳng nghe ra chữ ‘ngư’ đằng sau, liền vội vã nói qua chiếc quạt “Tại hạ ăn no rồi, Cửu tiểu thư xin từ từ dùng bữa.” Sau đó, chàng dùng khinh công trác tuyệt thượng thừa chạy mất, cơn gió cửa thoáng qua, Nam Cung Cửu lại càng bi ai. Thật là lãng phí quá đi! Đồ ăn đắt tiền như vậy nhặt lên đem rửa là có thể ăn tiếp được mà.

*Trong tiếng Trung, từ ‘ôm’ đồng âm khác nghĩa với từ ‘bào’

Nhìn thấy xung quanh không còn ai khác, Nam Cung Cửu từ từ ngồi xuống trước miếng bào ngư, do dự không biết có nên nhặt miếng bào ngư lên rửa vào bát canh không. Chính vào lúc nàng đưa tay nhặt lấy miếng bào ngư, đột nhiên cảm thấy có luồng gió lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, lẽ nào chính là người thần bí đã tặng quà cho Bắc Đường Kính? Nam Cung Cửu hân hân hoan hoan đứng dậy, chạy ra ngoài phòng, muốn xem xem có phải là Yến Nam Phi không, ai ngờ lượn mấy vòng liền, đừng nói là Yến Nam Phi mà còn chẳng thấy bất cứ một gia đình nào.

Dường như có điều kỳ lạ, tuy bây giờ đang giờ giữa trưa, thế nhưng hộ vệ trong phủ luôn luân phiên thay ca, không thể cùng lúc nghỉ trưa ăn cơm được. Nam Cung Cửu đi ngang qua một biệt viện, thò đầu vào xem, chỉ thấy mấy sư huynh đệ đang ăn cơm đều đã ngã vật xuống bàn, như thể uống say. Trong đầu Nam Cung Cửu chợt hiện lên hình ảnh hay xuất hiện trong các bộ phim võ hiệp, không phải nơi này bị họa diệt môn đấy chứ...?

11. Chương 11: Chương 2.3

Type-er: Windy0503

Nam Cung Cửu vội nép vào trong hiên, đi men theo con đường tiến về phía trước. Lại xuyên qua hành lang dài, các biệt viện, đến phong khách chính, bỗng cánh cửa bên mở ra, một cánh tay kéo nàng vào trong. Đợi tới khi Nam Cung Cửu thích ứng với ánh sáng trong phòng mới nhìn rõ người kéo nàng vào là Tây Môn Phiêu Tuyết, và người đứng phía sau chàng là Bắc Đường Kính.

Vì không muốn để Tây Môn Phiêu Tuyết lại tổn thương lần nữa, Nam Cung Cửu lập tức kéo khăn che mặt, nhưng mục đích thực sự chính là che lại, để tránh bị chàng nhận ra “Tỷ tỷ Kính Tử, chuyện này là sao?”

Bắc Đường Kính khẽ nói “Chúng ta gặp phải phiền phức rồi, không biết là ai đã hạ thuốc trong đồ ăn, may mà không có độc. Lúc này mọi người trong trang đều đã ngủ say, người thần bí đó nhất định muốn tìm bản đồ kho báu. Đại hội võ lâm sắp sửa diễn ra, bọn chúng định tiên hạ thủ vi cường đây mà.”

Nam Cung Cửu gạt đầu, lại hỏi “Vậy chúng ta sao lại không việc gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết sầm mặt đáp “May mà ta mới chỉ ăn một miếng, không hề trúng thuốc. Chị dâu vừa hay tới nhà bếp kiểm tra món ăn, vì thế cũng chưa động đũa, còn nàng, ta cũng đang muốn hỏi, nàng đã ăn nhiều như thế, tại sao không việc gì...”

“Chuyện này ta cũng không biết...” Nam Cung Cửu gãi đầu, thực sự cảm thấy chạnh lòng, nếu thực sự là dám người đeo mặt nạ kia làm, phải chăng cố ý để nàng còn tỉnh táo?

Bắc Đường Kính bỗng nói “Thực ra từ nhỏ Yến Tử đã có tám thân bách độc bất nhập.”

“Hà?” Nam Cung Cửu kinh ngạc trợn to hai mắt, bách độc bất nhập. Cảm giác ưu việt hơn người trong nàng bỗng nhiên trở dậy mạnh mẽ.

Tây Môn Phiêu Tuyết cũng thấy bất ngờ, liếc mắt sang nhìn Nam Cung Cửu.

Bắc Đường Kính lại nói “Trước tiên gác chuyện này lại, bọn chúng đã tản ra khắp nơi tìm kiếm bản đồ kho báu rồi, chỉ giữ lại ba người trong phòng khách để trông chừng, chúng ta cứu mọi người tỉnh lại rồi tính sau.”

Tây Môn Phiêu Tuyết đưa ra một lọ sứ trắng tinh tể, nhỏ xinh “Đáng tiếc trên người ta chỉ còn một bình này, trong tay nải của Tiểu Tứ còn có một lọ, chỉ là hắc cũng trúng thuốc rồi!”

Nam Cung Cửu hai mắt phát sáng, thốt ra một lời khen ngợi “Oa, chiếc lọ đẹp quá đi mất.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người, trong đầu hiện lên thứ cảm giác quen thuộc, tiếp đó chàng thu lại tâm tư, cùng cực ảo não, đương yên đương lành nhớ tới người đó làm gì chứ...

Bắc Đường Kính đưa bình thuốc cho Nam Cung Cửu, rồi dặn dò “Ta và Tây Môn Tam thiếu gia đánh lạc hướng chú ý của bọn hắc y nhân, muội đi cứu người, nhớ cứu trang chủ trước.”

Nam Cung Cửu mơ màng cầm chiếc lọ hỏi “Cứu thế nào đây?”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc nhìn nàng tỏ ý khinh thường, nói “Hậu duệ nhà Nam Cung chuyển làm thương nhân, nên đã vứt bỏ hết công phu của tổ tiên rồi sao?”

Nam Cung Cửu quyết định tạm thời nhẫn nhịn, tỏ ra đáng thương nói “Ta thực sự không biết mà, công phu tổ tiên gì chứ?”

Bắc Đường Kính lại đưa lời giải thích “Nhà Nam Cung giỏi nhất dùng độc, nhà Tây Môn lại tinh thông y thuật. Đây chính là rượu thuốc có thể giải bách độc, muội chỉ cần bôi nó lên chỗ bị trúng độc trên người là được.”

“Được thôi, muội biết rồi!” Nam Cung Cửu một tay cầm chiếc lọ nhỏ, một tay vẫn nắm chặt miếng bào ngư, chạy theo sau Tây Môn Phiêu Tuyết và Bắc Đường Kính.

Dùng bữa trong phòng khách ngoại trừ người nhà Đông Phương Huyền Dạ, còn có mấy sư huynh đệ cùng thế hệ với chàng. Nam Cung Cửu nhớ kỹ lời Bắc Đường Kính, chốc nữa, nàng sẽ xông thẳng tới cứu Huyền Dạ ngựa đen trước, sau đó lần lượt sang mấy người đàn ông, cuối cùng mới đến lượt phụ nữ. Trong phòng khách lúc này, quả nhiên có ba tên hắc y nhân, hai tên che mặt, một người đeo mặt nạ đỏ rực. Nam Cung Cửu thầm than hồng rồi, lại là một người đàn ông đeo mặt nạ, nàng biết bất kỳ người nào đeo mặt nạ đều có công phu thượng thừa, thậm chí có thể là tên cầm đầu liên tốt bụng xông ra phía trước Tây Môn Phiêu Tuyết đưa lời cảnh báo “Chàng phải cẩn thận người đeo mặt nạ đỏ đấy!”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhướng mày liễu, đôi mắt đào hoa lộ ra chút bất cần, thô bạo đáp “Ta đương nhiên biết rồi.”

Nam Cung Cửu then thùng quay người, chỉ cần là người sáng mắt cũng hiểu được tên nào là kẻ cầm đầu, nàng vừa rồi thực đã nói lời thừa thãi.

“Đệ đánh lạc hướng tên mặt đỏ, chị dâu phụ trách xử lý hai tên lâu la nhé!” Dứt lời, Tây Môn Phiêu Tuyết tung quạt, phóng nhanh như điện ra ngoài. Bắc Đường Kính cũng vội vã phi theo, tay đặt xuống thắt lưng, rút ra một sợi roi dài.

Bên này, Tây Môn Phiêu Tuyết dùng chiếc quạt cốt ngọc trong tay làm vũ khí, chiêu thức kỳ đẹp mắt, chiếc quạt cốt ngọc cùng màu áo đỏ rực quện vào nha, khiến người ta chẳng thể rời mắt.

Bên kia, Bắc Đường Kính thường ngày hiền thực dịu dàng bỗng tung sợi roi dài, uy phong凛冽. Sợi roi nằm trong tay nàng linh hoạt, lực sát thương vô cùng ghê gớm.

Ở giữa, Nam Cung Cửu nhón chân nhón tay như kẻ trộm lén lút chạy lại bàn ăn, vừa định mở nắp chiếc lọ nhỏ ra, cứu Đông Phương Huyền Dạ, đột nhiên trên mái nhà vang lên một tiếng động lớn, tên hắc y nhân đeo mặt nạ bạc từ từ hạ xuống, phía sau còn có thêm hai tên tiểu lâu la.

Nam Cung Cửu còn chưa kịp phản ứng, chiếc bình trong tay đã bị đoạt mất, tiếp đó, kẻ đeo mặt nạ cũng tóm chặt lấy hai tay nàng khiến nàng đau đớn thét lên.

Nhìn thế trận Bạng Tà hô lớn “Các người mau lại đối phó Bắc Đường Kính.” Nói xong, chàng liếc mắt về phía Tây Môn Phiêu Tuyết, quát một tiếng “Hỏa Tà, coi chừng huynh cốt tán của hắc.”

Nam Cung Cửu sau một hồi chịu đau đớn mới nhơ ra nàng có sức mạnh bẩm sinh, liền vội vã dùng sức, thoát khỏi bàn tay Bạng Tà, có điều chỉ chạy được vài bước đã bị bắt lại. Tuy nàng sức mạnh vô địch, thế nhưng người ta ai nấy võ công đầy mình. Thực chẳng khác nào châu chấu đá voi, hơn nữa hai tay của Nam

Cung Cửu bị Băng Tà áp chế, dù dùng sức thể nào cũng không thoát ra được. Nàng quay đầu quát lớn vào mặt Băng Tà “Đau lắm đấy.”

Vừa nãy trong lúc xô đẩy, khăn che mặt nàng đã rơi xuống lúc nào không hay. Thế nên khi khuôn mặt bánh bao sừng vù đỏ ửng hiện ra trước mắt Băng Tà, khiến hắn nhất thời hồn bay phách tán, lực đạo hai tay cũng vì thế hơi nói lỏng. Nàng thừa cơ xuất thủ, Băng Tà không kịp phản ứng, chỉ còn cách ôm chặt nàng lại.

Nam Cung Cửu hận nhất là bị người khác sàm sỡ, nàng có thể đường hoàng sàm sỡ người khác, thế nhưng đến lượt người ta định lợi dụng nàng thì cũng phải hỏi xem nàng có đồng ý hay không. Vậy nên trong lúc phần uất, nàng vung hai tay cào, đánh loạn, không may, một bàn tay vỗ đúng vào miệng Băng Tà, miếng bào ngư cầm mãi trong tay bởi vì dùng sức nên trôi tuột vào miệng hắn.

Băng Tà trước tiên lặng người, sau đó đau khổ ôm lấy cổ họng, muốn nôn ra mà chẳng được, định nuốt vào cũng không xong, từ từ quy ngã.

Nam Cung Cửu phải sạch hai tay, ngay người mất một lúc, sao đó thét lên kinh hãi “Á á, mau trả lại bào ngư cho ta.”

Một miếng bào ngư chặn ở cổ họng, cảm giác vốn dĩ đã khó chịu vạn phần, Nam Cung Cửu lại không ngừng rung lắc khiến Băng Tà ong cả đầu, từ từ tắc khí.

“Này này, người đừng có chết, bào ngư của ta.” Nam Cung Cửu ngồi xổm xuống đất, bóp lấy cổ Băng Tà, chỉ là hắn đã hoàn toàn không còn chút phản ứng. Không còn hơi thở? Nam Cung Cửu lặng người, hai tay ôm mặt “Trời ơi, lẽ nào lại phải làm hô hấp nhân tạo?”

Có điều có thứ mắc trong họng, cho dù có làm hô hấp nhân tạo cũng chẳng tác dụng. Nghĩ vậy Nam Cung Cửu vội đỡ Băng Tà dậy, một tay nắm mạnh sau lưng hắn. Nắm mạnh một hồi thấy không có phản ứng, sau cùng Nam Cung Cửu nghiêng rằng, vận hết sức lực đập mạnh một phát, Băng Tà chịu phải lực mạnh, hắt cổ lên, đồng thời ho được miếng bào ngư mắc trong cổ họng ra ngoài.

Nam Cung Cửu dõi ánh mắt theo miếng bào ngư bay vút lên rồi rơi thẳng xuống đất, cùng lúc nàng thấy một tên lâu la hắc y nhân giẫm chân lên đó, trượt ngã, miếng bào ngư lại bay lên, đập mạnh vào sau lưng Hỏa Tà đang mải chiến đấu.

Tây Môn Phiêu Tuyết đang giao đấu, bỗng phát hiện đối thủ bất động, giống như bị điểm huyết. Chàng liền ra tay điểm thêm vài huyết đạo khác nữa, khiến hắn toàn thân bất động, sau đó Tây Môn Phiêu Tuyết lập tức chạy tới tương trợ cho Bắc Đường Kính.

Phía bên này Băng Tà vẫn còn hỗn hển hít thở, tuy rằng đã thoát khỏi cái chết, thế nhưng hắn đang rất hoảng sợ. Nam Cung Cửu rút cuộc cũng thôi tìm kiếm miếng bào ngư, quay lại hỏi chàng “Huynh không sao chứ?”

“A Cửu?” Băng Tà nghe thấy giọng nói quen thuộc, kinh ngạc hỏi tiếp “Nàng làm sao thế? Mặt của nàng?”

“Chỉ là dị ứng do ăn hải sản thôi.” Nam Cung Cửu kéo Băng Tà đứng dậy nói “Huynh không sao là được rồi, nếu không ta phạm tội ngộ sát mất.”

Băng Tà không hiểu Nam Cung Cửu nói gì, đầu óc u mê, chỉ thấy Hỏa Tà dường như đã bị khống chế, mấy thuộc hạ bên kia cũng chẳng thể nào tiếp tục ứng chiến, đang chuẩn bị rút lui, vội nói “Đợi đến đại hội võ lâm, ta lại tới thăm nàng.” Dứt lời người đã phi ra ngoài, kéo theo Hỏa Tà thét một tiếng “Rút.” Tiếp đó, hắc y nhân cũng nhanh chóng mất tung mất dạng.

Bỗng nhiên tất cả biến mất, Tây Môn Phiêu Tuyết và Bắc Đường Kính quay sang nhìn nhau, rồi nhìn về phía Nam Cung Cửu.

Nam Cung Cửu tỏ ra vô tội, nhún vai nói “Ta chẳng làm gì hết...” Sau đó, nàng lại bắt đầu tìm miếng bào ngư.

Sau lần đột kích này, Đông Phương Huyền Dạ lập tức triệu tập tất cả mọi người trong phủ, bố trí lại hộ vệ và người đi tuần tra.

Lão phu nhân vô cùng kinh hãi, nằm bệnh liệt giường. Tây Môn Phiêu Tuyết sau khi bắt mạch, đã kê đơn thuốc, rồi lệnh cho Tiểu Tứ đi bốc, sắc thuốc.

Nam Cung Cửu thấy vậy vô cùng bất ngờ, nhẹ hỏi Bắc Đường Kính “Tỷ tỷ Kính Tử, Tây Môn Tam thiếu gia còn biết cả y thuật sao?”

“Người của Vạn Hoa Cốc tinh thông y thuật, đệ ấy đương nhiên là biết rồi, chỉ có điều không dễ dàng xem bệnh cho người ta mà thôi.”

Nói vậy, Tây Môn Phiêu Tuyết lại có thêm một điểm hơn nàng.

Sau đó một vị đại phu tiến vào bẩm báo “Lão phu nhân, Lãng cô nương không bị động thai, tất cả đều bình thường.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt nói “Đúng là nguy hiểm, sau này phải bảo Huyền Dạ phải thêm người bảo vệ và chăm sóc con bé.”

Nam Cung Cửu bĩu môi, đứng bên cạnh đưa lời bất bình “Lần này may nhờ có tỷ tỷ, nếu không chẳng biết đám người đó sẽ làm gì chúng ta nữa.”

Tây Môn Phiêu Tuyết cũng phụ họa theo “Đúng thế, lần này may nhờ chị dâu, một mình con thực sự không thể nào đối phó với tất cả bọn chúng được.”

Lão phu nhân sắc mặt khó coi, lạnh nhạt lên tiếng “Nó là phu nhân trang chủ, chịu trách nhiệm chăm sóc gia sự, thức ăn bị người ta hạ độc cũng không biết...Nếu không phải có Tây Môn Tam thiếu gia và Nam Cung Cửu tiểu thư, e rằng bản đồ kho báu của chúng ta đã bị đám đạo tặc đó cướp mất.”

Nam Cung Cửu tức giận đùng đùng, định nói gì đó, Bắc Đường Kính đã lên tiếng ngắt lời “Là con đã thiếu sót, lúc này con đã đi kiểm tra, nước trữ trong bể không có vấn đề, có lẽ nguồn nước của chúng ta đã bị hạ thuốc.”

Lão phu nhân nghĩ ngợi một hồi lại nói “Trong trang canh phòng cẩn mật, bọn chúng không thể nào tiếp cận nguồn nước được. Phải chăng trong trang có nội ứng? Thế nhưng trang chúng ta làm gì có người lạ?”

Không biết tại sao, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Nam Cung Cửu. Nam Cung Cửu đứng dịch sang bên cạnh một bước, ánh mắt của mọi người cũng theo đó mà chuyển dịch theo nàng. Nam Cung Cửu cúi đầu, chán nản buông tiếng “Các vị có ý gì chứ...”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc mắt nhìn tới lui, cong miệng mỉm cười nói “Chị dâu, chị dâu làm sao đoán được nàng ta thực sự là Nam Cung Yến?”

Bắc Đường Kính dường như có phần do dự, lại nói “Trên người muội ấy có tín vật kết nghĩa kim lan giữa chúng ta trước kia.”

“Chi bằng viết một bức thư, mời người nhà Nam Cung tới một chuyến để nhận người.” Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Đông Phương Huyền Dạ mặc y phục màu đen chấp tay sau lưng, mày kiếm nghiêm nghị.

Nam Cung Cửu càng lúc càng cảm thấy Huyền Dạ ngựa đen chẳng đáng yêu chút nào, thậm chí còn chẳng bằng được Tây Môn Phiêu Tuyết. Nàng trợn mắt, bực bội nói “Viết đi, tốt nhất là bảo họ mang theo cả nha hoàn của ta Liên Kiều tới đây một thể.”

Sau chuyện này, Bắc Đường Kính cảm thấy vô cùng áy náy liền dẫn Nam Cung Cửu ra ngoài tản bộ, sau đó nhẹ nhàng giải thích “Sơn trang này tuy rằng rộng là vậy, thế nhưng trừ muội ra, những người khác đều là người nhà, Yến Tử, muội đừng để bụng, phu quân ta chỉ muốn điều tra rõ sự việc lần này mà thôi.”

Nam Cung Cửu vẫn chưa hết giận đáp “Tây Môn Phiêu Tuyết cũng là người ngoài mà! Huynh đệ kết bái của ngài ấy thì là người tốt, còn tỷ muội kết bái của tỷ là người không đáng tin tưởng sao?”

“Huynh ấy hành sự phân minh, tuyệt đối không gây khó dễ cho muội đâu.” Bắc Đường Kính đưa lời an ủi Nam Cung Cửu cũng như để an ủi chính bản thân mình.

Hai người bất giác bước vào một biệt viện phía cận bắc của sơn trang, hành lang dài, rừng rậm, non bộ, Nam Cung Cửu nhớ ra lần trước bị lạc đường ở đây, cũng bất gặp Lãng Tâm sen sửa điệu đà. Càng đi vào

trong, Nam Cung Cửu lại càng cảm thấy nơi này có điều kì lạ, chẳng trách lần trước nàng đi thế nào cũng chẳng thể thoát ra nổi.

“Phía sau hòn non bộ chính là nguồn nước của chúng ta, nơi này rất dễ lạc, đặc biệt là người ngoài nếu không biết đường. Nhưng nếu võ công cao cường thì lại là chuyện khác.”

“Nguồn nước?” Nam Cung Cửu thò cổ ra nhìn hòn non bộ, lẩm bẩm một mình “Chả trách Lăng Tâm bước từ phía sau hòn non bộ ra. Thì ra đây là nơi lấy nước.”

“Lăng Tâm?” Bắc Đường Kính ngạc nhiên hỏi “Tại sao muội ấy lại tới đây?”

Nam Cung Cửu lại nói “Lần trước muội bắt gặp nàng ta tại đây, nàng ta bước ra từ phía sau hòn non bộ, lúc thấy muội liền giấu một tay đi. Muội thấy nàng ta lén la lén lút mới lớn tiếng cãi cò.”

“Lăng Tâm là nha đầu mà lão phu nhân nhặt về trong một lần lên núi bái phật, tuy rằng lai lịch bất minh, có điều cũng đã ở trong trang được bốn năm rồi. Muội ấy rất biết cách lấy lòng mọi người, trong trang không ai không thích.”

“Muội không thích nàng ta.” Nam Cung Cửu để lộ vẻ mặt chán ghét “Chỉ biết giở trò quyền rũ. Đáng ghét!”

Bắc Đường Kính chìm trong im lặng, trong lòng thầm nghĩ nhất định phải đi nghe ngóng lai lịch của Lăng Tâm một chuyến mới được.

Quay về biệt viện thanh tịnh, Nam Cung Cửu có phần cảm thấy cô đơn. Ra ngoài đi dạo còn có thể thấy người, nghe người ta nói chuyện, nhìn đám trẻ con vui đùa. Thay vì thế nàng đang phải đối mặt với một Bắc Đường Kính im lặng kiệm lời, thực sự là quá căng thẳng. Nam Cung Cửu rất thương Bắc Đường Kính, thế nhưng tính cách của tỷ tỷ quá bình đạm, nhạt nhẽo vô vị, chẳng trách không được phu quân yêu quý.

Bắc Đường Kính ngồi lặng trước gương, trong khi Nam Cung Cửu ngồi một bên lắc đầu than thở, trong lòng thầm tiếc cho khuôn mặt mỹ nhân tuyệt đẹp, chẳng ngờ lại là người đẹp mặt đơ.

Bắc Đường Kính lúc này bận bộ y phục nhẹ nhàng, vắn tóc đoan trang, hoàn toàn không nhìn ra được dáng vẻ oai hùng, dũng mãnh như khi giao đấu. Nam Cung Cửu đột nhiên cảm thấy vô cùng hiếu kì, lần mò phần thắt lưng của nàng rồi hỏi “Tỷ tỷ Kính Tử, chiếc roi của tỷ đã giấu đâu rồi? Có thể lấy ra cho muội xem được không?”

Bắc Đường Kính đưa tay xuống eo rút ra một sợi roi dài. Thì ra hàng ngày, nàng luôn giấu roi trong người, từ xa nhìn lại thì tưởng chỉ là một chiếc thắt lưng. Nam Cung Cửu đưa sợi roi lên xem, nhìn Bắc Đường Kính lúc múa trông rất oai, nhưng quả thực rất khó điều khiển chiếc roi này.

Nam Cung Cửu thấy Bắc Đường Kính quá kiệm lời, liền nghĩ cách hỏi han thêm “Tỷ tỷ Kính Tử, tỷ học dùng cái này trong bao lâu?”

“Mười sáu năm.”

“Oa... võ công thực sự khó luyện, chiếc roi này có khó học không?”

“Khó.”

Chẳng hổ là sự muội của Yến Nam Phi, bọn họ đều thích trả lời ngắn gọn. Nam Cung Cửu chán nản, lại hỏi “Ngoại trừ cái này, tỷ còn học môn công phu nào khác?”

“Không còn.” Bắc Đường Kính liếc mắt nhìn Nam Cung Cửu “Có điều ngoài võ công ra, ta còn học thuật dịch dung.”

“Ồ, cái này muội biết.” Hai mắt Nam Cung Cửu phát sáng vút sợi roi sang một bên rồi đưa lời dụ dỗ “Cái này vui, tỷ dạy cho muội đi.”

Bắc Đường Kính tỏ ra nghiêm nghị “Người có tính cách như muội không thích hợp học dịch dung. Huống hồ thuật dịch dung đặt yêu cầu cao về hình dạng khuôn mặt và ngũ quan, tướng mạo của muội không thích hợp.”

Nam Cung Cửu lặng lẽ lui ra, câu nói này có phải ý bảo nàng là ngũ quan không đoan chính?

Bắc Đường Kính không hề nhận ra tâm trạng của Nam Cung Cửu, lại tiếp tục nói “Ta vừa sinh ra đã được định sẵn phải học thuật dịch dung, tuyệt học nhà Bắc Đường càng không thể thất truyền. Thế nên cha ta đặt tên cho ta là Kính, nghĩa là thuật dịch dung xuất thần nhập hóa, không chút khuyết điểm, khiến người ta nhìn như thể nhìn vào gương vậy.”

Nam Cung Cửu nhẹ chớp mắt, không ngờ đặt tên thôi mà cũng thần diệu. Người cổ đại thật thần kỳ! Nàng lại chớp mắt, chỉ ngón tay về mình hỏi “Thế còn muội thì sao? Nam Cung Yến nghĩa là gì?”

“Đây là cái tên mẹ muội đặt cho, ý nghĩa chính là hy vọng muội thân nhẹ như chim yến.”

Nam Cung Cửu suyt chút nữa ngã vật ra đất, thân nhẹ như chim yến... rõ ràng nàng rất nặng, một quái thai thì đúng hơn. Nam Cung Cửu bỗng khựng lại, làm sao có thể nói bản thân là một quái thai, phải là thần lực trời ban. Nam Cung Cửu bỗng lại nhớ một chuyện, khoảng thời gian nàng còn ở trong phủ Nam Cung, chưa từng gặp cha mẹ, chỉ gặp mỗi lão thái gia cùng mấy vị thúc thúc, bá bá. Thực là có chút kì quái, Nam Cung Cửu nghiêng đầu lẩm bẫm “Vậy cha mẹ muội hiện đang ở đâu?”

“Cha muội qua đời từ sớm, mẹ muội xuống tóc đi tu, nay đã vân du tứ hải.”

Nam Cung Cửu nhăn nhó mặt mày, thì ra nàng là một cô nhi, thật là đáng thương.

Bắc Đường Kính bỗng nhìn Nam Cung Cửu chăm chú, nghiêm túc nói “Ta thực sự nhớ ra một chuyện, từ nhỏ muội đã có thể bách độc bất xâm, tại sao lại bị trúng độc, còn suýt mất mạng?”

Nam Cung Cửu lặng người, trầm nghĩ, đúng vậy, nếu nàng đã xuyên không, vậy nghĩa là Nam Cung Yến trước kia đã chết. Nam Cung Cửu gãi đầu gãi tai, chu miệng nói “Bách độc bất xâm, hoặc có thể đã trúng phải loại độc thứ một trăm lẻ một?”

“Chuyện này rất lạ, còn không biết đồ đằng hoa sen sau lưng muội có phải do chất độc tạo ra hay không? Phu quân viết thư cho Nam Cung phủ rồi, hy vọng họ có thể chuẩn trị cho muội triệt để.”

Nam Cung Cửu nghe câu ‘chuẩn trị cho muội triệt để’ thành ‘trừng trị cho muội triệt để’, vốn dĩ việc mình khó khăn lắm mới trốn được ra ngoài, nay lại bị bắt về, đưa tới giường tên Tây Môn Phiêu Tuyết để chàng hưởng thụ. Trái tim yếu đuối của thiếu nữ mỹ miều này thực sự tràn đầy sầu muộn.

Bắc Đường Kính dẫn theo nha hoàn đưa thuốc an thai đến cho Lăng Tâm, vừa hay bắt gặp Đông Phương Huyền Dạ bước ra từ căn phòng đó. Bắc Đường Kính ngược mắt nói “Phu quân, hôm nay mới sớm vậy chàng đã tới thăm Lăng muội muội sao?”

“Ừm.” Đông Phương Huyền Dạ cau chặt mày kiếm, lại nói “Phu nhân, có nhiều chuyện không cần phải đích thân nàng làm, hãy giao lại cho người dưới là được.”

“Thiếp biết rồi!” Bắc Đường Kính quay người lệnh cho nha hoàn vào trong, rồi theo Đông Phương Huyền Dạ bước dưới hành lang.

“Vài ngày nữa là đến đại hội võ lâm, cha mẹ nàng đều sẽ tới. Hãy sắp xếp cho hai người họ ở chỗ của nàng, như vậy cũng tiện gặp mặt hơn.”

“Dạ, đa tạ phu quân.” Bắc Đường Kính vẫn giữ nụ cười trên môi, ung dung nói tiếp “Phu quân, có chuyện này, thiếp muốn điều tra rõ ràng.”

“Chuyện gì? Mong phu nhân cứ nói.”

“Thân thể của Lăng Tâm, không biết phu quân đã bao giờ điều tra?”

“Thông của Lăng Tâm bị đám sơn tặc đánh cướp, thế nên nàng ấy mới lưu lạc bên ngoài, rồi được bà nội đưa về.” Đông Phương Huyền Dạ nói, lại quay sang nhìn Bắc Đường Kính “Phu nhân, nàng nghi ngờ Lăng Tâm?”

Bắc Đường Kính bình thần đối diện với ánh mắt sắc bén của Đông Phương Huyền Dạ, đáp “Yến Tử đã từng thấy Lăng Tâm lén la lén lút gần chỗ nguồn nước, thiếp chỉ muốn làm rõ sự việc mà thôi.”

“Đó có phải là Nam Cung Yến thực sự hay không còn chưa xác định được, làm sao có thể tin tưởng lời nàng ta nói chứ?” Đông Phương Huyền Dạ sầm mặt lại nói “Lăng Tâm đang mang thai, bà nội đã yêu quý nay

lại càng yêu quý hơn, phu nhân sau này nói chuyện phải biết chừng mực, đừng để bà nội nắm được điểm yếu lại đưa lời trách phạt.”

Bắc Đường Kính quay người, im lặng không nói gì thêm, hai tay tóm chặt lấy nhau. Bỗng một bàn tay lớn đưa tới phủ lên tay nàng, lòng bàn tay ấm áp nóng hổi, Bắc Đường Kính mặt đỏ tía tai, nhất thời lạng người. Lại nghe Đông Phương Huyền Dạ khẽ tiếng “Phu nhân, trước mặt bà nội chúng ta luôn phải nhẫn nhịn, mấy năm nay thực sự khiến nàng phải uất ức rồi! Giờ Lãnh Tâm đã mang thai, mối lo trong lòng bà nội đã được giải trừ. Chúng ta hãy tìm một cơ hội thích hợp làm lại hôn sự đi.”

Bắc Đường Kính tĩnh lặng nhìn sau vào mắt chàng, mím chặt môi, như thể muốn cười mà lại keo kiệt không muốn cười vậy.

Nam Cung Cửu đội mũ trùm đầu chạy đi khắp nơi, nóng thì lại ngồi nghỉ, hoặc tìm một nơi không có người tháo tấm lụa trên mặt xuống cho thoáng gió. Lúc đứng bên ngoài một biệt viện, Nam Cung Cửu ngửi thấy mùi hoa thơm ngát, đang muốn vào trong thưởng hoa, lại nghe thấy bên trong có tiếng người, nàng liền trốn vào bên cửa sổ, vánh tai lắng nghe, không ngờ người bên trong lại là Tây Môn Phiêu Tuyết.

Lúc này Tây Môn Phiêu Tuyết đang nhà nhả đi dạo trong vườn cùng Tiểu Tứ, chàng một tay cầm quạt, vốn dĩ trông phải phong độ ngời ngời, thế nhưng do tâm trạng phiền muộn nên cứ đập bừa vào đám hoa cỏ, không ngừng lẩm bẩm “Bản thiếu gia tài sắc tuyệt thế, tuyệt đối không thể lấy người phụ nữ xấu xí kia khiến thanh danh cả đời của ta bại hoại được. Thế nhưng ta đã từng thề nhất định phải lấy nàng ta về...Đông Phương đại ca đúng thực là hại người ghê gớm, còn nói Nam Cung Yến đó là tuyệt sắc giai nhân, kinh động thế gian, kinh động thì đúng là thật, có điều là xấu xí kinh động thế gian thì có.”

Tiểu Tứ bình thản đáp “Thiếu gia, đợi khi nào vết ban đỏ biến mất, nói không chừng thực sự là tuyệt sắc giai nhân, kinh động thế gian thì sao?”

“Với cái đầu lớn đó, thì có thể đẹp đến mức nào chứ?” Tây Môn Phiêu Tuyết nói xong, khẽ ‘ưm’ một tiếng, tỏ vẻ bất cần.

Với một Tây Môn Phiêu Tuyết tài sắc tuyệt thế như chàng, ai có thể xứng được với chàng chứ? Nam Cung Cửu đứng ghé bên tường, nghe rõ mồm một một đoạn hội thoại này nắm chặt hai tay, định xông vào đánh cho chàng một trận.

Vừa hay Tây Môn Phiêu Tuyết lại mở miệng nói “Hãy, người mà ta bảo người đi tìm đã có tung tích gì chưa?”

“Yến Nam Phi hành tung bất định, hoàn toàn không thể hỏi thăm. Còn về tên Yến Tiểu Nam kia, chẳng có chút tiếng tăm trên giang hồ, tiểu nhân sao tìm được?”

“Không có tiếng tăm gì sao? Hẳn ta tưởng mạo xuất chúng lại làm người hầu cho Yến Nam Phi, làm sao mà không ai biết đến?”

“Công tử, ngài tìm hần ta làm gì?”

“Đương nhiên là có việc quan trọng rồi.” Tây Môn Phiêu Tuyết gõ chiếc quạt lên đầu Tiểu Tứ, nói “Đừng có tiết lộ là ta đang tìm hần, cứ lén lút hỏi thăm thôi.”

Tiểu Tứ khẽ cau mày, sau đó lại bình tĩnh đáp “Dạ, thiếu gia.”

Nam Cung Cửu từ từ buông nắm đấm, Tây Môn Phiêu Tuyết tìm nàng làm gì? Có điều kể từ khi trong Mộng Liễu Uyển xảy ra chuyện, Tây Môn Phiêu Tuyết chắc hẳn rất muốn điều tra rõ ràng tung tích của đám hắc y nhân và Tiểu Tiểu Sinh? Đảo mắt mấy lượt, Nam Cung Cửu trong lòng nảy ra một ý, bật cười gian xảo, thầm nghĩ “Tây Môn Phiêu Tuyết, dám nói ta xấu, chờ đó mà coi.”

Mấy ngày nay Nam Cung Cửu rất chăm uống thuốc, trước đây còn chê rằng thuốc quá đắng, không chịu uống, giờ chẳng cần Bắc Đường Kính giám sát, nàng cũng ngoan ngoãn uống thuốc rất đúng giờ. Bắc Đường Kính cảm thấy rất khó hiểu, còn tưởng nàng đột nhiên thay đổi tính tình. Nam Cung Cửu mỉm cười đắc ý, trong lòng thầm nghĩ không mau chóng uống thuốc, làm sao có thể hồi phục dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của nàng? Làm sao có thể giả dạng thành Yến Tiểu Nam chọc ghẹo tên Tây Môn Tam thiếu gia tự kiêu ngông cuồng kia một trận?

12. Chương 12: Chương 2.4

Đại hội võ lâm được tổ chức ở trên đỉnh Ngao Sơn, các đại môn phái đều dẫn theo cao đồ tới tham dự, thậm chí còn có cả các tiểu môn phái không mấy danh tiếng, cũng theo tới xem náo nhiệt. Nhưng xem ra tất cả đều chỉ vì tấm bản đồ kho báu được đồn thổi bấy lâu.

Trên đài cao các vị trưởng môn danh phái trong võ lâm đều đã ngồi vào vị trí. Nam Cung Cửu cũng ở đó, có điều là đứng nhìn lên từ phía sau tấm rèm hậu đài. Bắc Đường Kính đang ở bên trong lo liệu mọi việc, để đại hội diễn ra không chút sai sót. Nam Cung Cửu nhìn khắp đài cao một lượt, đưa lời oán thán “Tại sao đều là những lão già xấu xí vậy, chẳng thấy anh chàng nào đẹp trai hết?”

Bắc Đường Kính lắc đầu nói “Muội chỉ cần ngắm Tây Môn Tam thiếu gia là đủ rồi!”

Nam Cung Cửu nghe vậy liền nhìn về phía Tây Môn Phiêu Tuyết, hôm nay chàng mặc trên người bộ y phục đỏ rực, thực sự vô cùng nổi bật, ngồi trên đài cao, phe phẩy chiếc quạt, dáng vẻ toát lên vài phần tiên phong đạo cốt. Tuy rằng Nam Cung Cửu chẳng nhớ rời mắt đi, thế nhưng vẫn cứ mở miệng “Muội còn lâu mới nhìn hấn, tên khốn tự kiêu ngông cuồng.”

Bắc Đường Kính sau khi dặn dò người dưới dâng trà thượng hạng lên, quay sang nói với Nam Cung Cửu “Tứ đại gia tộc đều đã tới đủ, Yến Tử, chốc nữa, muội hãy nói với lão thái gia một lời, để ngài ấy an tâm.”

“Dạ.” Nam Cung Cửu cuối cùng đã rời mắt khỏi Tây Môn Phun Huyết, quay sang tìm kiếm các đại nhân vật trong tứ đại gia tộc. Oa! Quả nhiên là đại gia tộc, phía sau mỗi lão đầu đều dẫn theo một đoàn người, trong đó có không ít thanh niên tuấn tú... Hai mắt Nam Cung Cửu sáng lóe, càng lúc càng sáng hơn.

Đúng lúc đó một bóng đen lao tới, đứng vững ngay giữa sân khấu. Nhìn chiếc mũ có dải lụa đen che mặt, thấy khí thế cùng dáng vẻ oai hùng, ngoại trừ Yến Nam Phi thì còn có thể là ai được chứ?

Lúc này chàng cầm đại đao, chỉ về phía Đông Phương Huyền Dạ vừa mới xuất hiện, lạnh lùng lên tiếng, “Ta muốn quyết đấu cùng ngươi.”

Hai mắt lóe sáng như đèn pha của Nam Cung Cửu sắp sửa cháy rồi, nước miếng chảy ra liên tục. Nàng hít thở có phần khó khăn. Cảnh tượng khiến người ta nhìn thôi đã cực kỳ kích động chắc chắn chỉ có đại thần mới làm được. Nàng thực sự muốn hét lên một tiếng cổ vũ cho đại thần, nhưng vì thể diện của Huyền Dạ ngựa đen nên đành phải nhịn lại.

Đông Phương Huyền Dạ cau mày, hỏi vặn “Ngươi là ai?”

“Yến Nam Phi.” Chỉ ba từ đơn giản, nhưng kiên định mạnh mẽ, rất có mê lực.

“Tại sao đòi quyết đấu?”

“Bắc Đường Kính.” Lại ba từ đơn giản, nhưng lời vừa nói ra lập tức kinh thiên động địa, thần khóc quỷ sầu.

Nam Cung Cửu cuối cùng không nhịn được kêu lên một tiếng “Oa...” Khoảnh khắc Bắc Đường Kính lơ tay làm rơi một ly trà.

Phản ứng của người đứng sau tấm rèm khiến người bên ngoài vô cùng kinh ngạc, chỉ có Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ vẫn bình thản như không, nhìn nhau chằm chằm. Bắc Đường trang chủ tức giận dùng dùng thét lớn “Nghịch đồ! Không ngờ lại dám tới làm loạn đại hội võ lâm, thậm chí còn ăn nói hàm hồ. Ngươi thực đúng là nỗi sỉ nhục của sơn trang Thanh Loan chúng ta.”

Yến Nam Phi chẳng hề bận tâm, lạnh lùng lên tiếng “Nàng ở tại sơn trang Phù Vân của người chịu uất ức đủ rồi, sáu năm, đối với một người phụ nữ có ý nghĩa gì chứ? Nàng đã để lại khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời mình lại đây, chờ đợi một kết cục dần dần tàn lụi. Ta muốn quyết đấu với ngươi, ta thắng, ta đưa nàng đi, ta thua thì sẽ không bám riết nữa.”

Nam Cung Cửu xúc động ôm lấy Bắc Đường Kính, nức nở nghẹn ngào “Ồi cảm động quá, cảm động quá... Tỷ tỷ Kính Tử, tỷ hãy đi theo huynh ấy đi.”

Bắc Kính Đường lặng lẽ nhìn mọi việc xảy ra bên ngoài, không chút phản ứng.

Đông Phương Huyền Dạ bình tĩnh đáp lại những ánh mắt hoài nghi cùng tiếng huyên náo của mọi người xung quanh “Đại hội võ lâm quan trọng hơn hết, xin mời Yến đại hiệp nhẫn nại chờ thêm vài ngày, đợi đại hội kết thúc, ta nhất định sẽ ứng chiến.”

Yến Nam Phi hạ đại đao xuống, kéo lê mũi đao trên mặt đất, nói “Được, sở dĩ ta tới đây lúc này chính là vì muốn nhờ nhân sỹ võ lâm làm chứng.”

“Vậy xin mời Yến đại hiệp ở lại sơn trang Phù Vân thêm vài ngày.” Đông Phương Huyền Dạ sầm mặt nhưng miệng vẫn mỉm cười, quay đầu nói vọng vào trong “Phu nhân, xin hãy sắp xếp thỏa đáng cho Yến đại hiệp.”

Bắc Đường Kính sắc mặt trắng bệch, lặng lẽ đáp, “Dạ, phu quân.”

Ngoại trừ việc của Yến Nam Phi, đại hội võ lâm tiến hành đúng theo dự định. Thế nhưng ngoại trừ chuyện này, Nam Cung Cửu phát hiện tất cả mọi thứ đều nhạt nhẽo vô vị. Đây đâu thể gọi là đại hội võ lâm, chẳng khác nào hội nghị lãnh đạo cao cấp, bàn luận về các vấn đề tầm cao, khiến người ta nghe muốn ngủ. Nam Cung Cửu bắt đầu không ngồi yên được nữa, cứ như thể ngồi trên ghế mộc gai, khó khăn lắm mới chờ được đến lúc nghỉ ngơi nửa buổi, nàng liền tìm cơ chạy mất.

Nàng chạy đi đâu? Theo kinh nghiệm hành tẩu giang hồ của nàng bấy lâu, một khi có quyết chiến thì nhất định có đặt cược. Huống hồ, đây lại là một trận quyết chiến kinh thiên động địa, thần khóc quỷ sầu. Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, một canh giờ sau, tin tức này đã truyền đi khắp Ngao Sơn. Nam Cung Cửu đi vòng quanh trong thị trấn dưới chân núi nghe ngóng một lượt, liền nhanh chóng tìm thấy một phường bạc lớn nhất.

Phường bạc có tên ‘Nhất Gia’, nghe nói có nhiều cơ sở trên toàn quốc, nghĩa là: Đã vào trong thì tứ hải một nhà, của anh cũng là của tôi.

Nam Cung Cửu nhanh chóng bước vào, có điều nàng tuyệt đối phải giữ chặt túi tiền của mình.

Phường bạc Nhất Gia đã bắt đầu lên tỷ lệ đặt cược, Đông Phương Huyền Dạ đặt một mất một, Yến Nam Phi đặt một mất ba. Có người đứng quanh đang ra sức bàn luận.

“Kiếm pháp Lưu Vân của Đông Phương Huyền Dạ xưng bá võ võ lâm, hiện nay vẫn chưa có ai phá giải.”

“Thế nhưng đao pháp Sương Nguyệt lại cực tà, chưa ai được chứng kiến uy lực của nó, thế nên khó lòng đánh giá.”

“Chọn Yến Nam Phi, tỷ lệ mất cao hơn.”

“Chọn Đông Phương Huyền Dạ, an toàn hơn.”

Nam Cung Cửu đi đi lại lại trước bàn đặt cược một hồi, cuối cùng ông chủ đợi nàng đặt cược cũng bức bối, sầm giọng nói “Cô nương, cô đã nghĩ xong chưa?”

Nam Cung Cửu đập mạnh tay xuống mặt bàn, nghiêm nghị lên tiếng “Chỗ các người làm việc chưa hợp lý.”

“Sao thế?”

“Tại sao lại chỉ phân thắng bại mà không có hòa vậy?” Nam Cung Cửu thực sự không hiểu nổi chuyện này.

“Chuyện này...” Ông chủ vuốt râu đáp “Đã gọi là quyết đấu, đương nhiên phải đấu cho ra thắng bại thì mới được tính.”

“Vậy nếu lưỡng bại câu thương thì sao?” Nam Cung Cửu tuy rằng cảm thấy ý tưởng này không được đạo đức lắm, thế nhưng nàng là người thấu hiểu chân tướng, Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ tuyệt đối không thể phân cao thấp.

“Lưỡng bại câu thương...” Ông chủ vuốt râu, hai mắt đảo loạn “Tuyệt! Còn cả khả năng lưỡng bại câu thương nữa. Ta lại có đường kiếm rồi, cô nương, đa tạ nhé!”

Không bao lâu sau, phường bạc đặt thêm một lựa chọn nữa, lưỡng bại câu thương, một mất năm.

Nam Cung Cửu hớn hở móc tiền, lưỡng bại câu thương, tuyệt đối thắng. Đặt xong, nàng lại cảm thấy như vậy thật có lỗi với hai vị đại thần, liền cúi đầu áy náy chạy về sơn trang.

Cả đi cả về mất rất nhiều thời gian, đến lúc Nam Cung Cửu về đến nơi, đỉnh núi đã không còn bóng người. Lúc nàng bước chân vào sơn trang, chỉ thấy một bóng người bay vút tới rồi hạ xuống trước mặt nàng. Nam Cung Cửu lặng người, nhìn Nam Cung lão thái gia đầu tóc bạc phơ, bật cười hỉ hả “Ông nội, người tới rồi!”

Lão thái gia trợn trừng hai mắt “Con lại chạy đi làm loạn ở đâu thế?”

Nam Cung Cửu giờ mới phát hiện sau lưng lão thái gia còn cả một đồng người, Đông Tây Nam Bắc đủ cả. Nàng hắng giọng, đưa tay kéo khăn che mặt xuống, đá “Bởi vì mấy vết ban đỏ này quá khó chịu, con xuống núi tìm đại phu thôi.”

“Phu quân của con chính là đại phu xuất sắc nhất, có cần phải xuống núi tìm không?” Nói rồi, Nam Cung lão thái gia quay người kéo Tây Môn Phiêu Tuyết tới. Tây Môn Phiêu Tuyết lại ưỡn ngực ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước, cười đơ “Ha ha, vết ban đỏ này sẽ tự tan đi, chỉ cần tịnh dưỡng là được.”

Nam Cung Cửu vẫn còn ‘đắm chìm’ trong cách xưng hô ‘phu quân’ kia, mặt mày ngơ ngác. Tốt xấu gì nàng cũng đã đào hôn, tốt xấu gì nàng cũng chưa hề lên kiệu hoa càng chưa bái đường thành thân, dựa vào cái gì mà chàng thành phu quân của nàng chứ?

Cốc chủ Vạn Hoa Cốc cũng chính là phụ thân của Tây Môn Phiêu Tuyết dùng ánh mắt hiền từ nhìn Nam Cung Cửu mặt che khăn nhưng đáng vẻ yếu điệu, thút tha, gật đầu nói “Không sao cả, đợi quay về Vạn Hoa Cốc, tịnh dưỡng sức khỏe, hai đứa bái đường thành thân sau.”

Lão thái gia thấy vậy lại nói thêm “Nói rất đúng, vậy thì làm phiền Tây Môn cốc chủ chăm sóc A Cửu nhà ta nhé!”

Sau đó, cả đoàn người lại tiếp tục hàn huyên.

Đông Phương Huyền Dạ đứng bên lặng nhìn, cuối cùng bước lại gần Nam Cung Cửu, hòa nhã lên tiếng “Nhất thời không tìm được muối, mọi người vô cùng lo lắng. Lão thái gia nói muối bản tính ham chơi, có lẽ đã xuống núi, chúng ta đang định phái người xuống núi tìm muối đây.”

Nam Cung Cửu trợn mắt lườm chàng, lần này đã tin nàng chính là Nam Cung Yến thực sự rồi chứ? Còn nữa, thê tử của nhân vật chính trong trận quyết đấu sắp bị người khác cướp mất rồi mà còn giả bộ trông chẳng hề căng thẳng. Đi theo đoàn người tiến vào trang, Nam Cung Cửu liên tục nhìn trái ngó phải. Nữ nhân vật chính trong trận quyết đấu kia đâu? Ngó nghiêng một hồi, chẳng thấy Bắc Đường Kính đâu, ngược lại nàng bỗng thấy một bóng hình quen thuộc, không mấy hứng thú đi tới trước mặt “Cửu tiểu thư...” Mấy âm cuối kéo dài như bắt tặc.

Nam Cung Cửu khẽ lau mồ hôi, có ai làm nha hoàn cho người ta như vậy không? Có điều nàng mỉm cười “Liên Kiều, lâu rồi không gặp, ha ha ha...”

Liên Kiều chu miệng, ai oán nói “Cửu tiểu thư đi hơn hai tháng rồi, còn tưởng người đã quên mất Liên Kiều rồi chứ!”

“Làm sao vậy được?” Nam Cung Cửu nắm tay an ủi “Ta quên ai chứ chẳng thể quên nổi em.”

Liên Kiều nhăn nhó mặt mày “Tiểu thư, rốt cuộc Liên Kiều đã làm gì có lỗi với người, tại sao lại không tha cho em?”

“Con nha đầu này nói vậy có ý gì... Ta thân là Cửu tiểu thư, lại không thể mang theo một con nha hoàn thiết thân à?”

Lão thái gia đi phía trước tai thính, quay đầu nói chen vào “Liên Kiều từ lâu đã là nha hoàn gả đi theo con rồi, hai đứa bây giờ đều là người của nhà Tây Môn, hãy sống tử tế cho ta.”

Nam Cung Cửu và Liên Kiều tức thì im lặng, cúi đầu đi theo sau một đoàn các vị lão gia.

Mặt trời dần ngả trời tây, đỉnh núi bắt đầu nổi gió lạnh. Hàn huyên một hồi, mọi người ai về phòng nấy, đột nhiên phía tiền viện truyền tới tiếng giao đấu. Đợi khi mọi người đi tới, Bắc Đường trang chủ và Yến

Nam Phi đang giao đấu kịch liệt. Sư đồ quyết chiến, người ngoài đứng xem khó tránh cảm giác thê lương, Nam Cung Cửu lại khó giấu được cảm giác hứng khởi, rón rén chen lên phía trước.

Bắc Đường trang chủ từ lâu đã đuổi Yến Nam Phi lén trộm mật tịch ra khỏi sư môn, nhiều năm không gặp, chẳng ngờ võ công của Yến Nam Phi lại tiến bộ vượt bậc. Đạo pháp Sương Nguyệt nói là thần công của gia đình, thế nhưng là điều cấm kỵ, trong gia tộc không ai tu luyện. Lần đầu tiên chứng kiến uy lực của nó, Bắc Đường trang chủ có phần không chống đỡ nổi.

Yến Nam Phi ngạo nghễ đứng trên mái nhà, chiếc mũ trên đầu đã rơi mất, mái tóc bạch kim dài như một dải lụa nhẹ bay trong gió. Đại đao trong tay chàng như phủ một lớp vàng dưới ánh chiều tà ấm áp nhưng vẫn chẳng làm mất đi khí chất lạnh băng trên người. Trong đôi mắt phụng hẹp dài chỉ toàn sự cuồng ngạo.

Bắc Đường trang chủ đứng ở đầu kia mái nhà, trong tay cũng cầm một thanh đại đao, lớn tiếng mắng “Chúng ta là gia tộc lớn trong võ lâm, người làm vậy chẳng hề để tâm đến thể diện của các bên. Người muốn để sơn trang Thanh Loan của ta bị người trong thiên hạ cười nhạo? Những lời người nói khi này vào tai kẻ khác còn tưởng A Kính là một người phụ nữ không biết giữ phụ đạo, người muốn hủy hoại danh tiết của nó sao?”

“Ta không bận tâm tới cách nghĩ của bất cứ người nào, ta chỉ quan tâm xem nàng sống có tốt hay không thôi.” Yến Nam Phi nói ra những lời này, ánh mắt cũng theo đó mà dịu dàng hẳn lại.

Nam Cung Cửu cắn móng tay, nhìn đại thần cao cao tại thượng bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Nếu nàng là Bắc Đường Kính, nhất định sẽ chẳng màng tất cả bỏ đi cùng chàng.

“A Kính sống tốt hay không, người làm sao mà biết được? Cho dù người đã luyện thành đạo pháp Sương Nguyệt, công lực cũng chưa đủ để đấu ba mươi chiêu với kiếm pháp Lưu Vân. Người nhất định sẽ thất bại, chỉ bằng tới xin lỗi Đông Phương trang chủ, rồi chuyện quyết đấu cũng thôi đi.”

Yến Nam Phi kiên nghị nói “Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, thế nhưng tâm ý của ta đã quyết, nếu sư phụ muốn ngăn cản thì hãy giết ta đi.”

Bắc Đường trang chủ mặt mày cứng đờ, lặng người nhìn đồ đệ ông đã từng vô cùng yêu quý.

Nam Cung Cửu đang hứng khởi, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình vàng óng, từ từ hạ xuống phía sau lưng Yến Nam Phi. Nam Cung Cửu kích động nắm chặt bàn tay của Liên Kiều nói “Kịch hay đến rồi.”

Liên Kiều cũng đang nhìn lên chăm chú, hai mắt lóe sáng, lại hỏi “Tiểu thư, tại sao không có ai quyết đấu vì người chứ?”

Nam Cung Cửu nghe vậy mất hết cả vui, làm phụ nữ hai kiếp rồi mà chẳng có người đàn ông nào đòi quyết đấu vì nàng? Trước tiên chưa nhắc tới chuyện quyết đấu, ít nhất cũng phải đánh nhau một trận đúng không? Nếu không con đường tình yêu của nàng chẳng phải quá cô đơn buồn tủi? Nghĩ một hồi, nàng bắt giác đưa mắt nhìn về phía Tây Môn Phiêu Tuyết. Nếu nàng có thể chọc giận thành công khiến Tây Môn Phiêu Tuyết và sư huynh mặt nạ quyết đấu vì mình, rồi lập một bàn cược, tìm ra cách để khống chế kết quả quyết đấu, vậy chẳng phải là nhất tiễn song điêu? Làm phụ nữ vẫn nên biết suy tính đôi chút thì hay hơn. Nam Cung Cửu mỉm cười xảo quyết nghĩ.

Ánh tịch dương vàng óng xuyên qua những đám mây đang lững lờ trôi, hai bóng dáng oai phong thoảng chút mờ ảo đứng trên mái nhà như thể nhuốm một lớp hào quang. Yến Nam Phi từ từ quay người, nhìn người phụ nữ tĩnh mịch tựa tuyết trước mặt, tất cả mọi nguy trang cứng cỏi tức thì biến mất “A Kính”

“Sư huynh, huynh đã thực sự luyện thành đạo pháp Sương Nguyệt!” Bắc Đường Kính nhìn mái tóc trắng cùng làn da gần như trong suốt của chàng, đôi mày nhíu chặt rồi rất nhanh lại giãn ra “Đừng như vậy nữa được không? Huynh cũng biết, cha ta bận tâm nhất là danh tiếng.”

“Ta khổ luyện thần công, chỉ là vì muội.”

“Vậy huynh đã từng hỏi xem ta có bằng lòng hay không chưa?”

“Lúc xưa muội không chịu lấy Đông Phương Huyền Dạ, ta biết cả.”

“Ban đầu ta không đồng ý là bởi vì trong lòng chẳng thể quên đi một người. Có điều, người đó không phải là huynh.” Bắc Đường Kính khẽ khàng đáp lại, nhưng từng lời nói chẳng khác nào lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim của Yến Nam Phi. Chàng im lặng lúc lâu, lại hỏi “Ta sẽ không thay đổi quyết định, hấn đối xử với muội như vậy, làm sao xứng làm phu quân của muội chứ? Trước nay hấn chưa từng nhớ tới ngày sinh nhật muội, tì thiếp của hấn sắp sinh con trưởng rồi, tương lai muội liệu còn chỗ đứng trong sơn trang Phù Vân? Ta muốn cứu muội ra, còn về phần muội muốn làm gì, ta sẽ không ép.”

Nói xong, Yến Nam Phi chập choạng nhảy ra khỏi sơn trang, tiến về một khu rừng rậm rạp gần đó, bóng hình dần dần nhỏ lại rồi biến mất.

Bắc Đường Kính im lặng nhìn đám người tới xem náo nhiệt bên dưới, quay người để khí bay đi như một cánh chim nhận cao quý, trốn về biệt viện thanh tịnh của mình.

Vì có mấy vị trưởng lão ở đây, chẳng ai dám bàn luận linh tinh, chỉ là giao lưu bằng ánh mắt thôi cũng có thể nhận ra không ít điều. Nam Cung Cửu tự nhận không có khả năng thiên phú, chẳng thể nào hiểu nổi những ánh mắt đó rốt cuộc mang ý nghĩa gì, có điều lập tức liên tưởng tới mấy gian thần trong Lộc Đỉnh Ký đều dùng ánh mắt trao đổi với nhau. Trong lòng thầm cảm khái đây thực là một món tuyệt học.

Nam Cung Cửu vốn dĩ muốn nhanh chóng quay về xem Bắc Đường Kính ra sao, chẳng biết thế nào giữa đường bỗng cảm thấy đau đớn, đến độ hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã quỵ, may mà Liên Kiều đi cạnh bên đỡ kịp.

Nam Cung Cửu lão thái gia quay đầu liếc nàng, dù gì đứa cháu này cũng gây chuyện nhiều đến độ ông nhìn quen rồi, thế nên không có gì lạ lắm. Ngược lại Tây Môn Cốc chủ rất lo lắng vội vã dặn Liên Kiều đỡ Nam Cung Cửu về phòng, lại quay sang lệnh cho Tây Môn Phiêu Tuyết “Con mau xem cho Cửu tiểu thư xem rốt cuộc không khỏe chỗ nào, chăm sóc người ta cho cẩn thận.”

Tây Môn Phiêu Tuyết thở hắt một hơi, ngoan ngoãn đáp lời “Dạ, con sẽ đi ngay.”

Mọi người sau đó dần giải tán, Nam Cung Cửu bám vào Liên Kiều đi về biệt viện phía bắc, bên cạnh còn có cả Tây Môn Phiêu Tuyết. Đi mãi đi mãi, đột nhiên cảm thấy có phần không ổn. Liên Kiều lại thấy Nam Cung Cửu thần sắc bất an, khẽ khàng lên tiếng “Tiểu thư, người cảm thấy chỗ nào không ổn?”

Nam Cung Cửu ghé sát vào tai Liên Kiều nói một hồi, lại thấy Liên Kiều hắng giọng, quay đầu nói với Tây Môn Phiêu Tuyết “Cô gia, tiểu thư nhà em nói có phụ nhân trang chủ tận tình chăm sóc, thế nên không cần ngài phải đại giá quang lâm.”

Nam Cung Cửu huých khuỷu tay Liên Kiều khẽ nói “Cái gì mà cô gia? Đừng gọi linh tinh.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghe thấy, khẽ ‘hưm’ một tiếng, chẳng thèm nhìn Nam Cung Cửu, lại nói “Nếu trưởng bối đã dặn dò, ta đương nhiên phải tận hết sức mình.”

“Cô gia, thực sự không cần đâu ạ.” Liên Kiều chớp mắt, tỏ vẻ vô tội “Chuyện của phụ nữ vẫn nên để phụ nữ giải quyết thì hay hơn.”

Câu nói này thực sự quá rõ ràng, ngay đến bản thân Nam Cung Cửu cũng thấy quá thẳng thắn, người cổ đại sao có thể ăn nói như vậy được chứ?

Tây Môn Phiêu Tuyết có phần lúng túng, bật ho vài tiếng nói “Như vậy... vậy người mau đưa tiểu thư về, chốc nữa ta sẽ qua bắt mạch sau.”

Tên này cũng thật là hiếu thuận, nhìn xem rất ngoan ngoãn nghe theo lời nói của trưởng bối. Nam Cung Cửu nghĩ vậy liền vừa ôm lấy bụng vừa vội vã quay về phòng.

Chẳng bao lâu sau, Tây Môn Phiêu Tuyết dẫn theo Tiểu Tứ tới. Tiểu Tứ lúc này còn đi theo một thùng thuốc, Nam Cung Cửu trước giờ rất thích thùng thuốc, bởi bên trong có đựng rất nhiều chiếc lọ xinh đẹp, đủ mọi hình dáng.

Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi bên giường chẩn mạch, mấy ngón tay thon dài đặt trên cổ tay Nam Cung Cửu, thần sắc nghiêm nghị.

Nằm trong màn, Nam Cung Cửu vẫn phủ khăn che mặt kín mít, chỉ để lộ đôi mắt xinh đẹp, hí hoáy đảo loạn, khi chuyển tới khuôn mặt của Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên phát hiện giữa đôi mày của chàng nổi mụn. Nàng lập tức cảm thấy vui mừng trên nỗi đau của người khác, lại cố tỏ vẻ kinh ngạc chỉ ngài rồi hỏi “Hả? Chỗ kia của huynh mọc ra cái gì vậy?”

Tây Môn Phiêu Tuyết đang chuyên tâm bắt mạch, chỉ cau mày không đáp. Tiểu Tứ thấy vậy tốt bụng đáp thay “Vết mụn đó mọc là vì ưu tư quá độ, cộng thêm nóng trong người.”

“Ưu tư hả?” Nam Cung Cửu tiếp tục chìm trong kinh ngạc “Không biết Tây Môn Tam thiếu gia đã ưu tư chuyện gì mà đến tận mức này?”

Tiểu Tứ im lặng, bởi cậu biết nhưng chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài được. Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn Nam Cung Cửu ánh mắt phiền não nói “Xem ra Cửu tiểu thư đã đỡ hẳn rồi, chốc nữa uống chút thuốc, ngủ một giấc là khỏe thôi.” Nói rồi, chàng phát mạnh áo đứng lên.

Bắc Đường Kính đứng cạnh bên đột nhiên hỏi “Mạch tượng của Yến Tử không có điều gì dị thường sao?”

“Sao thế? Lại còn chỗ nào khác không khỏe sau?” Tây Môn Phiêu Tuyết hỏi lại.

“Ta chỉ cảm thấy hơi lo lắng, khoảng thời gian trước muội ấy trúng phải kịch độc, không biết trong người còn chút chất độc nào không?”

“Đợi sau khi mấy vết ban đỏ trên mặt nàng lặn đi rồi đệ sẽ bắt mạch lần nữa xem sao.”

Lúc Liên Kiều ra ngoài tiễn Tây Môn Phiêu Tuyết, Bắc Đường Kính ngồi xuống bên giường, nắm tay Nam Cung Cửu tiếp tục khuyên giải “Sau khi đại hội võ lâm kết thúc, muội hãy theo đệ ấy về đi. Đừng có ham chơi nữa, hãy đối xử thật tốt với bố mẹ chồng, ở nhà giúp chồng nuôi con...” Nam Cung Cửu nghe vậy trong lòng không khỏi thán phục, người phụ nữ này đúng thật là lợi hại, có lúc thì tiếc chữ như vàng, có lúc lại nói tràng giang đại hải. Không còn cách nào khác, Nam Cung Cửu liền nhắm mắt, giả vờ ngủ thiếp đi.

Yến Nam Phi căn bản rất ngẫu, không ngờ lại có thể chịu đựng được thần công diễn thuyết của Bắc Đường Kính? Nam Cung Cửu nghĩ mãi không thông, chẳng phải những lúc nàng nói năng dài dòng thì Yến Nam Phi đều tỏ vẻ khinh thường đấy sao? Xem ra đúng thực là ‘Tây Thi’ trong mắt người tình.

Thời tiết khá nóng, ánh mặt trời chói chang chiếu xuyên qua những phiến lá dày. Nam Cung Cửu nằm bò bên cửa sổ hai tay chống cằm ngủ. Mấy hôm nay Nam Cung Cửu cử động bất tiện, đành phải chán nản nằm trong phòng, cũng đồng thời bỏ lỡ mất đại hội võ lâm. Đợi tới khi nàng có thể nhảy nhót tung tủy, đại hội võ lâm đã khép lại hoàn toàn.

Một cơn gió lớn từ trên núi thổi tới khiến tấm khăn che mặt của Nam Cung Cửu rơi xuống lộ ra làn da trắng trẻo, hồng hào, mịn màng, đôi lông mi dài cong vút khẽ động, bờ môi mấp máy dường như đang tức giận. Bắc Đường Kính đi trên hành lang nhìn Nam Cung Cửu mỉm cười khẽ nói “Ban đỏ của muội khỏi nhanh đấy!”

Nam Cung Cửu ngủ không sâu, nghe tiếng nói liền tỉnh dậy, mơ mơ màng màng lên tiếng “Mấy hôm trước mặt muội vẫn còn sưng vù như đầu heo, chớp mắt đã khỏi rồi. Thật là kỳ lạ!”

“Nếu đã khỏi rồi, tại sao muội còn đeo khăn che mặt chứ? Mấy hôm nay ta bận rộn trong ngoài nên không đến thăm muội được.”

Nam Cung xoa xoa tay nói “Muội không thể để Tây Môn Phun Huyết nhìn thấy muội được.”

“Hả? Muội muốn để đệ ấy luôn nhớ tới khuôn mặt đầy nốt ban đỏ của mình sao?”

“Hừm, ai bảo hần nói muội xấu... Tỷ tỷ Kính Tử, tỷ nhất định phải giữ bí mật cho muội. Muội giờ có việc quan trọng phải làm.” Nam Cung Cửu nhanh chóng chạy tới tủ quần áo tìm kiếm loạn lên, đến lúc thấy bộ y phục màu đỏ, Bắc Đường Kính nói “Đó là y phục của đàn ông, muội lấy ra làm gì?”

“Muội phải ra ngoài một chuyến, đừng nói cho ai biết muội cải nam trang ra ngoài ra đấy nhé!” Nam Cung Cửu vốn dĩ không muốn giấu Bắc Đường Kính, nhưng chẳng biết rốt cuộc trong lòng tỷ tỷ đang nghĩ gì, vẫn nên ra ngoài tìm đại thần hỏi rõ xem sao. Nam Cung Cửu hiện chân thành thích Yến Nam Phi, ghét Huyền Dạ ngựa đen, cho nên nàng quyết định giúp Yến Nam Phi một lần. Hầy... tuy rằng đã đặt cược vào

cửa ‘lưỡng bại câu thương’, thế nhưng nàng thật lòng hi vọng Huyền Dạ ngựa đen sẽ bị thương nặng hơn một chút.

Đổi sang bộ y phục màu đỏ của Tây Môn Phiêu Tuyết, Nam Cung Cửu đứng ngẩn vuốt trước gương một hồi lâu, Liên Kiều đứng cạnh bên, nhìn nàng một lúc rồi buông một câu cực sốc “Oa! Tiểu thư với cô gia thực sự có tướng phu thê!”

Phụt... Nam Cung Cửu cúi đầu, nhăn nhó “Liên Kiều, làm sao mà em nhìn ra được?”

“Em thấy tiểu thư mặc bộ y phục này lên trông rất quen mắt, nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra, trông tiểu thư có vài phần giống cô gia.”

“Bởi vì đây chính là y phục của hắc mà.” Nam Cung Cửu ngần ngại nói “Còn nữa, đừng có mở miệng ra là gọi cô gia, hắc đã cho em lợi lộc gì à?”

Liên Kiều rất biết chọn lọc thông tin, chớp mắt hỏi vặn “Y phục của cô gia, tại sao lại ở chỗ tiểu thư?”

“Chuyện này...”

“Tiểu thư, tại sao người lại mặc đồ của cô gia?”

“...”

“À, em biết rồi! Tiểu thư, hai người có phải đã...”

Khoảnh khắc Nam Cung Cửu cảm thấy bản thân có miệng mà khó giải thích, thầm than “Con nhóc này mà về thời hiện đại, không đầu thai làm cho các báo lá cải viết tin giật gân thì đúng là uổng phí?”

Lén lút chạy ra khỏi sơn trang Phù Vân không hề dễ dàng, may mà Nam Cung Cửu đã chuẩn bị một chiếc quạt, cứ gặp người khác là lại dùng chiếc quạt che mặt, khiến người ta tưởng nàng là Tây Môn Phiêu Tuyết. Trốn trốn nấp nấp, dừng rồi lại chạy, khi ra đến khu rừng bên ngoài sơn trang, nàng không tránh khỏi tình trạng thở hổn hển.

Khu rừng lớn là vậy, muốn tìm được Yến Nam Phi nổi danh thần long thấy đầu không thấy đuôi thật chẳng dễ chút nào. Nam Cung Cửu nghĩ một hồi, ngửa mặt thét lớn “Yến Nam Phi, ta tới đưa thư cho Bắc Đường Kính.”

Một cơn gió lạnh vụt qua, ánh đao sáng lóa, sắc lạnh ánh lên trước mắt. Nam Cung Cửu hốt hoảng, nhanh chóng nhìn rõ gương mặt góc cạnh của Yến Nam Phi, mỉm cười lên tiếng “Đại thần, lâu rồi không gặp.”

“Là người.” Yến Nam Phi thu đao, lạnh lùng liếc nàng “Thư đâu?”

“À...” Nam Cung Cửu vốn dĩ hùng hồn oai phong, có điều đứng trước mặt đại thần, giọng nói càng lúc càng nhỏ “Ta chỉ vì muốn gọi ngài tới đây thôi, không có thư...”

“Tìm ta có việc gì?” Yến Nam Phi khoanh tay trước ngực, hỏi.

Nam Cung Cửu nhìn khuôn mặt lạnh băng của chàng, nhẹ nuốt nước miếng, hai mắt lóe sáng, nói “Đương nhiên là có việc rồi, có liên quan tới trận quyết đấu giữa ngài với Đông Phương Huyền Dạ. Lần trước trên mái nhà, Bắc Đường Kính đã nói gì với ngài thế?”

“Liên quan gì tới người?”

“Ta quan tâm đến hai người mà. Đương nhiên hy vọng người có tình sau cùng cũng có thể thành người một nhà.”

Yến Nam Phi như không nhìn thấy vẻ mặt nhiệt tình của Nam Cung Cửu, quay phắt mặt đi chỗ khác, không thêm để ý. Nam Cung Cửu dường như bị ảo giác, Yến Nam Phi trước mặt giống như một con báo bị thương đang một mình trốn đi liếm láp vết thương. Xem ra Bắc Đường Kính nhất định đã nói ra những lời không hay với chàng rồi.

Thật đúng là đáng thương, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nam Cung Cửu khẽ than, muốn đưa lời an ủi, lại nghe thấy tiếng quát từ xa truyền lại. Nam Cung Cửu sợ bị người khác phát hiện, vội vã nấp vào lùm cây gần đó.

“Yến đại hiệp... Yến đại hiệp!” Tây Môn Phiêu Tuyết cả đường bay đi, cuốn theo không biết bao nhiêu cánh hoa, khi chàng hạ xuống trước mặt Yến Nam Phi, cây cối rung rinh, hoa cỏ rơi rụng. Nam Cung Cửu nhìn bóng hình phiêu bồng giữa bầu trời ngợp cánh hoa kia, bàng hoàng lặng người say mê.

Yến Nam Phi vẫn đứng tại chỗ, không hề động đậy, tuy rằng chàng không biết tại sao Nam Cung Cửu phải trốn, thế nhưng chàng vốn không thích lo chuyện bao đồng.

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt hiện vẻ hân hoan, lúc lại tỏ ra ưu phiền, thấp thỏm hỏi “Yến đại hiệp, lần trước Mộng Liễu Uyển xảy ra chuyện bất ngờ, lúc ta tỉnh lại Tiểu Tiểu Sinh đã bị cướp mất, không biết huynh đã điều tra được tung tích của kẻ thần bí đó chưa?”

Yến Nam Phi đáp “Vẫn chưa, để bọn chúng chạy thoát rồi.”

“Vậy... tên theo đuôi huynh đâu?” Tây Môn Phiêu Tuyết thoáng ngượng ngùng.

13. Chương 13: Chương 2.5

Type-er: Hiền Võ

“Hắn?” Yến Nam Phi nghĩ một hồi, lắc đầu đáp “Không biết.”

“Huynh không biết? Hắn không phải là người hầu của huynh sao?” Tây Môn Phiêu Tuyết cảm thấy khó hiểu, trong lòng bùng lên cảm giác lo lắng.

“Chỉ là tạm thời thôi.”

“Vậy hắn thuộc môn phái nào? Là người ở đâu?”

“Tại sao Tây Môn Tam thiếu gia muốn tìm hắn? Hay là đã quên vật gì cực kì quan trọng ở chỗ của hắn rồi?”

“Không, không...” Tây Môn Phiêu Tuyết lắp ba lắp bắp, phẩy quạt mạnh hơn.

Yến Nam Phi cau mày, lạnh lùng nói tiếp “Huynh rất nóng sao?”

“Không nóng, thế nhưng ta cần phải giữ được bình tĩnh.” Tây Môn Phiêu Tuyết nói nhỏ như thể đang lẩm bẩm một mình.

Nam Cung Cửu trốn trong lùm cây, vẫn luôn vênh tai lắng nghe, bắt giác che miệng cười gian, thì ra Tây Môn Phiêu Tuyết lúc này đang rất không bình tĩnh, xem ra đã đến lúc thực hiện kế hoạch của nàng rồi.

Tây Môn Phiêu Tuyết thần thờ đi xuống núi, ánh mắt mơ màng. Nam Cung Cửu lặng lẽ theo sau. Hai người áo đỏ một trước một sau men theo con đường mòn từ từ xuống núi. Mắt thấy thị trấn nhỏ phồn hoa trước mặt, Nam Cung Cửu cố chạy thật nhanh để tìm cách xuất hiện trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết.

Đường phố nhộn nhịp, người qua kẻ lại, Nam Cung Cửu nhắm chuẩn Tây Môn Phiêu Tuyết đi về phía con đường nào, liền nghênh ngang xuất hiện ở ngay đầu đường, sau đó, lại vội vã trốn đi. Hoặc giả vì thấy Tây Môn Phiêu Tuyết đi vào một quán trà, nàng liền tìm một góc khuất, ngồi xuống. Tuy rằng, mọi người mặc y phục rất nhiều màu, thế nhưng rất hiếm người mặc màu đỏ. Thế nên cho dù trà trộn trong dòng người cũng cực kì nổi bật. Vốn không có kinh nghiệm thực tế, nhưng qua phim ảnh, nàng biết muốn nắm được trái tim của đàn ông thì trước tiên phải thoát ần thoát hiện, vậy nên nàng mới tìm cách quanh quẩn xuất hiện trước mắt chàng như vậy.

Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn luôn trong trạng thái ngẩn ngơ, thế nhưng âm thầm cảm nhận suốt cả đoạn đường có người theo dõi mình, chàng tự tin võ công tuyệt thế của mình, nên cũng chẳng bận tâm mà chờ đợi kẻ xấu hiện thân. Khi chàng liếc thấy bóng dáng áo đỏ lấp ló đầu đường, trái tim bỗng thất lại, nhưng đến khi nhìn kĩ thì bóng dáng ấy đã biến mất tăm. Giây phút ấy, chàng thậm chí đã cho rằng bản thân đang bị ảo giác. Thế nhưng lúc sau không ngừng nhìn thấy bóng dáng đó ở mọi nơi mọi chỗ. Chẳng thể chịu đựng được, chàng liền xông tới tóm Nam Cung Cửu thét lớn “Rốt cuộc ngươi định làm gì?”

Đang đứng giữa phố, dòng người tấp nập, Nam Cung Cửu bị chàng thét đến độ run cả người, miễn cưỡng giữ vững hơi thở, chớp mắt cười ngượng “Hi, lâu rồi không gặp...”

Tây Môn Phiêu Tuyết tức giận nhìn nàng, thế nhưng trong ánh mắt lại uẩn khuất rất nhiều phức tạp, Nam Cung Cửu nhìn không thấu, lúng túng hỏi vặn “Huynh đã nhìn thấy ta từ sớm rồi à?”

“Phí lời!” Người dùng chiêu thức tệ như vậy, có biết nhiều người đã từng dùng rồi không?” Tây Môn Phiêu Tuyết cao ngạo, đuôi mày khẽ nhướn, nói.

Nam Cung Cửu thở hắt ra một hơi, nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết bằng ánh mắt ai oán “Huynh nhìn thấy ta mà vẫn giả bộ như không, hại ta phải nhảy lên nhảy xuống vất vả đến mức nào...”

“Người cũng biết rằng người nhảy lên nhảy xuống sao? Thực đúng là tên hề mà.” Tây Môn Phiêu Tuyết buông tay, tiện thể đẩy nàng đứng ra xa, tự mình cũng lùi về phía sau một bước, rồi nheo mắt nhìn nàng nói “Có chuyện gì thì nói thẳng ra, hà tất phải lén la lén lút như vậy?”

Thực đúng là tự kiêu ngông cuồng lại còn ra vẻ huyênh hoang, Nam Cung Cửu thầm mắng Tây Môn Phiêu Tuyết, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười khách khí “Nghe nói huynh đang tìm ta?”

“Ai tìm người hử?” Tây Môn Phiêu Tuyết trừng mắt, nhìn đi chỗ khác, bắt đầu phe phẩy chiếc quạt.

Nam Cung Cửu nghiêng đầu, trong lòng không khỏi cảm thán một câu, người đàn ông này thực khiến người ta chẳng thể nào hiểu nổi “Chuyện đó... không phải là huynh đang tìm ta sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết tràn đầy khí thế “Hiện nay người lén la lén lút theo đuôi ta, muốn gây sự chú ý ở ta, rõ ràng là người muốn tìm ta mà.”

“Được thôi, là ta đi tìm huynh.” Nam Cung Cửu chẳng muốn lằng nhằng, vội vã gạt đầu “Nhưng huynh tìm ta có chuyện gì?”

“Xin lỗi đi.”

“Cái gì?”

“Lần trước người không từ mà biệt, chẳng để lại một câu giải thích hay dặn dò, lẽ nào không cần phải xin lỗi hay sao?” Tây Môn Phiêu Tuyết vừa nói vừa kéo Nam Cung Cửu vào một quán trà. Thấy xung quanh không ai chú ý tới hai người, Tây Môn Phiêu Tuyết hạ thấp giọng cảnh cáo “Nếu người dám tiết lộ nửa lời với người khác là người đã hủy hoại danh tiết của bản thiếu gia, người cứ chờ mà xem...”

“Tiết lộ?” Nam Cung Cửu lại càng thêm mơ màng “Tiết lộ cái gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt mày nóng rực, vội vã dùng quạt che mặt, khẽ hạ giọng nói “Tuy rằng ta không chịu đựng nổi thứ thuốc đó, không khống chế được bản thân, thế nhưng người hạ thuốc vào canh của ta, là người có lỗi trước, ta tuyệt đối không chịu trách nhiệm với người, cũng mong người sau này đừng có bầm riết ta.”

Nàng vốn dĩ định chọc Tây Môn Phiêu Tuyết một trận, lại dùng thần công của mình khiến chàng trở nên thích đàn ông, thế nhưng chỉ một hai câu ngắn ngủi vừa xong của chàng đã khiến nàng sốc nặng. Đợi khi nàng định thần, mới phát hiện tại sao khoảng thời gian gần đây Tây Môn Phun Huyết lại thường xuyên ngẩn ngơ, thờ thẩn, thì ra chàng cho rằng ngày hôm đó, hai người họ đã chung chăn gối. Trời đất quỷ thần ơi, rốt cuộc điều gì đã khiến chàng hiểu lầm đến mức độ đó? Có điều Nam Cung Cửu rất thích tận dụng sự hiểu lầm này, liền bày ra bộ dạng vô tội, hai mắt long lanh nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết “Ta không hề hạ thuốc, đó là bát canh thập toàn đại bổ của Mộng Liễu Uyển, dùng để bồi bổ sức khỏe cho khách quý. Thế nhưng huynh chính trực, khí huyết hùng hực, sau khi uống xong bát canh đó liền...” Nói rồi, Nam Cung Cửu cắn môi, đôi mắt đắm lệ nhìn uất ức muốn chết, lại còn kéo ống tay áo của Tây Môn Phiêu Tuyết nói thêm “Bây giờ huynh nói ra những lời như vậy, bảo ta phải làm thế nào đây...” Tiếng than thở đầy ai oán khiến người nghe rợn cả tóc gáy. Tây Môn Phiêu Tuyết trợn tròn cặp mắt đào hoa, đôi mày liễu bất giác run lên, lấp ba lấp bấp “Người... người... Đó chỉ là điều ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi, người đừng có như vậy! Ta đã có thể tử, huống hồ xưa nay không hề có hứng thú với đàn ông.”

Nam Cung Cửu trong lòng sáng khoái, cố gắng nhịn cười, vội quay đầu đi chỗ khác, giọng điệu đau buồn “huynh đi đi, ta không phải là loại người đó! Giữa chúng ta cứ coi như chỉ là một giấc mộng...” Nam Cung Cửu đột nhiên lại nghĩ ra một tuyệt chiêu, quay đầu lại, tình cảm nói “A Tam, lần đầu tiên cũng là lần cuối

cùng ta gọi huynh như vậy, chúc huynh tân hôn mỹ mãn, bách niên hảo hợp bên thê tử.” Dứt lời, nàng liền loạng choạng chạy ra khỏi quán trà.

Vừa rẽ sang đường khác, rời khỏi tầm mắt của Tây Môn Phiêu Tuyết, Nam Cung Cửu ôm bụng cười không ngừng, mãi cho tới khi gần tắt khí, nàng mới quay lại lên nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết, chỉ thấy chàng ngồi thừ người, hai đầu mày nhíu chặt.

Ha ha! Kế hoạch thuận lợi ngoài sức tưởng tượng. Tây Môn Phun Huyết, chàng cứ chờ xem! Nam Cung Cửu tung vài đường quyền, dương dương tự đắc nhảy loạn giữa đường cho tới tận khi về nhà.

Nơi Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ hẹn quyết chiến là vách núi phía đông Ngao Sơn, xung quanh có vô số những hòn đá kì dị, xen lẫn là những thân cây đại thụ. Phóng tầm mắt nhìn tiếp ra xa là biển lớn bao la kéo dài tới tận chân trời. Mặt trời nhô lên khỏi làn mây, Yến Nam Phi đứng trên một phiến đá lớn, mái tóc trắng bay bay. Chỗ không xa là đám người hiếu kỳ tới xem đã đứng chật ních, tất cả đều nhẫn nại chờ Đông Phương Huyền Dạ xuất hiện.

Nam Cung Cửu dậy muộn, rõ ràng bản thân ý thức phải dậy sớm để đi xem trận chiến, kết quả ngủ tới tận khi mặt trời treo trên ngọn sào mới dậy. Nàng nhìn sang Liên Kiều bằng ánh mắt oán thán, có điều Liên Kiều cũng đang ngủ rất say. Giây phút này Nam Cung Cửu thực sự nhớ chiếc đồng hồ báo thức và di động.

Nam Cung Cửu chẳng kịp rửa mặt, đã mặc y phục, đội khăn che mặt rồi phi thẳng tới vách núi phía đông. Nàng đã đặt cược rồi, trận quyết đấu này, đối với nàng mà nói vô cùng quan trọng và kích thích. Khi nàng cùng Liên Kiều chạy tới cửa lớn sơn trang, bất ngờ thấy Đông Phương Huyền Dạ bước như bay phía sau. Thì ra đại thần cũng có lúc đến muộn!

Nam Cung Cửu lại càng hơn hởi, gào thét sung sướng “Vẫn còn chưa bắt đầu, mau lên!”

Đông Phương Huyền Dạ bay lướt qua như một cơn gió, bóng áo đen mau chóng mất dạng. Nam Cung Cửu sốt ruột, kéo theo Liên Kiều chạy nhanh hơn, không ngờ còn bay cả lên. Lần bay này khiến nàng sợ chết khiếp, thế nhưng không biết cách dừng lại, mà đâm thẳng vào một thân cây, sau đó ngã bụm xuống đất.

Cú đâm này khiến phần trán của Nam Cung Cửu sưng vù lên, nàng âm thầm nghẹn ngào, oán thán không ngớt “Tại sao ta lại đen đui thế này? Chắc chắn lại hủy hoại dung nhan rồi! Đúng là tạo nghiệt...” Chỉ lo lắng cho khuôn mặt của mình, nàng hoàn toàn quên mất bản thân vẫn còn thương tích đầy mình. Liên Kiều ngồi một bên ai oán kêu trời “Tiểu thư à, người muốn bay thì cũng nên nói trước một lời chứ?”

“Không phải ta muốn bay mà là vô duyên vô cớ lại bay lên...” Nam Cung Cửu đang thấy choáng váng, liền bò dậy hít sâu một hơi, lại nói “Có điều vẫn cứ phải bay thôi, nếu không sẽ bỏ lỡ màn kịch hay mất.” Nàng quyết liều mạng, vội vã tóm chặt Liên Kiều, trong lòng niệm A di đà Phật, rồi lại bay lên.

Từ lâu đã nghe người ta nói, tự mình lái xe sẽ không bị say, vậy tự mình dùng khinh công chắc cũng không khác... Nam Cung Cửu kéo theo Liên Kiều phi thẳng vào trong khu rừng, may mà Liên Kiều cũng biết chút khinh công, có thể giúp nàng điều khiển phương hướng, hai người cuối cùng đã có thể bình an vô sự đến được vách núi phía đông. Nam Cung Cửu vừa mới đứng vững, liền thấy một tia sáng chói mắt, toàn bộ mây khí trên đỉnh Ngao Sơn bỗng chốc ngưng tụ, giống như thể sương mù phủ dày, xung quanh bỗng lạnh như trong động băng.

“Dừng tay...” Một tiếng thét đau đớn vang vọng giữa không trung, bóng dáng áo đen vội vã xông vào giữa ánh sáng màu bạc trắng đó.

Tất cả mọi người đều chết lặng, Yến Nam Phi cũng thoáng ngây người, sau đó lập tức bình tĩnh, ánh sáng Sương Nguyệt đã phóng ra đến chín phần, chỉ kịp thu lại một phần mà thôi.

Sau khi ánh sáng biến mất, Đông Phương Huyền Dạ đã giao đấu với Yến Nam Phi hơn một canh giờ ngã xuống. Trước mặt mọi người có tới hai Đông Phương Huyền Dạ. Thế nên ai nấy đều cực kỳ sửng sốt.

Nam Cung Cửu nhanh chóng hiểu ra, chẳng màng tất cả xông về phía trước thét lớn “Tỷ tỷ Kính Tử!”

Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn khoanh tay đứng xem trận chiến này giờ nhìn bóng áo đen ngã vật giữa vùng máu mà chẳng dám tin vào mắt mình. Lúc này chỉ thấy một chiếc mặt nạ da người từ từ rơi xuống, khuôn mặt tuyệt sắc dưới ánh mặt trời rực rỡ trắng nhợt vô hồn, đôi mắt tĩnh lặng như không.

Yến Nam Phi hạ đại đao, run rẩy. Dưới ánh mặt trời, đôi môi của chàng càng lúc càng đỏ rực, không ngừng lẩm nhẩm “Tại sao chứ? Tại sao muội lại tàn nhẫn như vậy?”

Bắc Đường Kính từ xa nhìn chàng, cố gắng mấp máy môi mới thốt lên được vài từ “Vì danh tiếng của gia tộc.”

“Muội dùng tính mạng bản thân để đổi lại danh tiếng cho hai đại gia tộc? Có đáng hay không?” Yến Nam Phi tức giận chỉ mũi đao về phía Đông Phương Huyền Dạ “Người không xứng có được nàng ấy, người không xứng!”

Đông Phương Huyền Dạ ôm chặt lấy Bắc Đường Kính, khẽ nói “Hãy kiên trì, có Tây Môn ở đây, nàng sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

“Tỷ tỷ Kính Tử, tỷ thực là ngốc chết đi được... ngốc chết đi được, tại sao lại phải làm như vậy chứ?” Nam Cung Cửu đã bao giờ gặp phải tình trạng tương tự, chỉ nhìn thấy máu thôi là đã sợ phát khóc. Liên Kiều đành phải đứng một bên kéo nàng ra rồi nói “Tiểu thư đừng có can đảm, hãy để mọi người mau chóng quay về trị liệu thương tích đi.”

Đông Phương Huyền Dạ bế Bắc Đường Kính bay đi, Tây Môn Phiêu Tuyết cũng theo sát phía sau. Nam Cung Cửu trước sau vẫn đứng lặng tại chỗ, chẳng hề động đậy.

Mọi người đứng xem trận quyết chiến bắt đầu bàn luận to nhỏ. Rốt cuộc kết cục sẽ tính thế nào?

Căn biệt viện nhỏ bé hàng ngày thanh tịnh lúc này nhộn nhạo ồn ào. Sắc mặt của Đông Phương Huyền Dạ vô cùng đáng sợ, các nha hoàn, gia bộc bước vào đều không dám thở quá mạnh, từng chậu nước sạch sẽ được bê vào, khi ra ngoài đều đỏ au màu máu.

Bắc Đường Kính thương tích trầm trọng, vết thương ở vùng bụng nhìn thôi đã thấy đáng sợ, khó khăn lắm mới cầm được máu, nội thương lại càng thêm nghiêm trọng. Tây Môn Phiêu Tuyết và Đông Phương Huyền Dạ cùng lúc truyền chân khí để bảo vệ tâm mạch cho nàng. Nha hoàn đứng hầu ở ngoài tấm bình phong, lão phu nhân ngồi lặng bên giường, Lăng Tâm cũng ngồi gần đó. Nam Cung Cửu lo lắng bất an, đi đi lại lại trong phòng, nàng thực sự không thể nào hiểu nổi, mắt nhìn Bắc Đường Kính sắp chết rồi, đám người này làm sao có thể trấn tĩnh đến vậy.

Lão phu nhân sầm giọng hỏi “Phu nhân dịch dung thành trang chủ, trong trang có tới hai vị trang chủ, không ngờ lại chẳng ai phát hiện?”

Đám người hầu xung quanh cúi đầu không dám nói năng. Lăng Tâm lắc khẽ tiếng đáp lại “Bà nội, là phu nhân đã cho thuốc vào bát canh điểm tâm tối qua, sau khi chúng con uống vào đều ngủ rất sâu, lúc mọi người tỉnh dậy thì đã qua giờ thìn.”

Nam Cung Cửu cau chặt đôi mày, than dài lên tiếng “Vì cái danh tiếng gia tộc gì đó, tỷ ấy thà rằng gánh chịu tất cả. Một người phụ nữ như vậy thật hiếm có biết bao, không ngờ lại bị người ta bàn ra tán vào.”

Lão phu nhân trừng mắt lườm Nam Cung Cửu, sắc mặt tím sẫm “Cửu tiểu thư cũng xuất thân từ võ lâm thế gia, tại sao lại có thể nói ra được những lời như vậy? Nó khiến sơn trang Phù Vân mất mặt, món nợ này, đợi khi nào nó khỏe lại, ta sẽ tính với nó sau.”

Nam Cung Cửu bĩu môi, càng lúc càng cảm thấy thương cảm cho Bắc Đường Kính.

Lăng Tâm nhìn Nam Cung Cửu chăm chú, khẽ hỏi “Cửu tiểu thư, mấy vết ban đỏ của tỷ sắp khỏi chưa? Trán của tỷ lại làm sao thế kia?”

“Ta đụng đầu vào cây.” Nam Cung Cửu đưa tay sờ trán, lại kéo tấm khăn cuốn kín hơn, chỉ sợ người khác nhìn thấy vẻ khó chịu của mình. Nàng bỗng thấy thùng thuốc vẫn đeo sau lưng Tiểu Tứ, vội chạy tới xin ít thuốc. Tiểu Tứ tìm kiếm một hồi, liền đưa cho nàng một chiếc lọ “Tiểu thư cứ bôi lên đi, ngày mai là khỏi.”

Nam Cung Cửu nhìn chiếc lọ một hồi, không nhận, ngẩng mặt nói “Ta muốn loại mà chỉ ba canh giờ sau là khỏi.”

Tiểu Tứ quả quyết lên tiếng “Không có loại đó.”

“Này...” Nam Cung Cửu sờ đầu gãi tai, thực đúng là nhức đầu, thời buổi này, làm người hầu mà người nào người nấy cũng oai phong lẫm liệt như vậy, dựa vào đầu mà khi nàng làm người hầu của Yến Nam Phi lại thất bại toàn tập thế chứ? “Rõ ràng là có mà, ta biết người có, mau lấy ra đây.”

Tiểu Tứ nhìn nàng hồ nghi, hỏi “Làm sao mà tiểu thư biết?”

Nam Cung Cửu khẽ cất giọng thần bí “Thiếu gia nhà ngươi nói cho ta biết. Hơn nữa ta sẽ là thiếu phu nhân của ngươi, tốt nhất ngươi nên khách khí với ta một chút.”

Nam Cung Cửu nói xong, liền thấy Tiểu Tứ ngoan ngoãn lấy lọ thuốc kia ra. Nam Cung Cửu nhận lấy rồi trực tiếp bôi lên trán mình.

Sau tắm bình phong, hai bóng hình một đen một đỏ bước ra, tất cả ánh mắt đều hướng về phía họ. Lăng Tâm ưỡn ẹo bước lên phía trước, lau mồ hôi trán thay cho Đông Phương Huyền Dạ, hỏi “Tỷ tỷ sao rồi ạ?”

Đông Phương Huyền Dạ liền hướng về phía lão phu nhân nói “Đã dùng nhân sâm ngàn năm, bảo toàn được tính mạng, chỉ là không biết có hồi phục lại nguyên khí hay không?”

“Yên tâm đi, chị dâu nhất định sẽ bình an vô sự.” Tây Môn Phiêu Tuyết vỗ nhẹ lên vai Đông Phương Huyền Dạ, quay sang nhìn Tiểu Tứ cau mày, khẽ quát “Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau tới lau mồ hôi cho ta?”

Tiểu Tứ lùi về sau một bước, liếc nhìn Nam Cung Cửu nói “Có thiếu phu nhân ở đây, Tiểu Tứ nào dám mạo muội.”

Nam Cung Cửu kinh hãi, trợn to đôi mắt tròn xoe đen láy. Tây Môn Phiêu Tuyết bắt giắc nhìn qua chỗ nàng, lại càng thêm hãi hùng. Văng trán nàng đỏ au sừng vù lại bôi lên thuốc bột màu trắng, đáng vẻ thê thảm đó thực khiến Tây Môn Tam thiếu gia chàng mất mặt. Nam Cung Cửu nhận ra vẻ mặt khinh thường của Tây Môn Phiêu Tuyết, mỉm cười tà ác, lấy chiếc khăn tay ra, hắng giọng nói “Phu quân, để thiếp lau mồ hôi cho chàng nhé?” Mấy âm cuối được nàng xử lý rất ‘khéo’, rất ‘động lòng’. Tây Môn Phiêu Tuyết nổi da gà toàn thân, khẽ dịch hai bước, bình tĩnh đáp lại “Đa tạ, không cần đâu. Ta mệt rồi, đi nghỉ đây.” Sau đó, chàng chạy biến ra khỏi phòng.

Nam Cung Cửu âm thầm ‘hưm’ một tiếng, sau đó mới vào trong thăm Bắc Đường Kính.

Dưới tấm màn đơn giản, một chiếc chăn gấm đắp kín thân người thanh nhã của Bắc Đường Kính. Trên khuôn mặt trắng bệch như giấy là đôi mắt trống rỗng vô hồn. Mấy hôm nay ngoại trừ Tây Môn Phiêu Tuyết thường xuyên tới chẩn mạch, Đông Phương Huyền Dạ thì thoáng mới tới thăm non, cả biệt viện nhỏ bé càng thanh tịnh hơn thường ngày.

Nam Cung Cửu nằm bên ngoài thành giường gọi “Tỷ tỷ Kính Tử?”

Bắc Đường Kính khẽ nghiêng đầu sang, hờn hển nhả ra vài chữ “Sư huynh ta đâu?”

Nam Cung Cửu kinh ngạc nói “Ngài ấy đã khiến tỷ bị thương đến độ này, tỷ còn hỏi ngài ấy làm gì?”

“Xem ra, huynh ấy nhất định bình an, ta an tâm rồi!” Bắc Đường Kính thở phào nhẹ nhõm, rồi lại chìm trong im lặng.

“Huynh ấy không sao, phu quân tỷ cũng không sao, tất cả mọi người đều khỏe mạnh, Lăng Tâm đó không chừng còn đang mong tỷ đừng tỉnh lại! Thế nhưng bản thân tỷ thì sao chứ?” Nam Cung Cửu nhìn Bắc Đường Kính bằng ánh mắt trách cứ, lại nói “Tại sao tỷ lại ngốc nghếch như vậy? Liều cả tính mạng là chuyện làm lỗ nhất, thế mà tỷ cũng làm được?”

“Thể diện của sơn trang Thanh Loan chúng ta đã mất sạch, phụ thân nhất định rất tức giận, cho nên sau khi đại hội võ lâm kết thúc, mọi người liền rời khỏi mà không nói lời nào. Địa vị của sơn trang Phù Vân trên giang hồ như thái sơn bắc đẩu, kiếm pháp Lưu Vân của phu quân ta xưng bá võ lâm, hiện nay cũng trở thành đề tài bàn tán cười chê của mọi người những lúc trà dư tửu hậu...” Bắc Đường Kính vừa nói vừa thở, dừng lại đôi chút, lại nói thêm “Huống hồ, sư huynh làm như vậy đều là vì ta, ta có trách nhiệm phải giảm thương vong xuống mức thấp nhất. Nếu ta vì phu quân coi như cũng có thể bịt miệng của đám người thị phi trên giang hồ.”

Nam Cung Cửu nghe vậy không khỏi ngán ngẩm, than thở “Tỷ thật quá ngây thơ rồi đó? Đám người đó nói chuyện thất đức! Tỷ nghĩ xem, nếu tỷ chết, mọi người lại nói đường đường chủ sơn trang Phù Vân nhu nhược vô năng, không dám ứng chiến, còn không can đảm, mạnh mẽ bằng một người con gái. Tỷ mãi mãi sẽ chẳng thể ngăn được những lời đồn thất thiệt, ác ý. Là phụ nữ, những lúc cần yếu mềm thì đừng có giả vờ cứng cỏi, tỷ nhìn Lăng Tâm xem, biết cách e ấp, nũng nịu biết bao? Còn tỷ thì sao? Khuê nữ gia tộc lớn chẳng thể bỏ nổi kiêu hãnh, lại cảm thấy chuyện lấy lòng đàn ông là chuyện đáng sỉ nhục... Có điều nói đi thì phải nói lại, nếu tỷ không có tình cảm với huynh ấy, vậy thì cũng chẳng cần thiết phải lấy lòng, cứ nghe theo trái tim của mình chẳng phải tốt hơn sao?”

Bắc Đường Kính mấp máy bờ môi, cuối cùng do mệt quá, chẳng buồn nói thêm gì, từ từ nhắm mắt.

Nam Cung Cửu lau mồ hôi trên trán thay nàng, lại tự lẩm bẩm một mình “Còn may là y thuật của Tây Môn Phun Huyết giỏi giang, xem ra tỷ tỷ chỉ cần tịnh dưỡng thêm một thời gian nữa là khỏe lại.”

Trong biệt viện yên tĩnh bỗng vang lên tiếng thét của Liên Kiều, Nam Cung Cửu kinh hãi đứng bật dậy, hai tay chống nạnh, xông ra ngoài định giáo huấn cô bé một bài “Ồn ào gì thế? Không biết bên trong có người bệnh sao?”

Liên Kiều vừa hưng phấn vừa hoảng sợ, tiếp đó không nhẫn nhịn nổi mà gào lên “Yến Nam Phi tới cướp người rồi. Phía trước đang đánh nhau kịch liệt đó.”

Nam Cung Cửu bỗng chốc quên khuấy mất chuyện về người bệnh, hứng khởi đến độ hai mắt sáng bừng “Oa! Thật là kích thích, ta thích.” Nói rồi, nàng định xông ra ngoài, Liên Kiều kéo nàng lại, đưa lời nhắc nhở “Tiểu thư khăn che mặt của người đâu rồi?”

“Đúng rồi.” Nam Cung Cửu quay vào lấy đồ, tiện tay đắp chăn lên cho Bắc Đường Kính. Ai ngờ Bắc Đường Kính đột nhiên ngồi dậy, khoác áo xuống giường, vịn bàn từ từ đi tới trước gương, cầm chiếc lược gỗ lên, vội vã chải lại đầu tóc rồi hớn hớn bật thở “Không thể để mọi chuyện thế này nữa, ta phải nói rõ với huynh ấy thôi.”

“Tỷ như thế này làm sao mà ra ngoài đây?” Nam Cung Cửu vội vàng đỡ lấy Bắc Đường Kính. “Tỷ muốn nói những gì hãy bảo muội, muội sẽ chuyển lời cho huynh ấy, được không?”

“Có vài chuyện, vẫn nên gặp mặt nói chuyện thì tốt hơn.” Bắc Đường Kính cố chấp bước ra ngoài, Nam Cung Cửu chẳng còn cách nào khác, liền gọi Liên Kiều, cùng đỡ Bắc Đường Kính ra tiền viện.

Tất cả đệ tử, gia đình của sơn trang Phù Vân đều đã ra ngoài đứng xem, tiền viện chật cứng khó lòng qua lại.

Yến Nam Phi từ lâu đã vứt chiếc mũ trên đầu, ống tay áo cùng mái tóc trắng bay bay trong gió, đại đao trong tay lóe sáng, phát uy.

Đông Phương Huyền Dạ cầm kiếm đứng đó, khuôn mặt lạnh băng, nghiêm nghị, thâm sâu khó đoán.

His người đứng đó nhìn nhau, không khí căng như dây đàn.

Lác này, Bắc Đường Kính kéo theo thân thể yếu đuối, tiến bước lại gần, nàng dường như đang kiên định nhìn ai đó, lại giống như hai mắt trống rỗng. Nàng nhẹ đẩy Nam Cung Cửu và Liên Kiều ra, tự mình tiến về phía trước, đứng ngay giữa Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ.

Sau đó, nàng quay sang nhìn phía Yến Nam Phi, bình tĩnh nói “Sư huynh, huynh đi đi.”

Yến Nam Phi nắm chắc thanh đao, từ từ tiến về phía Bắc Đường Kính “Muốn đi, cùng nhau đi. Ta đưa muội ra biên ngoại, hái Thiên sơn tuyết liên, đông trùng hạ thảo để muội bồi bổ sức khỏe, không cần phải ở đây làm gì cho phí một đời người.”

“Huynh đã bao giờ suy nghĩ cho muội chưa? Cho dù muội có chết, cũng sẽ không rời sơn trang Phù Vân.” Bắc Đường Kính lui lại phía sau vài bước, đứng chặn trước mặt Đông Phương Huyền Dạ.

Yến Nam Phi lại chậm rãi lên tiếng “Không phải muội đã có người trong lòng rồi sao? Ta đưa muội đi tìm hắn, để muội có được hạnh phúc thực sự.”

Bắc Đường Kính khẽ hất cằm lên, cười nói “Muội không cần huynh phải lo, huynh lại cứ thích lo chuyện bao đồng, còn cần muội phải nói rõ ràng hơn nữa hay sao? Huynh đã hủy hoại hết mọi yên tĩnh ở nơi này, muội không muốn nhìn thấy huynh nữa.”

Nam Cung Cửu nghe thôi đã tức giận, đột nhiên lại nhảy ra tỏ vẻ bất bình thay Yến Nam Phi “Tỷ tỷ Kính Tử! Tỷ nhìn cho rõ đi, người đối xử tốt với tỷ là ai? Không phải là tên ngựa đen vô lương tâm đứng sau lưng tỷ. Huynh ấy tình cảm nồng thắm, quần quít bên tiểu thiếp của mình, hiện nay cũng sắp có con rồi, tỷ còn ở lại nơi này làm gì? Dù gì cả nhà bọn họ cũng không phải người tốt, hãy đi theo sư huynh của tỷ đi.”

Từ trong đám đông truyền ra hai tiếng ho kịch liệt, lão phu nhân chống gậy bước ra, nhìn Nam Cung Cửu bằng ánh mắt sắc nhọn như dao “Cửu tiểu thư hình như cực kì bất mãn với sơn trang Phù Vân chúng ta, hay là lão đây đã đối xử không ra gì với khách quý?”

Nam Cung Cửu lại nói “Ta chỉ đứng về phía lý lẽ, không giúp đỡ người quen. Chính vị đã đối xử bất công với tỷ tỷ Kính Tử trước.”

“A Kính, con xưa nay hiểu thấu lẽ nghĩa, bà nội tin ở con.” Lão phu nhân khẽ ho hai tiếng, Lăng Tâm kịp thời sai nha hoàn mang ghế ra ngoài, vội vã đỡ lão phu nhân ngồi xuống. Lão phu nhân hít một hơi thật sâu, lại nói “Ta chỉ ngồi đây thôi, còn các con giải quyết thế nào, ta tuyệt đối không nhúng tay can thiệp.”

Yến Nam Phi giống như chẳng hề nhìn thấy, nghe thấy mọi điều xung quanh, chỉ vung đao về phía Đông Phương Huyền Dạ, phần nộ thét lớn “Theo giao hẹn, chúng ta quyết đấu sống chết một phen.”

Đông Phương Huyền Dạ chưa hề tuốt kiếm khỏi vỏ, chỉ ung dung tránh vài chiêu của Yến Nam Phi, thanh âm bình thản “Người không thể phát ra được uy lực lớn nhất của đao pháp Sương Nguyệt, thế nên hoàn toàn không thể địch lại được kiếm pháp Lưu Vân. Nếu người một lòng muốn quyết đấu, chỉ bằng đợi khi nào luyện thành rồi lại tới.”

Tây Môn Phiêu Tuyết vốn dĩ đứng lẫn trong đám đông đột nhiên nhảy ra, kinh ngạc đưa lời hỏi “Ánh sáng Sương Nguyệt không phải là chiêu đỉnh cao nhất trong đao pháp sao?”

“Đúng thế, nhưng chiêu thức của hắc chỉ có sương chưa có nguyệt.” Đông Phương Huyền Dạ đưa ánh mắt kiên định nhìn về phía Bắc Đường Kính, rồi lại nhìn sang Yến Nam Phi “Trừ phi sương nguyệt kết hợp, nếu không mãi mãi không thể nào đạt được cảnh giới cao nhất.”

“Nguyệt là cái gì?”

“Một thanh đao khác.”

Yến Nam Phi cong miệng, mỉm cười lạnh lùng “Không ngờ người lại biết được bí mật của đao pháp Sương Nguyệt.”

Đông Phương Huyền Dạ từ từ bước về phía trước, một tay ôm trọn lấy Bắc Đường Kính nói “Bảo bối truyền thế trong nhà phu nhân ta, làm sao ta lại không biết chứ?”

Yến Nam Phi bực bội tung đao, xuất chiêu hiểm độc, Đông Phương Huyền Dạ khẽ đặt Bắc Đường Kính sang một bên, rút bảo kiếm ra ứng chiến. Ánh đao ánh kiếm lóe lên khiến gió mây nổi lên, mọi người kinh hãi, lần lượt tản ra.

Nam Cung Cửu biết rõ đạo lý đao kiếm vô tình, từ lâu đã trốn ra phía sau lưng Tây Môn Phiêu Tuyết. Tuy rằng người này mỗi ngày đều mặc y phục đỏ rực, tự kiêu lại đáng ghét, có điều vào những lúc quan trọng rất hữu dụng, có thể nhanh chóng nhận ra chàng giữa đám đông, hơn nữa còn đủ lớn mạnh. Tây Môn Phiêu Tuyết đưa tay, tóm Nam Cung Cửu ra ngoài, chẳng thèm nhìn nàng đưa lời trách cứ “Đây đều là họa do nàng gây ra, ai cho phép nàng nói năng linh tinh như vậy chứ?”

“Ta chỉ định để bọn họ ngồi lại nói chuyện, dù gì Đông Phương trang chủ cũng không thích tỷ tỷ Kính Tử, tại sao lại không để cho tỷ tỷ ra đi?”

“Nàng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi đó.” Tây Môn Phiêu Tuyết lắc đầu, lại phẩy chiếc quạt trong tay.

Nam Cung Cửu bởi vì đang dùng khăn che mặt, chẳng hề ngăn ngại làm ra bộ dạng buồn nôn, gió lớn như vậy rồi mà vẫn còn phẩy quạt?”

Sau mấy hồi giao đấu, Đông Phương Huyền Dạ chiếm thế thượng phong. Yến Nam Phi tuy rằng đao lực dồi dào, thế nhưng lại không đủ linh hoạt, chiêu nào cũng bị khống chế.

Mắt nhìn chỉ thêm vài chiêu nữa là Yến Nam Phi nhất định thảm bại, một sợi roi dài như con rắn đã tung tới, cuốn chặt lấy cổ tay của Đông Phương Huyền Dạ, khiến thanh kiếm trên tay chàng không động đậy được. Yến Nam Phi thừa cơ xông tới, phóng ra chiêu ánh sáng Sương Nguyệt, mọi người kinh hãi, thở hắt một hơi. Bắc Đường Kính liền rút mạnh tay, mượn lực roi kéo Đông Phương Huyền Dạ lại, né tránh uy lực của chiêu thức này.

Ánh sáng bạc trắng tóe đi khắp nơi, không khí nhanh chóng ngưng đọng sương mù.

Bắc Đường Kính lại tung roi về phía Yến Nam Phi, cuốn chặt hai tay của chàng lại, thét lớn “Đủ rồi! Hai người thực sự muốn đánh đến lưỡng bại câu thương, để mặc cho kẻ xấu chen vào làm bừa sao? Sau khi đại hội võ lâm kết thúc, biết bao kẻ đang ngày đêm nhòm ngó sơn trang Phù Vân. Sư huynh, nếu huynh thực sự muốn tốt cho muội, xin hãy thu tay, hãy giúp chúng ta tìm ra tung tích của môn phái thần bí kia.”

Đông Phương Huyền Dạ tra kiếm vào vỏ, đưa tay nắm chặt bàn tay cầm roi của Bắc Đường Kính, liếc sang nhìn Yến Nam Phi nói “Phu nhân ta còn có thể lo lắng chu toàn đến đại cục như vậy, tại sao người không tạm thời đặt chuyện đó sang một bên? Ngày nào còn chưa diệt trừ được môn phái thần bí, chúng chắc chắn sẽ gây đại họa cho võ lâm.”

Khí thế đáng sợ trên người Yến Nam Phi dần dần lắng xuống, im lặng không nói. Bỗng mọi người thấy lão phu nhân đang lo lắng đỡ lấy Lăng Tâm thì từ từ quỵ xuống, miệng kêu lên thảm thiết “Á... bà nội! Lăng Tâm đau bụng quá.”

Tây Môn Phiêu Tuyết vội chạy lại bắt mạch, sau đó nói “E rằng bị sảy thai rồi... hoặc có lẽ khi này bị kiếm khí mạnh mẽ làm tổn thương, mau đỡ về phòng đi.”

Lão phu nhân bỗng chỉ thẳng vào mặt Bắc Đường Kính mắng “Đúng là kẻ không may mắn mà! Người đã hại ta mất đi cháu gái, hại chết con trai ta, giờ lại hại chết đứa cháu chưa kịp chào đời của ta. Kiếp trước ta đã nợ người cái gì chứ... đúng là đồ sao chổi! Chúng ta không nên cưới người về nhà này. Huyền Dạ, mau thôi nó đi. Ba năm trước ta đã bảo con phải thôi nó rồi, nếu con nghe theo lời ta, giờ đã chẳng xảy ra chuyện này! Sơn trang Phù Vân chúng ta nay đã chẳng còn mặt mũi, lại còn muốn người mất nhà tan sao?”

Bắc Đường Kính đứng ngây như tượng, chiếc roi dài trong tay rơi bộp xuống đất. Đông Phương Huyền Dạ lặng người nhìn nàng, bàn tay nắm rồi lại buông, buông rồi lại nắm, cuối cùng vẫn xông ra bế Lăng Tâm về phòng.

“Làm sao lại như vậy chứ...” Nam Cung Cửu ngô nghê nhìn người mặc y phục trắng lác lõng nổi bật giữa đám đông hỗn loạn, chẳng hề do dự xông lại đẩy mạnh Yến Nam Phi vẫn đang đỡ đỡ, nói “Mau đi đi, đưa luôn tỷ ý đi đi, mau lên.”

Yến Nam Phi nhanh chóng định thần, vác theo Bắc Đường Kính không hề động đậy, nhân lúc hỗn loạn rời đi. Nam Cung Cửu nhìn bóng dáng dần nhỏ lại rồi biến mất kia, đột nhiên thấy sống mũi cay xè

Lại là căn phòng tươi tắn, sắc màu, Nam Cung Cửu nhìn thôi đã thấy đau đầu. Vốn dĩ nàng cũng muốn nhân lúc hỗn loạn bỏ đi, chỉ tiếc đôi mắt đào hoa của Tây Môn Phiêu Tuyết đã nhắm chặt lấy nàng, không ngừng ra ám hiệu nàng nhất định phải nói lời xin lỗi lão phu nhân. Lăng Tâm vẫn đang nằm trên giường thút thút khóc, nghe nàng ta khóc khiến tâm trạng Nam Cung Cửu phiền phức khó chịu. Nhưng thấy nàng mất đi đứa con, Nam Cung Cửu đành phải nhẫn nhịn, giả bộ lại gần đưa lời an ủi vài câu.

Lão phu nhân vẫn đang mất bình tĩnh, liên tục mắng mỏ Bắc Đường Kính, miệng liên hồi bắt cháu trai ‘thôi thôi’. Còn Đông Phương Huyền Dạ xưa nay anh minh bình tĩnh đứng bên giường, im lặng không nói, thần thái mơ màng.

Lão phu nhân tức giận, chống gậy đứng dậy, nói tiếp “Con rốt cuộc có nghe theo lời bà nội không? Khó khăn lắm mới chờ được đứa cháu này, không ngờ lại mất rồi, thế mà con còn định không thôi nó, tương lai còn không biết gây ra đại họa gì nữa đây.”

“Bà nội, A Kính là đại tiểu thư của sơn trang Thanh Loan, về tình về lý, về công về tư, chúng ta đều không thể làm chuyện trái với đạo nghĩa như vậy được.”

“Là nó đã không giữ phụ đạo trước. Câu kết với người lai lịch bất minh tới gây loạn đại hội võ lâm, lại còn hại Lăng Tâm bị sảy thai, bất cứ điều gì cũng có thể thôi nó.”

Nam Cung Cửu cảm thấy uất ức thay Bắc Đường Kính lâu lắm rồi, thực sự không thể chịu đựng nổi cái quy tắc phụ đạo biến thái kia, liền cất tiếng “Được thôi! Tỷ tỷ Kính Tử từ lâu đã muốn rời khỏi nơi quỷ quái này rồi! Đường đường đại tiểu thư của sơn trang Thanh Loan, sắc đẹp tuyệt thế, võ nghệ siêu phàm, xuất giá sáu năm mà vẫn còn trinh trắng, lẽ nào còn sợ tỷ ấy không tái giá được sao?”

Lão phu nhân tức khí công tâm, chẳng thể nhẫn nhịn, chỉ thẳng Nam Cung Cửu mắng nàng không có giáo dưỡng.

Nam Cung Cửu cũng tức giận dưng dưng xông ra ngoài, vừa đi vừa thét “Không chơi nữa! Chẳng vui vẻ chút nào cả.” Sơn trang Phù Vân này đích thực là nơi buồn chán nhất mà kiếp trước kiếp này nàng đã từng tới. Mọi người thấy vậy đều không bận tâm đến nàng, chỉ cho rằng nàng lại ngang bướng, gây chuyện thị phi, dù đi tính khí khó chịu của Nam Cung Cửu cũng đã nổi danh thiên hạ.

Chỉ có Liên Kiều là theo sát Nam Cung Cửu, thần bí lên tiếng “Tiểu thư, có phải người lại nghĩ cách chọc họ không?”

Nam Cung Cửu thu bước, cau mày nhìn nha hoàn trước kia đã bị Cửu tiểu thư chiều quá sinh hư, sau cùng lắc đầu than dài một câu “Đúng là gần mực thì đen mà.”

Ở trong biệt viện của Bắc Đường Kính, nàng luôn cảm thấy thương cảm lạ lùng. Nam Cung Cửu không hiểu tại sao, một con người xưa nay vô tâm vô tính như nàng đột nhiên lại bắt đầu u sầu, buồn bã. Nếu ở thêm vài ngày nữa nàng sẽ phải theo Tây Môn Phiêu Tuyết quay về Vạn Hoa Cốc. Khoảnh khắc nàng đột nhiên cảm thấy tốt cùng bị ai, tương lai nàng sẽ phải sống cuộc sống giống Bắc Đường Kính sao? Dù cho phu quân tam thế tứ thiếp cũng không thể nào lên tiếng phản đối?

“Hãy...” Nam Cung Cửu đổi một tư thế khác, tiếp tục bị ai.

Liên Kiều bất mãn nói “Tiểu thư, tối nay người đã than dài ba lần rồi đấy.”

“Liên Kiều à, ta không thể giống như tỷ tỷ Kính Tử được, quá bị kịch!”

“Á! Em biết ngay là tiểu thư muốn bày trò ghẹo họ mà.” Liên Kiều hững hờ lên tiếng.

Nam Cung Cửu quay đầu sang nói “Không! Ta sẽ không làm những chuyện vô nghĩa như thế. Nếu muốn ghẹo, đương nhiên ta phải ghẹo người mà sau này có cơ hội ức hiếp ta nhất. Tuy rằng từ lâu ta đã nghĩ ra cách để chọc hân, có điều chuyện này... cực kì cơ mật, em phải phối hợp nhịp nhàng với ta, không được tiết lộ nửa lời.”

Liên Kiều nhẹ chớp mắt, mím chặt môi. Nam Cung Cửu mỉm cười gian xảo, ghé sát vào tai Liên Kiều thì thầm một hồi. Sau khi nghe xong, Liên Kiều ra sức gật đầu, ánh mắt xảo quyệt nói “Tiểu thư, người định làm trò gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền sao?”

“Phụt...” Nam Cung Cửu chán nản “Ngốc nghếch! Không phải như vậy, ta muốn phát triển mối quan hệ nam nam thuần khiết, chính là tình yêu theo kiểu Plato* nói ra em cũng không hiểu đâu, dù gì, em cứ làm theo những gì ta nói là được.”

(*: Một kiểu yêu trên tinh thần trong sáng, không có quan hệ nhục dục.)

Liên Kiều mơ mơ hồ hồ tiếp tục gật đầu.

Bên ngoài đột nhiên thoáng trận gió nhẹ, ánh nền lấp lánh. Nam Cung Cửu lập tức nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Tây Môn Phiêu Tuyết vội vã bay tới, bàn tay nắm chặt cánh tay Nam Cung Cửu nói “Trong trang xảy ra chuyện rồi, bản đồ kho báu bị đánh cắp, mau tới phòng khách tập hợp.”

Nam Cung Cửu còn chưa kịp phản ứng, người đã bị chàng dùng thứ khinh công trác tuyệt kéo đi một đoạn xa, sau đó nàng bị say độ cao luôn.

Nghe nói bản đồ kho báu được cất giữ trong phòng ngủ của Đông Phương Huyền Dạ, còn về việc cơ quan bí mật nào trong phòng ngủ thì ngoài trừ chàng ra, không ai hay biết. Khi này, chàng chỉ theo tiền lệ kiểm tra một hồi, nhận thấy có điều bất thường, vội vã mở xem, thì thấy bản đồ kho báu đã biến mất không để

lại chút dấu vết. Hằng ngày chàng đều nghỉ ngơi trong phòng, lại có người canh giữ cẩn mật, sao lại không hề biết bản đồ đã bị đánh cắp lúc nào.

Hoặc có lẽ bản đồ đã bị đánh cắp trong trận đại loạn mấy ngày trước, hoặc giả vào chính lúc triệu tập đại hội võ lâm?

Đi theo mọi người bận rộn cả một buổi tối, cũng chẳng tìm ra được điều gì, Nam Cung Cửu liền quay về phòng ngủ.

Đông Phương Huyền Dạ chẳng có chút manh mối, đại hội võ lâm, bản đồ kho báu, tiểu muội mất tích, quyết đấu cùng Yên Nam Phi, tung tích của Bắc Đường Kính, tất cả đều nằm ngoài dự liệu của chàng. Đông Phương Huyền Dạ cảm thấy bất an.

Lăng Tâm còn chưa hồi phục sức khỏe, nhưng đã cố chấp xuống bếp nấu canh cho lão phu nhân đang đổ bệnh. Lúc Lăng Tâm được nha hoàn đỡ ra khỏi bếp, trên đường đi tình cờ gặp Nam Cung Cửu cũng đang tới thăm hỏi lão phu nhân. Lăng Tâm khẽ cúi đầu thi lễ, Nam Cung Cửu ngán ngấm đáp lại một câu, sau đó chạy nhanh vào phòng.

Có điều, Nam Cung Cửu đến không phải lúc, vừa lúc bắt gặp lão phu nhân bệnh tình nguy cấp đang run rẩy dặn dò Đông Phương Huyền Dạ “Người phụ nữ đó không thể giữ lại, Huyền Dạ à... Con nghe lời bà nội đi, mau thôi nó đi! Nếu không, bà nội tuổi cao sức yếu cũng sắp bị nó khắc chết rồi...”

Giọng nói hỗn hển, già nua mà thê lương, Nam Cung Cửu dừng bước bên ngoài tấm bình phong, không muốn vào trong nữa. Mãi không nghe thấy câu trả lời, Nam Cung Cửu trầm nghĩ “Có lẽ để Bắc Đường Kính rời khỏi mới là lựa chọn tốt nhất, thuận theo đúng ý của tất cả mọi người, không phải sao?”

Lăng Tâm bộ dạng bệnh tật ốm yếu, đích thân bê bát canh bỏ vào cho lão phu nhân, gọi ‘bà nội’ ngọt xớt.

Nam Cung Cửu vừa nghe thấy giọng nói ẻo ợt đó là tâm trạng lại cực kỳ bức dọc, lập tức quay đầu rời khỏi. Nàng vội vã quay về biệt viện, vừa thu dọn quần áo, miệng không ngừng lẩm bẩm “Vô nhân tính, không tình người, tự tư tự lợi, thôi thì càng tốt, để tránh bị các người dày vò khổ sở.”

“Tiểu thư, người đang nói ai thế?”

“Liền Kiều, em còn ngây ra đó làm gì, ta đi đây.” Nam Cung Cửu nhanh chóng thu dọn mấy thứ đồ, lại thay sang y phục nam nhân.

“Hả? Nhanh vậy sao, thế nhưng sơn trang đang gặp chuyện mà.”

“Cũng chẳng liên quan tới ta.” Nam Cung Cửu trợn mắt, nàng còn ở đây thêm ngày nào thì sẽ chết vì buồn bức mất. Tốt nhất là nên sớm rời khỏi, giang hồ chắc chắn là một nơi vui vẻ, không căng thẳng, bí bách như nơi này. Nàng kiểm tra lại một lượt trang bị trên người, lại dặn dò Liên Kiều “Còn nhớ là phải nói những gì không? Em đã bị người ta đánh ngất, lúc tỉnh dậy thấy ta mất tích. Tây Môn Phun Huyết nhất định sẽ ra ngoài tìm ta, em hãy theo sát, nếu trên đường bắt gặp ta thì phải giả vờ không quen, đừng có làm hỏng kế hoạch lớn của ta đấy.”

“Em biết rồi.” Liên Kiều chu miệng, không vui chút nào “Tiểu thư, cô gia thực sự thích đàn ông à?”

“Không thử làm sao mà biết được? Dù gì em cũng phải phối hợp nhàn nhàn đấy.” Nam Cung Cửu nhìn sắc đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn đầy vẻ tinh ranh, mỉm cười hờ hững “Trước tiên phải tới phường bạc đã đặt cược một trăm lượng lấy tiền trước đã, sau đó ta sẽ ôm cây đợi thỏ ở thị trấn dưới núi.”

Nam Cung Cửu hớn hờ ra khỏi cửa, quay đầu vẫy tay với Liên Kiều đang đứng ngây như gà gô, nói “Tạm biệt.”

14. Chương 14: Chương 2.6

“Hắn?” Yên Nam Phi nghĩ một hồi, lắc đầu đáp “Không biết.”

“Huynh không biết? Hắn không phải là người hầu của huynh sao?” Tây Môn Phiêu Tuyết cảm thấy khó hiểu, trong lòng bùng lên cảm giác lo lắng.

“Chỉ là tạm thời thôi.”

“Vậy hần thuộc môn phái nào? Là người ở đâu?”

“Tại sao Tây Môn Tam thiếu gia muốn tìm hần? Hay là đã quên vật gì cực kì quan trọng ở chỗ của hần rồi?”

“Không, không...” Tây Môn Phiêu Tuyết lấp ba lấp bắp, phẩy quạt mạnh hơn.

Yến Nam Phi cau mày, lạnh lùng nói tiếp “Huynh rất nóng sao?”

“Không nóng, thế nhưng ta cần phải giữ được bình tĩnh.” Tây Môn Phiêu Tuyết nói nhỏ như thể đang lẩm bẩm một mình.

Nam Cung Cửu trốn trong lùm cây, vẫn luôn vểnh tai lắng nghe, bất giác che miệng cười gian, thì ra Tây Môn Phiêu Tuyết lúc này đang rất không bình tĩnh, xem ra đã đến lúc thực hiện kế hoạch của nàng rồi.

Tây Môn Phiêu Tuyết thần thờ đi xuống núi, ánh mắt mơ màng. Nam Cung Cửu lặng lẽ theo sau. Hai người áo đỏ một trước một sau men theo con đường mòn từ từ xuống núi. Mắt thấy thị trấn nhỏ phồn hoa trước mặt, Nam Cung Cửu cố chạy thật nhanh để tìm cách xuất hiện trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết.

Đường phố nhộn nhịp, người qua kẻ lại, Nam Cung Cửu nhắm chuẩn Tây Môn Phiêu Tuyết đi về phía con đường nào, liền nghênh ngang xuất hiện ở ngay đầu đường, sau đó, lại vội vã trốn đi. Hoặc giả vì thấy Tây Môn Phiêu Tuyết đi vào một quán trà, nàng liền tìm một góc khuất, ngồi xuống. Tuy rằng, mọi người mặc y phục rất nhiều màu, thế nhưng rất hiếm người mặc màu đỏ. Thế nên cho dù trà trộn trong dòng người cũng cực kì nổi bật. Vốn không có kinh nghiệm thực tế, nhưng qua phim ảnh, nàng biết muốn nắm được trái tim của đàn ông thì trước tiên phải thoát ẩn thoát hiện, vậy nên nàng mới tìm cách quanh quẩn xuất hiện trước mắt chàng như vậy.

Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn luôn trong trạng thái ngẩn ngơ, thế nhưng âm thầm cảm nhận suốt cả đoạn đường có người theo dõi mình, chàng tự tin võ công tuyệt thế của mình, nên cũng chẳng bận tâm mà chờ đợi kẻ xấu hiện thân. Khi chàng liếc thấy bóng dáng áo đỏ lấp ló đầu đường, trái tim bỗng thất lại, nhưng đến khi nhìn kĩ thì bóng dáng ấy đã biến mất tăm. Giây phút ấy, chàng thậm chí đã cho rằng bản thân đang bị ảo giác. Thế nhưng lúc sau không ngừng nhìn thấy bóng dáng đó ở mọi nơi mọi chỗ. Chẳng thể chịu đựng được, chàng liền xông tới tóm Nam Cung Cửu thét lớn “Rốt cuộc ngươi định làm gì?”

Đang đứng giữa phố, dòng người tấp nập, Nam Cung Cửu bị chàng thét đến độ run cả người, miễn cưỡng giữ vững hơi thở, chớp mắt cười ngượng “Hi, lâu rồi không gặp...”

Tây Môn Phiêu Tuyết tức giận nhìn nàng, thế nhưng trong ánh mắt lại uẩn khuất rất nhiều phức tạp, Nam Cung Cửu nhìn không thấu, lúng túng hỏi vặn “Huynh đã nhìn thấy ta từ sớm rồi à?”

“Phí lời!” Người dùng chiêu thức tệ như vậy, có biết nhiều người đã từng dùng rồi không?” Tây Môn Phiêu Tuyết cao ngạo, đuôi mày khẽ nhướn, nói.

Nam Cung Cửu thở hắt ra một hơi, nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết bằng ánh mắt ai oán “Huynh nhìn thấy ta mà vẫn giả bộ như không, hại ta phải nhảy lên nhảy xuống vất vả đến mức nào...”

“Ngươi cũng biết rằng ngươi nhảy lên nhảy xuống sao? Thực đúng là tên hề mà.” Tây Môn Phiêu Tuyết buông tay, tiện thể đẩy nàng đứng ra xa, tự mình cũng lùi về phía sau một bước, rồi nheo mắt nhìn nàng nói “Có chuyện gì thì nói thẳng ra, hà tất phải lén la lén lút như vậy?”

Thực đúng là tự kiêu ngông cuồng lại còn ra vẻ huyênh hoang, Nam Cung Cửu thầm mắng Tây Môn Phiêu Tuyết, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười khách khí “Nghe nói huynh đang tìm ta?”

“Ai tìm ngươi hử?” Tây Môn Phiêu Tuyết trừng mắt, nhìn đi chỗ khác, bắt đầu phe phẩy chiếc quạt.

Nam Cung Cửu nghiêng đầu, trong lòng không khỏi cảm thán một câu, người đàn ông này thực khiến người ta chẳng thể nào hiểu nổi “Chuyện đó... không phải là huynh đang tìm ta sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết tràn đầy khí thế “Hiện nay ngươi lén la lén lút theo đuôi ta, muốn gây sự chú ý ở ta, rõ ràng là ngươi muốn tìm ta mà.”

“Được thôi, là ta đi tìm huynh.” Nam Cung Cửu chẳng muốn lằng nhằng, vội vã gật đầu “Nhưng huynh tìm ta có chuyện gì?”

“Xin lỗi đi.”

“Cái gì?”

“Lần trước ngươi không từ mà biệt, chẳng để lại một câu giải thích hay dặn dò, lẽ nào không cần phải xin lỗi hay sao?” Tây Môn Phiêu Tuyết vừa nói vừa kéo Nam Cung Cửu vào một quán trà. Thấy xung quanh không ai chú ý tới hai người, Tây Môn Phiêu Tuyết hạ thấp giọng cảnh cáo “Nếu ngươi dám tiết lộ nửa lời với người khác là ngươi đã hủy hoại danh tiết của bản thiếu gia, ngươi cứ chờ mà xem...”

“Tiết lộ?” Nam Cung Cửu lại càng thêm mơ màng “Tiết lộ cái gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt mày nóng rực, vội vã dùng quạt che mặt, khẽ hạ giọng nói “Tuy rằng ta không chịu đựng nổi thứ thuốc đó, không khống chế được bản thân, thế nhưng ngươi hạ thuốc vào canh của ta, là ngươi có lỗi trước, ta tuyệt đối không chịu trách nhiệm với ngươi, cũng mong ngươi sau này đừng có bảm riết ta.”

Nàng vốn dĩ định chọc Tây Môn Phiêu Tuyết một trận, lại dùng thần công của mình khiến chàng trở nên thích đàn ông, thế nhưng chỉ một hai câu ngắn ngủi vừa xong của chàng đã khiến nàng sốc nặng. Đợi khi nàng định thần, mới phát hiện tại sao khoảng thời gian gần đây Tây Môn Phun Huyết lại thường xuyên ngẩn ngơ, thờ thẩn, thì ra chàng cho rằng ngày hôm đó, hai người họ đã chung chăn gối. Trời đất quỷ thần ơi, rốt cuộc điều gì đã khiến chàng hiểu lầm đến mức độ đó? Có điều Nam Cung Cửu rất thích tận dụng sự hiểu lầm này, liền bày ra bộ dạng vô tội, hai mắt long lanh nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết “Ta không hề hạ thuốc, đó là bát canh thập toàn đại bổ của Mộng Liễu Uyển, dùng để bồi bổ sức khỏe cho khách quý. Thế nhưng huynh chính trực, khí huyết hùng hực, sau khi uống xong bát canh đó liền...” Nói rồi, Nam Cung Cửu cắn môi, đôi mắt dăm lệ nhìn uất ức muốn chết, lại còn kéo ống tay áo của Tây Môn Phiêu Tuyết nói thêm “Bây giờ huynh nói ra những lời như vậy, bảo ta phải làm thế nào đây...” Tiếng than thở đầy ai oán khiến người nghe rợn cả tóc gáy. Tây Môn Phiêu Tuyết trợn tròn cặp mắt đào hoa, đôi mày liễu bất giác run lên, lấp ba lấp bấp “Ngươi... ngươi... Đó chỉ là điều ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi, ngươi đừng có như vậy! Ta đã có thể tử, huống hồ xưa nay không hề có hứng thú với đàn ông.”

Nam Cung Cửu trong lòng sáng khoái, cố gắng nhịn cười, vội quay đầu đi chỗ khác, giọng điệu đau buồn “huynh đi đi, ta không phải là loại người đó! Giữa chúng ta cứ coi như chỉ là một giấc mộng...” Nam Cung Cửu đột nhiên lại nghĩ ra một tuyệt chiêu, quay đầu lại, tình cảm nói “A Tam, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta gọi huynh như vậy, chúc huynh tân hôn mỹ mãn, bách niên hảo hợp bên thê tử.” Dứt lời, nàng liền loạng choạng chạy ra khỏi quán trà.

Vừa rẽ sang đường khác, rời khỏi tầm mắt của Tây Môn Phiêu Tuyết, Nam Cung Cửu ôm bụng cười không ngừng, mãi cho tới khi gần tắt khí, nàng mới quay lại nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết, chỉ thấy chàng ngồi thừ người, hai đầu mày nhíu chặt.

Ha ha! Kế hoạch thuận lợi ngoài sức tưởng tượng. Tây Môn Phun Huyết, chàng cứ chờ xem! Nam Cung Cửu tung vãi đường quyền, dương dương tự đắc nhảy loạn giữa đường cho tới tận khi về nhà.

Nơi Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ hẹn quyết chiến là vách núi phía đông Ngao Sơn, xung quanh có vô số những hòn đá kì dị, xen lẫn là những thân cây đại thụ. Phóng tầm mắt nhìn tiếp ra xa là biển lớn bao la kéo dài tới tận chân trời. Mặt trời nhô lên khỏi làn mây, Yến Nam Phi đứng trên một phiến đá lớn, mái tóc trắng bay bay. Chỗ không xa là đám người hiếu kỳ tới xem đã đứng chật ních, tất cả đều nhắm nài chờ Đông Phương Huyền Dạ xuất hiện.

Nam Cung Cửu dậy muộn, rõ ràng bản thân ý thức phải dậy sớm để đi xem trận chiến, kết quả ngủ tới tận khi mặt trời treo trên ngọn sào mới dậy. Nàng nhìn sang Liên Kiều bằng ánh mắt oán thán, có điều Liên Kiều cũng đang ngủ rất say. Giây phút này Nam Cung Cửu thực sự nhớ chiếc đồng hồ báo thức và di động.

Nam Cung Cửu chẳng kịp rửa mặt, đã mặc y phục, đội khăn che mặt rồi phi thẳng tới vách núi phía đông. Nàng đã đặt cược rồi, trận quyết đấu này, đối với nàng mà nói vô cùng quan trọng và kích thích. Khi nàng cùng Liên Kiều chạy tới cửa lớn sơn trang, bất ngờ thấy Đông Phương Huyền Dạ bước như bay phía sau. Thì ra đại thần cũng có lúc đến muộn!

Nam Cung Cữu lại càng hơn hở, gào thét sung sướng “Vẫn còn chưa bắt đầu, mau lên!”

Đông Phương Huyền Dạ bay lướt qua như một cơn gió, bóng áo đen mau chóng mất dạng. Nam Cung Cữu sốt ruột, kéo theo Liên Kiều chạy nhanh hơn, không ngờ còn bay cả lên. Lần bay này khiến nàng sợ chết khiếp, thể nhưng không biết cách dừng lại, mà đâm thẳng vào một thân cây, sau đó ngã bụm xuống đất.

Cú đâm này khiến phần trán của Nam Cung Cữu sưng vù lên, nàng âm thầm nghẹn ngào, oán thán không ngớt “Tại sao ta lại đen đui thế này? Chắc chắn lại hủy hoại dung nhan rồi! Đúng là tạo nghiệt...” Chỉ lo lắng cho khuôn mặt của mình, nàng hoàn toàn quên mất bản thân vẫn còn thương tích đầy mình. Liên Kiều ngồi một bên ai oán kêu trời “Tiểu thư à, người muốn bay thì cũng nên nói trước một lời chứ?”

“Không phải ta muốn bay mà là vô duyên vô cớ lại bay lên...” Nam Cung Cữu đang thấy choáng váng, liền bò dậy hít sâu một hơi, lại nói “Có điều vẫn cứ phải bay thôi, nếu không sẽ bỏ lỡ màn kịch hay mất.” Nàng quyết liều mạng, vội vã tóm chặt Liên Kiều, trong lòng niệm A di đà Phật, rồi lại bay lên.

Từ lâu đã nghe người ta nói, tự mình lái xe sẽ không bị say, vậy tự mình dùng khinh công chắc cũng không khác... Nam Cung Cữu kéo theo Liên Kiều phi thẳng vào trong khu rừng, may mà Liên Kiều cũng biết chút khinh công, có thể giúp nàng điều khiển phương hướng, hai người cuối cùng đã có thể bình an vô sự đến được vách núi phía đông. Nam Cung Cữu vừa mới đứng vững, liền thấy một tia sáng chói mắt, toàn bộ mây khí trên đỉnh Ngao Sơn bỗng chốc ngưng tụ, giống như thể sương mù phủ dày, xung quanh bỗng lạnh như trong động băng.

“Dừng tay...” Một tiếng thét đau đớn vang vọng giữa không trung, bóng dáng áo đen vội vã xông vào giữa ánh sáng màu bạc trắng đó.

Tất cả mọi người đều chết lặng, Yến Nam Phi cũng thoáng ngây người, sau đó lập tức bừng tỉnh, ánh sáng Sương Nguyệt đã phóng ra đến chín phần, chỉ kịp thu lại một phần mà thôi.

Sau khi ánh sáng biến mất, Đông Phương Huyền Dạ đã giao đấu với Yến Nam Phi hơn một canh giờ ngã xuống. Trước mặt mọi người có tới hai Đông Phương Huyền Dạ. Thế nên ai nấy đều cực kỳ sửng sốt.

Nam Cung Cữu nhanh chóng hiểu ra, chẳng màng tất cả xông về phía trước thét lớn “Tỷ tỷ Kính Tử!”

Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn khoanh tay đứng xem trận chiến này giờ nhìn bóng áo đen ngã vật giữa vũng máu mà chẳng dám tin vào mắt mình. Lúc này chỉ thấy một chiếc mặt nạ da người từ từ rơi xuống, khuôn mặt tuyệt sắc dưới ánh mặt trời rực rỡ trắng nhợt vô hồn, đôi mắt tĩnh lặng như không.

Yến Nam Phi hạ đại đao, run rẩy. Dưới ánh mặt trời, đôi môi của chàng càng lúc càng đỏ rực, không ngừng lẩm nhẩm “Tại sao chứ? Tại sao muội lại tàn nhẫn như vậy?”

Bắc Đường Kính từ xa nhìn chàng, cố gắng mấp máy môi mới thốt lên được vài từ “Vì danh tiếng của gia tộc.”

“Muội dùng tính mạng bản thân để đổi lại danh tiếng cho hai đại gia tộc? Có đáng hay không?” Yến Nam Phi tức giận chỉ mũi đao về phía Đông Phương Huyền Dạ “Người không xứng có được nàng ấy, người không xứng!”

Đông Phương Huyền Dạ ôm chặt lấy Bắc Đường Kính, khẽ nói “Hãy kiên trì, có Tây Môn ở đây, nàng sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

“Tỷ tỷ Kính Tử, tỷ thực là ngốc chết đi được... ngốc chết đi được, tại sao lại phải làm như vậy chứ?” Nam Cung Cữu đã bao giờ gặp phải tình trạng tương tự, chỉ nhìn thấy máu thôi là đã sợ phát khóc. Liên Kiều đành phải đứng một bên kéo nàng ra rồi nói “Tiểu thư đừng có can đường, hãy để mọi người mau chóng quay về trị liệu thương tích đi.”

Đông Phương Huyền Dạ bế Bắc Đường Kính bay đi, Tây Môn Phiêu Tuyết cũng theo sát phía sau. Nam Cung Cữu trước sau vẫn đứng lặng tại chỗ, chẳng hề động đậy.

Mọi người đứng xem trận quyết chiến bắt đầu bàn luận to nhỏ. Rốt cuộc kết cục sẽ tính thế nào?

Căn biệt viện nhỏ bé hàng ngày thanh tịnh lúc này nhộn nhạo ồn ào. Sắc mặt của Đông Phương Huyền Dạ vô cùng đáng sợ, các nha hoàn, gia bộc bước vào đều không dám thở quá mạnh, từng chậu nước sạch sẽ

được bê vào, khi ra ngoài đều đỏ au màu máu.

Bắc Đường Kính thương tích trầm trọng, vết thương ở vùng bụng nhìn thôi đã thấy đáng sợ, khó khăn lắm mới cầm được máu, nội thương lại càng thêm nghiêm trọng. Tây Môn Phiêu Tuyết và Đông Phương Huyền Dạ cùng lúc truyền chân khí để bảo vệ tâm mạch cho nàng. Nha hoàn đứng hầu ở ngoài tấm bình phong, lão phu nhân ngồi lặng bên giường, Lăng Tâm cũng ngồi gần đó. Nam Cung Cửu lo lắng bất an, đi đi lại lại trong phòng, nàng thực sự không thể nào hiểu nổi, mắt nhìn Bắc Đường Kính sắp chết rồi, đám người này làm sao có thể trấn tĩnh đến vậy.

Lão phu nhân trầm giọng hỏi “Phu nhân dịch dung thành trang chủ, trong trang có tới hai vị trang chủ, không ngờ lại chẳng ai phát hiện?”

Đám người hầu xung quanh cúi đầu không dám nói năng. Lăng Tâm lải khê tiếng đáp lại “Bà nội, là phu nhân đã cho thuốc vào bát canh điểm tâm tối qua, sau khi chúng con uống vào đều ngủ rất sâu, lúc mọi người tỉnh dậy thì đã qua giờ thìn.”

Nam Cung Cửu cau chặt đôi mày, than dài lên tiếng “Vì cái danh tiếng gia tộc gì đó, tỷ ấy thà rằng gánh chịu tất cả. Một người phụ nữ như vậy thật hiếm có biết bao, không ngờ lại bị người ta bàn ra tán vào.”

Lão phu nhân trừng mắt lườm Nam Cung Cửu, sắc mặt tím sẫm “Cửu tiểu thư cũng xuất thân từ võ lâm thế gia, tại sao lại có thể nói ra được những lời như vậy? Nó khiến sơn trang Phù Vân mất mặt, món nợ này, đợi khi nào nó khỏe lại, ta sẽ tính với nó sau.”

Nam Cung Cửu bĩu môi, càng lúc càng cảm thấy thương cảm cho Bắc Đường Kính.

Lăng Tâm nhìn Nam Cung Cửu chăm chú, khê hỏi “Cửu tiểu thư, mấy vết ban đỏ của tỷ sắp khỏi chưa? Trán của tỷ lại làm sao thế kia?”

“Ta đụng đầu vào cây.” Nam Cung Cửu đưa tay sờ trán, lại kéo tấm khăn cuốn kín hơn, chỉ sợ người khác nhìn thấy vẻ khó chịu của mình. Nàng bỗng thấy thùng thuốc vẫn đeo sau lưng Tiểu Tứ, vội chạy tới xin ít thuốc. Tiểu Tứ tìm kiếm một hồi, liền đưa cho nàng một chiếc lọ “Tiểu thư cứ bôi lên đi, ngày mai là khỏi.”

Nam Cung Cửu nhìn chiếc lọ một hồi, không nhận, ngẩng mặt nói “Ta muốn loại mà chỉ ba canh giờ sau là khỏi.”

Tiểu Tứ quả quyết lên tiếng “Không có loại đó.”

“Này...” Nam Cung Cửu sờ đầu gãi tai, thực đúng là nhức đầu, thời buổi này, làm người hầu mà người nào người nấy cũng oai phong lẫm liệt như vậy, dựa vào đâu mà khi nàng làm người hầu của Yên Nam Phi lại thất bại toàn tập thế chứ? “Rõ ràng là có mà, ta biết người có, mau lấy ra đây.”

Tiểu Tứ nhìn nàng hồ nghi, hỏi “Làm sao mà tiểu thư biết?”

Nam Cung Cửu khê cất giọng thần bí “Thiếu gia nhà người nói cho ta biết. Hơn nữa ta sẽ là thiếu phu nhân của người, tốt nhất người nên khách khí với ta một chút.”

Nam Cung Cửu nói xong, liền thấy Tiểu Tứ ngoan ngoãn lấy lọ thuốc kia ra. Nam Cung Cửu nhận lấy rồi trực tiếp bôi lên trán mình.

Sau tấm bình phong, hai bóng hình một đen một đỏ bước ra, tất cả ánh mắt đều hướng về phía họ. Lăng Tâm ưỡn ẹo bước lên phía trước, lau mồ hôi trán thay cho Đông Phương Huyền Dạ, hỏi “Tỷ tỷ sao rồi ạ?”

Đông Phương Huyền Dạ liền hướng về phía lão phu nhân nói “Đã dùng nhân sâm ngàn năm, bảo toàn được tính mạng, chỉ là không biết có hồi phục lại nguyên khí hay không?”

“Yên tâm đi, chị dâu nhất định sẽ bình an vô sự.” Tây Môn Phiêu Tuyết vỗ nhẹ lên vai Đông Phương Huyền Dạ, quay sang nhìn Tiểu Tứ cau mày, khê quát “Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau tới lau mồ hôi cho ta?”

Tiểu Tứ lùi về sau một bước, liếc nhìn Nam Cung Cửu nói “Có thiếu phu nhân ở đây, Tiểu Tứ nào dám mạo muội.”

Nam Cung Cửu kinh hãi, trợn to đôi mắt tròn xoe đen láy. Tây Môn Phiêu Tuyết bắt giắc nhìn qua chỗ nàng, lại càng thêm hãi hùng. Vầng trán nàng đỏ au sừng vù lại bơi lên thuốc bột màu trắng, đáng vẻ thâm đỏ thực khiến Tây Môn Tam thiếu gia chàng mất mặt. Nam Cung Cửu nhận ra vẻ mặt khinh thường của Tây Môn Phiêu Tuyết, mỉm cười tà ác, lấy chiếc khăn tay ra, hắng giọng nói “Phu quân, để thiếp lau mồ hôi cho chàng nhé?” Mấy âm cuối được nàng xử lý rất ‘khéo’, rất ‘động lòng’. Tây Môn Phiêu Tuyết nổi da gà toàn thân, khê dịch hai bước, bình tĩnh đáp lại “Đa tạ, không cần đâu. Ta mệt rồi, đi nghỉ đây.” Sau đó, chàng chạy biến ra khỏi phòng.

Nam Cung Cửu âm thầm ‘hưm’ một tiếng, sau đó mới vào trong thăm Bắc Đường Kính.

Dưới tấm màn đơn giản, một chiếc chăn gấm đắp kín thân người thanh nhã của Bắc Đường Kính. Trên khuôn mặt trắng bệch như giấy là đôi mắt trống rỗng vô hồn. Mấy hôm nay ngoại trừ Tây Môn Phiêu Tuyết thường xuyên tới chẩn mạch, Đông Phương Huyền Dạ thi thoảng mới tới thăm non, cả biệt viện nhỏ bé càng thanh tịnh hơn thường ngày.

Nam Cung Cửu nằm bên ngoài thành giường gọi “Tỷ tỷ Kính Tử?”

Bắc Đường Kính khẽ nghiêng đầu sang, hờn hển nhả ra vài chữ “Sư huynh ta đâu?”

Nam Cung Cửu kinh ngạc nói “Ngài ấy đã khiến tỷ bị thương đến độ này, tỷ còn hỏi ngài ấy làm gì?”

“Xem ra, huynh ấy nhất định bình an, ta an tâm rồi!” Bắc Đường Kính thở phào nhẹ nhõm, rồi lại chìm trong im lặng.

“Huynh ấy không sao, phu quân tỷ cũng không sao, tất cả mọi người đều khỏe mạnh, Lăng Tâm đó không chừng còn đang mong tỷ đừng tỉnh lại! Thế nhưng bản thân tỷ thì sao chứ?” Nam Cung Cửu nhìn Bắc Đường Kính bằng ánh mắt trách cứ, lại nói “Tại sao tỷ lại ngốc nghếch như vậy? Liều cả tính mạng là chuyện làm lỗ nhất, thế mà tỷ cũng làm được?”

“Thế diện của sơn trang Thanh Loan chúng ta đã mất sạch, phụ thân nhất định rất tức giận, cho nên sau khi đại hội võ lâm kết thúc, mọi người liền rời khỏi mà không nói lời nào. Địa vị của sơn trang Phù Vân trên giang hồ như thái sơn bắc đẩu, kiếm pháp Lưu Vân của phu quân ta xưng bá võ lâm, hiện nay cũng trở thành đề tài bàn tán cười chê của mọi người những lúc trà dư tửu hậu...” Bắc Đường Kính vừa nói vừa thở, dừng lại đôi chút, lại nói thêm “Huống hồ, sư huynh làm như vậy đều là vì ta, ta có trách nhiệm phải giảm thương vong xuống mức thấp nhất. Nếu ta vì phu quân coi như cũng có thể bịt miệng của đám người thị phi trên giang hồ.”

Nam Cung Cửu nghe vậy không khỏi ngán ngẩm, than thở “Tỷ thật quá ngây thơ rồi đó? Đám người đó nói chuyện thất đức! Tỷ nghĩ xem, nếu tỷ chết, mọi người lại nói đường đường trang chủ sơn trang Phù Vân nhu nhược vô năng, không dám ứng chiến, còn không can đảm, mạnh mẽ bằng một người con gái. Tỷ mãi mãi sẽ chẳng thể ngăn được những lời đồn thất thiệt, ác ý. Là phụ nữ, những lúc cần yếu mềm thì đừng có giả vờ cứng cỏi, tỷ nhìn Lăng Tâm xem, biết cách e ấp, nũng nịu biết bao? Còn tỷ thì sao? Khuê nữ gia tộc lớn chẳng thể bỏ nổi kiêu hãnh, lại cảm thấy chuyện lấy lòng đàn ông là chuyện đáng sỉ nhục... Có điều nói đi thì phải nói lại, nếu tỷ không có tình cảm với huynh ấy, vậy thì cũng chẳng cần thiết phải lấy lòng, cứ nghe theo trái tim của mình chẳng phải tốt hơn sao?”

Bắc Đường Kính mấp máy bờ môi, cuối cùng do mệt quá, chẳng buồn nói thêm gì, từ từ nhắm mắt.

Nam Cung Cửu lau mồ hôi trên trán thay nàng, lại tự lẩm bẩm một mình “Còn may là y thuật của Tây Môn Phun Huyết giỏi giang, xem ra tỷ tỷ chỉ cần tịnh dưỡng thêm một thời gian nữa là khỏe lại.”

Trong biệt viện yên tĩnh bỗng vang lên tiếng thét của Liên Kiều, Nam Cung Cửu kinh hãi đứng bật dậy, hai tay chống nạnh, xông ra ngoài định giáo huấn cô bé một bài “Ồn ào gì thế? Không biết bên trong có người bệnh sao?”

Liên Kiều vừa hưng phấn vừa hoảng sợ, tiếp đó không nhẫn nhịn nổi mà gào lên “Yến Nam Phi tới cướp người rồi. Phía trước đang đánh nhau kịch liệt đó.”

Nam Cung Cửu bỗng chốc quên khuấy mất chuyện về người bệnh, hứng khởi đến độ hai mắt sáng bừng “Oa! Thật là kích thích, ta thích.” Nói rồi, nàng định xông ra ngoài, Liên Kiều kéo nàng lại, đưa lời nhắc nhở “Tiểu thư khăn che mặt của người đâu rồi?”

“Đúng rồi.” Nam Cung Cửu quay vào lấy đồ, tiện tay đắp chăn lên cho Bắc Đường Kính. Ai ngờ Bắc Đường Kính đột nhiên ngồi dậy, khoác áo xuống giường, vịn bàn từ từ đi tới trước gương, cầm chiếc lược gỗ lên, vội vã chải lại đầu tóc rồi hỏn hển bật thở “Không thể để mọi chuyện thế này nữa, ta phải nói rõ với huynh ấy thôi.”

“Tỷ như thế này làm sao mà ra ngoài đây?” Nam Cung Cửu vội vàng đỡ lấy Bắc Đường Kính. “Tỷ muốn nói những gì hãy bảo muội, muội sẽ chuyển lời cho huynh ấy, được không?”

“Có vài chuyện, vẫn nên gặp mặt nói chuyện thì tốt hơn.” Bắc Đường Kính cố chấp bước ra ngoài, Nam Cung Cửu chẳng còn cách nào khác, liền gọi Liên Kiều, cùng đỡ Bắc Đường Kính ra tiền viện.

Tất cả đệ tử, gia đình của sơn trang Phù Vân đều đã ra ngoài đứng xem, tiền viện chật cứng khó lòng qua lại.

Yến Nam Phi từ lâu đã vớt chiếc mũ trên đầu, ống tay áo cùng mái tóc trắng bay bay trong gió, đại đao trong tay lóe sáng, phát uy.

Đông Phương Huyền Dạ cầm kiếm đứng đó, khuôn mặt lạnh băng, nghiêm nghị, thâm sâu khó đoán.

His người đứng đó nhìn nhau, không khí căng như dây đàn.

Lúc này, Bắc Đường Kính kéo theo thân thể yếu đuối, tiến bước lại gần, nàng dường như đang kiên định nhìn ai đó, lại giống như hai mắt trống rỗng. Nàng nhẹ đẩy Nam Cung Cửu và Liên Kiều ra, tự mình tiến về phía trước, đứng ngay giữa Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ.

Sau đó, nàng quay sang nhìn phía Yến Nam Phi, bình tĩnh nói “Sư huynh, huynh đi đi.”

Yến Nam Phi nắm chắc thanh đao, từ từ tiến về phía Bắc Đường Kính “Muốn đi, cùng nhau đi. Ta đưa muội ra biên ngoại, hái Thiên sơn tuyết liên, đông trùng hạ thảo để muội bồi bổ sức khỏe, không cần phải ở đây làm gì cho phí một đời người.”

“Huynh đã bao giờ suy nghĩ cho muội chưa? Cho dù muội có chết, cũng sẽ không rời sơn trang Phù Vân.” Bắc Đường Kính lui lại phía sau vài bước, đứng chặn trước mặt Đông Phương Huyền Dạ.

Yến Nam Phi lại chậm rãi lên tiếng “Không phải muội đã có người trong lòng rồi sao? Ta đưa muội đi tìm hắn, để muội có được hạnh phúc thực sự.”

Bắc Đường Kính khẽ hất cằm lên, cười nói “Muội không cần huynh phải lo, huynh lại cứ thích lo chuyện bao đồng, còn cần muội phải nói rõ ràng hơn nữa hay sao? Huynh đã hủy hoại hết mọi yên tĩnh ở nơi này, muội không muốn nhìn thấy huynh nữa.”

Nam Cung Cửu nghe thôi đã tức giận, đột nhiên lại nhảy ra tỏ vẻ bất bình thay Yến Nam Phi “Tỷ tỷ Kính Tử! Tỷ nhìn cho rõ đi, người đối xử tốt với tỷ là ai? Không phải là tên ngựa đen vô lương tâm đứng sau lưng tỷ. Huynh ấy tình cảm nồng thắm, quần quít bên tiểu thiếp của mình, hiện nay cũng sắp có con rồi, tỷ còn ở lại nơi này làm gì? Dù gì cả nhà bọn họ cũng không phải người tốt, hãy đi theo sư huynh của tỷ đi.”

Từ trong đám đông truyền ra hai tiếng ho kịch liệt, lão phu nhân chống gậy bước ra, nhìn Nam Cung Cửu bằng ánh mắt sắc nhọn như đao “Cửu tiểu thư hình như cực kì bất mãn với sơn trang Phù Vân chúng ta, hay là lão đây đã đối xử không ra gì với khách quý?”

Nam Cung Cửu lại nói “Ta chỉ đứng về phía lý lẽ, không giúp đỡ người quen. Chính vị

đã đối xử bất công với tỷ tỷ Kính Tử trước.”

“A Kính, con xưa nay hiểu thấu lẽ nghĩa, bà nội tin ở con.” Lão phu nhân khẽ ho hai tiếng, Lăng Tâm kịp thời sai nha hoàn mang ghế ra ngoài, vội vã đỡ lão phu nhân ngồi xuống. Lão phu nhân hít một hơi thật sâu, lại nói “Ta chỉ ngồi đây thôi, còn các con giải quyết thế nào, ta tuyệt đối không nhúng tay can thiệp.”

Yến Nam Phi giống như chẳng hề nhìn thấy, nghe thấy mọi điều xung quanh, chỉ vung đao về phía Đông Phương Huyền Dạ, phần nộ thét lớn “Theo giao hẹn, chúng ta quyết đấu sống chết một phen.”

Đông Phương Huyền Dạ chưa hề tuốt kiếm khỏi vỏ, chỉ ung dung tránh vài chiêu của Yến Nam Phi, thanh âm bình thản “Người không thể phát ra được uy lực lớn nhất của đao pháp Sương Nguyệt, thế nên hoàn

toàn không thể địch lại được kiếm pháp Lưu Vân. Nếu người một lòng muốn quyết đấu, chỉ bằng đợi khi nào luyện thành rồi lại tới.”

Tây Môn Phiêu Tuyết vốn dĩ đứng lẫn trong đám đông đột nhiên nhảy ra, kinh ngạc đưa lời hỏi “Ánh sáng Sương Nguyệt không phải là chiêu đỉnh cao nhất trong đao pháp sao?”

“Đúng thế, nhưng chiêu thức của hắn chỉ có sương chưa có nguyệt.” Đông Phương Huyền Dạ đưa ánh mắt kiên định nhìn về phía Bắc Đường Kính, rồi lại nhìn sang Yến Nam Phi “Trừ phi sương nguyệt kết hợp, nếu không mãi mãi không thể nào đạt được cảnh giới cao nhất.”

“Nguyệt là cái gì?”

“Một thanh đao khác.”

Yến Nam Phi cong miệng, mỉm cười lạnh lùng “Không ngờ người lại biết được bí mật của đao pháp Sương Nguyệt.”

Đông Phương Huyền Dạ từ từ bước về phía trước, một tay ôm trọn lấy Bắc Đường Kính nói “Bảo bối truyền thế trong nhà phu nhân ta, làm sao ta lại không biết chứ?”

Yến Nam Phi bực bội tung đao, xuất chiêu hiểm độc, Đông Phương Huyền Dạ khẽ đặt Bắc Đường Kính sang một bên, rút bảo kiếm ra ứng chiến. Ánh đao ánh kiếm lóe lên khiến gió mây nổi lên, mọi người kinh hãi, lần lượt tản ra.

Nam Cung Cửu biết rõ đạo lý đao kiếm vô tình, từ lâu đã trốn ra phía sau lưng Tây Môn Phiêu Tuyết. Tuy rằng người này mỗi ngày đều mặc y phục đỏ rực, tự kiêu lại đáng ghét, có điều vào những lúc quan trọng rất hữu dụng, có thể nhanh chóng nhận ra chàng giữa đám đông, hơn nữa còn đủ lớn mạnh. Tây Môn Phiêu Tuyết đưa tay, tóm Nam Cung Cửu ra ngoài, chẳng thèm nhìn nàng đưa lời trách cứ “Đây đều là họa do nàng gây ra, ai cho phép nàng nói năng linh tinh như vậy chứ?”

“Ta chỉ định để bọn họ ngồi lại nói chuyện, dù gì Đông Phương trang chủ cũng không thích tỷ tỷ Kính Tử, tại sao lại không để cho tỷ tỷ ra đi?”

“Nàng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi đó.” Tây Môn Phiêu Tuyết lắc đầu, lại phẩy chiếc quạt trong tay.

Nam Cung Cửu bởi vì đang dùng khăn che mặt, chẳng hề ngần ngại làm ra bộ dạng buồn nôn, gió lớn như vậy rồi mà vẫn còn phẩy quạt?”

Sau mấy hồi giao đấu, Đông Phương Huyền Dạ chiếm thế thượng phong. Yến Nam Phi tuy rằng đao lực dồi dào, thế nhưng lại không đủ linh hoạt, chiêu nào cũng bị khống chế.

Mắt nhìn chỉ thêm vài chiêu nữa là Yến Nam Phi nhất định thảm bại, một sợi roi dài như con rắn đã tung tới, cuốn chặt lấy cổ tay của Đông Phương Huyền Dạ, khiến thanh kiếm trên tay chàng không động đậy được. Yến Nam Phi thừa cơ xông tới, phóng ra chiêu ánh sáng Sương Nguyệt, mọi người kinh hãi, thở hắt một hơi. Bắc Đường Kính liền rút mạnh tay, mượn lực roi kéo Đông Phương Huyền Dạ lại, né tránh uy lực của chiêu thức này.

Ánh sáng bạc trắng tóe đi khắp nơi, không khí nhanh chóng ngưng đọng sương mù.

Bắc Đường Kính lại tung roi về phía Yến Nam Phi, cuốn chặt hai tay của chàng lại, hét lớn “Đủ rồi! Hai người thực sự muốn đánh đến lưỡng bại câu thương, để mặc cho kẻ xấu chen vào làm bữa sao? Sau khi đại hội võ lâm kết thúc, biết bao kẻ đang ngày đêm nhòm ngó sơn trang Phù Vân. Sư huynh, nếu huynh thực sự muốn tốt cho muội, xin hãy thu tay, hãy giúp chúng ta tìm ra tung tích của môn phái thần bí kia.”

Đông Phương Huyền Dạ tra kiếm vào vỏ, đưa tay nắm chặt bàn tay cầm roi của Bắc Đường Kính, liếc sang nhìn Yến Nam Phi nói “Phu nhân ta còn có thể lo lắng chu toàn đến đại cục như vậy, tại sao người không tạm thời đặt chuyện đó sang một bên? Ngày nào còn chưa diệt trừ được môn phái thần bí, chúng chắc chắn sẽ gây đại họa cho võ lâm.”

Khí thế đáng sợ trên người Yến Nam Phi dần dần lắng xuống, im lặng không nói. Bỗng mọi người thấy lão phu nhân đang lo lắng đỡ lấy Lăng Tâm thì từ từ quỵ xuống, miệng kêu lên thảm thiết “Á... bà nội! Lăng Tâm đau bụng quá.”

Tây Môn Phiêu Tuyết vội chạy lại bắt mạch, sau đó nói “E rằng bị sẩy thai rồi... hoặc có lẽ khi nãy bị kiếm khí mạnh mẽ làm tổn thương, mau đỡ về phòng đi.”

Lão phu nhân bỗng chỉ thẳng vào mặt Bắc Đường Kính mắng “Đúng là kẻ không may mắn mà! Người đã hại ta mất đi cháu gái, hại chết con trai ta, giờ lại hại chết đứa cháu chưa kịp chào đời của ta. Kiếp trước ta đã nợ người cái gì chứ... đúng là đồ sao chổi! Chúng ta không nên cưới người về nhà này. Huyền Dạ, mau thôi nó đi. Ba năm trước ta đã bảo con phải thôi nó rồi, nếu con nghe theo lời ta, giờ đã chẳng xảy ra chuyện này! Sơn trang Phù Vân chúng ta nay đã chẳng còn mặt mũi, lại còn muốn người mất nhà tan sao?”

Bắc Đường Kính đứng ngây như tượng, chiếc roi dài trong tay rơi bộp xuống đất. Đông Phương Huyền Dạ lặng người nhìn nàng, bàn tay nắm rồi lại buông, buông rồi lại nắm, cuối cùng vẫn xông ra bế Lăng Tâm về phòng.

“Làm sao lại như vậy chứ...” Nam Cung Cửu ngô nghê nhìn người mặc y phục trắng lác lõng nổi bật giữa đám đông hỗn loạn, chẳng hề do dự xông lại đẩy mạnh Yến Nam Phi vẫn đang đỡ dẫn, nói “Mau đi đi, đưa luôn tỷ ý đi đi, mau lên.”

Yến Nam Phi nhanh chóng định thần, vác theo Bắc Đường Kính không hề động dậy, nhân lúc hỗn loạn rời đi. Nam Cung Cửu nhìn bóng dáng dần nhỏ lại rồi biến mất kia, đột nhiên thấy sống mũi cay xè

Lại là căn phòng tươi tắn, sắc màu, Nam Cung Cửu nhìn thôi đã thấy đau đầu. Vốn dĩ nàng cũng muốn nhân lúc hỗn loạn bỏ đi, chỉ tiếc đôi mắt đào hoa của Tây Môn Phiêu Tuyết đã nhắm chặt lấy nàng, không ngừng ra ám hiệu nàng nhất định phải nói lời xin lỗi lão phu nhân. Lăng Tâm vẫn đang nằm trên giường thút thít khóc, nghe nàng ta khóc khiến tâm trạng Nam Cung Cửu phiền phức khó chịu. Nhưng thấy nàng mất đi đứa con, Nam Cung Cửu đành phải nhẫn nhịn, giả bộ lại gần đưa lời an ủi vài câu.

Lão phu nhân vẫn đang mất bình tĩnh, liên tục mắng mỏ Bắc Đường Kính, miệng liên hồi bắt cháu trai ‘thôi thôi’. Còn Đông Phương Huyền Dạ xưa nay anh minh bình tĩnh đứng bên giường, im lặng không nói, thần thái mơ màng.

Lão phu nhân tức giận, chống gậy đứng dậy, nói tiếp “Con rốt cuộc có nghe theo lời bà nội không? Khó khăn lắm mới chờ được đứa cháu này, không ngờ lại mất rồi, thế mà con còn định không thôi nó, tương lai còn không biết gây ra đại họa gì nữa đây.”

“Bà nội, A Kính là đại tiểu thư của sơn trang Thanh Loan, về tình về lý, về công về tư, chúng ta đều không thể làm chuyện trái với đạo nghĩa như vậy được.”

“Là nó đã không giữ phụ đạo trước. Câu kết với người lai lịch bất minh tới gây loạn đại hội võ lâm, lại còn hại Lăng Tâm bị sẩy thai, bất cứ điều gì cũng có thể thôi nó.”

Nam Cung Cửu cảm thấy uất ức thay Bắc Đường Kính lâu lắm rồi, thực sự không thể chịu đựng nổi cái quy tắc phụ đạo biến thái kia, liền cất tiếng “Được thôi! Tỷ tỷ Kính Tử từ lâu đã muốn rời khỏi nơi quỷ quái này rồi! Đường đường đại tiểu thư của sơn trang Thanh Loan, sắc đẹp tuyệt thế, võ nghệ siêu phàm, xuất giá sáu năm mà vẫn còn trinh trắng, lẽ nào còn sợ tỷ ấy không tái giá được sao?”

Lão phu nhân tức khí công tâm, chẳng thể nhẫn nhịn, chỉ thẳng Nam Cung Cửu mắng nàng không có giáo dưỡng.

Nam Cung Cửu cũng tức giận dưng dưng xông ra ngoài, vừa đi vừa thét “Không chơi nữa! Chẳng vui về chút nào cả.” Sơn trang Phù Vân này đích thực là nơi buồn chán nhất mà kiếp trước kiếp này nàng đã từng tới. Mọi người thấy vậy đều không bận tâm đến nàng, chỉ cho rằng nàng lại ngang bướng, gây chuyện thị phi, dù đi tính khí khó chịu của Nam Cung Cửu cũng đã nổi danh thiên hạ.

Chỉ có Liên Kiều là theo sát Nam Cung Cửu, thần bí lên tiếng “Tiểu thư, có phải người lại nghĩ cách chọc họ không?”

Nam Cung Cửu thu bước, cau mày nhìn nha hoàn trước kia đã bị Cửu tiểu thư chiều quá sinh hư, sau cùng lắc đầu than dài một câu “Đúng là gần mực thì đen mà.”

Ở trong biệt viện của Bắc Đường Kính, nàng luôn cảm thấy thương cảm lạ lùng. Nam Cung Cửu không hiểu tại sao, một con người xưa nay vô tâm vô tính như nàng đột nhiên lại bắt đầu u sầu, buồn bã. Nếu ở

thêm vài ngày nữa nàng sẽ phải theo Tây Môn Phiêu Tuyết quay về Vạn Hoa Cốc. Khoảnh khắc nàng đột nhiên cảm thấy tốt cùng bi ai, tương lai nàng sẽ phải sống cuộc sống giống Bắc Đường Kính sao? Dù cho phu quân tam thê tứ thiếp cũng không thể nào lên tiếng phản đối?

“Hãy...” Nam Cung Cửu đổi một tư thế khác, tiếp tục bi ai.

Liên Kiều bất mãn nói “Tiểu thư, tối nay người đã than dài ba lần rồi đấy.”

“Liên Kiều à, ta không thể giống như tỷ tỷ Kính Tử được, quá bi kịch!”

“Á! Em biết ngay là tiểu thư muốn bày trò ghẹo họ mà.” Liên Kiều hững hờ lên tiếng.

Nam Cung Cửu quay đầu sang nói “Không! Ta sẽ không làm những chuyện vô nghĩa như thế. Nếu muốn ghẹo, đương nhiên ta phải ghẹo người mà sau này có cơ hội ức hiếp ta nhất. Tuy rằng từ lâu ta đã nghĩ ra cách để chọc hấn, có điều chuyện này... cực kì cơ mật, em phải phối hợp nhịp nhàng với ta, không được tiết lộ nửa lời.”

Liên Kiều nhẹ chớp mắt, mím chặt môi. Nam Cung Cửu mỉm cười gian xảo, ghé sát vào tai Liên Kiều thì thầm một hồi. Sau khi nghe xong, Liên Kiều ra sức gật đầu, ánh mắt xảo quyệt nói “Tiểu thư, người định làm trò gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền sao?”

“Phụt...” Nam Cung Cửu chán nản “Ngốc nghếch! Không phải như vậy, ta muốn phát triển mối quan hệ nam nam thuần khiết, chính là tình yêu theo kiểu Plato* nói ra em cũng không hiểu đâu, dù gì, em cứ làm theo những gì ta nói là được.”

(*: Một kiểu yêu trên tinh thần trong sáng, không có quan hệ nhục dục.)

Liên Kiều mơ mơ hồ hồ tiếp tục gật đầu.

Bên ngoài đột nhiên thoáng trận gió nhẹ, ánh nền lấp lánh. Nam Cung Cửu lập tức nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Tây Môn Phiêu Tuyết vội vã bay tới, bàn tay nắm chặt cánh tay Nam Cung Cửu nói “Trong trang xảy ra chuyện rồi, bản đồ kho báu bị đánh cắp, mau tới phòng khách tập hợp.”

Nam Cung Cửu còn chưa kịp phản ứng, người đã bị chàng dùng thứ khinh công trác tuyệt kéo đi một đoạn xa, sau đó nàng bị say độ cao luôn.

Nghe nói bản đồ kho báu được cất giữ trong phòng ngủ của Đông Phương Huyền Dạ, còn về việc cơ quan bí mật nào trong phòng ngủ thì ngoại trừ chàng ra, không ai hay biết. khi này, chàng chỉ theo tiền lệ kiểm tra một hồi, nhận thấy có điều bất thường, vội vã mở xem, thì thấy bản đồ kho báu đã biến mất không để lại chút dấu vết. Hằng ngày chàng đều nghỉ ngơi trong phòng, lại có người canh giữ cẩn mật, sao lại không hề biết bản đồ đã bị đánh cắp lúc nào.

Hoặc có lẽ bản đồ đã bị đánh cắp trong trận đại loạn mấy ngày trước, hoặc giả vào chính lúc triệu tập đại hội võ lâm?

Đi theo mọi người bận rộn cả một buổi tối, cũng chẳng tìm ra được điều gì, Nam cung Cửu liền quay về phòng ngủ.

Đông Phương Huyền Dạ chẳng có chút manh mối, đại hội võ lâm, bản đồ kho báu, tiểu muội mất tích, quyết đấu cùng Yến Nam Phi, tung tích của Bắc Đường Kính, tất cả đều nằm ngoài dự liệu của chàng. Đông Phương Huyền Dạ cảm thấy bất an.

Lăng Tâm còn chưa hồi phục sức khỏe, nhưng đã cố chấp xuống bếp nấu canh cho lão phu nhân đang đổ bệnh. Lúc Lăng Tâm được nha hoàn đỡ ra khỏi bếp, trên đường đi tình cờ gặp Nam Cung Cửu cũng đang tới thăm hỏi lão phu nhân. Lăng Tâm khẽ cúi đầu thi lễ, Nam Cung Cửu ngán ngấm đáp lại một câu, sau đó chạy nhanh vào phòng.

Có điều, Nam Cung Cửu đến không phải lúc, vừa lúc bắt gặp lão phu nhân bệnh tình nguy cấp đang run rẩy dặn dò Đông Phương Huyền Dạ “Người phụ nữ đó không thể giữ lại, Huyền Dạ à... Con nghe lời bà nội đi, mau thôi nó đi! Nếu không, bà nội tuổi cao sức yếu cũng sắp bị nó khắc chết rồi...”

Giọng nói hỗn hển, già nua mà thô lương, Nam Cung Cửu dừng bước bên ngoài tấm bình phong, không muốn vào trong nữa. Mãi không nghe thấy câu trả lời, Nam Cung Cửu trầm nghĩ “Có lẽ để Bắc Đường Kính rời khỏi mới là lựa chọn tốt nhất, thuận theo đúng ý của tất cả mọi người, không phải sao?”

Lăng Tâm bộ dạng bệnh tật ốm yếu, đích thân bê bát canh bỏ vào cho lão phu nhân, gọi ‘bà nội’ ngọt xớt.

Nam Cung Cửu vừa nghe thấy giọng nói ẻo ợt đó là tâm trạng lại cực kì bức dọc, lập tức quay đầu rời khỏi. Nàng vội vã quay về biệt viện, vừa thu dọn quần áo, miệng không ngừng lẩm bẩm “Vô nhân tính, không tình người, tự tư tự lợi, thôi thì càng tốt, để tránh bị các người dày vò khổ sở.”

“Tiểu thư, người đang nói ai thế?”

“Liên Kiều, em còn ngây ra đó làm gì, ta đi đây.” Nam Cung Cửu nhanh chóng thu dọn mấy thứ đồ, lại thay sang y phục nam nhân.

“Hả? Nhanh vậy sao, thế nhưng sơn trang đang gặp chuyện mà.”

“Cũng chẳng liên quan tới ta.” Nam Cung Cửu trợn mắt, nàng còn ở đây thêm ngày nào thì sẽ chết vì buồn bức mất. Tốt nhất là nên sớm rời khỏi, giang hồ chắc chắn là một nơi vui vẻ, không căng thẳng, bí bách như nơi này. Nàng kiểm tra lại một lượt trang bị trên người, lại dặn dò Liên Kiều “Còn nhớ là phải nói những gì không? Em đã bị người ta đánh ngất, lúc tỉnh dậy thấy ta mất tích. Tây Môn Phun Huyết nhất định sẽ ra ngoài tìm ta, em hãy theo sát, nếu trên đường bắt gặp ta thì phải giả vờ không quen, đừng có làm hỏng kế hoạch lớn của ta đấy.”

“Em biết rồi.” Liên Kiều chu miệng, không vui chút nào “Tiểu thư, cô gia thực sự thích đàn ông à?”

“Không thử làm sao mà biết được? Dù gì em cũng phải phối hợp nhịp nhàng đấy.” Nam Cung Cửu nhìn sắc đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn đầy vẻ tinh ranh, mỉm cười hờ hững “Trước tiên phải tới phường bạc đã đặt cược một trăm lượng lấy tiền trước đã, sau đó ta sẽ ôm cây đợi thỏ ở thị trấn dưới núi.”

Nam Cung Cửu hờn hờ ra khỏi cửa, quay đầu vẫy tay với Liên Kiều đang đứng ngây như gà gô, nói “Tạm biệt.”

15. Chương 15: Chương 3 Oan Gia Đối Đầu

Type-er: Windy0503

Kể từ khi gặp lại Yến Tiểu Nam, Tây Môn Phiêu Tuyết càng thêm ngẩn ngơ, dờ dẫm, đi đường thôi mà tâm hồn cũng treo ngược cành cây.

Tiểu Tứ đi theo phía sau đã gọi chàng mấy lần mà chẳng thấy hồi đáp, cuối cùng chẳng thể nhẫn nhịn thêm nữa, ghé sát bên tai chàng thét lớn “Thiếu gia!”

Tây Môn Phiêu Tuyết kinh hãi, để chiếc quạt rơi xuống đất. Tiểu Tứ nhặt chiếc quạt lên, nói “Thiếu gia, có phải người lại đang nhớ tới tên Yến Tiểu Nam đó không?”

“Ai nói vậy?” Tây Môn Phiêu Tuyết rợn tóc gáy, cướp lại quạt rồi nhanh chóng tiến về phía trước “Ta đang nghĩ về chuyện bản đồ kho báu bị đánh cắp.”

Tiểu Tứ liếc mắt hỏi vặn “Thế người đã nghĩ ra điều gì chưa?”

Tây Môn Phiêu Tuyết phe phẩy chiếc quạt, đáp “Tạm thời thì chưa... có điều, bản đồ kho báu của các nhà Bắc Đường, Đông Phương, Nam Cung đều đã mất, tiếp theo sẽ tới lượt nhà ta, hy vọng người đưa thư nhanh chóng tới được Vạn Hoa Cốc, để mọi người nâng cao cảnh giác. Người thu xếp xong đồ đạc của chúng ta chưa, ngày mai chuẩn bị lên đường.”

“Khi này không phải tiểu nhân đang định nói chuyện với thiếu gia sao? Có phải là nên tới chỗ thiếu phu nhân hỏi xem có cần gì không à?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhướng mày liễu “Người đi hỏi đi.”

“Thiếu gia...” Tiểu Tứ định nói gì đó, liền bị cắt ngang bởi tiếng thét thất thanh, lập tức một bóng người vọt vĩa xông tới “Tiểu thư mất tích rồi...”

Tiểu Tứ kinh ngạc thốt lên “Tại sao lại đào hôn nữa?”

Sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết cực kỳ khó coi, vọt vĩa thu quạt, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng “Nam Cung Yến...”

Liên Kiều hỏn hà hỏn hển chạy lại, hai mắt sáng như sao trời, đôi mày nhướn lên hướng khởi “Cô gia, tiểu thư biến mất rồi.”

“Hả...?” Tiểu thư mất tích rồi sao nha hoàn này lại vui vẻ như vậy? Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn Liên Kiều đầy hồ nghi, hỏi “Mất tích thế nào?”

“Vốn dĩ chúng em đang ở trong phòng đột nhiên em bị người ta đánh ngất, đợi đến khi em tỉnh lại, tiểu thư đã biến mất rồi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết rất mãn nguyện, gật đầu nói “Ừm, thì ra không phải là đào hôn...”

Tiểu Tứ đứng cạnh cũng chen lời “Nói không chừng là Cửu tiểu thư đánh ngất Liên Kiều, sau đó đào hôn. Thiếu gia, người thực sự không có chút sức hút nào cả.”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc mắt lườm Tiểu Tứ, ai oán bay đi, vừa bay vừa nói “Thu dọn hành trang, ngày mai lên đường. Liên Kiều cũng đi theo.”

Tiểu Tứ nhìn theo bóng dáng dần khuất rồi gọi to một tiếng “Đi tìm thiếu phu nhân sao?”

“Quay về Vạn Hoa Cốc!”

Liên Kiều lắc đầu, trầm nghĩ “Tiểu thư, người thực sự không có chút sức hút nào hết.”

Phố thị đông đúc, nhộn nhịp nhìn không thấy điểm cuối, Nam Cung Cửu chen chúc trong dòng người, nàng thực sự đã tính sai rồi, hôm nay đúng ngày họp chợ. Nàng vốn dĩ muốn đứng chặn ở con đường vào thành, Tây Môn Phun Huyết vốn thường mặc y phục đỏ, rực mắt như vậy, vừa nhìn là có thể thấy ngay. Thế nhưng giữa biển người đông đúc, xe ngựa qua lại thế này, nàng ôm theo tay nải ngồi bên đường trợn to hai mắt tìm kiếm kĩ càng, sau cùng chỉ thấy choáng váng.

Đoàn người Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi xe ngựa lên đường gấp gáp, không ngờ lại phát hiện có họp chợ. Xe ngựa lúc đi lúc dừng, Tiểu Tứ cầm dây cương, than thở không thôi. Tây Môn Phiêu Tuyết dựa vào góc xe còn, Liên Kiều thì vén rèm lên nhìn ra ngoài, nàng biết Nam Cung Cửu đang ở gần đây, thế nhưng bên ngoài thực sự quá đông.

Đột nhiên, Liên Kiều thấy một bóng áo đỏ rực đang ngồi dưới gốc cây bên đường, hô lên đầy kích động “Nhìn kia, nhìn kia!”

Tây Môn Phiêu Tuyết liền sấp lại nhìn ra “Nhìn cái gì?”

Liên Kiều suýt chút nữa là lỡ miệng, chỉ về phía Nam Cung Cửu lấp bắp “Người đó mặc y phục giống hệt cô gia.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn ra, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vọt vĩa bảo Tiểu Tứ dừng xe, nhanh chóng nhảy xuống rồi xông lại.

Nam Cung Cửu vẫn đang tập luyện hai mắt, bỗng dưng bị người khác xách lên, sợ đến độ trắng mặt, đến khi nhìn rõ người tới là Tây Môn Phun Huyết, nàng lại tỏ vẻ tinh thần mệt mỏi, thê thảm lên tiếng “A Tam... Lần này ta không hề đi theo huynh đâu đấy, ta chỉ ngồi đây thôi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhướn cao mày liễu, hung hãn trợn mắt hỏi nàng “Người ngồi đây làm gì?”

“Này...” Nam Cung Cửu càng tỏ ra đáng thương, cúi đầu xuống nói “Người ta thường nói đen tình đỏ bạc, ta liền đi đánh bạc, kết quả thua sạch, giờ chẳng còn gì ăn, cũng chẳng có nơi ở...”

“Đánh bạc? Người thật là!” Tây Môn Phiêu Tuyết tức giận lại hỏi “Yến Nam Phi đang ở đâu?”

“Hả? Ta không biết...” Nam Cung Cửu cực kỳ không vui, tại sao chàng không quan tâm đến nàng, ngược lại còn đi hỏi tung tích Yến Nam Phi?

“Hắn ngang nhiên cướp Bắc Đường Kính đi như vậy sẽ bị cả giang hồ này truy nã, người tốt nhất hãy chuyển lời lại cho hắn.”

“Ta không quen thân với hắn, thật đấy.” Nam Cung Cửu vội vã vạch ranh giới cùng vị đại thần đang bị toàn thiên hạ truy nã. “Ta chỉ nhận tiền của ngài ấy làm người hầu tạm thời thôi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết bán tín bán nghi, có điều nhìn thấy đôi mắt đỏ rực của người ta, bắt đầu mềm lòng, tiện miệng hỏi thêm “Nhà người ở đâu? Ta đưa người về.”

“Ta.. không có nhà, từ nhỏ đã lưu lạc giang hồ.”

“Da thịt nồn nà, thân hình yếu đuối, không phải con nhà giàu có cũng xuất thân từ nhà quan lại.”

Nam Cung Cửu phát hiện Tây Môn Phun Huyết cũng có lúc rất thông minh, liền thay đổi “Ta không muốn quay về, cha mẹ ép ta thành thân, ta đã trốn ra ngoài.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người, lấy một ít tiền từ trong người ra đưa cho Nam Cung Cửu rồi nói “Người cầm đi, ta không quản người nữa.”

Nam Cung Cửu gơ tay nhận túi tiền, lại vứt về cho Tây Môn Phiêu Tuyết, nước mắt lưng tròng “Đây là cái gì chứ? Muốn dùng tiền để xóa đi mọi chuyện sao?”

Hai người đàn ông áo đỏ tuần tú đứng giữa phố chợ náo nhiệt, từ lâu đã thu hút sự chú ý của mọi người. Tây Môn Phiêu Tuyết thấy người đứng vậy quanh càng lúc càng đông, không khỏi lo lắng thấp thỏm “Này, người đang ăn nói linh tinh gì chứ?”

“Nếu như huynh nhất định muốn đưa ta tiền, vậy thì...” Nam Cung Cửu đột nhiên giật túi tiền lại “Ta sẽ bán thân cho huynh.”

Tây Môn Phiêu Tuyết xấu hổ tới mức không còn gì để nói, mặt đỏ tía tai “Ai thèm người chứ?”

“Ta tuy không biết làm gì, có điều ta có thể làm người hầu của huynh.” Nam Cung Cửu lập tức thay sang khuôn mặt hớn hởi, nhảy tới bên cạnh Tây Môn Phiêu Tuyết, nói “Có được không? Ta làm người hầu theo huynh nhé?”

Mọi người đang xem kịch hay đều đồng thanh phụ họa “Được đấy !”

“Nghe chưa, đây chính là tiếng nói của quần chúng.”

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt mày sầm sì, quay đầu xông ra khỏi đám đông, Nam Cung Cửu bám riết không tha. Lúc Tây Môn Phiêu Tuyết nhảy lên xe ngựa, Nam Cung Cửu cũng tiện thể lên luôn, giống như chưa hề bị phản đối. Tây Môn Phiêu Tuyết sầm mặt, dặn dò Tiểu Tứ cho xe ngựa chạy đi. Lúc này Nam Cung Cửu mới phát hiện sắc mặt của Tây Môn Phiêu Tuyết cực kỳ khó coi.

“Người nghe đây, lúc ta không bảo người nói chuyện thì tuyệt đối không được lên tiếng.”

Tây Môn Phiêu Tuyết hình như đang rất tức giận, Nam Cung Cửu thấy vậy đưa tay che miệng, ngồi gọn một góc, ngoan ngoãn, im lặng.

Vạn Hoa Cốc nằm ở Thục Sơn, với tốc độ hiện nay thì hơn nửa tháng nữa cũng chẳng tới nơi được. Tây Môn Phiêu Tuyết quyết định không ngồi xe ngựa, mà mua mấy con ngựa rồi vội vã lên đường. Khi Tây Môn Phiêu Tuyết dắt ngựa bước tới, Nam Cung Cửu vẫn luôn im lặng nhìn thân ngựa cao quá đầu mình, thê lương lên tiếng “Ta không biết cưỡi ngựa...”

“Cái gì?” Tây Môn Phiêu Tuyết nổi giận đùng đùng “Tại sao người không nói từ trước?”

“Là huynh không cho phép ta lên tiếng đấy chứ?” Nam Cung Cửu hùng dũng cãi.

“Thiếu gia, bây giờ làm sao? Vừa bán xe ngựa đi rồi.”

“Ta không biết, các người ai cho hắn ta ngồi cùng ngựa đều được.” Tây Môn Phiêu Tuyết hất cằm một cái rồi nhảy lên mình ngựa.

Tiểu Tứ cũng vội vàng nhảy lên lưng một con ngựa khác, chỉ còn lại mỗi Nam Cung Cửu và Liên Kiều quay sang nhìn nhau. Tây Môn Phiêu Tuyết bật ho vài tiếng, rút chiếc quạt ở thắt lưng ra rồi nói “Tiểu Tứ, Liên Kiều là con gái.”

Tiểu Tứ chẳng hề động lòng, hỏi “Vậy thì sao?”

“Lẽ nào người bắt một cô gái yếu đuối chờ theo một người đàn ông hay sao?”

Tiểu Tứ bĩu môi nói “Thiếu gia không phải nói hấn là tên ái nam ái nữ sao? Từ khi nào lại trở thành một người đàn ông rồi?”

Nam Cung Cửu cúi đầu xuống trong đôi mắt tràn đầy căm hận, vừa ngẩng đầu đã ai oán nhìn về phía Tây Môn Phiêu Tuyết. Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn đi chỗ khác, bình thản như không ngấm trời nói “Thời tiết hôm nay thật tốt...”

Liên Kiều sợ rằng Tiểu Tứ sẽ ăn tươi nuốt sống tiểu thư nhà mình, vội vã giơ tay nói “Cô gia, em đồng ý chờ ngài ấy.”

Nam Cung Cửu quay đầu lại đánh mắt cùng Liên Kiều, tuy rằng nha đầu này thường xuyên khiến nàng mắt mặt, có điều vào lúc quan trọng vẫn khá lạnh lợi. Không chờ hai người lên tiếng, Nam Cung Cửu đã nhanh chóng nhảy lên ngựa của Liên Kiều rồi hớn hờ nói “Đa tạ, đa tạ.”

Cưỡi ngựa cũng là một môn công phu! Nam Cung Cửu bị lắc cho tới độ toàn thể uể oải, vừa tới khách điểm đã nằm bò ra bàn chờ đồ ăn tới. Tây Môn Phiêu Tuyết y phục phiêu bồng, tay cầm quạt ngọc đi tới bên cạnh nàng, liếc mắt nhìn qua, rồi quay đầu lên thẳng trên lầu “Tiểu Tứ, ta ăn trong phòng.”

Tiểu Tứ lặng người, lại dặn dò tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn, sau đó chạy lên phòng tìm Tây Môn Phiêu Tuyết “Thiếu gia, sao người không cùng ăn ở dưới luôn?”

“Mắt không nhìn cho tâm thanh tịnh.” Tây Môn Phiêu Tuyết nhấp một ngụm trà, bờ môi vẫn còn run run vì tức giận. Khi này tên nhóc kia ngồi cùng một ngựa với Liên Kiều thực đúng là vui vẻ, cả đường hớn hờ cười đùa, lại còn ôm eo người ta chặt đến vậy, thực đúng là phũ phàng vô sỉ.

“Hãy, thực đúng là kì lạ...” Tiểu Tứ chống cằm đưa lời cảm thán “Khoảng thời gian trước thì ngán ngợ, thơ thẩn, chỉ muốn gặp được hấn, giờ gặp được rồi thì lại càng thêm lo lắng bất an, cảm thấy hấn chướng mắt. Thiếu gia, người thực sự muốn đưa hấn về Vạn Hoa Cốc? Vậy còn thiếu phu nhân thì sao?”

Vừa nhắc tới Nam Cung Yến, Tây Môn Phiêu Tuyết lại cảm thấy thất bại, trước kia, nàng chưa từng gặp chàng, đào hôn đã đành, sau khi gặp rồi, không ngờ vẫn không hề bị chàng thu hút, tiếp tục đào hôn. Điều vô lý nhất chính là nàng vốn là một cô gái xấu xí. Một cô gái xấu xí lại không chút động lòng với chàng, việc này bảo một Tây Môn Tam thiếu gia ngọc thụ lâm phong, tài sắc vẹn toàn như chàng phải làm sao? Tây Môn Phiêu Tuyết đập mạnh bàn nói “Đừng tưởng rằng nhà Tây Môn chúng ta cần nàng ta lắm, mặc kệ nàng ta!”

Tiểu Tứ ra khỏi phòng, vừa đi xuống dưới vừa than dài “Hãy... thiếu gia quả nhiên đã mê mẩn nam sắc, thậm chí chẳng màng tới thế tử.”

Bởi vì phía trước còn cả đoạn đường hoang vắng phải đi, bọn họ liền quyết định nghỉ chân lại thị trấn, chuẩn bị đầy đủ lương thực, hoa quả rồi mới lên đường. Vốn dĩ đã hẹn trước là cùng nhau lên đường, kết quả đợi Tây Môn Phiêu Tuyết mặc y phục xong, soi gương tận hứng, vừa xuống lầu đã chẳng nhìn thấy bóng dáng mọi người đâu hết. Tiểu Tứ nhún vai rồi nói “Yến Tiểu Nam kéo theo Liên Kiều ra ngoài phố chơi rồi.”

“Cái gì?” Đôi mắt đào hoa hàng ngày tình tứ liên miên của Tây Môn Phiêu Tuyết bỗng chốc nổi lửa, thực sự là tức điên người, thật không ngờ Yến Tiểu Nam lại kéo theo Liên Kiều đi chơi? Trọng điểm chính là: Kéo theo, phải chăng là tay nắm tay? Tây Môn Phiêu Tuyết xông ra ngoài, khinh công à khinh công, thì ra tác dụng lớn nhất của mây chính là đi bất gian tình.

Ánh nắng chan hòa, trên phố chợ người xe tấp nập, Nam Cung Cửu mặc bộ y phục màu đỏ của Tây Môn Phiêu Tuyết khiến người đi đường lướt qua hầu như đều quay đầu nhìn lại. Nàng vô cùng đắc ý, bắt đầu phe phẩy chiếc quạt trong tay. Thì ra, cụm từ phong độ ngời ngời chính là như vậy, bởi vì phe phẩy cho nên có gió, giờ chỉ cần quạt cho y phục trên người cứ bay phấp phật là được.

Liên Kiều đi phía sau Nam Cung Cửu, ngó ngó nghiêng nghiêng, nàng vẫn còn nhớ mục đích ra ngoài là vì muốn mua đồ, có điều người đi phía trước hình như đã quên sạch.

Nam Cung Cửu luôn cảm thấy nơi này rất quen thuộc, hình như đã từng tới rồi, có điều các thị trấn thời cổ đại hầu như đều giống nhau. Gần đây có mùi rất thơm, Nam Cung Cửu tuy rằng không đói, thế nhưng chỉ nghĩ thôi cũng là một kiểu hưởng thụ, trong những mùi hương vịt quay, ngỗng nướng, thịt cừu, nàng nghĩ thấy mùi hương hoa quả ngọt ngào, man mát. Vừa ngược mắt lên nhìn, hả, đây chẳng phải lê ướp lạnh hay sao?

Cúi đầu nhìn kĩ, người đang bận rộn bên sạp hàng không phải chính là cậu thanh niên môi đỏ răng trắng trước đây nàng từng gặp?

Nam Cung Cửu bật cười, ngồi xuống đập bàn gọi “Cho ta hai bát lê ướp lạnh.”

Cậu thanh niên quay đầu lại, mỉm cười khê đáp “Công tử xin đợi một chút.”

Liên Kiều ngồi xuống cạnh bên Nam Cung Cửu, khê hỏi “Tiểu thư, giờ còn ăn lê ướp lạnh gì nữa? Chúng ta còn phải đi mua lương thực nữa mà.”

“Hãy, ăn rồi tính tiếp.” Nam Cung Cửu nhìn chăm chú vào cậu thanh niên nọ, đến mức không thèm chớp mắt.

“Tiểu thư, tại sao người cứ mặc y phục màu đỏ mãi thế? Hình như còn chẳng vừa người, trong tay nải chẳng phải vẫn còn những y phục khác hay sao?”

“Em không hiểu đâu, đây gọi là chiến thuật tâm lý.” Nam Cung Cửu nhìn người đi đường rồi chu miệng nói tiếp “Em xem, có mấy người lại mặc y phục giống nhau, chúng ta làm vậy được chính là mặc đôi đôi đấy. Trước tiên phải áp đảo hẳn ta về mặt tâm lý cái đã.” Nói xong, nàng lại tiếp tục nhìn cậu trai trẻ chăm chú, cậu ta đang lau mồ hôi, đưa bàn tay lên vuốt vầng trán, động tác đó thực sự quá đổi thu hút.

Tây Môn Phiêu Tuyết đứng giữa con đường, từ xa đã thấy Nam Cung Cửu. Tuy rằng bọn họ cùng ngồi ăn đồ, thế nhưng giống như chẳng có gì cả. Tây Môn Phiêu Tuyết thở phào nhẹ nhõm, từ từ bước lại. Càng bước tới gần, chàng càng cảm thấy có điều bất ổn, tên gốc đỏ đang chảy nước dãi sao? Chảy nước dãi nhiều lắm chỉ bị coi là tâm trí không bình thường, thế nhưng nhìn một thanh niên đẹp trai đến mức chảy nước dãi thì thực đúng là xấu xa. Tên gốc đỏ thực sự là nam nữ đều ăn, già trẻ không tha? Nghĩ vậy Tây Môn Phiêu Tuyết tức giận xông tới, đứng trước mặt Nam Cung Cửu dường như không hề nhận ra, ngó trái, ngó phải, vượt qua chướng ngại, tiếp tục ngắm cậu trai trẻ kia. Vật chướng ngại kia cũng dịch trái dịch phải, Nam Cung Cửu hồi lâu mới nhận ra vật chướng ngại này trông đỏ quá...

“Yến Tiểu Nam!” Tây Môn Phiêu Tuyết đập mạnh chiếc quạt lên mặt bàn.

“Hả...” Nam Cung Cửu từ từ ngược mắt, cong miệng mỉm cười “A Tam, ngồi xuống đi, cùng ăn lê ướp lạnh nào.”

Tây Môn Phiêu Tuyết khê xách cánh tay nàng kéo đi, miệng không ngừng lẩm bẩm “Vừa ăn xong cơm, người còn định ăn tiếp? Bảo các người đi mua đồ, các người đã mua gì chưa? Người ở lại để làm người hầu hay là làm thiếu gia?”

Nam Cung Cửu bị Tây Môn Phiêu Tuyết kéo xềnh xệch, vẫn quay đầu lại vẫy tay cùng cậu trai trẻ “Ngân lượng để trên bàn, lần sau ta lại tới ăn nữa.”

Liên Kiều nhăn nhó mặt mày, thầm nghĩ, tuy rằng Cửu tiểu thư mất trí nhớ, có điều bản tính háo sắc chẳng hề thay đổi...

Hoàng hôn, mặt trời dần ngã về phía tây, đoàn người Nam Cung Cửu đã mua đủ các vật phẩm cần thiết, sau đó tìm một nơi ngồi xuống gọi tiểu nhị bê đồ ăn lên.

Trong khách điểm vô cùng tạp nham, đều là những người trời nam đất bắc tụ tập lại. Mấy người ngồi trên bàn bên lúc này đang tán gẫu, vừa hay hợp với sở thích của Nam Cung Cửu, nàng lập tức đồng tai nghe.

“Lê nào đôi uyên ương xứng đôi nhất võ lâm cứ như vậy mà chia tay sao?”

“Chẳng phải đã bỏ cáo thiên hạ rồi sao, còn gì níu kéo được nữa?”

“Hả? Thực là tiếc quá đi mất.”

“Vô hậu tội lớn, nhà Đông Phương vốn dĩ đã hiếm người, lão phu nhân vốn coi trọng việc này nhất.”

Nam Cung Cửu buồn bã, lặng người nhìn mấy người nọ đang bàn tán xôn xao. Tây Môn Phiêu Tuyết nghe vậy quay đầu lại hỏi “Nhà Đông Phương sao chứ?”

Người bên đó liền đáp “Các vị không biết sao Đông phương trang chủ đã thôi thì rồi, hơn nữa còn bỏ cáo với toàn thiên hạ.”

Tây Môn Phiêu Tuyết cau mày, đột nhiên chẳng còn tâm trạng uống trà dùng bữa.

Nam Cung Cửu tuy rằng trong lòng rất buồn, thế nhưng Bắc Đường Kính tiếp tục ở lại sơn trang Phù Vân chẳng phải việc hay ho, kết thúc như vậy lại càng hay, có thể tìm được mối lương duyên mới. Ít nhất kẻ nghịch đồ si tình Yến Nam Phi sẽ không xử tệ với Bắc Đường Kính.

“Giờ không biết chị dâu đang ở chỗ nào...” Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ lẩm bẩm.

Nam Cung Cửu ngửa miệng, rất muốn nói chen vài câu, có điều lại sợ lộ tẩy thân phận, chỉ đành nhẫn nhịn. Liên Kiều rất hiểu tâm trạng Nam Cung Cửu, mồm miệng lập tức nhanh nhẹn lên tiếng “Cô gia, người nói xem Đông Phương trang chủ với phu nhân phải chăng không có tình cảm với nha?”

“Chuyện này...” Tây Môn Phiêu Tuyết thoáng trầm tư, khéo léo đáp “Không phải là hoàn toàn không có cảm tình, chỉ là không đủ sâu sắc thôi.” Với những gì chàng chứng kiến, hai người họ đích thực chẳng mấy khi nói chuyện, cực kỳ lạnh nhạt. Có điều, kể từ khi Bắc Đường Kính bị Yến Nam Phi cướp đi, Đông Phương Huyền Dạ cả ngày bồn chồn lo lắng. Chuyện tình cảm giữa nam và nữ, rất khó làm rõ, huống hồ chàng cũng chẳng có chút kinh nghiệm.

Nam Cung Cửu nhẹ chớp mắt, Liên Kiều hiểu ý, tiếp tục hỏi “Nếu Đông Phương trang chủ đã thôi phu nhân, vậy không biết phu nhân có theo Yến đại hiệp không?”

Tây Môn Phiêu Tuyết ho vài tiếng đáp “Liên Kiều, em lo những chuyện này làm gì?”

Nam Cung Cửu ra hiệu Liên Kiều rút lui, bản thân cười tí mắt sắp lại gần “A Tam, huynh xem hai người họ môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, rơi vào cảnh ngộ như vậy, đúng thực là sắp xếp của phụ mẫu đôi khi cũng là sai lầm? May mà ta đã đào hôn...”

Tây Môn Phiêu Tuyết sầm giọng “Ai cho phép ngươi gọi ta như vậy?”

Nam Cung Cửu chớp mắt “Lần trước ở Mộng Liễu Uyển, huynh nói...”

“Được rồi.” Tây Môn Phiêu Tuyết dùng quạt gõ lên đầu nàng “Đừng nhắc tới Mộng Liễu Uyển nữa.”

“Vậy ta có thể gọi huynh là A Tam không?”

“Tùy ngươi.” Tây Môn Phiêu Tuyết quay mặt nhìn sang chỗ khác. Nếu quan sát kỹ, có thể thấy hai vành tay chàng hơi ửng đỏ, vầng trán đã lấm tấm mồ hôi.

Nam Cung Cửu thừa thắng xông lên “A Tam, huynh đừng coi ta là người ngoài.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhắm nghiền hai mắt, thực sự muốn ngộp thở với những lời nói diên rồ của Yến Tiểu Nam, chàng kêu lên “Lẽ nào ngươi còn định làm người trong nhà sao?”

“Hi hi...thật là mất hết phong độ!” Có điều Nam Cung Cửu không khỏi mừng thầm trong lòng, giả bộ bê chiếc ly lên uống trà, khẽ nói “Ta làm gì có ý đó, ta chỉ hy vọng Tam thiếu gia đừng khách khí, cứ mặc sức sai khiến ta là được, còn nữa, có thể gọi ta là Tiểu Nam hoặc Nam Nam...”

Vừa nghĩ tới hai chữ Nam Nam, Tây Môn Phiêu Tuyết lại nhớ tới ngôi biệt viện trong Mộng Liễu Uyển, phía trước cửa treo hai chiếc đèn lồng đề chữ ‘Nam’, ‘Nam’...Những chuyện mà Tây Môn Phiêu Tuyết không muốn nhớ lại bỗng chốc hiện lên trước mắt, chàng nắm chặt tay, bực bội lên tiếng “Vấn quy tắc cũ, người ngậm miệng lại, khi ta chưa cho phép thì không được lên tiếng.”

Bằng không, nghe những lời đó xong chàng sẽ sinh ra các triệu chứng không hay, không chỉ đơn giản là buồn bực, u sầu, mà còn là mất ăn mất ngủ.

Bắc Đường Kính ngồi bên cửa sổ, nhìn mặt trời đang từ từ lặn xuống thảo nguyên xanh mướt, chỉ cảm thấy tâm trạng càng lúc càng thêm rầu rĩ.

Yến Nam Phi bê bát thuốc tới, khẽ cất tiếng gọi. Bắc Đường Kính quay đầu nhẹ nói “Huynh cứ để đó, muội lúc này không uống nổi.”

Yến Nam Phi bước lại gần, vỗ nhẹ vai nàng “A Kính, muội đừng suy nghĩ nhiều nữa. Kẻ vô tình nghĩa đó hoàn toàn không xứng với muội.”

Bắc Đường Kính khẽ dịch người ra một chút, quay sang mỉm cười “Đây không phải điều mà huynh vẫn mong sao? Có phải muội trở thành người bị ruồng bỏ, chẳng còn mặt mũi đối diện với người nhà, thì sau này chỉ có thể theo huynh đi phiêu bạt chân trời góc bể?”

“A Kính...” Yến Nam Phi khẽ lắc đầu, đôi mày nhú chặt “Không phải muội nói đã có người trong lòng rồi sao? Ta đưa muội đi tìm người đó.”

“Trước khi xuất giá, đích thực trong lòng muội đã có người.” Bắc Đường Kính nheo mắt lại nhìn mặt trời đang hắt lên những tia sáng cuối cùng trong ngày, thần thái tĩnh tại “Tám năm trước, muội phụng mệnh phụ thân nhờ tiêu cục hộ tống thần khí lên Thiên Sơn. Trên đường quay về, muội tình cờ bắt gặp một thiếu niên bị trọng thương. Huynh ấy vì quyết đấu cùng người ta, tuy rằng đã thắng, thế nhưng hơi sức yếu tàn, hôn mê bất tỉnh. Muội đã mời rất nhiều đại phu khám bệnh, thế nhưng đều vô ích. Cuối cùng muội đành thuê một cỗ xe ngựa, cùng chàng tới Vạn Hoa Cốc. Lúc đó, Tây Môn cốc chủ đang bế quan, muội lại có việc quan trọng phải làm, liền gửi huynh ấy lại cho một vị danh y ở Vạn Hoa Cốc, rồi quay về sơn trang Thanh Loan phụng mệnh phụ thân.”

“Cho nên khi đó muội quay về chậm hơn nửa tháng, bị sư phụ trách phạt, tại sao muội không giải thích?”

“Vị thiếu niên đó bị thương mê man bất tỉnh, những việc đắp thuốc thay đồ đều do muội một tay đảm nhiệm, sáng chiều ở bên nhau như vậy, nếu để người ngoài biết được, chẳng phải tự hủy danh tiết của bản thân sao?”

“Sau đó thì sao? Muội có biết người đó là ai không?”

“Muội không dám đi hỏi, Tây Môn cốc chủ cũng không biết muội là người đã đưa huynh ấy tới. Vừa hay khi đó, mối hôn sự với Đông Phương thiếu trang chủ cũng đã được định đoạt. Muội nghĩ, thôi cũng đành tuân theo ý trời.” Bắc Đường Kính mím môi mỉm cười, sắc mặt phẳng phất nét tuyệt vọng “Mãi cho tới ngày xuất giá, xảy ra chuyện ngoài ý muốn... sau chuyện đó, muội mới nhận ra người mà muội nhớ thương hai năm nay không ai khác lại chính là người đứng ngay trước mặt, mặc trên mình bộ y phục tân lang. Chàng cũng đã nhận ra muội, thế nhưng, ông trời thực trêu người, muội bước vào cửa, nhưng lại chưa được báai đường thành thân cùng chàng, ngược lại đã phải khoác lên mình bộ áo gai chịu tang. Chàng cũng chẳng còn cách nào, chủ nhân một trang có quá nhiều điều thân bất do kỷ.”

Bắc Đường Kính từ từ cúi đầu, hai hàng lệ lăn dài trên khuôn mặt được nhuộm vàng bởi ánh hoàng hôn.

Yến Nam Phi ngây người, khẽ máy máy đôi môi đỏ hồng “A Kính, không...không ngờ muội với hấn lại thực lòng yêu nhau?”

“Yêu nhau? Chẳng phải cuối cùng vẫn cứ chia xa đấy sao? Chàng chưa thể gỡ nút thắt trong lòng, làm sao chờ được muội thành thật bày tỏ? Thôi cũng đành, từ nay, mỗi người một nơi.” Bắc Đường Kính khẽ nấc nghẹn, ngược mắt nhìn ánh chiều tà, thứ ánh sáng chói lọi nhất trong ngày đang từ từ vụt tắt, giống như tình yêu của nàng vậy.

Yến Nam Phi quỳ xuống trước mặt Bắc Đường Kính nói “Muội hãy cảm hận ta đi, là ta tự cho mình đúng, đã hại hai người rồi. Nếu không, ta có thể quay về cầu xin hấn thu hồi lại giấy thôi thê?”

“Không, mọi thứ đã kết thúc rồi.” Bắc Đường Kính đưa tay nhẹ lau nước mắt “Chúng ta ra ngoài biên ngoại, không hỏi đến chuyện giang hồ nữa được không?”

“Được! Muội nói gì ta cũng nghe hết.”

“Chúng ta hãy tìm một nơi hoang vắng, nơi không ai có thể tìm thấy.”

“Muội lo lắng sự phụ sẽ tìm thấy sao?”

“Sớm muộn gì cũng sẽ có người tới tìm muối.” Bắc Đường Kính ngẩng cao đầu, mở to đôi mắt dầm lệ “Tắm bồn đồ kho báu bị cướp sáu năm trước là giả, trước khi xuất giá muối đã trao đổi, miếng thật giờ đang nằm trong tay muội, ngay đến phụ thân cũng không biết chuyện này. Đợi đến khi ghép bốn mảnh lại với nhau, bọn chúng sẽ phát hiện tấm trong đó là giả.”

Yến Nam Phi khẽ nheo đôi mắt phụng, nhìn Bắc Đường Kính thần thái tĩnh lặng, trong chốc lát mới rồi nàng chỉ thoáng thể hiện vẻ mặt yếu đuối, nhưng giờ khuôn mặt nàng như thể đeo lên một chiếc mặt nạ, không lộ chút hỷ nộ ái ố.

Trong thạch thất, ánh đèn le lói hắt lên tấm rèm buông rủ. Trên mặt bàn, một đôi tay trắng đến độ không còn sắc máu đang không ngừng ghép mấy mảnh da dê lại với nhau. Thế nhưng hoán đổi vị trí, sắp xếp mấy lần, người đó nghiêng răng nói, thanh âm cực tà “Không đúng, tại sao không ghép được, trong số này nhất định có một miếng là giả.”

Đứng bên ngoài tấm rèm, Băng Tà và Hỏa Tà quay sang nhìn nhau, đồng thanh lên tiếng “Thuộc hạ làm việc chưa tốt, mong chủ nhân trách phạt.”

“Hừm... khi nào lấy được nốt mảnh da dê nằm trong tay nhà Tây Môn mới có thể nhìn ra mảnh nào là giả.” Đập mạnh tay xuống bàn, tiếng gỗ nứt vang lên, sau cùng ầm một cái, cả chiếc bàn sập xuống, nát vụn.

Băng Tà nói “Chủ nhân, Vạn Hoa Cốc toàn cây cỏ có độc, tràn đầy chướng khí, mạo hiểm xông vào, chắc chắn phải chết. Hiện nay bọn chúng đang tăng cường phòng bị, e rằng sẽ phải hi sinh rất nhiều giáo chúng.”

“Mạo hiểm xông vào đương nhiên là không được...Có điều, A Cửu không phải đang ở bên cạnh Tây Môn Phiêu Tuyết sao, bảo A Cửu đi đi.”

Băng Tà căng thẳng nói “A Cửu giờ đã mất hết võ công, đầu óc mơ hồ, e rằng không đáng tin cậy.”

“Kim Tà đang lung tung tích Bắc Đường Kính, Mộc Tà ở bên cạnh Đông Phương Huyền Dạ, tất cả đều không thể dứt ra được. Tây Môn Phiêu Tuyết khinh công cực cao, e rằng các người theo dõi sẽ bị hấn phát hiện, hay bảo Thổ Tà đi đi. Băng Tà, người hãy đi một chuyến đến gặp A Cửu cảnh cáo với nàng ta rằng, nếu chuyện này làm không xong, khi độc phát sẽ không may mắn như lần trước đâu.”

“Dạ” Băng Tà cúi đầu nhận lệnh.

Hỏa Tà lập tức quỳ xuống, đưa lời thỉnh cầu “Chủ nhân, Mộc Tà lần này lập được đại công, phải chăng thuốc giải của nàng...” Lời còn chưa nói hết, một viên thuốc đã bay từ bên trong ra, Hỏa Tà đưa tay đó lấy, bàn tay bắt giắc bủn rủn.

“Bảo Mộc Tà tiếp tục nghe ngóng xem có phải miếng da dê của nhà Đông Phương kia có vấn đề? Đông Phương Huyền Dạ là người cần trọng, nói không chừng lại đang âm mưu điều gì.

“Dạ.” Hỏa Tà vội vã lui xuống, vừa ra khỏi thạch thất liền xò bàn tay ra, trên viên đan dược lúc này có dính máu.

Trời đã bắt đầu hừng sáng, bên ngoài khách điểm, ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, không ngừng gõ vó. Tiểu Tứ đeo theo thùng thuốc treo lên mình ngựa. Tây Môn Phiêu Tuyết phe phẩy quạt đứng chờ một bên. Mãi cho tới khi Liên Kiều kéo Nam Cung Cửu đang ngáp ngủ liên hồi ra ngoài, Tây Môn Phiêu Tuyết mới liếc sang, bình thần nói “Hành động của các người cũng thống nhất quá nhỉ? Liên Kiều, em là nha hoàn của phụ nhân ta, cũng chính là nha hoàn nhà ta, tại sao trong mắt em, người hầu của cô gia lại quang trọng hơn thế?”

Liên Kiều đảo loạn con người, đưa lời giải thích “Không phải đâu, em thấy cổ gia cũng rất thích ngài ấy, cho nên mới đối với ngài ấy tốt một chút.”

“Quý mới thích hần!” Tây Môn Phiêu Tuyết thu quạt, nhảy lên mình ngựa, sau đó đưa tay về phía Nam Cung Cửu vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Khoảnh khắc nàng đưa tay ra, bỗng nghe thấy Tây Môn Phiêu Tuyết quát lớn “Dừng tay!” Nam Cung Cửu sợ hãi rút tay lại, tỉnh táo vài phần, mở to đôi mắt nhìn về phía Tây Môn Phiêu Tuyết.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, hai người không thể cùng cưỡi một ngựa.” Tây Môn Phiêu Tuyết kiên định đưa lời tuyên bố.

Nam Cung Cửu lập tức chuyển hướng bàn tay giữa không trung về phía Tây Môn Phiêu Tuyết, ôm chặt lấy chân chàng bật cười ngô nghê “Vậy nam nam thụ thụ thân thân chắc không sao đâu nhỉ? A Tam, ta biết là huynh muốn ta ngồi cùng mà.”

Tây Môn Phiêu Tuyết kinh hãi, hất chân mấy lần mà chẳng thoát nổi. Liên Kiều hiểu thấu tâm ý của Nam Cung Cửu, liền đứng một bên thêm dầu vào lửa “Cô gia, thì ra người có ý này, chẳng trách tiểu thư nhà em lại muốn đào hôn.”

“Ăn nói linh tinh gì thế?” Tây Môn Phiêu Tuyết bực bội đáp, thế nhưng chân bị ôm chặt tới độ xấu hổ đỏ ửng cả mặt.

Nam Cung Cửu mượn lực trèo lên lưng ngựa, giang tay ôm chặt lấy thắt lưng Tây Môn Phiêu Tuyết, mặt dày mày dạn nói “A Tam, ta ngồi chắc rồi, mau đi thôi! Oa, ôm eo huynh thật thoải mái...”

Tây Môn Phiêu Tuyết trợn đôi mắt đào hoa quay đầu nhìn Nam Cung Cửu mặt mày đắm say mà khóc không thành tiếng. Kiếp này tuy chàng rất đẹp trai phong độ, cũng vướng phải không ít món nợ đào hoa, thế nhưng lần đầu tiên gặp phải người theo đuổi chàng cách này. Nhìn xem, người trước mặt này không ngừng to gan lớn mật, mà còn mặt dày mày dạn hơn cả các thiếu nữ điên cuồng tấn công chàng trước kia. Thế nhưng vấn đề chính yếu là, chàng bỗng phát hiện bản thân rất thích thứ cảm giác này. Tây Môn Phiêu Tuyết tốt cùng bị ai, bỗng thấy đời này chẳng còn gì đáng lưu luyến, chỉ muốn phi ngựa xuống vách núi, chết quách cho xong.

“A Tam, mau cho ngựa đi đi, ta chuẩn bị xong rồi.” Nam Cung Cửu ngồi sau lưng Tây Môn Phiêu Tuyết lăm lăm mãi không thôi.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Tây Môn Phiêu Tuyết thở dài thườn thượt, kéo căng dây cương, trong lòng bắt đầu có một nguyện vọng lớn, phải dạy cho tên khốn đáng ghét phía sau biết cưỡi ngựa mới được.

Tiểu Tứ cho ngựa đi phía trước dẫn đường, Liên Kiều vội vã bám theo, Tây Môn Phiêu Tuyết đi sau cùng. Nam Cung Cửu ngồi lâu trên lưng ngựa toàn thân tê dại, mông đặc biệt đau đớn. Nam Cung Cửu liên tục thay đổi tư thế, hồng tìm vị trí thoải mái hơn. Có điều, nằng cừ động phần mông phải cử động toàn thân, thế là trong vô thức nằng cừ động tay trên phần bụng chắc nịch của Tây Môn Phiêu Tuyết. Có điều đối với Tây Môn Phiêu Tuyết mà nói, điều này thực sự khiến chàng không thể chịu đựng được nữa. Chàng đột ngột dừng lại, ngựa hí vang một tiếng, bật vó trước lên, Nam Cung Cửu không chút phòng bị, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, cả người càng dính sát vào sau lưng Tây Môn Phiêu Tuyết.

“Người còn không ngồi tử tế, ta sẽ hất người xuống khỏi ngựa.”

Nghe Tây Môn Phiêu Tuyết nói vậy, Nam Cung Cửu mới chợt nhận ra bản thân đã là chuyện thất lễ, có điều nằng thực sự không cố ý... Hơn nữa dùng cơ thể chọc ghẹo đàn ông vốn là chuyện rất nguy hiểm, làm không cẩn thận, thành ra tự thiêu, thế nên nằng quyết không mạo hiểm. Nghĩ vậy Nam Cung Cửu đưa lời giả thích “Thân ngựa lắc mạnh như vậy, ta ngồi thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Hơn nữa...” Nằng vốn dĩ muốn nói hai mông ta rất đau đớn, thế nhưng lại đổi sang cách nói thanh nhã hơn “Hơn nữa phần dưới lưng rất đau.” Khoảnh khắc nhắc đến cụm từ ‘phần dưới lưng’ nằng cũng cảm thấy rợn người.

Tây Môn Phiêu Tuyết, tức khí đầy bụng, bình thản nói “Vậy người nên tự cưỡi thử xem?”

“Hung dữ gì chứ, cùng lắm ta không động đây nữa.” Nam Cung Cửu bĩu môi, nhìn chằm chằm vào phần gáy của Tây Môn Phiêu Tuyết.

Tây Môn Phiêu Tuyết ‘hưm’ một tiếng, gõ chân vào bụng ngựa để nó lại tiếp tục lên đường. Nam Cung Cửu thấy vậy lại nói “Đi chậm như vậy, Liên Kiều đã bỏ xa huynh cả đoạn đường rồi đó...” Lời vừa dứt, ‘vút’ một tiếng, con ngựa lao đi như tên bắn, Nam Cung Cửu ôm chặt lấy eo Tây Môn Phiêu Tuyết, phần yên lắc mạnh, mông càng đau hơn.

Đúng trưa, cả người ngựa đều không khỏi mệt mỏi, bọn họ quyết định dừng chân tại một cánh rừng nhỏ gần sông. Cả người Nam Cung Cửu ê ẩm, vừa xuống ngựa đã tập tễnh đi đến bên bờ sông uống nước. Nhìn dáng vẻ thê thảm của mình trên mặt nước, nằng thầm than đích thực xông pha giang hồ không dễ chút

nào. Trên mặt nước lại hiện lên một bóng hình, thế nhưng nhìn xem sao người ta trông chẳng thê thảm chút nào? Nam Cung Cửu nghi hoặc quay đầu nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết đang khom người uống nước, lẽ nào mái tóc kia của chàng đã dùng thứ gì đó để giữ chặt định hình?

Tây Môn Phiêu Tuyết dùng tay áo lau đi vết nước trên môi, vô tình liếc sang liền bắt gặp ánh mắt chăm chú nhìn mình, lạnh mặt “Mau đi ăn chút gì đi, nghỉ ngơi nửa canh giờ rồi lên đường tiếp.”

Nam Cung Cửu vừa nghĩ tới việc lại sắp phải chịu đựng sự rung lắc trên lưng ngựa, trong lòng không khỏi bi ai. Nàng bò tới bên gốc cây, mở một tay nải ra, bên trong toàn là cà rốt. Trong lòng thầm nghĩ chẳng trách đám đại hiệp, đại thần trông ai nấy đều tuấn tú như vậy. Thì ra người cổ đại thích ăn cà rốt. Nam Cung Cửu chọn một củ cà rốt, mang tới bên sông rửa sạch, sau đó vui vẻ gặm một miếng. Thực ra nàng không thích ăn cà rốt lắm, có điều vì sắc đẹp, nàng đành phải dùng tạm.

Tây Môn Phiêu Tuyết cầm hai quả lê bước lại, đang định vứt cho Nam Cung Cửu một quả, bỗng trợn to hai mắt “Người đang làm gì thế?”

Nam Cung Cửu vẫn cầm trong tay nửa củ cà rốt đang ăn dở, mỉm cười đáp “Làm đẹp chứ sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết không nói một lời, tiến lại đoạt lấy nửa củ cà rốt Nam Cung Cửu đang cầm trên tay, bực bội vứt cho nàng một quả lê rồi nói “Sao không nói sớm, nếu nói sớm ta sẽ mua nhiều cà rốt hơn.”

Nam Cung Cửu chỉ vào tay nải bên cạnh nói “Vẫn còn nhiều như vậy, đủ ăn mà.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng thoả mái chút nào, sau đó cố gắng kiềm chế cơn giận, khê khàng buông tiếng “Thứ đó là để cho ngựa ăn, người ăn thực phẩm dành cho người thì tốt hơn.”

Nam Cung Cửu cầm quả lê, uất ức gõ nhẹ đầu vào gốc cây, sao ông trời lại có thể trêu đùa nàng như vậy? Thứ để cho ngựa ăn sao lại đựng trong tay nải đẹp để thế chứ? Có điều, nàng lập tức nhận ra, cho dù thế nào đi nữa, cà rốt cũng là thứ chứa nhiều dinh dưỡng, không dùng thật phí.

Lại tiếp tục đi suốt mấy canh giờ, khi màn đêm từ từ buông xuống, mấy người họ liền quyết định cắm trại ngoài trời, đốt một đống lửa lớn vừa sưởi ấm vừa xua đuổi thú dữ.

Mông Nam Cung Cửu đã rất tê dại, Tây Môn Phiêu Tuyết thấy thế liền đề nghị để nàng ngồi phía trước. Nam Cung Cửu vỗ tay vui mừng, có điều Tây Môn Phiêu Tuyết liền đặt ra một điều kiện. Đó là bắt nàng phải thay bộ y phục đồ rực trên người xuống.

Nam Cung Cửu lẳng nhăng một lúc, sau cùng vẫn phải thay ra. Trong lòng nghĩ tuy không được mặt đồ đôi, nhưng lại có thể ngồi thoải mái hơn trước. Thế là Nam Cung Cửu ôm tay nải cười hi hi, chạy vào trong bụi rậm thay y phục.

Giữa đêm đen mịt mùng, vài con đom đóm bay lượn giữa không trung, từ chỗ Nam Cung Cửu đứng, đống lửa phía xa đã trở nên nhỏ đi rất nhiều. Lúc này nàng mới cởi bỏ phần áo ngoài, đang chuẩn bị kéo phần vải cuốn ngược chặt hơn một chút, một bàn tay lớn đột nhiên bịt chặt miệng nàng, một cánh tay khác ôm ghì lấy phần eo nàng. Nam Cung Cửu giơ tay lên huých mạnh theo phản xạ tự nhiên, có điều, đã bị đối phương ôm chặt lấy cánh tay, bên tai truyền tới giọng nói rất khê “A Cửu, là ta đây.”

Giọng nói trầm ồm khiến Nam Cung Cửu giật thót mình, nhưng hoàn toàn không nhận ra đối phương là ai. Nam Cung Cửu từ từ quay người, hai mắt càng lúc càng mở lớn, người đàn ông trước mặt đeo một chiếc mặt nạ quái dị, màu nâu đậm, khắc đồ dạng, không giống với hai người đàn ông đeo mặt nạ trước đó.

Nam Cung Cửu quay đầu nhìn hắt, hạ thấp giọng hỏi “Người là ai?”

Người đàn ông đeo mặt nạ quái dị đưa lời than thở “Lần trước muội phát độc nghiêm trọng, không ngờ quên luôn cả ta.”

“Hả...Nếu là chuyện quan trọng, ta sẽ không quên đâu.”

“Ta là Thổ Tà, chủ nhân sai ta tới đây giao nhiệm vụ cho muội.”

“Thổ Huyết8 ...” Nam Cung Cửu tỏ ra vô cùng lúng túng, một tên Phun Huyết còn chưa đủ, giờ thêm một tên Thổ Huyết lại tới... Oh my god, xem ra giang hồ đích thực là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

“Đi thêm một ngày đường nữa là tiến vào địa giới Thục Sơn, đất Thục khó di chuyển, lại cộng thêm đường vào Vạn Hoa Cốc cực kì nguy hiểm, muội hãy để lại kí hiệu ven đường để chúng ta có thể thuận tiện đi theo.

8. Hai từ “Thổ huyết” và “Thổ Tà” đồng âm khác nghĩa.

“Làm sao mới để lại dấu hiệu được?” Nam Cung Cửu đột nhiên nhớ ra đối phương là đàn ông, liền hất cánh tay đang ôm eo mình ra.

Thổ Tà bĩu môi, không mấy vui vẻ, đưa lời ai oán “Đại sư huynh làm gì có ở đây, để người ta ôm một chút không được sao?”

Nam Cung Cửu hoàn toàn sốc nặng trước cảnh hấn chu miệng eo ọt lên tiếng hờn trách, tên khốn khiến người ta thổ huyết này không ngờ lại như vậy. Nàng thực sự không tìm được từ để hình dung, chỉ có thể nhặt y phục dưới đất lên cuốn chặt vào người, vừa run rẩy vừa gặng hỏi “Để lại dấu vết kiểu gì?”

Thổ tà lập tức nhét vào tay nàng một túi đồ “Đây là bột phát quang, muội cứ rắc ven đường, trong đêm chúng ta sẽ dễ dàng nhìn thấy.”

Nam Cung Cửu nhận lấy, lắc vài cái, lại lễ độ hỏi “Vậy đại sư huynh đâu?” Nàng đoán đại sư huynh hẳn vừa nhắc đến chính là kẻ đeo mặt nạ bạc.

“Băng Tà và Hỏa Tà đều đang ở cách đây mười dặm. Bọn họ không dám theo quá sát, chỉ sợ bị Tây Môn Phiêu Tuyết phát giác. Còn ta dùng thuật ẩn thân để theo muội, bảo vệ muội.”

Nam Cung Cửu nhẹ gật đầu, thì ra là vậy, bọn họ mang những mặt nạ khác nhau, thể hiện thuộc tính khác nhau của kim mộc thủy hỏa thổ. Hơn nữa tên Thổ Huyết này còn biết thuật ẩn thân dưới đất.

“Nhất định phải nhanh chóng lấy cho được bản đồ kho báu, cũng sắp đến kỳ muội phát độc rồi.”

“Hả?” Nam Cung Cửu kinh hãi, bất giác hô lên một tiếng, Thổ Tà thấy động nhanh chóng lặn đi.

Tây Môn Phiêu Tuyết nghe động phi từ đồng lửa tới, vén bụi cây ra quan tâm hỏi “Người làm sao thế?”

Nam Cung Cửu còn chưa thay xong y phục, trong lòng đang suy ngẫm về hai chữ ‘phát độc’, bất giác toát mồ hôi hột. Thì ra trong người nàng vẫn còn độc tố, hơn nữa còn sắp phát độc, lần này phải làm sao đây?

“Này!” Tây Môn Phiêu Tuyết sinh nghi, liến lên vài bước kéo Nam Cung Cửu tinh thần hoảng hốt lại “Lúc này ngươi thét cái gì thế?”

“Ta..” Nam Cung Cửu nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết mà tâm thần bất định, không kịp suy nghĩ thốt ra một câu “Ta sợ lắm... tối quá.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhướng cao mày liễu, ‘hưm’ một tiếng khinh bỉ, lại nói “Đúng là đồ ái nam ái nữ, đã thế lại còn sợ tối nữa.”

Nam Cung Cửu định thần, trợn mắt lườm Tây Môn Phiêu Tuyết, cố tỏ ra thần bí “Huynh nghe đi, gần đây hình như có tiếng gì đó?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn bộ dạng nghiêm túc, không giống như gây chuyện vô cớ của nàng, tinh tâm lắng nghe, thế nhưng ngoại trừ tiếng chim chóc và ếch nhái, chẳng có gì bất thường. Chàng đang định nói điều gì đó, Nam Cung Cửu bỗng nhảy dựng lên, thét lớn “Ồi ma!”

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt mày biến sắc, quay đầu sang nhìn, tên khốn y phục thiếu chỉnh tề phía sau lưng chàng ôm bụng cười lớn.

“Như vậy mà cũng khiến huynh sợ à, thật vui quá! A Tam, huynh không phải ái nam ái nữ, chẳng hề sợ bóng tối, thế mà lại sợ ma!” Nam Cung Cửu vừa cười vừa nhảy loạn, mái tóc vốn dĩ lòa xòa theo đó tuột hẳn xuống, khiến khuôn mặt đáng yêu tuyệt đẹp càng thêm lộng lẫy.

Tây Môn Phiêu Tuyết bất giác lặng người, là ảo giác? Hay là...Chàng không nói một lời, tiến lại gần, đưa tay đặt lên trước ngực Nam Cung Cửu.

Khoảnh khắc đó, Nam Cung Cửu hãi hùng, bởi vì sự việc rất nghiêm trọng.

Trước tiên, nàng đang bị sàm sỡ.

Thứ hai, người đàn ông này vốn không biết rằng nàng là phụ nữ, phải chăng nàng đã bị phát hiện?

Thứ ba, thế nhưng người đàn ông này vốn là vị hôn phu của nàng, cho dù có động phòng tại chỗ cũng là danh chính ngôn thuận.

Nhưng điều nghiêm trọng hơn cả là lúc này chính là, kế hoạch biến Tây Môn Phiêu Tuyết trở thành đoàn tụ hoàn toàn sụp đổ.

Đúng lúc Nam Cung Cửu ê chề, buồn bã, Tây Môn Phiêu Tuyết đã thu tay lại, lúng túng ho vài tiếng, bình thần lên tiếng “Người luyện cơ ngực được đấy!”

Nhìn phản ứng bình thường mà lại bất thường của Tây Môn Phiêu Tuyết, Nam Cung Cửu đang mừng hóa lo, đang lo hóa ngại, cuối cùng là chẳng hiểu gì cả. Nàng đành bật cười ngô nghê, không biết nên oán chàng ngốc nghếch hay ngực nàng quá phẳng, hoặc giả kĩ thuật bó ngực của nàng quá tuyệt?

Có điều, chuyện nàng bị sàm sỡ rõ như ban ngày, sao có thể chịu thiệt. Nghĩ vậy, Nam Cung Cửu cũng đưa tay sờ lên phần ngực Tây Môn Phiêu Tuyết, hứng thú lên tiếng “Cơ ngực của huynh cũng rất tuyệt...”

Sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết chuyển từ đỏ ửng, sang trắng nhợt rồi sau cùng tím xanh, hất chưởng đẩy Nam Cung Cửu ra, lặng lẽ quay người đi về bên đồng lúa.

Sau khi tiến vào địa giới Thực Sơn, cả đoàn người dừng chân nghỉ tại một khách điểm vắng vẻ. Qua đêm nay, ngày mai họ sẽ tiến vào Vạn Hoa Cốc. Tây Môn Phiêu Tuyết rất cuộc không thể nhẫn nhịn thêm việc ôm một người đàn ông trước ngực trên lưng ngựa thêm nữa, liền tìm thời gian rảnh ép Nam Cung Cửu học cưỡi ngựa.

Nam Cung Cửu mếu máo ngồi trên một phiến đá đưa lời trách móc “Tại sao chứ? Cũng sắp đến nơi rồi còn bắt người ta học cưỡi ngựa làm gì?”

“Người không thấy con ngựa đó đã mệt sao? Tây Môn Phiêu Tuyết phe phẩy chiếc quạt, tiếp tục căn nhắc “Thực sự không biết người ăn gì mà lớn nữa, khiến con ngựa to khỏe là vậy mà thở không ra hơi.”

Nam Cung Cửu nhún vai, liếc sang nhìn chàng, trong lòng thầm nghĩ “Thế này đã là gì chứ?”

“Đừng có nhìn ta như thế, mau lên ngựa.” Tây Môn Phiêu Tuyết liền đặt dây cương vào tay Nam Cung Cửu, khẽ quát.

Nam Cung Cửu từ tốn đứng dậy, xoay một vòng, con người đảo loạn, lập tức đổi sang bộ dạng khẩn cầu “A Tam, ta bằng lòng học cưỡi ngựa, chỉ cần huynh gọi ta một tiếng Tiểu Nam.”

“Khụ khụ...” Tây Môn Phiêu Tuyết không biết tại sao lại bị sặc, bật ho liên tục. Tiểu Tứ thấy vậy vội chạy lại vỗ lưng cho chàng, khẽ cất tiếng hỏi “Thiếu gia, hai người cùng cưỡi một ngựa không phải rất vui vẻ sao?”

“Ăn nói hàm hồ gì chứ?” Tây Môn Phiêu Tuyết trợn mắt, tức khí dùng dùng nói “Là người nào đó vui vẻ, dùng có gộp chung bản thiếu gia với hắn.”

Nam Cung Cửu đứng một bên ra sức chớp mắt, làm vẻ vô tội “Ta nào có vui vẻ gì? Cái mông của ta... à nhầm, phần dưới thắt lưng của ta đã sưng vù lên rồi, giờ ngồi kiễng gò cũng rất đau, rất khó chịu...” Sau vụ bị Tây Môn Phiêu Tuyết sàm sỡ, Nam Cung Cửu lại càng thêm to gan, ngông nga ngông nghênh tựa vào trong lòng Tây Môn Phiêu Tuyết thưởng thức phong cảnh ven đường. Có điều, Tây Môn Phiêu Tuyết chẳng hào hứng chút nào, ra vánh ra vẻ, lại còn rất hay đỏ mặt. Thế nhưng đồng thời cũng khiến Tây Môn Phiêu Tuyết hạ quyết tâm bắt nàng học cưỡi ngựa.

“Hôm nay ngươi không học cũng phải học.” Tây Môn Phiêu Tuyết đành mặt, giọng nói mang theo vài phần uy hiếp.

Nam Cung Cửu than dài một tiếng, đang chuẩn bị leo lên mình ngựa, liền nghe thấy Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ quát “Có động, Tiểu Tứ.”

Nam Cung Cửu ngây ngô đang định hỏi, còn chưa kịp lên tiếng, bỗng bị Tây Môn Phiêu Tuyết ôm lấy, kéo vào đồng rơm gần đó. Còn Tiểu Tứ dẫn theo Liên Kiều trốn vào chỗ cách đó không xa.

Nam Cung Cửu kinh hãi, im lặng quay đầu nhìn sang Tây Môn Phiêu Tuyết.

Không bao lâu sau, một đám người mặc y phục trắng kì quái xuất hiện, Nam Cung Cửu hứng khởi muốn thò đầu ra nhìn cho rõ, hình như đều là các cậu trai trẻ đáng yêu. Có điều, một bàn tay lớn đã ghì chặt lấy nàng.

Đám người áo trắng tiến vào khách điểm từ hậu viện, chẳng bao lâu lại xông ra, tụ vào một chỗ như bàn luận điều gì. Cuối cùng cũng có người lên tiếng “Khó khăn lắm mới theo đuôi được bọn chúng, chẳng có lý gì mà bỗng dưng mất tích, tiếp tục tìm, nhất định chúng đang ở gần đây thôi.”

“Lúc này ta tẩy bọn họ vào trong rồi.”

“Lẽ nào lối vào Vạn Hoa Cốc nằm ở đây, mọi người chia ra đi tìm.”

“Dạ.” Đám người mặc đồ trắng lần lượt tản ra, chẳng bao lâu sau, trong sân chỉ còn lại kẻ cầm đầu.

Nam Cung Cửu ghé sát tai Tây Môn Phiêu Tuyết thì thầm “Bọn chúng là ai thế?”

“Môn phái nhỏ ở Cửu Đỉnh Sơn.” Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên cảm thấy bất ổn, cúi xuống liếc qua, bàn tay mà chàng đang nắm chặt thật trắng trẻo, nõn nà... Chàng vội vã buông tay, trong lòng hoảng hốt, thở hắt ra một hơi. Tên khốn âm hồn bất tán này tính sàm sỡ chàng thêm lần nữa?

Không khí nơi ẩn nấp thật không tốt chút nào, hơn nữa trốn trong đồng rơm chẳng thể động đậy, thực khó chịu vô cùng. Nam Cung Cửu không hiểu tại sao Tây Môn Phiêu Tuyết phải trốn, dựa vào võ công đối phó với những môn phái nhỏ thế này chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Tên áo trắng nhanh chóng ngồi thiền luyện công, hoàn toàn không có ý định rời khỏi. Nam Cung Cửu bắt đầu không thể ngồi im được, không động chân động tay thì lại nhức nhích cổ, lắc lư đầu. Tây Môn Phiêu Tuyết không ngừng trợn mắt cảnh cáo, thế nhưng hiếu động chính là bản tính của Nam Cung Cửu.

Tây Môn Phiêu Tuyết không thể nào chịu đựng được nữa, lặng lẽ vịn hai tay nàng ra sau, hạ thấp giọng nói “Ngồi ngoan chút.”

Nam Cung Cửu cực kỳ không vui, quay sang bĩu môi “Trốn cái gì chứ? Có bản lĩnh thì ra ngoài đánh nhau với hắn đi.”

“Đám người này không đáng để ta phải ra tay.” Tây Môn Phiêu Tuyết ngông cuồng đáp, đột nhiên lại ấn Nam Cung Cửu xuống “Người cứ ngồi đi, đừng động đậy linh tinh là được.”

Nam Cung Cửu nghe lời ngồi xuống, im lặng, ngoan ngoãn.

Nửa canh giờ sau, đám người mặc đồ trắng rút lui.

Tây Môn Phiêu Tuyết lúc này mới hạ thấp cảnh giác, vừa định bước chân ra, lại cảm thấy chân phải mình bị níu lại. Cúi đầu xuống nhìn, liền bắt gặp người nào đó đang ôm chặt lấy đùi chàng ngủ ngon lành. Tây Môn Phiêu Tuyết sầm mặt đưa quạt gõ lên đầu Nam Cung Cửu nói “Này, mau dậy đi.”

Nam Cung Cửu chặc lưỡi vài lần, dùng tay áo lau nước dãi bên miệng hỏi “Đi ăn cơm hả?”

Khi thấy vết tích ướt nhoẹt trên y phục mình, Tây Môn Phiêu Tuyết nổi trận lôi đình, kéo Nam Cung Cửu ra khỏi đồng rơm, cầm quạt chỉ thẳng mặt nàng thét rống “Người! Người! Người...” Chàng lắp bắp mãi một từ mà không nói được từ tiếp theo. Đối với một Tây Môn Phiêu Tuyết có bệnh sợ bẩn, sự việc này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của chàng.

Nam Cung Cửu hai mắt mơ màng, ngơ ngác “Ta làm sao chứ?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiêng răng ken két, thực sự muốn giơ đũa xông tới một quyền đập chết tên khốn đáng ghét này cho xong! Thế nhưng chàng cứ đứng đó nắm chặt hai tay mãi mà chàng thể thốt ra được câu độc địa nào, sau cùng chỉ có thể nói “Chốc nữa người đi giặt sạch bộ y phục này cho ta.”

“Giặt thì giặt, làm gì hung tợn vậy?” Nam Cung Cửu giờ đã tỉnh ngủ hoàn toàn, đưa tay ra tóm lấy bộ y phục của Tây Môn Phiêu Tuyết.

“Người làm cái gì thế?” Tây Môn Phiêu Tuyết lùi lại phía sau đầy cảnh giác.

“Thì giặt y phục chứ sao?” Nam Cung Cửu tràn đầy chính khí, tiếp tục kéo y phục trên người chàng xuống.

“Giữa ban ngày ban mặt, người thực sự đúng là không biết liêm sỉ.” Vừa nói, Tây Môn Phiêu Tuyết vừa chạy vào trong khách điểm.

“Này, huynh chớ chạy, không cởi y phục thì làm sao mà giặt được...” Nam Cung Cửu đuổi theo sát phía sau. Bên ngoài, Liên Kiều và Tiểu Tứ lặng người buông tiếng thở dài đầy bất lực.

Liên Kiều hiểu kỳ hỏi “Huynh than thở gì thế?”

“Tam thiếu gia của chúng ta sắp sửa bị hủy trong tay một người đàn ông rồi!” Tiểu Tứ lắc đầu, lại ngó sang hỏi “Vậy còn cô nương than thở gì?”

“Tiểu thư của chúng ta...” Liên Kiều suýt chút nữa làm lộ chuyện vợ vã ngậm miệng, chuyển chủ đề “Chẳng trách lại phải đào hôn.”

Hôm sau đã phải vào cốc rồi. Tây Môn Phiêu Tuyết có chút do dự. Yển Tiểu Nam chẳng hề biết võ công, lai lịch lại bất minh, dẫn theo một người như vậy vào cốc trong thời điểm nhạy cảm này đúng là có chút không hay. Trong lòng chàng rõ ràng hiểu rõ, nhưng giống như có thứ gì đó đang nhẹ nhàng thu hút chàng từng chút một. Thật là một thứ cảm giác chẳng thể nói rõ. Vừa nghĩ tới chuyện trong Mộng Liễu Uyển, Tây Môn Phiêu Tuyết vô cùng phiền lòng. Ngồi trong phòng không khí cực kỳ ngột ngạt, Tây Môn Phiêu Tuyết nhẹ bước ra ngoài hành lang, hít thở không khí trong lành.

Lúc này, Nam Cung Cửu đang tập yoga hoạt động gân cốt. Nàng hít một hơi thật sâu, hai tay chống xuống, từ từ nâng chân phía sau lên, thân người từ từ hạ xuống, sau đó chấp hai tay lại. Một lúc sau, nàng điều chỉnh hơi thở, đổi sang tư thế khác.

Ngoài cửa, người nào đó đang lén nhìn vào qua khe cửa. Khi thấy tay, chân Nam Cung Cửu nhúng vào một đồng, liền tỏ ra cực kì kinh ngạc. Xem ra đây là một môn võ cao thâm, Yển Tiểu Nam thật biết che giấu, bản thân chàng lại quá đồi khinh địch. Tây Môn Phiêu Tuyết nhận ra bản thân đã bị lừa, quay đầu đi tìm Tiểu Tứ, tức khí dùng dưng “Thu dọn hành lý, đi thôi.”

“Đi đâu chứ?” Tiểu Tứ đang nói chuyện vui vẻ cùng Liên Kiều, bỗng bị làm phiền, có phần không vui.

Tây Môn Phiêu Tuyết bực bội gõ cán quạt lên mặt bàn “Nhập cốc, mau lên.”

“Hả?” Liên Kiều ngạc nhiên “Không phải đã nói trước là ngày mai mới lên đường ă?”

“Đúng thế, thiếu gia! Buổi tối nhập cốc vô cùng nguy hiểm.”

“Hừm, ta không quan tâm, bây giờ lên đường ngay.” Tây Môn Phiêu Tuyết miệng nói tay làm, trực tiếp nhảy qua cửa sổ phi thân ra ngoài, quay đầu thét với Tiểu Tứ “Đừng để tên khốn kia phát hiện, mau đi thôi.”

Tiểu Tứ đã quen với sự bất thường của Tây Môn Tam thiếu gia, ví dụ như có những lúc một người rất coi trọng phong độ ngồi ngồi như thiếu gia lại trở thành mất hết phong độ, cũng giống như lúc này, Tiểu Tứ biết điều vừa thu dọn hành lý, vừa thúc dục Liên Kiều. Liên Kiều còn đang ngỡ ngác, tình hình này phải làm sao đây? Vị cô gia này thực đúng là tâm tình khó đoán, thậm chí còn khó hiểu hơn cả tiểu thư nhà nàng. Chẳng còn cách nào khác, dưới sự thúc dục của Tiểu Tứ, Liên Kiều đành mượn cớ quay về phòng thu dọn hành lý, lặng lẽ chui vào trong phòng của Nam Cung Cửu, giây phút bước vào phòng nàng ta cũng bị dọa chết khiếp trước tạo hình uốn éo, quái dị của Nam Cung Cửu, thét lớn “Tiểu thư, người làm sao thế?”

Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn Liên Kiều đáp “Đừng làm phiền ta, ta đang luyện công.”

“Đừng luyện nữa, cô gia bỏ chạy rồi!”

“Hả?” Nam Cung Cửu bất ngờ buông lỏng gân cốt, suýt chút thì bị chuột rút, vợ vã nhảy xuống giường “Chạy đi đâu chứ?”

“Người nói đêm nay nhập cốc luôn, hơn nữa còn không có ý định dẫn theo tiểu thư.”

“Đáng ghét.” Nam Cung Cửu chống nạnh, nghiêng răng nói “Không ngờ dám giở thủ đoạn này với ta, ngoài mặt thì tỏ ra hợp tác, thực sự từ lâu đã muốn bỏ rơi rồi.” Nam Cung Cửu đi vài vòng quanh phòng, ngẫm nghĩ một hồi lại nói “Em cứ đi theo hấn trước đi, ta sẽ lén theo sát phía sau.”

“Dạ! Tiểu thư phải hết sức thận trọng đây nhé.” Liên Kiều nghe Tiểu Tứ đứng ngoài giục, vội trèo qua cửa sổ đi ra.

Cả giang hồ hiện nay, người dám nhập Vạn Hoa Cốc giữa đêm ngoại trừ Tây Môn Phiêu Tuyết chẳng còn người thứ hai. Bởi vì nơi này cơ quan trùng trùng, hơn nữa còn có chướng khí và dã thú. Ngay đến Tây Môn cốc chủ còn hết sức cảnh giác.

Vậy mà Nam Cung Cửu cứ thế đi theo mà chẳng hề cảnh giác, đồng thời phá vỡ mọi kỉ lục trên giang hồ. Thế nhưng kĩ thuật theo đuôi của nàng quá tệ, rất nhanh để lộ bản thân, suýt chút còn chết dưới chiếc quạt cốt ngọc của Tây Môn Phiêu Tuyết. May mà vào phút cuối, Tây Môn Phiêu Tuyết nhận ra bóng đen xấu xí kia kịp thời thu lực. Chỉ là chiếc quạt vẫn kề trước cổ Nam Cung Cửu, cùng lúc, nhờ ánh trăng sáng, Nam Cung Cửu phát hiện chiếc quạt của Tây Môn Phiêu Tuyết nhá lên thứ ánh sáng sắc lạnh của kim loại.

Trên mặt Tây Môn Phiêu Tuyết đã chẳng còn thái độ ngông cuồng mọi khi, nghiêm túc cất lời “Người rốt cuộc là ai?”

“Ta không phải là ai khác, chính là Yến Tiểu Nam.” Nam Cung Cửu trong lòng phiền muộn, lẽ nào chàng đã phát giác việc nàng rắc bột phát quang suốt dọc đường đi? Thế nhưng bọn họ vốn thường trời sáng lên đường, hoàn toàn không thể nhìn ra bột phát quang. Vì buổi tối hôm nay nhập cốc bất ngờ, nên cả đoạn đường nàng không dám để lại kí hiệu. Tây Môn Phun Huyết không phải thực sự có chút bản lĩnh đấy chứ!

Tây Môn Phiêu Tuyết chẳng để tâm đến bộ mặt đáng thương trước mặt, trong lòng nhận định Yến Tiểu Nam là kẻ xấu, liền tiếp tục truy hỏi dồn dập “Người tiếp cận ta có mục đích gì? Tốt nhất là nói thẳng ra, để tránh phải chịu đau khổ.”

Nam Cung Cửu hoang mang, trong tâm trí không ngừng nghĩ tới mấy từ ‘chịu khổ’ mà Tây Môn Phiêu Tuyết mới nói ra. Chàng muốn dụng hình hay hạ độc? Nàng vốn không thể chịu khổ, lẽ nào nhanh vậy đã phải khai ra mọi chuyện? Nhưng nàng không thể chẳng có chút nghĩa khí. Nghĩ vậy Nam Cung Cửu quyết định chết không nhận tội, mở miệng nói “Ta chẳng hiểu huynh đang nói gì?”

“Người rõ ràng là biết võ công, tại sao lại cố tình che giấu. Có phải vì mục đích xấu xa nào đó không thể cho người khác biết? Ta vốn đối xử với người không tệ, thế nên người nên rút ra ngoài, bằng không ta sẽ bắt người nhốt vào địa lao.”

“Ta biết võ công?” Nam Cung Cửu ngô nghê chỉ về phía mình “Lúc này chẳng phải người suýt chút thì giết chết ta sao? Đường đường Tây Môn Tam thiếu gia lại không nhận ra ta rốt cuộc có võ công hay không à?”

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người, lại sầm mặt nói “Đừng xảo biện, ta đã nhìn thấy người lúc luyện công, hơn nữa còn là tà công.”

“Tà công gì chứ...” Nam Cung Cửu lần này thực sự chìm trong mơ hồ.

Tây Môn Phiêu Tuyết do dự thu chiếc quạt lại, làm động tác mô phỏng vài đường nói “Chính là thế này. Vừa rồi trong phòng, chẳng phải người luyện đó sao?”

Nam Cung Cửu cúi đầu, sầm mặt nói “Đó là yoga công.”

Tây Môn Phiêu Tuyết bực bội ‘hừm’ một tiếng, phe phẩy chiếc quạt nói thêm “Yoga công gì chứ? Ta chưa từng nghe qua.”

Nam Cung Cửu ghét nhất điệu bộ cao cao tại thượng của Tây Môn Phiêu Tuyết, liền cãi “Đó là vì kiến thức của huynh hạn hẹp.”

“Nực cười, bản thiếu gia đã đọc hết tất cả các mật tịch võ học thiên hạ. Làm gì có thứ được gọi là Yoga công. Chắc chắn thứ người luyện là tà công.”

Nam Cung Cửu liền vút tay nài của mình sang cho Liên Kiều, hít một hơi thật sâu vừa thực hiện động tác “Huynh nhìn cho kĩ, đây không phải là võ công gì hết, chỉ là điệu nhảy mà thôi.”

Điệu nhảy? Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người, Liên Kiều và Tiểu Tứ cũng nghiêng đầu nhìn Nam Cung Cửu ưỡn tới ẹo lui làm vài động tác.

Liên Kiều vừa run rẩy vừa hỏi “Có phải ngài ấy bị trúng chướng khí không?”

Tiểu Tứ lắc đầu đáp “Không phát hiện người nào trúng phải chướng khí mà xuất hiện bệnh trạng thể này.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ra sức phẩy quạt, càng lúc càng thấy ớn lạnh, vội vã kêu ngừng, mang theo tâm trạng tức giận nói với Nam Cung Cửu “Ta tin người rồi, đừng nhảy nữa.”

Nam Cung Cửu dừng lại, nhìn sang Tây Môn Phiêu Tuyết bằng ánh mắt chan chứa tình cảm “A Tam, huynh không được nghi ngờ ta. Trải qua bao chuyện, cuối cùng ta đã có thể ở bên cạnh huynh, thế nên chúng ta nhất định phải trân trọng thời khắc này. Ta không có khẩn cầu gì cao xa, chỉ muốn được ở bên huynh mà thôi...”

Liên Kiều phối hợp rất nhịp nhàng, vừa gạt đẩy vừa than thở “Thực đúng là si tình, cô gia, người hãy thu nhận ngài ấy đi...”

Tây Môn Phiêu Tuyết kinh hãi, quay đầu trừng mắt lường Liên Kiều “Ăn nói vớ vẩn.”

Liên Kiều bộ dạng nghiêm nghị đáp “Dù gì tiểu thư nhà em cũng đã đào hôn, giờ không biết tung tích ở đâu. Thế nhưng chẳng thể bỏ lỡ hạnh phúc cả đời của cô gia được, đúng không?”

Tiểu Tứ cũng phụ họa theo nói “Có lý, có lý!”

Tây Môn Phiêu Tuyết vỗ trán, hai gia tộc cùng một tên hầu này thực khiến chàng đau đầu nhức óc.

Ánh hoàng hôn nhạt nhòa, không khí tại thị trấn biên thùi hoang vu vắng lặng đến kì lạ. Dao khách đội mũ che mặt màu đen đứng hiên ngang giữa đường, dường như đang chờ đợi mục tiêu để xuất thủ.

Không biết từ đâu bỗng truyền tới tiếng đàn mang theo từng đợt âm lực, khiêu khích, hung tàn khiến người đi đường hoảng loạn.

Khoảnh khắc tiếng đàn ngưng lại, bốn bề tĩnh lặng như tờ.

Yến Nam Phi nhẹ ngẩng đầu, chỉ thấy trên mái nhà phía trước một cô gái mặc váy dài, ôm theo một cây đàn. Kể từ sáng nay lúc ra ngoài mua thuốc, chàng đã phát hiện có người bám theo, nên đã tìm cách đi đường vòng cắt đuôi. Sau khi đi hết mọi ngõ ngách trong thị trấn nhỏ này, mãi tới lúc mặt trời sắp lặn, chàng cuối cùng cũng ép được đối phương hiện thân.

Cách một tầm lựa đen, Yến Nam Phi nhìn không rõ dáng hình đối phương, chỉ lạnh lùng hỏi “Người đến là ai?”

Một cơn gió mạnh ập tới, cô gái bay từ trên mái nhà xuống, cách chỗ Yến Nam Phi đang đứng ba trượng “Huynh không cần biết ta là ai, ta biết huynh là đủ.” Giọng nàng nghe trong veo, thuần khiết, lại mang theo chút non nớt trẻ thơ. Lời nói vừa dứt, nàng khẽ gảy phím đàn, một âm thanh chói tai vang lên, chiếc mũ đội trên đầu Yến Nam Phi bị hất tung, mái tóc trắng xoá tung bay bay trong gió.

Lúc này chàng mới nhìn rõ người đứng trước mặt là một thiếu nữ, tuổi chừng mười ba, mười bốn, thân hình nhỏ nhắn, chỉ là đầu mày cuối mắt đượm chút tà khí.

“Các người rốt cuộc thuộc môn phái nào?”

Thiếu nữ chưa vội đáp lời, bật cười nói “Huynh nói cho ta nghe tung tích của Bắc Đường Kính trước đã.”

“Đừng nói lời thừa, xuất chiêu đi.” Yến Nam Phi vung đại đao trong tay, một luồng ánh sáng lạnh giá phi thẳng về phía thiếu nữ, đôi mắt phụng dài tỏa ra sát khí đáng sợ.

Thiếu nữ ôm đàn từ tốn bước lại, chu miệng nhõng nhẽo “Đại ca ca, huynh đừng làm khó ta mà! Huynh trông đẹp trai thế này, ta thực sự không nỡ giết huynh...”

Yến Nam Phi lùi chân phải về phía sau một bước, chán ghét cất lời “Dưới gầm trời này chưa từng có ai dám ngông cuồng như vậy trước mặt ta.”

Thiếu nữ đột nhiên ghé sát Yến Nam Phi, đôi mắt tròn xoe mở lớn, đưa lời thần bí “Thực ra ta không phải là người, Kim Tà ta, chính là yêu quái. Huynh có biết không, một yêu quái giống như ta, sau khi chết đi chắc chắn sẽ phải xuống địa ngục A Tỳ. Nếu đã là như vậy, giết thêm một người cũng chẳng có gì khác biệt. Thế nhưng... huynh thực sự quá anh tuấn, thậm chí còn đẹp trai hơn cả đại sư huynh của ta, giết chết

huynh thật là đáng tiếc... Chi bằng huynh dẫn ta tới gặp Bắc Đường Kính, ta hứa sẽ tuyệt đối không tổn hại đến hai người.”

Yến Nam Phi mặt không cải sắc, kiên định nói “Nếu là yêu quái, ta chẳng còn gì để nói với ngươi, xuất chiêu!”

Kim Tà nhẹ chớp mắt, bật cười thành tiếng, nhảy lên mái nhà của một hộ nông dân ven đường ngồi xuống, lẩm bẩm “Đại ca ca, huynh đẹp trai như vậy, ta sẽ không giao đấu với huynh, mà chỉ đi theo huynh, kiểu gì huynh chẳng phải gặp Bắc Đường Kính.”

Yến Nam Phi nghe tiếng liền bay lên, một chân đạp lên mái nhà, mượn lực bay snag một cây lớn rồi vút lại một câu “Để tránh gây tổn thương người vô tội, ta cũng không muốn giao đấu với ngươi ở nơi này.” Dứt lời, chàng thi triển khinh công, bay đi thật xa.

Nụ cười trên khuôn mặt Kim Tà cứng đờ, vội vã bám sát phía sau.

Ra khỏi thị trấn, trước mặt là một khoảng đất hoang vu, thi thoảng lấm mới nhìn thấy vài lùm cây thưa thớt. Yến Nam Phi vác theo địa đao đứng bên con sông đã gần như khô cạn, quay lưng nói với thiếu nữ “Thấy ngươi tuổi trẻ vô tri nên mới gia nhập bàng môn tà đạo, ta khuyên giờ dừng cương trước vực thẳm vẫn còn kịp đây.”

Kim Tà ôm đàn, cau mày nói “Đại ca, huynh không phải cũng là bàng môn tà đạo sao?”

“Ta không phải.”

“Vậy tại sao tóc huynh lại bạc trắng?”

Thấy Yến Nam Phi không đáp, Kim Tà lại đưa lời chọc ghẹo “Ta biết rồi, chắc hẳn là do huynh si tình với Bắc Đường Kính, cho nên mới luyện ma công, hồng cướp lại nàng ta từ tay người khác. Thế nhưng huynh không ngờ rằng, trái tim Bắc Đường Kính vốn dĩ chưa từng có huynh.”

“Ngươi nghe được những điều này từ đâu?”

Kim Tà bật cười vui vẻ “Sư tỷ nói cho ta biết.”

Yến Nam Phi cảm thấy nụ cười của nàng rất tà ác, liền quay đầu không nhìn thêm nữa “Sư tỷ của ngươi là ai?”

“Sư tỷ Mộc Tà của ta rất giỏi thuật mê hoặc, nhiều năm nay vẫn luôn ở trong sơn trang Phù Vân. Giờ bản đồ kho báu đã đoạt được, tỷ ấy có lẽ sắp quay về rồi.” Kim Tà thao thao bất tuyệt kể ra một loạt những chuyện không hề liên quan, “Thực ra sư tỷ ta chính là tiểu thiếp của Đông Phương trang chủ, ta nói huynh biết điều này cũng chẳng sao, dù gì người trong sơn trang Phù Vân tuyệt đối sẽ không tin những lời huynh và Bắc Đường Kính nói.”

Yến Nam Phi bắt giác nắm chặt thanh đao, thì ra nội gián trong sơn trang Phù Vân chính là Lăng Tâm. Nếu Bắc Đường Kính biết được, nhất định sẽ quay về báo cho Đông Phương Huyền Dạ. Thế nhưng nàng đang bị tổn thương nguyên khí nặng nề, vẫn chưa hồi phục, làm sao lại có thể bôn ba? Hơn nữa, chính Đông Phương Huyền Dạ tự chuốc họa vào thân, chứ chẳng hề liên quan tới người khác.

“Huynh tính qua đêm tại đây sao?” Giọng Kim Tà như có ma lực, thôi thúc người ta chìm vào giấc ngủ.

Yến Nam Phi ngồi xuống chìm trong im lặng, thiền định.

Kim Tà cúi người thì thầm bên tai Yến Nam Phi “Vậy thì ta sẽ ở cạnh huynh. Một đêm chưa đủ, thì dù thêm mấy ngày mấy đêm nữa, ta cũng chấp nhận.” Nói xong, nàng lại bật cười hoan hỉ.

Đêm dần trôi, bên trời bắt đầu hừng sáng.

Kim Tà vẫn không rời nửa bước. Yến Nam Phi trong lòng nghĩ tới Bắc Đường Kính, nàng một thân một mình ở đó, thực ra có thể tự ứng phó, chỉ là trong lòng chàng vẫn lo lắng không thôi. Nhân lúc Kim Tà không chú ý, Yến Nam Phi bật dậy, đáng vào sau gáy nàng ta.

Không ngờ Kim Tà phản ứng lạnh lẽo, kịp thời tránh được, ôm đàn đứng dậy, mỉm cười hờ hững “Đại ca ca, huynh làm vậy không dường hoàng chút nào.”

Yến Nam Phi chẳng thể chịu đựng nổi nụ cười quỷ quái của nàng, liên tục xuất chiêu chém tới, thế nhưng Kim Tà không hề tiếp chiêu, chỉ nghiêng mình né tránh, trên mặt vẫn giữ nụ cười rất nhẹ.

“Ta chỉ muốn gặp nàng ta một lúc, sẽ không gây tổn thương cho Bắc Đường Kính đâu. Huynh lại không tin ta chứ?”

“Tại sao ta lại phải tin ngươi?” Yến Nam Phi vận công, mái tóc trắng nhẹ bay trong gió, giống như giữa trưa hè nóng nực xuất hiện một đợt giá rét, xung quanh như có một lớp sương mỏng giăng giăng.

Kim Tà khẽ thét “Ánh sáng Sương Nguyệt?”

Yến Nam Phi định thần, thanh đao trong tay khẽ giương, sương bắt đầu từ từ ngưng đọng.

Kim Tà thấy vậy vội vã tránh né, giữa không trung bay lên, ngón tay khẽ động, gảy đàn kích liệt liên tục tiếp chiêu. Tiếng đàn tấn công về phía cánh tay của Yến Nam Phi, đột phá uy lực ánh sáng Sương Nguyệt. Rất nhanh, ánh sáng Sương Nguyệt yếu dần, bàn tay Yến Nam Phi tê dại, gần như không nắm nổi đao nữa.

Yến Nam Phi bất giác kinh ngạc, người thường đều dùng chiêu thức công phá ánh sáng Sương Nguyệt, nàng ta trái lại còn dám đứng ngay trong chiêu, tấn công lại chàng. Có lẽ bởi vì nàng ta biết được tử huyệt của chàng nằm ở bàn tay.

Kim Tà vừa gảy đàn, vừa bật cười nói “Đại ca ca, huynh đã bị tê tay rồi hả?”

Thanh đao trong tay Yến Nam Phi rung lên, ánh sáng Sương Nguyệt dần dần tản mất.

“Ta thực sự không nỡ, thế nhưng nếu huynh còn không chịu buông tay, tê đến bảy phần, nhất định sẽ không chịu nổi...” Dứt lời Kim Tà lại gảy một đoạn nữa, móng tay sắc nhọn lướt qua phím đàn, âm thanh réo rắt, sắc bén tựa đao, tấn công thẳng vào đối phương.

Yến Nam Phi dốc hết toàn lực trong lòng quyết phải phóng bằng được ánh sáng Sương Nguyệt ra, cho dù có bị phản lực tấn công đến chết cũng không hề sợ hãi. Chàng tuyệt đối không thể để kẻ khác uy hiếp, nếu tuyệt đường thì đôi bên cùng chết.

Kim Tà chẳng ngờ Yến Nam Phi lại cố chấp như vậy, cũng không chịu nhận thua, phím đàn dần dần kết đọng lớp băng mỏng, mỗi lần gảy lại rơi xuống từng mảng.

Ánh sáng cực mạnh khiến băng sương lan tỏa khắp trời, tiếng đàn réo rắt chói tai bỗng tắt, Kim Tà ngã xuống mất đất, ho ra một ngụm máu tươi. Thế nhưng Yến Nam Phi không hề bị chút tổn thương, chàng kinh hãi nhận ra vào phút quan trọng Kim Tà không hiểu sao lại thu công, chàng vì thế không hề bị thương tổn.

“Đại ca ca, huynh thực sự nhẫn tâm...” Kim Tà miệng trào máu đỏ, nụ cười càng thêm quái dị, dần dần chìm vào hôn mê.

Vạn Hoa Cốc vốn là một nơi rất thần kì, đi xuyên qua khu rừng tràn đầy chướng khí, lại vòng qua vách núi đầy rẫy những cây cỏ kịch độc, là một thế ngoại đào nguyên. Trước đây, Nam Cung Cửu còn tưởng Vạn Hoa Cốc chỉ có mỗi nhà Tây Môn, không ngờ trong này còn có cả thị trấn, thôn làng, miếu tự, chợ phiên. Nói tóm lại cái gì cũng có. Và nhà Tây Môn chính là chủ nhân của thế ngoại đào nguyên này.

16. Chương 16: Chương 3.2

Tây Môn Phiêu Tuyết áo đỏ ngồi ngồi dẫn theo ba người hầu bước qua cửa thành, bỗng có người thét lớn “Tây Môn Tam thiếu gia quay về rồi.”

Đám người không ngừng hô vang “Tây Môn Tam thiếu gia hồi cốc, các cô nương, Tam thiếu gia hồi cốc rồi.”

“Có cần thiết phải lấy lòng khoa trương vậy không?” Nam Cung Cửu than thở, có điều, nàng còn chưa kịp định thần, một đám đàn bà con gái váy áo sắc sỡ, phấn son nồng nặc đã gây loạn đến mức hoa cả mày chóng cả mặt.

“Tây Môn Tam thiếu gia! Tây Môn Tam thiếu gia! Á Nam Cung Yến kia đào hôn rồi cũng không sao, thiếp nguyện lấy lòng chàng.”

“Tây Môn Tam thiếu gia, người phụ nữ đó bỏ đi chẳng tiếc, chàng nhìn xem, trong cốc chúng ta có biết bao cô gái như hoa như ngọc chứ...”

Tây Môn Phiêu Tuyết vừa mỉm cười gật đầu, vừa phe phẩy chiếc quạt, Tiểu Tứ đứng cảm đứng lên phía trước hộ giá, đẩy hết những cô nương quá dỗi nhiệt tình kia ra. Nam Cung Cửu mặt mày đen sạm, lùi thối theo sau, thì thoảng lại nhìn đám phụ nữ vây quanh ánh mắt chê bai, khinh thường. Có điều, người mà bọn họ vây quanh chỉ có một mình Tây Môn Phiêu Tuyết, chẳng ai buồn chú ý tới một người theo đuôi như nàng.

Nam Cung Cửu quyết định tìm kiếm đôi chút cảm giác tồn tại, liền xông vào đẩy mấy cô gái đang vây xung quanh Tây Môn Phiêu Tuyết ra, kéo lấy bàn tay chàng hô lớn “Tây Môn Tam thiếu gia là của ta, các người đừng mơ mộng hão huyền.”

Con đường ồn ào huyền ảo bỗng chốc im lặng vô thanh, bao nhiêu con mắt to nhỏ đều hướng về phía Nam Cung Cửu, cứ như thể muốn lột từng lớp da trên người nàng xuống.

Tây Môn Phiêu Tuyết giận tím mặt, có điều ngại chốn đông người, không tiện phát tác, bình thần như không đáp lại một câu “Đây là người bệnh ta thu nhận giữa đường, đầu óc rất không bình thường, thích ăn nói linh tinh, mọi người đừng để ý.”

Nghe vậy ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, đám con gái tiếp tục huyền ảo, không ngừng bày tỏ tình cảm. Nam Cung Cửu lại bị đẩy ra tận vòng ngoài, giương mắt nhìn Tây Môn Phun Huyết bị đám người ngang nhiên sàm sỡ.

Liên Kiều lén ghé sát đến bên tai Nam Cung Cửu nói “Tiểu thư, xem tình hình không hay rồi! Cô gia quá được yêu thích.”

Không thể nhẫn nhịn được nữa, Nam Cung Cửu nhíu chặt đôi mày, xắn gọn tay áo, hít vào một hơi, bùng phát thét lên một tiếng “Á...”

Cả con đường phút chốc tĩnh lặng, đám người huyền ảo giờ lặng như gà gô nhìn Nam Cung Cửu. Nàng liền nhắm chuẩn thời cơ, xông tới nắm chặt lấy tay Tây Môn Phun Huyết, liều mạng chạy về phía trước. Chạy rồi, chạy rồi, không ngờ họ còn bay cả lên. Lần đầu tiên Nam Cung Cửu dùng kinh công trác tuyệt như vậy, thậm chí còn thành công đưa chiến lợi phẩm của mình rời khỏi đám người đông đúc phía dưới, sau đó tìm một mái nhà cách đó không xa hạ xuống.

Sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết rất phức tạp, trong lòng ngập tràn cảm giác mâu thuẫn, nhìn nàng bằng đôi mắt đào hoa đắm lệ, ôm đầu gào lớn “Rốt cuộc thì người muốn thế nào?”

Nam Cung Cửu chớp mắt, lại chớp mắt, nàng làm chuyện gì mà khiến chàng đau khổ vậy chứ?

“Người nhất định bám riết ta đã đành, tại sao lại không để tâm đến danh tiếng của ta chứ?” Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi sụp xuống mái nhà, giống như một đứa trẻ bị tổn thương.

Nam Cung Cửu thấy chàng như vậy, mềm lòng lên tiếng “Được rồi, lúc này là ta đã sai, ta không nên nói như vậy. Thế nhưng nhiều phụ nữ bám riết huynh như vậy, lại còn thừa cơ sờ đầu, sờ tóc, kéo y phục, chuyện này sao được chứ? Huynh đã phải chịu thiệt, ta giúp huynh mà.”

“Ta còn chịu thiệt ít hay sao?” Tây Môn Phiêu Tuyết ai oán liếc mắt nhìn sang Nam Cung Cửu, than dài thườn thượt.

Nam Cung Cửu tức thì khuất phục trước ánh mắt cực kì tình cảm đó, ra sức nuốt nước miếng, chắc là không nhanh vậy chứ? Tây Môn Phun Huyết đã thay đổi rồi? Nàng quyết định đặt cược một lần, liền ngồi sát lại cạnh chàng, thận trọng đưa lời hỏi “Sau này ta sẽ không ăn nói linh tinh nữa, huynh giữ ta lại bên cạnh cả đời được không? A Tam...” Nói đến đoạn này, đương nhiên phải phối hợp một vài động tác khác, Nam

Cung Cửu giang rộng hai tay hướng về phía cổ Tây Môn Phiêu Tuyết, ôm chặt, dùng tốc độ cực nhanh hôn lên má chàng một cái.

Chỉ khẽ chạm nhẹ thôi, cả hai người tức thì đều mặt đỏ tía tai.

Nam Cung Cửu vốn dĩ da mặt rất dày, có điều nhìn dáng vẻ then thùng lại bất lực của Tây Môn Phiêu Tuyết, liền không tự chủ mà then thùng theo. Nàng bắt đầu cảm thấy bản thân thật xấu xa, vội vã buông tay. Ai ngờ, thân hình to lớn kia chẳng hề do dự tiến sát, khuôn mặt phong lưu anh tuấn hiện ra, môi chàng đã chiếm trọn môi nàng.

Khoảnh khắc đó, đầu óc Nam Cung Cửu hoàn toàn trống rỗng. Toàn thân Nam Cung Cửu run rẩy, lại thêm căng thẳng nên hai mắt mở to. Giây phút đó nàng bỗng nhận ra, bản thân hình như, tựa hồ, có lẽ... rất thích được chàng hôn.

Hoang đường! Nàng sao có thể thích kẻ tự kiêu lại ngông cuồng này chứ. Nam Cung Cửu nắm chặt hai tay, khẽ giằng ra, không biết chỗ nào đã dùng lực quá mạnh, mái nhà lợp ngói vỡ thành nhiều mảnh, nàng bị ai nghĩ tới thể trọng bản thân sắp sửa bán đứng thân phận mình rồi. May mà Tây Môn Phiêu Tuyết phản ứng nhanh nhẹn, hai người đang đà rơi tức thì an toàn hạ xuống, không bị thương cũng không gây thương tích cho người khác.

Có điều, hình ảnh một đôi vợ chồng trẻ đang ân ái đến chết đi sống lại, giờ bỗng há hốc miệng nhìn bọn họ.

Tây Môn Phiêu Tuyết vội vã dùng quạt che mặt, nói “Xin lỗi, chúng ta gặp chút việc bất trắc thôi.”

Nam Cung Cửu trốn sau lưng Tây Môn Phiêu Tuyết bổ sung “Chúng ta không nhìn thấy gì hết, thực sự không nhìn thấy gì hết.” Sau đó nàng kéo Tây Môn Phiêu Tuyết bay ra ngoài căn phòng qua lỗ hổng trên mái nhà, cùng lúc, Tây Môn Phiêu Tuyết vứt lại một nén bạc, cất tiếng “Xin lỗi nhé, chúng ta thực sự không nhìn thấy gì cả, hai người cứ tiếp tục đi.”

Khác với sơn trang Phù Vân, Vạn Hoa Uyển được xây dựng cực kì tinh tế, hết hoa viên này đến hoa viên khác, hồ sen, đình các, lầu trúc hầu như nơi nào cũng có. Trong hồ trồng rất nhiều sen, Nam Cung Cửu trước giờ chưa từng thấy hồ sen nào đẹp như vậy, bất giác dừng chân, đưa mắt ngắm nhìn. Tây Môn Phiêu Tuyết đi một đoạn xa mới phát hiện sau lưng không còn ai đó đang theo bám, quay đầu bực bội gọi “Mau lên.”

Lúc này thời khắc căng thẳng, Nam Cung Cửu thật không dám chọc giận Tây Môn Phiêu Tuyết. Kể từ lúc chuyện bất ngờ trên mái nhà xảy ra, thái độ của Tây Môn Phiêu Tuyết với nàng càng thêm hung dữ. Nghĩ chàng có lẽ vì tức giận với chính bản thân mình nên Nam Cung Cửu cảm thấy tâm trạng cực kì thoải mái, không chút áy náy.

Dọc đường hai người bỗng gặp một nha hoàn, cô bé đỏ mặt chớp mắt nói “Tam thiếu gia cuối cùng đã về, cốc chủ còn đang đợi người đấy.”

Nam Cung Cửu thoáng nheo mắt, tại sao những cô gái trong cốc này đều bạo dạn như vậy chứ, chẳng lẽ do thiếu đàn ông?

Tây Môn Phiêu Tuyết gật đầu, quay sang nhìn Tiểu Tứ đi cạnh nói “Người dẫn theo bọn họ sắp xếp chỗ ở, nếu có người hỏi tới, cứ nói hần là người bệnh ta nhặt được trên đường.”

Tuy Tây Môn Phiêu Tuyết nói rất nhỏ, thế nhưng Nam Cung Cửu nghe rõ mồn một, thì ra đối với chàng, nàng chỉ là một bệnh nhân mà chàng nhặt được trên đường quay về. Đúng là bị kịch nhân gian!

Tiểu Tứ sau khi sắp xếp hai người Nam Cung Cửu và Liên Kiều đâu vào đó, thấy xung quanh không có người, lặng lẽ đưa lời nghe ngóng từ Nam Cung Cửu “Thiếu gia nhà ta không biết làm sao nữa? Lúc vào cốc còn bình thường, giờ lại giống như vừa ăn phải thuốc nổ, lúc nãy huynh đã bắt người đi đâu, làm gì hoặc đã nói những gì vậy?”

Nam Cung Cửu ngẩng đầu nhìn trời, ngẫm nghĩ hồi lâu, nghiêm túc đáp “Với trạng thái tâm lý ấy, chuyện môn người ta gọi là: Chấn ghét chính mình.”

“Thiếu gia chấn ghét chính mình? Tại sao chứ?”

“Bởi vì huynh ấy đã làm một việc khiến bản thân mình phải ghê tởm.” Nam Cung Cửu nói xong, bỗng cảm thấy có điều bất ổn. Lẽ nào hôn nàng là chuyện rất đáng ghê tởm sao? Nàng thừa nhận bản thân dùng từ không chuẩn, liền chuyển sang hướng khác “Sau khi chán ghét bản thân, huynh ấy nhìn cái gì cũng không thuận mắt, hơn nữa cần thứ để trút bực.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Tiểu Tứ tỏ ra mơ hồ “Thiếu gia y thuật siêu phàm, tại sao lại như vậy được?”

Nam Cung Cửu vỗ nhẹ lên vai Tiểu Tứ, đưa lời khuyên giải “Chuyện này chẳng có gì liên quan tới y thuật cao minh hay không cả, bệnh này phải gặp bác sĩ tâm lý mới khỏi.” Dứt lời, Nam Cung Cửu bắt đầu chấp tay sau lưng đi thăm thú cảnh vật bên ngoài.

Trong phòng, Tiểu Tứ mặt mày ngơ ngác “Bác sĩ tâm lý?”

Liên Kiều lấy một quả sơ ri từ đĩa quả trên bàn cho vào miệng, vừa nhai vừa nói “Cửu tiểu thư xưa nay ăn nói điên loạn, huynh đừng để bụng.”

Tiểu Tứ gật đầu thờ ơ, bỗng lặng người, hỏi vặn “Cửu tiểu thư?”

Liên Kiều kinh hãi nuốt tuột cả quả sơ ri vào họng, ho sặc sụa nói không nên lời, trợn mắt nửa ngày trời không biết phải gỡ gạc làm sao. đành học theo Nam Cung Cửu, thà chết không thừa nhận.

“Huynh nghe nhầm rồi, ta không hề nói vậy.”

“Ta nghe nhầm? Cô nương vừa nói: Cửu tiểu thư xưa nay ăn nói điên loạn...”

“Ta không hề nói Cửu tiểu thư!” Liên Kiều vội phủ nhận “Lúc này ta đang ăn hoa quả, vừa ăn vừa nói, nên không nói được rõ ràng, có lẽ huynh đã nghe nhầm rồi.”

Tiểu Tứ gật đầu đầy hồ nghi, liếc mắt nhìn ra Yến Tiểu Nam đang dạo mát bên ngoài.

Trong một căn nhà hẻo lánh mùi thuốc nồng nặc. Bắc Đường Kính ngồi tựa bên giường nghỉ ngơi. Vừa hay Yến Phi Nam quay về, bình thần lên tiếng “Ta đã mời mấy đại phu rồi nhưng tất cả đều nói không có cách cứu chữa, hoặc giả nàng ta thực sự đã vô phương cứu chữa rồi.”

Bắc Đường Kính yếu ớt quay đầu đáp “Dùng nhân sâm giữ mạng cho nàng ta đi.”

“Sổ nhân sâm đó là để cho muội.”

Bắc Đường Kính khẽ cong miệng mỉm cười “Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, nàng ta đã dùng chiêu lại, cũng coi như có ân cứu mạng rồi. Hơn nữa, muội cũng đã khỏe lại.”

“Cứu nàng ta, chẳng biết sau này sẽ là địch hay bạn nữa.”

“Biết đâu chúng ta có thể lấy được tin tức gì từ nàng ta thì sao?” Bắc Đường Kính khó nhọc gượng dậy, ngồi xuống cạnh bên Kim Tà đang hôn mê bất tỉnh, nhẹ kéo chăn, vừa nhìn Kim Tà vừa nói “Nàng ta còn nhỏ như vậy, vẫn nên cứu mạng.”

“Nếu muội đã cố chấp muốn thế, thì ta sẽ nghe theo muội.” Yến Phi Nam nhìn về phía cây đàn trên mặt bàn, vốn dĩ dây đàn đầy máu tươi, giờ đã lau sạch sẽ, lặng lẽ nằm đó. Thực là một thứ vũ khí tà môn, rốt cuộc Kim Tà thuộc môn phái nào chứ?

Nam Cung Cửu đi dạo mát, thăm quan nhà Tây Môn một lượt, sau cùng cảm thấy chóng mặt, nhưng lại không biết làm cách nào quay lại phòng mình. Bỗng trong đình nghỉ mát trước thấy có hai bóng người, Nam Cung Cửu liền vui vẻ chạy tới “Cuối cùng đã thấy người! Nơi này chẳng khác nào mê cung!”

Khi hai người đó cùng lúc quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt đều tỏ vẻ nghi hoặc.

Nam Cung Cửu dừng chân ngay bên ngoài đình, nàng thấy hai người đó đang ngồi đánh cờ, khí thế bất phàm, tướng mạo nho nhã. Hơn nữa... trông còn rất quen mắt. Nam Cung Cửu buột miệng hỏi “Hai người là ai?”

Người đàn ông mặc y phục trắng tuyết mím chặt môi, nhìn Nam Cung Cửu một lượt, bật cười khinh miệt “Vậy người là ai?”

“À... ta là bệnh nhân của Tây Môn Tam thiếu gia.” Nam Cung Cửu thấy nói vậy sẽ thỏa đáng hơn, nếu không nói linh tinh lại khiến Tây Môn Phun Huyết phát rồ.

“Bệnh nhân?” Thân hình Nam Cung Cửu thoáng run rẩy, đảo mắt tinh ranh nhìn qua hai người đàn ông nho nhã trước mặt từ đầu tới chân “Hai người là...”

“Bất luận thế nào, bạn bè của Tam đệ cũng là khách quý.” Người đàn ông mặc áo trắng lễ độ đáp “Tại hạ Tây Môn Phiêu Phong.”

Người đàn ông mặc y phục đen tiếp lời “Tây Môn Phiêu Hoa.”

Nam Cung Cửu vốn dĩ định giới thiệu bản thân, nhưng ngay phút nàng hoàn toàn ngây lạng, người nhà Tây Môn thực sự biết cách đặt tên. Phiêu Phong, Phiêu Hoa, Phiêu Tuyết, không biết trong nhà liệu còn có người nào tên Phiêu Nguyệt hay không? Không ngờ mấy cái tên Phong Hoa Tuyết Nguyệt mà cũng đặt liền kề được. Tây Môn Phiêu Phong thấy Nam Cung Cửu không phản ứng gì, giả bộ ho vài tiếng, nhưng đối phương vẫn chìm trong im lặng, chỉ là ánh mắt sáng lóe, khóe miệng có phần nhóp nhép.

“Yến Tiểu Nam!” Tiếng gọi bất ngờ như sét giữa trời quang đồng thời phá tan giấc mộng đẹp của Nam Cung Cửu. Tây Môn Phiêu Tuyết không biết từ đâu, đưa lời giải thích với hai vị huynh trưởng đang mơ màng nghi hoặc “Đây là bệnh nhân do đệ dẫn từ ngoài về, đầu óc có vấn đề, các huynh đừng quan tâm hấn.” Dứt lời, chàng kéo theo Nam Cung Cửu bay đi như cơn gió.

Nam Cung Cửu còn đang đầu choáng váng đã bị vứt cào phòng, sau đó, cửa bị đóng lại. Tây Môn Phiêu Tuyết nắm chặt cán quạt, nghiêng răng nói “Ai cho phép người chạy lung tung thế hả?”

“Ta đâu có chạy lung tung, chỉ là đi lạc đường thôi mà.” Nam Cung Cửu làm bộ đáng thương đáp.

Tây Môn Phiêu Tuyết lại gõ cán quạt lên trán nàng một cái “Chạy lung tung ta có thể cho qua, nhưng ta cảnh cáo người không được phép chảy nước dãi khi nhìn đại ca và nhị ca của ta.”

Nam Cung Cửu mỉm cười xán lạn “Huynh có đệ đệ nào không? Dẫn ta đi gặp với.”

Tây Môn Phiêu Tuyết hít một hơi thật sâu, cố để bản thân bình tĩnh, hạ thấp giọng “Nhà ta chỉ có ba huynh đệ, nếu người dám đi chọc ghẹo hai người họ, ta nhất định sẽ không mềm lòng.”

Rất nhanh Nam Cung Cửu lấy lại tinh thần, nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết đầy tình cảm nói “A Tam, ta tuyệt đối chỉ một lòng một dạ với huynh.”

“Mau lau sạch nước dãi đi!” Tây Môn Phiêu Tuyết trợn mắt lườm nàng, quay đầu xông ra ngoài phòng. Kể từ khi quen biết Yến Tiểu Nam, chàng đã chẳng thể nào phóng ánh mắt đào hoa phong lưu được nữa.

Ngoài cửa sổ bóng trúc đung đưa, gió đem thổi vào, ánh nến chao nghiêng. Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi trước bàn, cầm bút vẽ tranh, cây cỏ hoa lá, cảnh xa cảnh gần trông đều sống động như thật, chỉ là khi vẽ tới người, chàng lại thấy đau đầu. Trầm tư suy ngẫm, trước mắt chàng toàn là khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của một người nào đó. Đúng lúc hạ quyết tâm vẽ tiếp, khuôn mặt xinh đẹp đó đột nhiên méo mó, biến thành bộ dạng đáng ghét, vô lại.

“Thiếu gia!” Tiểu Tứ hùng hù hỏ hỏ xông vào, Tây Môn Phiêu Tuyết giật mình, đầu bút nhỏ một giọt mực xuống khoảng trắng của bức tranh. Tây Môn Phiêu Tuyết thấy vậy lắc đầu ngán ngẫm, quả nhiên ông trời cũng không muốn để chàng tiếp tục vẽ.

“Có chuyện gì mà gấp gáp vậy?”

Tiểu Tứ vừa ăn bữa tối xong, ợ một tiếng, dùng tay áo lau miệng, vội đáp “Tiểu nhân càng nghĩ càng thấy bất ổn, thân phận của Yến Tiểu Nam kia rất đáng nghi.”

“Hả?” Tây Môn Phiêu Tuyết có phần chột dạ, vội hạ bút xuống, đứng lên lạng gặng hỏi “Người nhìn ra điểm nào?”

“Thì Liên Kiều đó!” Tiểu Tứ vừa nhớ lại vừa nói “Suốt cả đoạn đường, Liên Kiều rất gần gũi với Yến Tiểu Nam, quan tâm chăm chút từng li từng tí một. Nếu là người lạ, làm sao như vậy được? Huống hồ, sáng nay Liên Kiều còn lỡ miệng nói một câu, nhắc đến Cửu tiểu thư, trong khi đang nói chuyện về Yến Tiểu Nam.

Sau đó nàng ta một mực phủ nhận, thế nhưng tiểu nhân không hề nghe nhầm, tuyệt đối không thể nhầm được, nàng ta chắc chắn đã nhắc đến Cửu tiểu thư.”

“Lúc đó hai người nói những chuyện gì?”

“Yến Tiểu Nam nói thiếu gia bị bệnh, cái gì mà bệnh tật tâm lý, lại còn chán ghét bản thân... Tiểu nhân cũng không hiểu, thế nhưng Liên Kiều lại nói: Cửu tiểu thư xưa nay thích ăn nói điên loạn.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nheo mắt, lửa giận bùng bùng, bệnh tật tâm lý, lại còn chán ghét bản thân? Chàng đường đường Tây Môn Tam thiếu gia anh tuấn tuyệt sắc, ngọc thụ lâm phong, làm sao có thể chán ghét bản thân? Đến lúc bình tĩnh hơn, Tây Môn Phiêu Tuyết hồi tưởng lại những chi tiết trong suốt quá trình mấy người ở bên nhau. Khoảnh khắc chàng nhận ra thân hình Yến Tiểu Nam và Nam Cung Cửu rất tương đồng, vậy mà trước giờ chàng không hề để ý Yến Tiểu Nam chính là Nam Cung Cửu? Nam Cung Cửu chính là Yến Tiểu Nam?

Tây Môn Phiêu Tuyết trước tiên khắc phục chương ngại tâm lý, sau khi cơn tức giận qua đi, cảm giác nhẹ nhõm nhẹ nhàng xâm chiếm. Thế nhưng cơn giận bị lửa dối này chàng không thể cho qua. Nghĩ vậy liền lập tức phát quát quát lớn “Đáng ghét! Không ngờ nàng ta dám lừa bòn bản thiếu gia.”

“Thiếu gia, nếu người ta không thừa nhận, vậy chúng ta phải làm sao?”

“Hừm, vậy thì đừng trách bản thiếu gia vô tình!” Tây Môn Phiêu Tuyết tức khí hùng hùng, thu quát rồi xông ra ngoài, Tiểu Tứ thấy vậy vội vã theo sau.

Nam Cung Cửu lúc này đang dạo mát trong hoa viên, rút kinh nghiệm lạc đường lần trước, hôm nay nàng dắt theo một tiểu nha đầu.

Bên hồ sen có mấy người phụ nữ ăn mặc thướt tha ngồi quanh hai chiếc bàn đá dưới gốc cây lớn nói chuyện ồn ào, huyền ảo. Nam Cung Cửu tò mò hỏi nha đầu đi cạnh “ngồi đó là những ai vậy?”

“Đại phu nhân, nhị phu nhân và có vài vị cô nương họ hàng ạ.”

“Mấy vị cô nương họ hàng?” Nam Cung Cửu trầm nghĩ, mấy vị cô nương họ hàng này chắc giống kiểu Tiết Bảo Thoa và Lâm Đại Ngọc⁹ phủ họ Giả đây mà.

9. Những nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần

“Mấy vị cô nương này thường ở trong phủ, vì muốn được Tam thiếu gia để ý. Nghe nói, cóc chủ muốn chọn một trong số mấy vị cô nương này để giữ phòng cho Tam thiếu gia.”

Nam Cung Cửu cau chặt đôi mày, Tây Môn Phun Huyết đúng là một tên lăng nhăng đáng ghét! Nghĩ đoạn nàng ngẩng cao đầu, uốn ngực bước đi “Hừm, nóng quá, ta phải quay về tắm rửa mới được.” Thực ra nàng vốn không cần phải tắm, thế nhưng bước chân rất nhanh, tức khí công tâm, toàn thân mồ hôi toát ra như tắm, không tắm không được.

Liên Kiều lúc này đang trốn trong phòng, vừa thấy Nam Cung Cửu mồ hôi đầm đìa chạy vào trong, kinh ngạc hỏi “Tiểu thư, người không phải vừa đi làm chuyện xấu đấy chứ?”

“Ta thì có thể làm được gì chứ?” Nam Cung Cửu bực bội đáp.

Liên Kiều lẩm bẩm nói “Em chỉ lo lắng cho tiểu thư thôi... Vừa nãy tam thiếu gia dẫn dò nhà bếp đưa nước nóng lên, em trốn sau cửa, đợi người đi rồi mới dám bước ra ngoài, tiểu thư muốn tắm à?”

“Đương nhiên rồi!” Nam Cung Cửu đứng dậy đóng cửa sổ lại, lẩm bẩm tự nói “Đồ lăng nhăng đáng ghét, muốn nạp thiệp sao? Chờ xem ta lại không đánh chết chàng ấy à...”

Bên ngoài góc phòng của Nam Cung Cửu, Tây Môn Phiêu Tuyết đang chỉ đạo gia đình chất củi phía ngoài cửa sổ, đốt đống củi ẩm mốc thế này chắc hẳn là muốn người ngồi bên trong chết sặc vì khói. Tây Môn Phiêu Tuyết bật cười lạnh lùng, phẩy quạt nói “Xem lần này ta có bắt được nàng không?”

Bên trong phòng, sau tắm bình phong, Nam Cung Cửu đang ngâm mình trong làn nước nóng, lại không quên nhắm mắt hưởng thụ. Nghĩ tới chiếc móng đã vất vả bôn ba mấy ngày qua, nàng liền cất tiếng “Liên

Kiều, mau mang lọ thuốc tới đây cho ta.” Nam Cung Cửu chỉ vào tay nải đặt trên giường “Nó nằm phía dưới tay nải đó.”

Liên Kiêu chạy lại cầm lọ thuốc lên, mở ra rồi ngửi “Đây là thứ gì chứ?”

“Dù gì thì đây cũng là đồ cực tốt của Vạn Hoa Cốc.” Nam Cung Cửu nghĩ, chốc nữa tắm xong, bôi thuốc lên là ổn ngay.

Lúc này, trong sân bỗng truyền tới tiếng Tiểu Tứ “Liên Kiêu... Liên Kiêu có ở trong phòng không?”

Nam Cung Cửu cảnh giác thò cao cổ vểnh tai nghe, xua tay về phía Liên Kiêu. Liên Kiêu chu miệng trèo qua cửa sổ vào một căn phòng khác.

Sau một hồi không thấy Tiểu Tứ gọi nữa, Nam Cung Cửu an tâm tiếp tục tắm rửa, giữa cảm giác thư thái, cơn buồn ngủ kéo tới khiến nàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tây Môn Phiêu Tuyết đứng ngoài cửa, một tay cầm quạt, một tay đặt sau lưng, bộ dáng nghiêm nghị như đi bắt kẻ gian. Nhìn làn khói nghi ngút đang không ngừng tràn vào phòng, ngấm ngấm đợi người nào đó áo quần xộc xệch chạy ra ngoài. Thế nhưng...

Một khắc đã trôi qua, sự việc mà chàng mong đợi chưa hề xảy ra.

Lửa càng lúc càng cháy to hơn, khói bay tán loạn. Lúc này, trong phòng nhất định cũng tràn ngập khói, thế nhưng lại sao tên khốn đó vẫn chưa chạy ra? Tây Môn Phiêu Tuyết bắt đầu thấy lo lắng, phát phẩy chiếc quạt, không ngừng đi qua đi lại.

“Hỏa hoạn rồi, hỏa hoạn rồi...” Một gia đình đứng cạnh cất tiếng hô lớn.

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc sang hắn, ánh mắt có phần khinh khi.

Chẳng bao lâu sau, rất nhiều người bắt đầu hỗn loạn, còn có người hét lớn đầy khoa trương “Hỏa hoạn rồi! Phòng phía đông hỏa hoạn rồi...”

Tây Môn Phiêu Tuyết lắc đầu, thực đúng là một lũ ngốc, nếu tất cả mọi người đều thông minh như chàng, vậy thì cả võ lâm có những thay đổi lớn.

Một gia đình mặt mày nhem nhuốc chạy từ phía sau phòng ra, vừa ho sặc sụa vừa báo cáo “Thiếu gia, căn phòng phía đông này vừa mới quét lại sơn, khi nãy lửa đốt lem vào cánh cửa, lúc này lửa đã càng lan nhanh hơn.”

Tây Môn Phiêu Tuyết phe phẩy chiếc quạt trong tay “Ý người là sao?”

“Tam thiếu gia, nếu cóc chủ truy cứu, chúng tiểu nhân sẽ bị trách phạt. Đến khi đó, Tam thiếu gia nhất định phải xin cho chúng tiểu nhân đấy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết đứng lặng tại chỗ, nghe tiếng kêu cứu thảm thiết mà hoảng loạn, chớp mắt hỏi “Thực sự bị hỏa hoạn rồi sao?”

“Đúng thế, phía sau căn phòng đã bén lửa rồi!”

“Các người...” Một lũ ngu ngốc! Tây Môn Phiêu Tuyết đi vòng tại chỗ điên cuồng rồi nói “Bên trong có người, mau vào cứu ra cho ta.”

“Dạ vâng!” Gia đình tuân lệnh, đang định đẩy cửa vào trong, Tây Môn Phiêu Tuyết đã lại rống lên “Quay lại, người không được đi.”

Cùng lúc này, Liên Kiêu không biết từ đâu chạy lại thét lên thất thanh, khiến Tây Môn Phiêu Tuyết sợ khiếp hồn. Nhìn phía sau căn phòng đã bốc cháy, Liên Kiêu dùng hai tay che miệng, mặt mày trắng nhợt, xông vào trong gọi lớn “Tiểu thư, Cửu tiểu thư.”

Trong phòng khói bay nghi ngút, cay xè cả mắt, Liên Kiêu dùng khăn tay che miệng, xông về phía Nam Cung Cửu đang ngủ say sưa trong thùng nước, ra sức lay gọi. Khoảnh khắc Nam Cung Cửu tỉnh dậy, sau khi ngơ ngác vài giây, nàng bắt đầu bật ho sặc sụa.

“Tiểu thư, mau chạy thôi, hỏa hoạn rồi.”

Liên Kiều vội vàng lấy mấy bộ y phục cho vào tay nải, Nam Cung Cửu sắc ho tới độ tỉnh hẳn người, nhúng chiếc áo vào trong thùng nước, sau đó che lên mũi mình, lại bảo Liên Kiều làm theo, rồi mới kéo nhau chạy ra ngoài.

Lúc này đang có rất đông người đứng vây xung quang, há hốc miệng nhìn người bệnh mà Tây Môn Tam thiếu gia nhắc tới tóc dài ướt nhoẹt, chỉ khoác chiếc áo mỏng phía trên để lộ ra đôi chân thon dài tuyệt đẹp. Giây phút tất cả những ai có mặt đều tập trung ánh mắt về đôi chân đó.

Tây Môn Phiêu Tuyết và Tiểu Tứ quay sang nhìn nhau, dù sao thì, kế hoạch của hai người họ đã hoàn toàn thành công. Có điều, cái giá hơi lớn... Tây Môn Phiêu Tuyết nhanh chóng cởi y phục ngoài khoác lên cho Nam Cung Cửu, sau đó ôm trọn nàng trong lòng, ho khan vài tiếng “Các người còn đứng ngây ra nhìn gì chứ? Mau đi dập lửa đi.”

Mọi người nhất thời tỉnh ngộ, người thì dập lửa, kẻ đi lấy nước. Thời khắc đó, lần đầu tiên Nam Cung Cửu cảm thấy vòng tay của ‘bạn học’ Phun Huyết rất rộng lớn, rất vững chắc.

“A Tam, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tây Môn cốc chủ dẫn theo một đoàn người xông tới, bao gồm cả cốc chủ phu nhân, Phiêu Phong, Phiêu Hoa cùng các phu nhân khác, lại thêm cả mấy cô nương họ hàng kia nữa.

Nam Cung Cửu thẹn thùng, thực sự chỉ muốn tìm một lỗ nẻ để chui xuống. May mà Tây Môn Phiêu Tuyết kịp thời kéo nàng ra sau lưng nói “Cha, mẹ, ca ca, nơi này đột nhiên bốc cháy, may mà không có ai bị thương hết.”

“Vị này là?” Cốc chủ phu nhân rất hứng thú ngó Nam Cung Cửu hỏi. Tây Môn Phiêu Phong thấy vậy lập tức tiếp lời “Chắc là người bệnh đó hả?”

Tây Môn Phiêu Hoa cũng tiện miệng lên tiếng “Chính là người bệnh rất đáng kinh ngạc kia sao?”

Nam Cung Cửu bỗng có cảm giác thấp thỏm vì sự thật sắp bị phơi bày, xấu hổ úp mặt vào lưng Tây Môn Phiêu Tuyết, không dám để ai nhìn thấy mình.

“Người bệnh?” Tây Môn cốc chủ cau chặt đôi mày “Hình như trông rất quen mắt thì phải.”

“Cha đã gặp rồi mà, nàng là Nam Cung Yến.” Tây Môn Phiêu Tuyết chậm rãi nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều chấn động, bao gồm cả Nam Cung Yến. Không ngờ chàng đã biết được thân phận của nàng, lại còn giả vờ thuần lương vô tội. Đáng ghét! Nàng chẳng kìm chế nổi, nghiêng răng cấu mạnh lên lưng Tây Môn Phiêu Tuyết.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhịn đau mỉm cười nói “Mọi người hãy quay về đi, không có chuyện gì to tát cả, con sẽ lo liệu đầu vào đó.”

Tây Môn cốc chủ mỉm cười hiền hòa rồi gật đầu nói “Thì ra A Tam đã đưa Cửu tiểu thư vào cốc, thế thì sao phải giấu giếm, đều là người một nhà cả mà.”

Cốc chủ phu nhân bật cười hí hỏ, gật đầu nói “Chúng ta quay về trước, buổi tối cùng nhau dùng bữa. Coi như con dâu mới gặp mặt bố mẹ chồng.”

Nam Cung Cửu dường như cảm nhận được mỗi kỳ vọng thân thiết từ tất cả mọi người, khẽ thò đầu ra, nhìn cốc chủ phu nhân chớp mắt. Có điều cái chớp mắt này đã khiến mấy vị cô nương họ hàng buồn bã, ông a ông ọ theo cốc chủ và phu nhân đi mất.

Tây Môn Phiêu Tuyết quay người, ôm Nam Cung Cửu kéo vào trong phòng chàng. Liên Kiều hồn phách đã gần như bay hết, ngẩn ngơ theo sát phía sau cùng Tiểu Tứ. Đến ngoài phòng, Tây Môn Phiêu Tuyết bỗng nhiên quay đầu bảo bọn họ đừng theo, sau đó dùng sức đẩy mạnh Nam Cung Cửu vào trong, đưa tay đóng cửa lại.

Nam Cung Cửu nhận ra không khí có phần bất thường, lặng lẽ tìm một chỗ ngồi xuống, dùng ánh mắt ngây thơ, nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhượng cao mày liễu, ‘hưm’ một tiếng, vút chiếc quạt lên mặt bàn thần thái ngông cuồng và ngạo mạn, sau đó lười nhác nói “Nam Cung Yến, giờ ta sẽ tính từng món nợ với nàng.”

Nam Cung Cửu hít một hơi thật sâu, dùng cảm đáp “Tính thì tính, ai sợ ai chứ?”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc mắt nhìn Nam Cung Cửu ăn mặc xộc xệch đang ngồi đối diện, chỉnh lại tay áo, lại nhặt chiếc quạt lên, sầm mặt hỏi “Tại sao nàng lại đào hôn?”

Nam Cung Cửu khoanh tay trước ngực, mặt đầy oán thán. Tây Môn Phun Huyết thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, nàng đang ngồi đây lạnh đến run người, chàng vẫn còn tỏ ta cao quý, vắn hỏi như thẩm tra phạm nhân. Nam Cung Cửu trợn mắt lườm chàng “Đào hôn mà cũng cần lý do? Thì vì không muốn gả chứ sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết cực kỳ bất mãn trước câu trả lời của nàng, lại nói “Nếu đã đào hôn, vậy thì hãy trốn đi thật xa, sao lại quay về làm gì?”

“Ai quay về chứ?” Nam Cung Cửu kích động đưa lời biện bạch “Nếu ta kịp rời khỏi nơi này trước khi bại lộ thân phận, các người đã chẳng thể biết được Nam Cung Yến đã từng tới đây.”

“Được, được...” Tây Môn Phiêu Tuyết chán nản gật đầu, đột nhiên đập mạnh bàn thét lớn “Thực đúng là một tên lừa đảo từ đầu chí cuối.”

Nam Cung Cửu chu miệng, nghĩ một hồi rồi cúi đầu đáp “Về chuyện này... ta thừa nhận, ta chính là kẻ lừa đảo.”

Tây Môn Phiêu Tuyết trợn mắt, nghiêng răng nói “Nàng có biết lừa đảo ở Vạn Hoa Cốc sẽ phải chịu hình phạt gì không?”

Nam Cung Cửu chân không chạy ra khỏi phòng, trên người vẫn ướt đầm nước, giờ đã lạnh đến cứng người, đưa tay xoa bóp phần chân, chẳng hề bận tâm nói “Ta đợi chàng trừng phạt, nói nhiều lời thừa như vậy làm gì? Cùng lắm ta sẽ đền bù tổn thất tinh thần cho chàng là được chứ gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết thần tốc tóm lấy một chân của Nam Cung Cửu, trên gương mặt tuấn tú xuất hiện nụ cười gian tà “Lừa đảo tiền bạc sẽ chặt đứt đôi tay, lừa đảo tình cảm người khác thì sẽ bị chặt mất đôi chân.” Dứt lời, chàng đưa cây quạt của mình lên, kề sát phần sắc nhọn vào cổ chân Nam Cung Cửu “Nàng nói đi, nàng là kẻ lừa đảo tiền bạc hay chuyên gia lừa gạt tình cảm?”

Một chân Nam Cung Cửu bị Tây Môn Phiêu Tuyết tóm chặt, phần đùi trần nồn lộ cả ra ngoài. Cảnh tượng khiêu khích khiến nàng chẳng còn tâm trí nào nghĩ tới câu nói của Tây Môn Phiêu Tuyết, một tay căng thẳng giữ lấy phần y phục trước ngực, một tay còn lại giữ vững thân người còn lại đang sắp sửa ngã xuống.

Đại não của nàng hoạt động tích cực, tưởng tượng ra mọi chuyện sẽ xảy ra tiếp theo nếu Tây Môn Phiêu Tuyết muốn phản công. Nhưng nàng sao có thể để chuyện đó xảy ra, Nam Cung Cửu quyết định hy sinh chút nhan sắc, đánh mất sang Tây Môn Phiêu Tuyết “Vậy chàng nói trước xem ta đã lừa chàng cái gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết thực sự kích động trước ánh mắt đầy quyến rũ đó, cảm nhận phần đùi thon dài, trắng nồn trước mắt mình có chút trần trụi, liền vội vã buông tay, quay đầu đi chỗ khác, phần nộ lên tiếng “Đã sai lại còn không biết hối cải, đúng là vô phương cứu chữa. Nếu nàng nói luôn thân phận cho ta lúc ở Mộng Liễu Uyển, ta nhất định sẽ theo hôn ước, cưới nàng về nhà. Vậy mà nàng lại giấu giếm, chỉ vì muốn theo ta quay về Vạn Hoa Cốc, mà giờ ra mọi thủ đoạn.”

“Này, ai muốn theo chàng về Vạn Hoa Cốc chứ?” Nam Cung Cửu nhảy bật lên nói.

“Nếu không nàng bám riết ta mãi làm gì chứ?”

“Là muốn trêu chọc chàng thôi! Chàng tưởng tất cả phụ nữ trên đời đều chết ngây chết ngất trước chàng chắc? Nếu ta đã đào hôn, đương nhiên nghĩa là xưa nay chưa hề muốn gả cho chàng, ta giả mạo Yến Tiểu Nam bám riết lấy chàng, thuần túy vì cảm thấy vô vị, nên muốn tìm thứ để chơi thôi. Kết quả sao chứ, ta đã tìm được chàng... đã phải lòng Yến Tiểu Nam, nói cách khác, chàng đã thích một người đàn ông. Cho nên, chàng tức giận, vô cùng tức giận, thế nhưng đó là vấn đề của chàng, có liên quan gì tới ta?”

Tây Môn Phiêu Tuyết từ từ thu quạt, liếc mắt nhìn Nam Cung Cửu, chậm rãi hỏi “Nói vậy, ngay từ đầu nàng đã muốn trêu chọc ta? Những lời nói thề non hẹn biển kia đều là giả?”

Nam Cung Cửu dững cằm gật đầu “Đúng vậy! Ta chỉ là ghẹo chàng thôi! Bởi vì chàng hoàn toàn không đáng để ta phải lừa!” Vì muốn bảo vệ tay chân của mình, nàng chỉ có thể đánh liều, làm kẻ lừa đảo rồi biến thành tàn phế, chi bằng làm côn đồ để bảo toàn thân thể còn hơn.

Sự thực chứng minh, chiêu này có tác dụng. Tây Môn Phiêu Tuyết không hỏi vì sao nàng lại lừa chàng thêm nữa, sắc mặt sầm xuống, khề cát lời “Ta đi dẫn người dưới chuẩn bị nước nóng cho nàng.” Dứt lời, chàng bước ra ngoài, không thèm quay đầu nhìn tại.

Nàng đã đánh bại Tây Môn Phun Huyết dễ dàng vậy sao? Nam Cung Cửu trợn mắt, hoàn toàn không thể tin được! Được rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, Nam Cung Cửu bật cười, vội vã chui lên giường giữ ấm cơ thể.

Sau trận hỗn loạn tối qua, Nam Cung Cửu đã bị cảm lạnh, vừa hắt xì hơi vừa cuộn chặt chiếc chăn bông đi qua đi lại trong phòng. Nàng đang bị ốm ở nhà chồng, đáng lý phu quân phải tới hỏi thăm đôi chút mới phải chứ? Thế nhưng Tây Môn Phun Huyết cả ngày nay không hề lộ diện, chỉ có Tiểu Tứ đi ra đi vào bận rộn mà thôi.

Liên Kiều ngồi bên bàn cắn hạt dưa, thi thoảng lại liếc về phía Nam Cung Cửu đang đứng ngồi bất an “Thiếu thư, người đừng đi lại như vậy nữa, bị ốm thì phải nằm trên giường chứ?”

Nam Cung Cửu tâm trạng không vui, chạy thời tóm lấy tay Liên Kiều “Liên Kiều, em nói xem Tây Môn Phun Huyết đã biết được thân phận của ta từ lúc nào chứ?”

“Về chuyện này, chính là ngày hôm trước, em bắt cấn lỗ miệng, nên chuyện bị bại lộ.”

“Cái gì? Là em?” Nam Cung Cửu phẫn nộ lườn Liên Kiều, cái tên phản đồ này, sao lại để dễ dàng bị mắc lừa như vậy!

“Không phải, không phải.” Liên Kiều vội giải thích “Em không hề cố ý, thế nhưng Tiểu Tứ thông minh nắm được điểm mấu chốt. Là Tiểu Tứ và cô gia hợp mưu phóng hỏa lúc tiểu thư đang tắm, bắt người phải hiện nguyên hình.”

Nam Cung Cửu thở hắt một hơi “phóng hỏa...” Nếu không phải Liên Kiều xông vào cứu nàng, chẳng phải nàng đã bị chết thiêu rồi sao? Trời đất ơi! Tây Môn Phiêu Tuyết thất đúng là xấu xa, chỉ là lớp ngụy trang quá giỏi mà thôi! Uống cho nàng còn cảm thấy áy náy với chàng, thì ra chàng mới là nhân vật độc ác. Nam Cung Cửu ôm đầu tức tối “Đáng ghét! Tên tự kiêu, ngạo mạn, bụng dạ xấu xa, chàng không sợ sẽ thiêu chết ta sao? Thật đúng không còn tính người nữa mà...”

“Cửu tiểu thư có ở đây không? Phu nhân đến thăm người.” Sau khi lễ phép gõ cửa, một giọng nữ dịu dàng vọng vào.

Nam Cung Cửu thôi không quẩn quại, chạy về phía giường nằm xuống, nhắm nghiền hai mắt như thể sắp gục ngã xa trời, yếu đuối lên tiếng “Liên Kiều, mau đi mời phu nhân.”

Liên Kiều than dài một tiếng, nàng đương nhiên biết Cửu tiểu thư đang tính chơi trò gì, rất nhập vai giả bộ lo lắng chạy ra ngoài cửa, mời cốc chủ phu nhân vào, lại nhẹ nhàng nói “Phu nhân, tiểu thư dường như càng lúc càng không tỉnh táo. Không biết có phải tác dụng của thuốc hay là do bị nhiễm phong hàn nặng?”

“Thật sao?” Cốc chủ phu nhân vội nắm lấy tay Nam Cung Cửu nói “Con ngoan, con khó chịu chỗ nào, mau nói cho ta nghe?”

Nam Cung Cửu bật ho vài tiếng, hỏn hển đáp lại “Cảm ơn phu nhân đã quan tâm, con uống thêm vài bát thuốc là khỏe lại thôi.”

“Y thuật của A Tam là giỏi nhất, chỉ một thang thuốc nhất định phải có tác dụng ngay rồi, sao nhìn con trông có vẻ ngày càng nghiêm trọng thế này.” Phu nhân đưa tay sờ trán Nam Cung Cửu, nói “Không hề bị sốt, may quá! Ta phải đi gọi A Tam tới khám cho con mới được.”

“Không cần đâu phu nhân.” Nam Cung Cửu vội nín tay phu nhân lại “Chàng ấy không thích con, không muốn gặp con...” Nói xong, nàng lại ho sặc sụa.

“Cái gì?” Cốc chủ phu nhân há miệng kinh ngạc “Không phải chứ, A Tam đã dắt con về nhà, sao lại không thích con được? Hai đứa lại đang cãi nhau hả? Hầy, bọn trẻ các con thường cãi nhau cũng là chuyện bình thường, đừng lo lắng, ta sẽ đi khuyên A Tam vài câu.”

“Dạ... cảm tạ phu nhân.” Nam Cung Cửu hai mắt đầm lệ, gật đầu cảm kích.

“Con hãy tịnh dưỡng cho khỏe, phủ chúng ta đag bắt đầu lo chuyện hôn sự của hai con rồi, vừa hay mấy ngày tới là ngày tốt, sẽ làm bù hôn lễ cho hai con.”

Hôn sự... Đôi mắt đầm lệ của Nam Cung Cửu bỗng nhiên chìm trong khủng hoảng, nhất thời không thở kịp, bật ho thêm một lúc lâu nữa.

“Nhìn con kia, mau khỏe lại đi, làm tân nương thì không thể yếu ớt như vậy được.”

“Mới nhanh vậy mà đã tiến hành hôn sự rồi...” Nam Cung Cửu tự ti nhắm nghiền mắt lại.

“Nhanh gì nữa, chúng ta đã mong chờ lâu lắm rồi. A Tam vừa nãy cũng đã đồng ý nhanh chóng tiến hành, con xem, thế mà con còn nói nó không yêu con. A Tam nhà chúng ta nhìn rất tinh tế, trước nay chưa từng để ý cô nương nhà nào cả, lần này, nó thực sự muốn kết hôn, mối lo trong lòng ta cuối cùng cũng dứt.” Cốc chủ phu nhân càng nhìn Nam Cung Cửu càng thích, nhéo má nàng một cái rồi mỉm cười bước ra ngoài.

Nam Cung Cửu mở to hai mắt, bị ai rút lệ, lần này thì đúng là rơi vào miệng cọp rồi... rơi vào miệng cọp thật rồi!

Khoảnh một khắc sau, cửa phòng bị đẩy ra, Tây Môn Phiêu Tuyết với y phục đỏ rực phe phẩy quạt bước vào, đưa lời chế giễu “Thế nào? Chọc ta còn chưa đủ vui, lại còn muốn chọc luôn cả mẫu thân ta sao? Nói cho nàng biết, Nam Cung Yên, đã vào Vạn Hoa Cốc rồi, nàng đừng mong trốn thoát, trừ phi nàng muốn chết trong khu rừng bên ngoài, sau đó để thú dữ cắn xé mất xác.”

Nam Cung Cửu lặng lẽ ngồi dậy, mặt không biểu cảm liếc nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết “Nếu tới qua Liên Kiều không ở đó, chàng dự định sẽ thiêu chết ta sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết ngược mắt nhìn nàng, sau đó chuyển ánh mắt nhìn đi hướng khác “Đương nhiên là không rồi, ta làm sao có thể Cửu tiểu thư nhà Nam Cung chết trong Vạn Hoa Cốc được. Hơn nữa, nàng thấy khói liền có thể chạy ra ngoài. Chỉ là không ngờ nàng lại dễ dàng ngắt như vậy.”

“Ta không phải bị ngắt mà là ngủ quên.” Nam Cung Cửu nhảy xuống giường, xông tới trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết nói “Tên khốn kiếp dám mưu sát thê tử, chàng muốn giết chết ta, chàng cũng đừng hòng lấy được người khác.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người, sau đó lại ‘hư’ một tiếng, đáp “Uổng cho ta còn tưởng nàng đã ngắt vì khói, trong lòng đang vô cùng áy náy, hóa ra là nàng đã ngủ quên, vậy thì càng chẳng liên quan tới ta. Chuyện này không thể coi là mưu sát, nhiều lắm chỉ bị coi là lỡ tay hại chết người mà thôi.”

Nam Cung Cửu phát tiết, tóm lấy cổ áo Tây Môn Phiêu Tuyết lắc một hồi rồi hét lớn “Cho dù là mưu sát hay lỡ tay, chàng nói đi lúc đó nếu Liên Kiều không kịp tới, chàng định dùng cách nào để cứu ta?”

Tây Môn Phiêu Tuyết bị nàng lắc đến độ hoa mày chóng mặt, bực bội hét “Ta cũng định chạy vào cứu nàng, thế nhưng nàng đang tắm, để trần cả người, ai biết nàng là nam hay nữ. Hơn nữa, nhìn phải thứ không nên nhìn, mắt sẽ mọc nhọt đấy.”

“Mắt, mọc nhọt?” Nam Cung Cửu thở hắt ra một hơi, đưa tay đấm ngực, đau đớn vô cùng “Chàng thà sợ mắt mọc nhọt mà không thèm cứu ta sao? Nhân phẩm của chàng để đâu hả?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiêm túc đáp “Mắt mọc nhọt đối với bản thiếu gia mà nói chẳng khác nài bị hủy dung nhan. Chuyện này đích thực nghiêm trọng.”

Nam Cung Cửu tức giận tới độ không nói thành lời, đấm mạnh một quyền tới, trúng ngay mắt trái của Tây Môn Phiêu Tuyết. Nam Cung Cửu thu quyền, dương dương tự đắc nhìn mắt trái tím bầm của Tây Môn Phiêu Tuyết nói “Điều ta muốn chính là hủy dung nhan chàng.”

Tây Môn Phiêu Tuyết quay đầu nhìn bản thân hiện lên trên gương, tức giận tới độ khóe miệng co giật liên hồi, sau đó người xông thẳng ra ngoài.

Tiểu Tứ đang đứng đợi trong sân vừa thấy Tây Môn Phiêu Tuyết với phần mắt trái tím thâm không khỏi giật mình hoảng hốt. Cả đời Tam thiếu gia coi trọng nhất chính là gương mặt, lần này thì hay rồi! Tiểu Tứ ân cần chạy tới trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết nói “Tam thiếu gia, Tiểu Tứ đi điều chế thuốc ngay đây.”

“Vô lý đừng dùng, thật là vô lý đừng dùng mà!” Tây Môn Phiêu Tuyết tức đến độ mặt mày trắng nhợt, tóm chặt chiếc quạt trong tay “Không ngờ nàng ta dám đánh vào mặt ta, đánh thẳng vào mặt ta?” Bóng dáng đỏ rực trên hành lang tức giận xông về phía trước, bất ngờ đâm sầm vào Tây Môn Phiêu Hoa mặc y phục màu đen đang ung dung đi tới.

Tây Môn Phiêu Hoa bị đâm phải, cau mày hỏi “Tam đệ, đệ làm sao thế?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhanh chóng chuyển từ trạng thái phẫn nộ sang bình thản, một tay che mắt trái, một tay phẩy quạt đáp “À, cũng chẳng có gì, đệ chỉ cảm thấy hơi nóng.”

“Sắp đến giờ dùng cơm, cha mẹ đang đợi đấy. Đệ mau mời Cửu tiểu thư ra đi.”

“Đệ đi mời?” Tây Môn Phiêu Tuyết trợn mắt, sau đó bình thản như không nói “Đệ... cảm thấy hơi mệt, quay về phòng nghỉ ngơi trước đã. Tiểu Tứ, đi mời Cửu tiểu thư ra phòng khách dùng cơm.”

“Dạ, Tam thiếu gia.” Tiểu Tứ lại đánh mắt ra hiệu cho Tây Môn Phiêu Hoa, sau đó quay người đi về nơi Nam Cung Cửu ở. Tây Môn Phiêu Hoa rất hiểu tính khí Tam đệ, liếc mắt nhìn chỗ chàng đang che đi, mỉm cười nói “Xem ra mẹ nói không sai chút nào, bây giờ đã có người có thể thu phục được Tam thiếu gia nhà chúng ta rồi.”

“Thu phục? Hừm!” Tây Môn Phiêu Tuyết lại không nghĩ như vậy “Xưa nay chỉ có bản thiếu gia đi thu phục kẻ khác, chứ chưa từng có ai thu phục được bản thiếu gia?”

“Vậy thì, Tam thiếu gia trước nay phong độ ngời ngời, lễ độ đãi người, dịu dàng nho nhã của chúng ta sao hôm nay lại để lộ bộ mặt thực ra ngoài vậy chứ?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhíu chặt đôi mày, sau đó lại giãn ra, hít một hơi thật sâu, mỉm cười đáp “Nhị ca, bộ mặt của đệ xưa nay không phải chính là phong độ ngời ngời, dịu dàng nho nhã hay sao?”

Tây Môn Phiêu Hoa lắc đầu nói “Đệ nên quay về trang điểm lại mắt trái, mấy nàng biểu muội kia sắp sửa theo đuôi ta tới tìm đệ rồi đấy.”

Dứt lời, từ xa truyền lại âm thanh ồm ồm “Tam thiếu gia.”

Tây Môn Phiêu Tuyết tức thì bay vút đi, lập tức biến mất khỏi hành lang.

Lúc này mọi người trong nhà đều ngồi quây quần quanh bàn ăn lớn, nghiêm trang chờ đợi, im lặng tới độ nghe rõ cả tiếng muỗi vo ve. Đợi Nam Cung Cửu trong y phục màu tím điểm lệ tiến vào, cốc chủ và cốc chủ phụ nhân lập tức mặt tươi như hóa, bữa ăn vì thế mà náo nhiệt hẳn lên.

Có người kinh ngạc, có người ngưỡng mộ, cũng có người đổ kị. Kinh ngạc là vì sắc đẹp khuynh thành của ‘nữ hiệp’ Nam Cung Yến mà mọi người vẫn đồn thổi là sức mạnh phi thường. Ngưỡng mộ là vì Tây Môn Tam thiếu gia đã dùng mọi thủ đoạn để bắt được thê tử yêu kiều đã đào hôn về cốc. Đổ kị thì chia thành hai dạng, một dạng là đổ kị trước nhan sắc của Nam Cung Yến, và một dạng khác chính là đổ kị Tây Môn Tam thiếu gia có thể ấy được một tiên nữ giáng trần làm thê.

Thấy biểu hiện của mọi người, Nam Cung Cửu cực kỳ vui vẻ, càng lúc càng tỏ ra bộ dáng yêu kiều thực nữ, ánh mắt nhu hòa.

Thấy con dâu tương lai, cốc chủ phụ nhân cười tí mắt bỗng nhiên định thần “Hả? A Tam tại sao giờ này còn chưa ra?”

Tây Môn Phiêu Hoa liền đáp “Mẹ, Tam đệ thấy không khỏe, đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Cốc chủ phụ nhân không vui lên tiếng “Cái gì mà không khỏe? Cửu tiểu thư đang nhiễm phong hà còn ra ngoài dùng bữa cùng ta, nó lại dám làm vậy sao?”

Nam Cung Cửu âm thầm suy nghĩ, chắc chắn tên khốn này vì bị hủy dung nhan, không dám ra ngoài gặp người đây mà. Thế nhưng nàng cứ muốn bắt chàng không được như ý đấy. Nghĩ vậy, Nam Cung Cửu khẽ

đưa lời than thở, giọng điệu rầu rĩ “Phu nhân, thôi người đừng khiến chàng khó xử. Chắc hẳn chàng không muốn ra ngoài gặp con.”

Câu nói này vừa dứt liền khiến mấy cô em họ trong lòng mừng rỡ, thì ra Tam thiếu gia không hề thích vị hôn thê này. Bọn họ vẫn còn cơ hội, ha ha ha!

“Đã trưởng thành rồi mà hành xử như vậy, tất cả là do chúng ta đã chiều chuộng sinh hư.” Cốc chủ phu nhân lắc đầu than thở “Phiêu Phong, mau đi gọi Tam đệ của con ra đây.”

Tây Môn Phiêu Phong mỉm cười ha ha nói “Mẹ à, Tam đệ nào chịu nghe lời con chứ? Con thấy chi bằng để Cửu tiểu thư vất vả một chuyến. Thực ra Tam đệ xưa nay ưa nịnh, chỉ cần muội dịu dàng nói vài câu dễ nghe, đệ ấy sẽ ngoan ngoãn thuận theo thôi.”

Bảo nàng đi gọi tên Phun Huyết đó? Thực không hổ là người một nhà! Nam Cung Cửu, nàng quyết không lùi bước trong thời khắc quan trọng được. Nghĩ vậy nàng lập tức chuyển sang bộ dạng bi ai “Thực ra chuyện hôn sự không nên gượng ép, nếu chàng miễn cưỡng như vậy, con thấy chi bằng giải trừ hôn ước, để chàng được tự do.”

Mấy vị em họ cùn mấy người anh họ ngồi cùng bàn tức thì ánh mắt lấp lánh, âm thầm mừng rỡ, chỉ mong hai người họ sớm tan, sau đó họ sẽ có cơ hội xen vào giữa giành được ‘mỹ nhân’.

Cốc chủ và Cốc chủ phu nhân nghe vậy vô cùng căng thẳng, quay sang nhìn nhau, rồi đưa lời an ủi Nam Cung Cửu, lại còn phái người đi lôi Tây Môn Phiêu Tuyết ra ngoài. Cốc chủ phu nhân nắm tay Nam Cung Cửu, chân thành nói “Hai nhà chúng ta môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, hôn ước đã định, không thể nói những lời như vậy. Trẻ tuổi cãi nhau là chuyện thường tình, một vài ngày nữa chúng ta làm hôn sự cho hai con là ổn ngay thôi.”

Cốc chủ gạt đầu phụ họa, lại ngược mắt nhìn bên ngoài “Tại sao vẫn chưa tới?”

Tiểu Tứ cả đường chạy nhanh xông vào, mồ hôi đầm đìa “Lão gia, phu nhân, Tam thiếu gia sẽ tới hơi muộn, mời mọi người dùng bữa trước ạ.”

“Được rồi, không đợi nó nữa.” Cốc chủ vừa lên tiếng, liền nhắc đĩa dùng cơm.

Đất Thục này mọi người rất thích ăn cay, gần như món nào cũng đổ rức những ớt, lại nhiều dầu mỡ Nam Cung Cửu đã hình thành phản xạ tự nhiên, cứ nhìn thấy màu đỏ là nhớ tới tên Phun Huyết trong bộ y phục màu đỏ thường trực. Thế nên nàng đưa đũa ra giữa không trung một lúc lâu, vẫn không biết nên bắt đầu từ món nào.

Cốc chủ phu nhân thấy vậy liền nói “Cửu tiểu thư, có phải là món ăn không hợp khẩu vị không?”

“Không, không phải, con rất thích ăn cay.” Nam Cung Cửu mỉm cười, sau đó nhìn cả bàn thức ăn đỏ thắm mà sầu muộn. Đây cũng có thể coi là một bệnh về tâm lý...

Không biết là gió thổi qua hay vì khí thế mà mọi người thường nhắc, khi Tây Môn Phiêu Tuyết bước qua thêm cửa, Nam Cung Cửu bất giác ngẩng đầu theo mọi người, nhìn ra. Chỉ thấy Tây Môn Phiêu Tuyết y phục đỏ rức, phong độ ngời ngời bước vào, con mắt trái đã được che đi, con mắt còn lại vẫn cứ tỏa ra ánh nhìn đào hoa, trong tay nho nhã phẩy quạt. Mấy nàng em họ khoanh khắc nhìn mà mê mẩn ngất ngây, run rẩy sung sướng.

Nam Cung Cửu càng nhìn lại càng cảm thấy ... hầy, rất có khí thế! Lúc xưa, sao nàng lại không làm chiếc bịt mắt như vậy nhỉ? Trông vừa ngẫu lại khí thế.

Tâm môn cốc chủ khê ho vài tiếng, nói “A Tam, con làm sao thế?”

Tây Môn Phiêu Tuyết lễ độ đáp “Cha, mắt con có phần không ổn nên con đang đắp thuốc.”

“Mắt của biểu ca làm sao vậy?” Một trong mấy cô em họ nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết bằng đôi mắt đăm lệ.

“Không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Tây Môn Phiêu Tuyết mỉm cười nhìn cô em họ, đáp.

“Biểu ca, đang yên đang lành tại sao lại thành ra như vậy? Không phải lại bị ai đó khắc đấy chứ?” Một cô em họ khác vừa nói vừa liếc mắt về phía Nam Cung Cửu.

Tây Môn Phiêu Tuyết thăm nghĩ trong bụng một hồi, nhướn cao đôi mày đáp “Nói không chừng thực sự bị ai đó khắc thật.”

“Ây da, thế thì không ổn rồi! Biểu ca, để Bảo Châu bói cho huynh một quẻ.” Cô em họ tên Bảo Châu vội vả lấy một túi mang theo trong người, rút ra một quẻ.

Cốc chủ phu nhân mỉm cười với Bảo Châu nói “Không cần đâu, ta đã so bát tự của hai đứa từ lâu rồi, rất hợp nhau. Mọi người đã tới đông đủ, chúng ta dùng bữa thôi.”

Nam Cung Cửu ngoan ngoãn ăn cơm, thi thoảng lại liếc nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết, thực sự muốn kéo cái bịt mắt đó xuống, để mọi người nhìn thấy dáng vẻ bị hủy hoại dung nhan của chàng. Có điều, trong bữa ăn, mấy cô em họ không ngừng ân cần gấp thức ăn cho Tây Môn Phiêu Tuyết, Nam Cung Cửu cũng chẳng có cơ hội ra tay, đành chấp nhận bỏ cuộc.

Lúc bữa ăn chuẩn bị kết thúc, Cốc chủ phu nhân vui vẻ nói với Nam Cung Cửu “Của hồi môn của con lần trước đã được đưa tới, lần này, hai con chỉ cần động phòng hoa trức nữa là xong. Có điều, theo tập tục trong cốc chúng ta, tân nương tử phải thêu một chiếc khăn cho tân lang dùng trong ngày động phòng. Chi bằng ngày mai con bảo A Tam đưa con tới phòng thêu chọn mấy tấm lụa, tranh thủ mấy ngày thêu cho xong nhé!”

Thêu sao? Nam Cung Cửu ngậy người, đây tuyệt đối là một thứ đòi hỏi kĩ thuật, Liên Kiều đứng bên cạnh cúi đầu nói khẽ “Phu nhân, Cửu tiểu thư nhà chúng con từ nhỏ tập võ, không biết mấy môn nữ công gia chánh này đâu.”

Tất cả mọi người đang dùng bữa đều ngẩng đầu nhìn lên, đồng loạt hướng ánh mắt về phía Nam Cung Cửu.

Nam Cung Cửu đảo mắt, lẽ nào không biết thêu thùa là mắc đại tội? Mấy nàng em họ nhìn nàng trong ánh mắt ánh lên nét chế giễu, khinh thường. Nam Cung Cửu không nuốt trôi được cơn giận, liền gác đũa, lau sạch miệng, yếu điệu lên tiếng “Không sao đâu, vì phu quân, con bằng lòng học.”

Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ ‘ừm’ một tiếng, giống như việc này chẳng liên quan gì đến mình. Nam Cung Cửu nheo mắt nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết, thế nhưng vị phu quân tương lai này chẳng thèm nhìn lại, ngoài mặt vẫn cứ phong độ ngời ngời, ung dung tự tại, trong lòng khẳng định đang coi thường và chế giễu nàng.

Giây phút đó, Nam Cung Cửu hạ quyết tâm, nhất định phải học thêu thùa cho bằng được!

Phòng thêu là một gian phòng nhã nhặn, sát núi, nằm tại nơi sâu nhất trong phủ, trông cực kì thanh tĩnh.

Lúc này Tây Môn Phiêu Tuyết nhẹ nhàng bước vào, Nam Cung Cửu đi sát bên cạnh, tất cả nhận công thêu thùa trong phòng đều đứng dậy hành lễ.

“Kính chào Tam thiếu gia, Tam thiếu phu nhân.”

Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ gạt đầu rồi tùy tiện chỉ vào một chiếc bàn, nói “Nàng nhìn xem, những thứ này đều là khăn lụa và chỉ thêu thượng hạng, mấy ngày này, nàng ở đây chăm chỉ học tập mấy vị tỷ muội này đi.”

Nam Cung Cửu đưa mắt nhìn một vòng, mới phát hiện đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân cùng mấy cô em họ đều đã có mặt. Phải chăng bọn họ cố tình tới đây để xem kịch hay của nàng?

Đại thiếu phu nhân mỉm cười tươi tắn, ánh mắt mơ hồ chẳng biết đang nhìn ai nói “Tam đệ, yên tâm đi, Cửu tiểu thư thông minh lanh lợi, nhất định sẽ học được nhanh thôi.”

Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn nàng, trong lòng thăm nghĩ, phụ nữ đã có chồng rồi không an phận trong nhà, ra ngoài gây loạn gì chứ?

Tây Môn Phiêu Tuyết bật cười, hàn huyên với hai chị dâu vài câu, lại dùng quạt nhẹ gõ lên cánh tay Nam Cung Cửu, nho giọng “Nàng ở đây, chăm chỉ học thêu thùa cho ta.” Dứt lời, Tây Môn Phiêu Tuyết đắc ý bật cười, hào sảng bước ra ngoài.

Cô em họ mang tên Bảo Châu thất vọng lên tiếng “Biểu ca cứ thế là đi rồi sao?”

“Đúng vậy, thấy chúng ta đều có mặt tại đây mà huynh ấy chẳng thèm ở lại.”

“Hầy.. biểu ca thật là đáng thương, phải lấy một người phụ nữ chẳng biết chút nào về thêu thùa.”

Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn họ, rồi tìm một chỗ ngồi xuống, lại nhìn sang đám đồ sặc sỡ trên bàn, đầu óc bắt đầu ong ong. Liên Kiều đứng một bên lăm lăm “Không biết thêu thùa thì sao chứ, các vị có biết võ công không?”

Nam Cung Cửu trong lòng thấy được an ủi, đúng là Liên Kiều biết nghĩ cho nàng nhất.

Một nữ công thêu thùa lớn tuổi cung kính hành lễ với Nam Cung Cửu “Tam thiếu phu nhân, mấy ngày nay, chỉ cần có thể thêu xong được chiếc khăn cho ngày thành thân là được. Sẽ không khó lắm đâu, ta dùng những kiểu hoa đơn giản nhất nhé, người hãy chọn đi.”

Dứt lời, ngày này đưa mấy hình hoa xếp ra bàn, Nam Cung Cửu hiểu kì bước lại, thế nhưng không xem không biết, vừa nhìn mới hay, trời đất quỷ thần ơi, thế này mà gọi là đơn giản sao?

“Đây là mẫu đơn, đây là uyên ương, đây là cẩm tú, cái này là...” Người này lần lượt đọc tên, Nam Cung Cửu lập tức cắt ngang lời “Bà hãy cho ta xem loại đơn giản nhất đi.”

Nghe vậy, người này liền rút ra một hình đưa lại cho nàng xem “Vậy thì cái này đi, đôi yến cùng bay.”

Đôi yến cùng bay? Nam Cung Yến lăm lăm mấy lần, trong đầu liền hiện lên khuôn mặt lạnh lùng bằng giá của Yến Phi Nam, cũng không biết chàng với Bắc Đường Kính lúc này đang ở đâu.

Người nhân công thêu thùa tưởng Nam Cung Cửu không thích, liền giải thích “Hình thêu này rất ý nghĩa, chấp cánh uyên ương, ngụ ý phu thê ân ái, yêu thương đến bạc đầu.”

“Vậy thì chọn mẫu này đi.” Nam Cung Cửu ngẫm nghĩ một hồi, con yến này thực cũng khá đơn giản, chỉ màu đen và trắng.

Biên ngoại, một cỗ xe ngựa đang từ từ tiến về phía nam. Yến Phi Nam với mái tóc trắng nhẹ bay trong gió ngồi bên ngoài mơ màng nhìn về phía trước, lần này, chàng thực sự không nắm chắc được mấy phần.

Trong xe, Bắc Đường Kính tận tâm chăm sóc Kim Tà. Nàng ta chỉ tỉnh lại được có hai canh giờ, sau đó liền chìm vào hôn mê, liên miên suốt mấy ngày trời. Nàng ta tuổi tác chắc còn nhỏ, nội công lại có phần kì quái, nên bọn họ không dám tự ý truyền chân khí cho nàng, chỉ đành tiếp tục dùng nhân sâm tằm thời kéo dài mạng sống mà thôi. Mấy ngày trước, trong lúc lau người cho Kim Tà, Bắc Đường Kính vô tình phát hiện vết thai tích trên cánh tay của nàng. Hình dạng của vết thai tích này giống hệt vết thai tích trên cánh tay của Đông Phương Huyền Dạ. Nàng còn nhớ Đông Phương Huyền Dạ từng nói, đây chính là thai tích của gia tộc Đông Phương, lưu truyền đời này sang đời khác.

Kim Tà chính là Đông Phương Mị Nhi, người đã bị bắt đi sáu năm trước. Đây là âm mưu do kẻ địch giăng ra? Bắc Đường Kính không dám tự mình đoán định, chỉ nghĩ phải nhanh chóng tới Vạn Hoa Cốc, trước tiên vẫn phải bảo toàn mạng sống cho Kim Tà.

Sau khi trở lại trung nguyên, Bắc Đường Kính nhờ người chuyển thư tới sơn trang Phù Vân, chỉ mong Đông Phương Huyền Dạ có thể tới Vạn Hoa Cốc trước để tiếp ứng cho bọn họ. Yến Phi Nam lại cải trang, đội chiếc mũ đen trên đầu, cả ngày trầm tư im lặng.

Nam Cung Cửu gần như cả ngày chỉ ngẩn ngơ trong phòng thêu chăm chỉ học thêu thùa, thế nhưng kim thêu nhỏ bé còn khó sử dụng hơn cả chiếc roi của Bắc Đường Kính, nhích trái nhích phải, đưa lên đưa xuống, ngón tay nàng lỗ chỗ đầy vết đâm. Nàng đúng là tự tìm lấy khổ thù rằng cứ nhận bản thân không biết thêu thùa cho xong. Hà tất phải chịu tội!

Liên Kiều đứng cạnh nhìn thôi cũng thấy xót xa, than dài “Bình thường tiểu thư tập võ cũng không bị thương nhiều như vậy.”

Người hướng dẫn thấy đáng về thêu hoa của Nam Cung Cửu cũng cảm thấy rất kì lạ, liền hỏi “Thiếu phu nhân, tại sao người lại không biết cách khống chế lực thế? Cứ đâm là đâm thẳng vào ngón tay luôn vậy?”

Nam Cung Cửu mếu máo, đáp “Bà không biết ta sức khỏe như trâu sao?” Nam Cung Cửu vút tấm khăn lụa dính đầy máu tươi sang một bên, ưỡn ngực vươn vai, đột nhiên nhìn thấy những người ngồi trong phòng đang cất giấy. Nam Cung Cửu hiểu kì hỏi “Mọi người đang cất cái gì thế?”

“Chúng tôi đang cắt giấy dán tường, trang trí tân phòng cho thiếu phu nhân.”

Nam Cung Cửu nhìn mọi người trong phòng tay chân nhanh nhẹn, chỉ vài ba đường kéo đã tạo ra một hình hoa tuyệt đẹp lập tức tỏ vẻ vô cùng bội phục.

“Tam thiếu phu nhân cũng muốn cắt giấy à?”

Nam Cung Cửu xua tay đáp “Ta không biết đâu.”

Một cô em họ đang tựa lưng vào khung cửa liền đưa lời nói mát “Không biết thêu thùa, cũng không biết cắt giấy, một người ngốc nghếch như vậy sao có thể trở thành tam thiếu phu nhân?”

Nam Cung Cửu chẳng thèm tranh cãi, dù gì Tây Môn Phiêu Tuyết cũng sắp lấy nàng, người ta có nói khẩy cũng vô dụng, cứ để bọn họ nói cho đã. Nàng tiện tay lấy một tờ giấy, loay hoay gấp một lúc thành một con ếch nhỏ. Những người ngồi quanh bàn nhìn đầy hiếu kỳ. Nam Cung Cửu nhanh chóng phát giác rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía này, liền ngược mắt lên, mơ màng nói “Mọi người nhìn ta như vậy làm gì chứ?”

Liên Kiều chỉ vào con ếch giấy trên tay nàng hỏi “Tiểu thư, đây là thứ gì vậy?”

“Cái này hả, là đồ chơi.” Nam Cung Cửu đứng dậy, tìm một chỗ đất trống, đặt con ếch hướng ra phía cửa, sao đó ấn nhẹ vào móng nó, con ếch liền nhảy bật lên. Đám phụ nữ trong phòng thấy vậy cực kì hứng thú, ra sức tán thưởng.

Nam Cung Cửu tự đắc, ấn tay khiến con ếch nhảy liên tục, đám con gái trong phòng vui vẻ hiếu kỳ. Cứ thế Nam Cung Cửu ngồi xổm nhảy theo con ếch tiến về phía trước, mãi cho tới khi con ếch bật vào một chiếc ủng trắng, Nam Cung Cửu mới ngược mắt lên nhìn “A Tam, chàng cản đường người ta rồi đấy!”

Tây Môn Phiêu Tuyết cau chặt mày liễu, trợn to đôi mắt đào hoa, nhìn con ếch giấy dưới chân mình rồi hét lên “Đây là cái thứ gì thế?”

Nam Cung Cửu nhận ra tất cả mọi người trong phòng đều đã quay về chỗ cũ, làm việc nên làm, chẳng ai tiếp tục để ý đến con ếch. Nàng lặc lưỡi đặt con ếch giấy trong lòng bàn tay, chu miệng đáp “Chẳng ai để ý đến mày nữa rồi, thật là đáng thương!”

Tây Môn Phiêu Tuyết ‘hưm’ một tiếng rồi khẽ buông lời “Ấu trĩ!”

Nam Cung Cửu lặng lẽ quay về chiếc bàn, nhặt chiếc khăn dính đầy máu lên. Tây Môn Phiêu Tuyết thấy vậy kinh hãi xông lại cầm tay Nam Cung Cửu lên xem “Nàng bị thương à?”

Nam Cung Cửu mếu máo đáp “Chàng vẫn nhìn thấy sao? Ta còn tưởng chàng chẳng thấy cái gì nữa chứ?”

“Tại sao chỉ thêu thùa thôi mà nàng cũng khiến bàn tay mình thành ra thế này?” Tây Môn Phiêu Tuyết chán nản cất lời hỏi.

“Ai cần càng lo?” Nam Cung Cửu rút tay lại, phần nộ cầm kim thêu lên, đôi mày nhú chặt như thể đang chịu phạt. Tây Môn Phiêu Tuyết đứng sau vô cùng xót ruột, cuối cùng chẳng nhẫn nhịn được nữa, giữ tay nàng nói “Đừng có thêu nữa.”

“Thế sao được?”

“Những chuyện này có thể từ từ học mà.”

“Thế nhưng chiếc khăn dùng lúc thành thân thì sao đây?”

Tây Môn Phiêu Tuyết phe phẩy chiếc quạt trong tay trầm ngâm đáp “Đó chẳng qua là hình thức thôi, ta thêu cũng được.”

“Chàng thêu?” Nam Cung Cửu há hốc miệng, âm cuối được kéo ra rất dài. Tây Môn Phun Huyết đứng là toàn diện!

Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ ho vài tiếng, lúng túng đáp “Đây chỉ là giúp nàng về hình thức thôi, còn về mối thù hỷ dung, ta vẫn khắc trong tim đấy.”

“Đúng là nhỏ nhen!” Nam Cung Cửu bực bội quay đầu, tiếp tục gấp giấy. Vài ba động tác, nàng đã gấp xong một con hạc giấy sinh động. Tây Môn Phiêu Tuyết hiếu kỳ nhìn về phía con hạc giấy, khẽ giọng hỏi Nam Cung Cửu “Đây là thiên nga sao?”

Nam Cung Cửu đảo loạn con người, đặt con hạc giấy cùng con ếch gần lại nhau, rồi chỉ vào con ếch nói “Chàng xem, đây là chàng.” Sau đó, nàng lại chỉ sang con hạc giấy “Còn đây là ta. Chàng xem đi, có nhớ ra câu thơ gì không?”

Tây Môn Phiêu Tuyết xưa nay yêu thích thơ từ phong phú nghe nói đến vệc đoán thơ, liền hứng thú ấn vào con ếch giấy hỏi “Đây là cái gì?”

“Con cóc !”

Tây Môn Phiêu Tuyết ngẫm nghĩ một hồi “Con cóc? Thiên nga? Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga?”

Nam Cung Cửu đập bàn cười lên “Đúng đúng, chính là câu này đây.”

Những người còn lại trong phòng đều đang cố gắng nhin cười, sau cùng không nhin được nữa mà bật ra thành tiếng.

Tây Môn Phiêu Tuyết mặt đỏ bừng bừng, thu chiếc quạt lại, phần nộ nói “Nàng mới chính là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga ấy!”

Nam Cung Cửu bật cười hả hê, bộ dáng đắc ý đó thực sự khiến Tây Môn Phiêu Tuyết tức đến nghẹn lời. Sau cùng, chàng bực bội rời đi. Thực đúng là mối nhục to lớn, một Tây Môn Tam thiếu gia ngọc thụ lâm phong, tài sản vẹn toàn, khiến bao thiếu nữ ngẩn ngơ mơ mộng không ngờ lại bị người phụ nữ đó ví thành cóc ghẻ? Thực sự chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa, chàng quyết không thể dễ dàng bỏ qua cho nàng.

17. Chương 17: Chương 4: Hôn Nhân ‘ngọt Ngào’

Nghe nói trước khi thành hôn vài ngày, tân nương và tân lang không được gặp mặt. Nam Cung Cửu nhận thông tin không chút bận lòng, nàng vẫn ăn uống ngon lành, ngủ nghỉ tận hưởng, hoàn toàn không hề thấy mừng rỡ hay lo lắng chờ đợi ngày đại hỷ sắp tới. Chỉ là khi Tiểu Tứ đưa chiếc khăn Tây Môn Phiêu Tuyết thêu xong tới, Nam Cung Cửu mới tiện miệng hỏi “Thứ này dùng để làm gì?”

Liên Kiều khẽ đáp “Cái này dùng để nghiệm thân lúc động phòng.”

Nam Cung Cửu giật mình bỗng nhớ ra, tối nay hai người phải vào động phòng hoa chúc. Tình hình này... rất nghiêm trọng, nếu nàng nhớ không lầm thì, nàng tới đây là để chấp hành nhiệm vụ. Nam Cung Cửu nhảy dựng lên tìm kiếm một lượt các tủ, cuối cùng cũng tìm ra được lọ bột phát quang. Thế nhưng tìm ra thì có tác dụng gì chứ, trên đường nàng chẳng có cơ hội để lại dấu hiệu, sợ rằng tên Thổ Tà chắc đã mất dấu, hoặc giả chết thảm trong cốc rồi cũng nên. Nàng lơ mơ nhớ lại những lời Thổ Tà đã nói, nàng đã trúng độc, mà thứ độc này lại phát tác định kì, chuyện này... nếu thực sự độc tính phát tác, vậy nàng phải nghĩ ra cách ứng phó.

Thấy dáng vẻ thấp thỏm lo lắng của Nam Cung Cửu, Liên Kiều liền than “Cuối cùng trông tiểu thư cũng ra dáng một tân nương sắp đi lấy chồng rồi.”

“Tam thiếu phu nhân, hỷ phục đã được đưa tới.” Một đoàn nha hoàn bê hỷ phục đỏ tươi, trăm cài, dây chuyền... lần lượt tiến từ ngoài vào. Bà mối hơn hở theo sau, nói “Tam thiếu phu nhân, chúc mừng, chúc mừng, cuối cùng cũng đợi được đến lúc hai vị động phòng hoa chúc.”

Nam Cung Cửu lặng lẽ đội mũ phụng, phủ khăn trùm đầu, trang điểm xinh xắn, mặc hỷ phục lên, sau đó nàng nhìn gương mặt trắng bệch đầy phấn trong gương của mình, chẳng khác nào nhìn thấy cương thi, u sầu lắm lắm “Tại sao trông ta giống một người đoán mệnh thế này?”

Tuy lời nói vô tâm, nhưng bà mối nghe thấy lại thành ra đại sự, vội vã cất tiếng “Ấy ấy ấy! Tam thiếu phu nhân phúc khí ngời ngời, làm sao lại nói những lời thiếu may mắn như vậy!”

Một nha hoàn đứng gần lên tiếng “Tam thiếu phu nhân đã lo lắng quá rồi, Tam thiếu gia y thuật cao minh, hai người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn.”

Liên Kiều gật đầu phụ họa “Đúng đúng, tiểu thư, người lo nghĩ quá nhiều rồi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết y thuật cao minh... Đôi mắt buồn bã của Nam Cung Cửu đột nhiên sáng lóa, Tây Môn Phun Huyết nhất định có thể giải được độc cho nàng. Chỉ cần nịnh Tây Môn Phun Huyết một chút, vậy thì sẽ không sợ lúc phát độc không có người cứu mạng. Nam Cung Cửu vui vẻ nói “Mau lên, mau lên, sắp tới giờ lành rồi, ta phải vào động phòng thôi.”

Sự thay đổi quá lớn này khiến bà mới trở tay không kịp, sau khi định thần bà liền mỉm cười nói “Tam thiếu phu nhân, đừng vội vàng, vẫn còn chưa bái đường mà, làm sao đã nghĩ tới động phòng rồi?”

“Ây da, ta phải đi tìm chàng ngay lập tức.” Nam Cung Cửu vén gọn tay áo, vô cùng gấp gáp, giống như thể sắp sửa phát độc mất mạng đến nơi.

Đám nha hoàn đứng quanh đều che miệng cười đến đỏ cả mặt.

“Hãy, tân nương tử này đúng là không biết ngưng ngừng.” Bà mới lúng túng mỉm cười. “Nào lại đây, trùm khăn lên đầu, đến giờ bái đường rồi.”

Tiếp đó, tầm nhìn của Nam Cung Cửu chỉ còn hạn chế trong tấm khăn màu đỏ, loáng thoáng nàng thấy mấy bóng người, có điều rất mơ hồ. Thôi bỏ đi, nhẫn nhịn thêm chút nữa, đến khi động phòng, nàng sẽ nghĩ cách lấy lòng Tây Môn Phiêu Tuyết sau vậy.

Cả đoạn đường đèn lồng giăng đầy lộng lẫy, nhạc trống tưng bừng, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả hồi ở phủ Nam Cung. Cả quá trình phức tạp, rườm rà, khá là phiền phức, với bản tính của Nam Cung Cửu, cứ phải im lặng như vậy quả thực không dễ chút nào. Cuối cùng đợi tới khi các nghi lễ kết thúc, Nam Cung Cửu mang theo tâm trạng kích động theo Tây Môn Phiêu Tuyết vào động phòng. Căn phòng này đã được trang trí từ hai tháng trước, nay chỉ cần sắp xếp lại đôi chút là ổn thỏa.

Bà mới đỡ Nam Cung Cửu ngồi xuống, mỉm cười nói với Tây Môn Phiêu Tuyết “Công tử xin hãy tận hưởng đêm động phòng hoa chúc.” Sau đó, bà liền nhanh chóng bước ra ngoài.

Tây Môn Phiêu Tuyết mặc bộ hỷ phục tân lang, trước ngực đeo một bông hoa lụa đỏ rực. Chàng nhìn chăm chú Nam Cung Cửu đang ngồi im ắng trên giường, do dự một hồi, cuối cùng bước lại, dùng chiếc quạt cốt ngọc trong tay hất khăn trùm đầu lên.

Người ta thường nói, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn.

Tuy rằng Tây Môn Phiêu Tuyết không thừa nhận trong lòng có nhiều hy vọng, thế nhưng hiện thực vẫn khiến chàng phải chịu đả kích lớn. Gương mặt đỏ ửng thực là khuynh nước khuynh thành, thế nhưng đôi mắt háo sắc, vẻ mặt nhớn nhác kia là thứ mà Tây Môn Phiêu Tuyết không thể tưởng tượng. Chàng đau khổ chống trán, nhắm mắt nói “Liệu nàng có thể đừng nhìn người khác mà chảy nước dãi như thế được không?”

Khuôn mặt Nam Cung Cửu vẫn đặc biệt hứng khởi, nhào tới đưa lời mê hoặc “Ai bảo trông chàng đẹp trai chứ?” Không những đẹp trai mà quan trọng nhất chính là biết giải độc!

Tây Môn Phiêu Tuyết sợ hãi lùi về phía sau, không biết Nam Cung Cửu tại sao lại có thái độ như vậy, vội vã xua tay “Nàng đừng nói những lời ngọt ngào, nàng cứ như vậy là chắc chắn có âm mưu.”

“A Tam.” Nam Cung Cửu ra sức đánh mắt đưa tình, rồi rút chiếc khăn từ trong người ra phất tới trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết, nói “Chàng xem, chúng ta đã thành phu thê rồi, sau này, ta nhất định sẽ tận sức làm một người thê tử tốt.” Những lời này thốt ra từ miệng của nàng thực khiến người nghe rón tóc gáy, ngay đến bản thân nàng cũng muốn dùng chiếc khăn đó để lau mồ hôi trên trán mình.

“Đủ rồi, nàng đừng có giở trò nữa.” Tây Môn Phiêu Tuyết rút một bức thư từ trong tay áo ra, vút lên trên bàn “Nàng đọc kĩ đi, đây là giấy thôi thê, thế nhưng chưa viết ngày tháng. Nếu ngày nào đó, nàng không muốn ở đây nữa, vậy thì cứ cầm giấy này mà đi, ngày tháng, tùy nàng điền vào.”

Nam Cung Cửu đang vui vẻ, nghe vậy chẳng khác nào bị dội gáo nước lạnh thẳng vào người, cầm tờ giấy thôi thê lên, nhìn qua hỏi “Chàng làm vậy là có ý gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết từ từ ngồi xuống, nghiêm túc mở lời “Nàng đã từng nói, tất cả mọi thứ trước kia đều là giả, chẳng qua là nàng vì muốn chọc ta, và vì nàng thuần túy cảm thấy vô vị nên tìm trò mua vui. Thực ra ta cũng không thú vị đến thế đâu, nơi này cũng vậy, đợi đến ngày đó, nàng chơi chán rồi, có thể tự ý rời khỏi.”

Người đàn ông này đúng thực là quá nhỏ nhen. Nam Cung Cửu chu miệng, đột nhiên nảy ra một ý, nhắc bộ y phục tiến tới trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết, thanh âm vô cùng đáng thương “A Tam, chàng đã quên rồi sao? Lúc còn ở Mộng Liễu Uyển, chúng ta đã... chàng phải chịu trách nhiệm với ta đấy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người, ngược mắt nhìn vị tân nương xinh đẹp, động hồn trước mắt. Tuy chàng không nhớ chút gì về nó, thế nhưng bản thân lại suy nghĩ về chuyện đó quá lâu rồi. Có điều nếu đó là một người phụ nữ ham chơi thích gây chuyện, vô tâm vô tính, ăn nói linh tinh thì thật khiến người ta không khỏi u sầu, nói không chừng lúc nào đó nàng lấp liếm hết mọi điều đã nói trước đây, rồi lại nói dối lần nữa cũng nên. Tây Môn Phiêu Tuyết lắc đầu, đồng dạng lên tiếng “Ta đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm, nếu nàng muốn ở lại, vậy thì cứ ở lại cả đời cũng được.”

Nam Cung Cửu hào hứng nói “Chàng đồng ý chịu trách nhiệm là được rồi, vậy cái này trả lại cho chàng.” Dứt lời, nàng đặt tờ giấy thôi thê vào tay Tây Môn Phiêu Tuyết.

Tây Môn Phiêu Tuyết vứt lại trả nàng, bực bội nói “Nàng cứ giữ lại đi, nói không chừng ngày nào đó lại cần dùng tới.”

Nam Cung Cửu đảo con ngươi, trong lòng thầm nghĩ, đợi giải độc xong, nàng còn ở lại đây làm gì? Nghĩ vậy, nàng liền nhanh chóng cất tờ giấy thôi thê đi. Khoảnh khắc Tây Môn Phiêu Tuyết đã nhìn thấy hết mọi biến đổi sinh động trên khuôn mặt Nam Cung Cửu, những biến đổi này khiến chàng chỉ cảm thấy thất vọng, sau cùng biến thành tuyệt vọng. Thực ra chàng chỉ muốn lấy tờ giấy thôi thê này ra để dò thám nàng, nếu nàng thực sự nhận lấy, chứng minh rằng, trong lòng nàng hoàn toàn không hề có chàng.

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng lẽ đứng dậy, đi tới bên cửa, chẳng hề quay đầu lại, nói “Nàng nghỉ sớm đi.”

Hả? Tây Môn Phun Huyết muốn ra ngoài sao? Nam Cung Cửu nghiêng đầu nhìn chàng, phải chăng là ra ngoài tiếp khách? Chẳng suy nghĩ nhiều, nàng gơ tay vậy “Tạm biệt!”

Tây Môn Phiêu Tuyết mới đi được vài bước, liền quay trở lại phòng, rút chiếc khăn ‘Đôi yến cùng bay’ mà chàng đích thân thêu từ tay Nam Cung Cửu ra, chỉ thấy chàng mở chiếc quạt cốt ngọc, vạch một đường trên cổ tay, nhỏ máu xuống chiếc khăn, nhuộm đỏ con chim yến màu đen trên đó.

“Như vậy là được.” Tây Môn Phiêu Tuyết mỉm cười, vứt chiếc khăn lại giường, rồi quay người bỏ đi.

Nam Cung Cửu nhíu mày nhìn chiếc khăn, đột nhiên như bừng tỉnh, e rằng tối nay nàng sẽ phải phòng không chiếc bóng... Nam Cung Cửu nằm xuống giường, trước mắt hiện lên một dòng chữ đen lớn: Bước đầu tiên lấy lòng Tây Môn Phiêu Tuyết, thất bại!

Lúc gà gáy sáng, hai ngọn nến hỷ trong phòng tân hôn đã cháy kiệt, xác nến chảy ra khắp cả hai đài cắm. Trên chiếc giường tân hôn đỏ hồng, tân nương từ từ mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, mệt mỏi không chút sức lực.

Kì lạ thật! Ngủ ngon cả đêm tại sao nàng lại mệt đến độ này? Nam Cung Cửu bò dậy tìm kiếm một hồi mới phát hiện dưới chăn long phụng trải đầy hạt sen, táo đỏ, lạc, quế viên... thì ra nàng đã bị những thứ này dày vò cả đêm.

Cửa phòng từ từ mở ra, Tây Môn Phiêu Tuyết rón rén chui vào trong, lại vội vã đóng cửa.

Nam Cung Cửu quay đầu tròn mắt nhìn chàng, lại nhìn chiếc giường tân hôn hỗn loạn như bãi chiến trường, hoảng hốt nhận ra mình đã lấy chồng.

Tây Môn Phiêu Tuyết cầm trong tay bộ y phục, nghi ngờ nhìn về phía Nam Cung Cửu “Tại sao nàng lại thức dậy sớm thế?”

Nam Cung Cửu hai mắt sưng vù, buồn bã ngồi bên giường nói “Ta ngủ mà khó chịu lắm, ai biết được háo ra trên giường lại trải nhiều đồ như vậy?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn những món đồ tượng trưng cho việc cầu chúc tân lang tân nương ‘sớm sinh quý tử’ bị hất tung đầy mặt đất, nhìn Nam Cung Cửu nói “Ngay đến việc dưới chân đặt nhiều đồ như vậy mà nàng cũng không biết, nàng làm sao mà ngủ nổi?”

“Ta làm sao biết được dưới chân lại cho nhiều đồ thế chứ?” Nam Cung Cửu bóp eo bóp đùi, sau đó ngáp dài mấy cái nói.

Tây Môn Phiêu Tuyết treo bộ hỷ phục của mình lên giá rồi quay sang nói với Nam Cung Cửu “Mau cởi hỷ phục của nàng ra, chốc nữa chắc sẽ có người vào đây.”

Nam Cung Cửu ‘ừm’ một tiếng, bắt đầu cởi bỏ hỷ phục rườm rà trên người, liếc mắt sang Tây Môn Phiêu Tuyết, chỉ thấy bộ y phục màu đỏ thường thấy đã được khoác trên người chàng, làm nổi bật khuôn mặt đẹp trai, nhìn mãi, nhìn mãi nàng không khỏi mê mẩn.

Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi xuống bên giường, liếc qua nàng, khinh thường lên tiếng “Ta cảnh cáo nàng, đừng có nhìn mặt người khác đến nỗi chảy cả nước dãi như vậy.”

Nam Cung Cửu lau miệng, cúi đầu nói “Vậy tối qua chàng ngủ ở đâu?”

“Thư phòng.”

“Ở đó có giường sao?”

“Giường trúc.”

“Có lạnh không?”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc sang Nam Cung Cửu, ánh mắt thiếu thân thiện, nghĩ một hồi rồi thốt lên một câu “Liên quan gì tới nàng?”

Nam Cung Cửu vẫn cứ cúi đầu, đương nhiên chuyện này có liên quan tới nàng, hơn nữa cứ tiếp tục thế này không được, nàng còn muốn vị phụ quân này giải độc cho mình “Người ta quan tâm đến chàng mà...”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhú chặt đôi mày, mở chiếc quạt, nhẹ nhàng phe phẩy “Cho dù nàng nói gì, ta cũng không tin.”

Nam Cung Cửu than dài một tiếng, đứa trẻ đáng thương này đã bị nàng trêu chọc đến độ sinh ra tâm bệnh rồi! Thôi bỏ đi, nóng vội cũng không ích gì, vẫn nên tiến hành từng bước theo kế hoạch thì hơn. Nam Cung Cửu cởi bỏ hỷ phục, cởi đến khi chỉ còn lớp áo lụa màu hồng nhạt sau cùng, nàng mới thẹn thùng liếc về phía Tây Môn Phiêu Tuyết, dụi dụi mắt nói “Phụ quân, ta có thể gọi chàng như vậy không?”

Tây Môn Phiêu Tuyết toàn thân ớn lạnh, suýt nữa làm rơi cả quạt, mặt đỏ bừng bừng, vội vã quay đi “Xin đừng.”

Nam Cung Cửu uất ức cúi đầu, chu miệng gọi một tiếng “A Tam.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng lưng, đứng bật dậy “Ta gọi người vào trong chuẩn bị, chốc nữa còn đi dâng trà cho phụ mẫu.”

Nhìn theo bóng dáng thẳng đờ vội vã rời đi, Nam Cung Cửu thầm nhủ trong lòng “Được lắm, ta không tin chàng có thể nhẫn nại như không!”

Cả phủ Tây Môn ngập tràn sắc hỷ, tất cả mọi người lúc này đang ngồi trong phòng khách, tâm trạng có phần căng thẳng. Vừa hay lúc này đôi tân nhân khoác tay nhau bước vào. Cốc chủ phụ nhân trong lòng cực kỳ vui vẻ, thầm khen hai đứa trẻ sao có thể xứng đôi vừa lứa, từ thân hình, dung mạo, khí chất, chẳng khác nào một đôi tiên đồng ngọc nữ.

Có điều có người vui vẻ thì cũng có người u sầu, mấy cô em họ buồn bã đứng gọn một bên, hai mắt long lanh như thể sắp khóc. Trên mặt Nam Cung Cửu rặng ngồi nụ cười.

Sau khi dâng trà, ăn bữa sáng thanh đạm, Nam Cung Cửu đi theo Tây Môn Phiêu Tuyết về phòng. Vừa bước vào phần sân thuộc biệt viện của hai người, Tây Môn Phiêu Tuyết khi này vẫn còn quan tâm chăm sóc đến nàng bỗng như biến thành người khác, sau khi vứt nàng lại liền đi thẳng về phía trước. Nam Cung

Cửu có chút khó hiểu. Vị phu quân này lại sao thế, nàng vội níu lấy tay áo của Tây Môn Phiêu Tuyết gọi “A Tam, chàng đi đâu thế?”

Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn không dừng bước, lạnh lùng lên tiếng “Thư phòng.”

Nam Cung Cửu vẫn bám riết không tha “Chàng đi làm gì thế? Về tranh? Ta có thể làm người mẫu cho chàng.”

“Người mẫu?” Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn nàng đầy nghi hoặc.

“Chính là ta sẽ đứng bất động tại chỗ để chàng vẽ.” Nam cung Cửu hất cao chiếc cằm, quyết định hy sinh vì nghệ thuật.

Tây Môn Phiêu Tuyết hai mắt sáng bừng, bình thần lên tiếng “Được thôi.”

Nam Cung Cửu thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tìm được cơ hội để lấy lòng chàng. Có điều nàng không ngờ Tây Môn Phiêu Tuyết lại để nàng tới thư phòng, đứng bất động suốt hai canh giờ liền, tới giờ dùng bữa trưa, nàng hào hứng bước lại xem tranh thì mới phát hiện ra Tây Môn Phiêu Tuyết không vẽ mà là luyện thư pháp. Khiến Nam Cung Cửu tức tới độ tím tái mặt mày, tự nhốt mình ở trong phòng không ra dùng bữa.

Liên Kiều đưa bữa trưa vào phòng, thấy Nam Cung Cửu ngồi xồm ở góc phòng không biết đang làm gì, liền gọi “Tiểu thư, người lại đang làm gì đó?”

Nam Cung Cửu tức khí dùng dưng đáp “Vẽ vòng tròn nguyên rửa chàng!”

“Nguyên rửa ai? Cô gia sao?” Liên Kiều lắc đầu, tỏ ra sầu muộn “Tiểu thư, gạo đã nấu thành cơm rồi, người dùng cố chấp mãi vậy.”

Nam Cung Cửu quay đầu nhìn lại Liên Kiều oán thán “Em là nha hoàn nhà ai chứ?”

Liên Kiều lập tức đáp “Đương nhiên là của nhà Tây Môn rồi, cả hai chúng ta giờ đã thành người nhà Tây Môn.”

Con bé nha hoàn này thực có nguyên tắc, Nam Cung Cửu ôm đầu, chán nản quay về bàn ăn cơm. Cùng lúc, trong nàng lại nảy ra một chủ ý, không phải người ta thường nói: Tình yêu của người đàn ông là đi qua dạ dày? Nam Cung Cửu đột nhiên hạ đầu, tóm lấy Liên Kiều “Em có biết Tây Môn Tam thiếu gia thích ăn món gì nhất không?”

“Tiểu thư, dùng vội, người còn có thời gian cả cuộc đời để tìm hiểu mà.”

“Không phải, ta đang vội, cực vội luôn. Em mau đi nghe ngóng thông tin từ Tiểu Tứ, sau đó về nói cho ta biết.”

Liên Kiều xua tay, mặt mày sầu muộn “Tiểu thư, người tại sao cứ nghĩ ra hết trò này đến trò khác vậy?”

“Ây da, mạng người quan trọng mà.” Nam Cung Cửu đẩy Liên Kiều ra, cuối cùng cũng đẩy được cô bé ra ngoài.

Chẳng bao lâu sao, Liên Kiều nhanh chóng quay về nói cho Nam Cung Cửu biết một loạt các món ăn mà Tây Môn Tam thiếu gia thích “Em không thể viết lại cho ta sao?”

“Tiểu thư, Liên Kiều không biết chữ.”

Nam Cung Cửu vén gọn ống tay áo, thét lên một tiếng “Mau chuẩn bị bút mực.”

Liên Kiều nhanh nhẹn chuẩn bị giấy bút, Nam Cung Cửu bỗng ý thức ra một vấn đề đó là ở thời đại này họ chỉ có thể dùng bút lông. Hơn nữa lúc này Liên Kiều đang đứng cạnh bên, Nam Cung Cửu đành cầm bút, ra vành ra vẽ hạ từng nét chữ. Càng viết, nàng lại càng cảm thấy thiếu tự tin, đầu càng lúc càng cúi thấp, gương mặt gần như dính sát vào mặt giấy.

Liên Kiều liếc mắt nhìn những con chữ như quỷ vẽ bừa liền nói “Tiểu thư, thôi cứ để em viết cho.”

Nam Cung Cửu mờ hồ đắm đuối, trợn mắt nhìn Liên Kiều nói “Không phải em không biết chữ sao?”

“Chẳng qua là em viết chữ xấu quá mà thôi, có điều...” Liên Kiều lấy chiếc bút từ tay Nam Cung Cửu ra, đáp “Ít nhất người ta còn đọc hiểu được.”

Nam Cung Cửu ngoan ngoãn nhường chỗ, vừa lau mồ hôi vừa xem Liên Kiều viết, bấy giờ mới hiểu ra, ở thời cổ đại họ dùng chữ phồn thể, mà thứ chữ này nàng chẳng đọc nổi.

18. Chương 18: Chương 4.2

Trong biệt viện, tiếng chim hót cùng mùi hương hoa thanh đậm đâu đây, trăng gió hữu tình. Trong thư phòng chỉ điểm một ngọn nến, hắt thứ ánh sáng mờ ảo lên những bức họa treo đầy trên tường.

Nam Cung Cửu đưa tay chống cằm, vui vẻ nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết đang thưởng thức tài nghệ nấu nướng của nàng. Hôm nay nàng làm ba món ăn, đối với người cổ đại mà nói đều khá mới lạ, bởi vậy Tây Môn Phiêu Tuyết lặng lẽ thưởng thức, sau khi ăn liền ba bát cơm, chàng mới rút khăn tay lau miệng.

Nam Cung Cửu cười tí mắt hỏi “Chàng thấy sao?”

“Cũng được.” Tây Môn Phiêu Tuyết có sao nói vậy.

“Chàng không thể nói lời thật lòng sao?”

“Ta có sao nói vậy mà. Cũng được!”

Nam Cung Cửu sầm mặt bắt đầu thu dọn bát đĩa “Ít nhất thì bây giờ chàng cũng biết rằng ta không phải chẳng có tài cán gì, ta biết nấu ăn.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ăn uống no say, lại bắt đầu thanh tao phẩy quạt “Bảo nha hoàn vào thu dọn, rồi nàng cũng quay về nghỉ ngơi đi.”

“Ta không về.” Nam Cung Cửu đặt bát đĩa xuống, bê chiếc ghế tròn tới ngồi xuống trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết “Chàng là phu quân của ta, chàng ở đâu thì ta ở đấy. Ta sẽ quyết không rời nửa bước.”

Tây Môn Phiêu Tuyết cau chặt đôi mày, chẳng thèm nhìn nàng lấy một lần, lại nói “Ta đã nói rồi, ta sẽ không bao giờ tin lời nàng nữa, cho nên bây giờ dù nàng có làm gì, cũng đều vô ích.”

Nam Cung Cửu trợn mắt lườm chàng, lớn tiếng hỏi “Tại sao chứ? Không phải chàng yêu ta sao?”

“Yêu nàng?” Tây Môn Phiêu Tuyết nhướn cao mày liễu, ánh mắt lộ rõ mấy phần khinh khi “Nàng có điểm nào đáng để ta yêu chứ?”

“Ta...” Nam Cung Cửu ngô nghê mở to hai mắt, nghĩ một hồi nghiêng đầu hỏi “Nếu chàng không yêu, tại sao lại hôn ta?”

Tây Môn Phiêu Tuyết thu quạt, đứng dậy phẩy áo nói “Là nàng đã hôn ta trước, có qua có lại mà.”

Nam Cung Cửu nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt bàn tay, Tây Môn Phiêu Tuyết đúng là giỏi nói bừa, lại còn dám thách thức lòng nhẵn nại của nàng. “Hừ! Chàng bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa, cũng đừng trách chị đây nhảy xổ lên người.” Nói là làm, Nam Cung Cửu xưa nay nhanh nhẹn, đã nhảy về Tây Môn Phiêu Tuyết đẩy ngã chàng xuống chiếc giường trúc đặt trong góc thư phòng. Tây Môn Phiêu Tuyết trở tay không kịp, vốn nghĩ đưa tay chặn nàng lại là xong, ai ngờ sức mạnh và thể trọng của người nào đó đặc biệt kinh người, khiến chàng không thể động đậy.

“Chàng ăn đồ của ta, chàng cũng nên bày tỏ điều gì đó chứ?” Nam Cung Cửu nhìn chàng mỉm cười gian trá.

Chỉ thấy Tây Môn Phiêu Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, sau đó quay đầu nhìn đi phía khác.

Nam Cung Cửu nhăn nhó mặt mày than dài ai oán “A Tam, không phải chàng thực sự yêu đàn ông đấy chứ? Nếu ta cải trang lại thành Yên Tiểu Nam, chàng liệu có yêu ta không?”

Vừa nhắc tới Yên Tiểu Nam, Tây Môn Phiêu Tuyết rốt cuộc cũng kích động “Đồ lừa đảo, tránh xa ta ra.”

Nam Cung Cửu tốt cùng bi ai, quả nhiên Yến Tiểu Nam vẫn có sức nặng hơn. Còn chưa kịp mở miệng, sau một hồi Tây Môn Phiêu Tuyết cất lực phản kháng, sức nặng của nàng lại một lần nữa tỏ rõ tác dụng. Chỉ nghe thấy tiếng trúc kêu, cả chiếc giường nhanh chóng gãy thành hai nửa. Khoảnh khắc ngã xuống, y phục hai người bị cửa rách, tóc tai rối bời. Thư phòng vốn dĩ thanh nhã bỗng biến thành một bãi chiến trường.

Gia đình và nha hoàn nghe tiếng vội vã xông tới, đứng ngoài cửa ngó vào, chỉ thấy Tam thiếu gia và phu nhân vừa mới tân hôn, y phục xộc xệch, ôm chặt lấy nhau. Tiểu Tứ vừa thấy cảnh này, liền đuổi hết mọi người rời đi, lại cùng Liên Kiều bước vào đỡ hai vị chủ nhân dậy.

Nam Cung Cửu kêu ca oán thán một hồi, đột nhiên mặt mũi hớn hở, quay sang cười lớn cùng Tây Môn Phiêu Tuyết “Thư phòng không còn giường nữa rồi, ha ha ha... Tối nay chàng phải ngủ cùng ta rồi, ha ha ha...”

Tiểu Tứ và Tây Môn Phiêu Tuyết chẳng hên mà cùng ớn lạnh toàn thân, đưa ánh mắt hãi hùng nhìn về phía Nam Cung Cửu.

Ngay đến Liên Kiều cũng khẽ giọng nhắc nhở Nam Cung Cửu “Tiểu thư, không phải người nói muốn nắm chắc dạ dày của cô gia trước sao? Ép buộc người khác không phải là cách hay đâu!”

“Ừm ...” Nam Cung Cửu rút cuộc lấy lại bình tĩnh, dịu dàng nhìn về phía Tây Môn Phiêu Tuyết, nói “Phu quân, chúng ta quay về phòng ngủ thôi.”

Ánh mắt tràn đầy ‘sức hút’ đó khiến Tây Môn Phiêu Tuyết rung mình mãi không thôi. Tiểu Tứ cúi thấp đầu, lui về sau một bước, thì thầm “Thiếu gia, mau đi thôi, nếu không thiếu phu nhân sẽ dỡ cả thư phòng này xuống mất.”

Chiếc quạt trong tay Tây Môn Phiêu Tuyết run lên bần bật, làm gì có cái lý đó, đây rốt cuộc là nhà ai chứ?

Nam Cung Cửu không chờ chàng kịp phản ứng, hớn hở kéo chàng chạy về phía phòng ngủ “Muộn rồi, chúng ta mau lên giường thôi.”

Khóe mắt Tây Môn Phiêu Tuyết co giật không ngừng, lẩm bẩm “Vừa mới ăn xong bữa tối đã đi ngủ sao?”

“Không đi ngủ, cũng có thể làm mấy động tác để nóng người trước.”

“Động tác... để nóng người?”

“Chàng sợ cái gì chứ? Ta cũng đâu có ăn thịt chàng...”

“...”

Nam Cung Cửu không hề biết rằng trên con đường nàng tốn tác kéo Tây Môn Phiêu Tuyết về phòng, có rất nhiều gia đình và nha hoàn tới phục vụ để xem náo nhiệt. Đợi khi cánh cửa tân hôn phòng đóng lại, mấy cái đầu lớn nhỏ lúc nhúc mới thò ra, đảo mắt liên hồi.

Sáng sớm hôm sau, rất nhiều lời đồn thổi đã được truyền đi khắp các đường to ngõ nhỏ tại Vạn Hoa Cốc.

“Đêm qua, Tam thiếu gia và thiếu phu nhân thân mật trong thư phòng nồng nhiệt tới độ sập cả giường.”

“Tam thiếu phu nhân khiến Tam thiếu gia thần hồn điên đảo, chẳng thể nhịn được mà thân mật ngay trong thư phòng.”

“Là do Tam thiếu gia lần đầu ném trái ái tình, trước thê tử xinh đẹp tựa tiên nữ giáng trần đã chẳng thể nào giữ nổi bình tĩnh.”

“Rõ ràng là Tam thiếu phu nhân dữ tựa lang sói, nhu cầu vô độ.”

“Vừa dùng bữa xong, Tam thiếu phu nhân đã vội kéo Tam thiếu gia về phòng đi ngủ.”

“Tam thiếu gia tinh lực dồi dào, Tam thiếu phu nhân cũng không phải dạng vừa. Hai người lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.”

“Tam thiếu gia ứng phó một mình thiếu phu nhân đã đủ lắm rồi, xem ra sau này sẽ không cần nạp thiếp, nếu không sẽ cạn kiệt tinh lực mà chết mất...”

Lời đồn truyền đi khắp nơi, sau đó lại quay về phủ Tây Môn. Cốc chủ phu nhân nghe đám nha hoàn thì thầm những lời này, thực sự càng nghe càng thích, càng nghe càng kích động, cảm khái lên tiếng “Đúng là lớp trẻ có khác, nếu hai đứa cứ tiếp tục như vậy thì hay quá, sớm sinh cho ta mấy đứa cháu để bế rồi!”

Tây môn cốc chủ vẫn ngồi im lặng cạnh bên khe ho vài tiếng, nghiêm nghị nói “Phu nhân, những lời này cứ đồn qua đồn lại như vậy không hay lắm, vẫn nên quần giáo kẻ dưới mới phải.”

“Ha ha, đương nhiên phải quản lý rồi, có điều chuyện nào ra chuyện đấy, A Tam nhà chúng ta tình cảm gần bó với con dâu như vậy, người làm cha mẹ chẳng phải rất vui mừng sao? Ấy da, thiếp phải đi nấu chút canh Tổng Tử cho con bé đây.” Cốc chủ phu nhân nói là làm, vui vẻ đi về phía phòng thuốc ở hậu đường.

Dưới bóng cây, mái hiên, lụa hỷ và đèn lồng đỏ vẫn giăng đầy, không khí xung quanh tươi tắn, rạng rỡ. Bên cửa sổ, một bóng tím đang tựa cửa nhìn về phía xa xăm, tâm trạng rầu rĩ. Nàng đã cố gắng rất nhiều vậy mà chẳng thể khiến Tây Môn Phiêu Tuyết khuất phục. Thân là phụ nữ, nàng đương nhiên cảm thấy vô cùng bi ai.

Tuy bản thân nàng dung mạo khuynh thành, ngực có hơi lép một chút, thể nhưng nhìn tổng thể thân hình cũng khá gợi cảm, đến nàng là phụ nữ còn thấy hứng thú, vậy mà tên Tây Môn Phun Huyết kia lại chẳng mấy may có chút phản ứng của người đàn ông bình thường. Sau cùng Nam Cung Cửu bất đắc dĩ phải xuất sát thủ chiêu đưa tay vòng qua ngực ôm lấy chàng, lại vô tình gác chân lên hai chân chàng rồi giữ nguyên tư thế như vậy mà ngủ thiếp đi, cho đến khi mặt trời lên tận ngọn sào mới thức dậy, bên cạnh đã thấy trống không. Phải chăng nàng đã lấy phải một người đàn ông cực phẩm đến phụ nữ cũng không có chút cảm xúc? Nam Cung Cửu chống trán bi ai, trước mặt hiện lên dòng chữ màu đen cực lớn: Bước thứ hai lấy lòng Tây Môn Phiêu Tuyết, thất bại!

Không những chỉ là thất bại, mà đây đích thực là bị kịch nhân gian.

Nam Cung Cửu đổi sang một tư thế khác, tiếp tục tựa cửa nhìn xa xăm, rầu rĩ than thở. Muốn nắm được trái tim của người đàn ông, trước tiên vẫn nên bắt đầu từ ánh mắt. Với dung nhan này, nàng sao có thể để mình thất bại lần nữa.

Nam Cung Cửu đập mạnh tay lên khung cửa sổ “Liên Kiều, mau tìm một thợ mộc đến cho ta.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiên cứu được lý trong phòng thuốc, mãi mê mất hết cả một buổi chiều, đột nhiên chàng cứ cảm thấy trái tim trống rỗng, bởi lẽ từ sáng đến giờ chàng chẳng thấy bóng dáng của người phiên phức nào đó lẩn quẩn bên cạnh, thực có chút không quen. Tiểu Tứ thấy tam thiếu gia định đứng dậy, liền hỏi chàng có muốn dùng bữa cùng cốc chủ và phu nhân. Tây Môn Phiêu Tuyết lắc đầu, trong lòng đang nhớ nhung người nào đó, tự hỏi không biết nàng đang làm gì? Thế là quyết định quay về xem sao trước đã.

Vừa bước chân vào cửa, chàng đã nghe thấy tiếng búa gõ ầm ỉ, cả bãi cỏ sạch sẽ, gọn gàng nay chằng chịt thanh trúc, đầu mộc... Tây Môn Phiêu Tuyết ghét nhất người khác phá hỏng cảnh quan, liền phẩy quạt thét lớn “Tiểu Tứ, mau vào xem là ai đã vứt đồ bừa bãi ra đây?”

Tiểu Tứ còn chưa kịp đáp lại, bên cửa sổ đột nhiên hiện lên khuôn mặt tươi tắn, cười tít mắt tới độ ngũ quan nhăn nhúm, có điều trông rất đáng yêu. Tây Môn Phiêu Tuyết lạnh mặt nhìn nàng hỏi “Nàng lại làm trò gì thế?”

Nam Cung Cửu liền vẫy tay nói “Mau lại đây, ta đã làm xong rồi!”

Tây Môn Phiêu Tuyết chấp tay sau lưng bước vào phòng, chỉ thấy sau tấm bình phong, ngay phía ngoài giường, bỗng xuất hiện một cột trúc thẳng dài, cắm trên mặt đất cho tới tận trần nhà. Tây Môn Phiêu Tuyết sầm mặt, gằn giọng “Ai cho phép nàng làm bừa trong phòng của ta?”

Nam Cung Cửu chu miệng đáp, thanh âm nhuốm màu bất mãn “Đây là phòng của chàng sao? Vậy còn phòng của ta đâu?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhất thời nghẹn lời, nghĩ một hồi, lại nói “Nếu nàng muốn có phòng riêng, ta có thể sắp xếp.”

Nam Cung Cửu nhìn bộ mặt lạnh lùng của chàng, cười nhạt, sau đó chẳng nói thêm gì. Đợi thợ mộc hoàn thiện, thu dọn rời khỏi, Nam Cung Cửu liền Liên Kiều và Tiểu Tứ ra ngoài, chỉ vào Tây Môn Phiêu Tuyết

nói “Tây Môn Phưu Tuyết, ta ghét chàng.”

Tây Môn Phieur Tuyết ngồi xuống, bình thần phe phẩy chiếc quạt “Tiếp đó thì sao?”

Nam Cung Cửu mặt mày nghiêm nghị, đứng trước mặt Tây Môn Phieur Tuyết “giờ ta nghiêm túc nói rằng, ta ghét chàng.”

Tây Môn Phieur Tuyết mỉm cười đáp “Ồ, vậy thì tờ giấy thôi thê trong tay nàng vừa hay có tác dụng đấy.”

“Bây giờ ta đang rất nghiêm túc, đây không phải trò đùa. Nhưng chàng thực sự không yêu ta chút nào sao?” Giọng Nam Cung Cửu càng lúc càng nhỏ, dáng vẻ hung hăng, ghê gớm hàng ngày cũng biến mất. Tây Môn Phieur Tuyết nhìn đôi mày hơi nhíu lại của nàng, đột nhiên có phần hoang mang, không biết nên trả lời câu hỏi thẳng thắn này thế nào cho phải. Thế nên chàng chỉ còn cách né tránh ánh mắt nàng, quay mặt nhìn đi phía khác.

Nam Cung Cửu vừa ức lại vừa buồn, nước mắt bắt đầu lăn tăn rơi. Tính mạng với nàng rất quan trọng, nàng không biết ngoài Tây Môn Phieur Tuyết ra, còn có thể trông chờ ai khác giải độc cho nàng nữa.

Thế là trong không gian im lìm, Tây Môn Phieur Tuyết nghe thấy tiếng nước rơi xuống mặt bàn, ngược đầu lên xem, liền kinh hãi nhảy bật khỏi ghế “Này, nàng... nàng khóc gì chứ?”

Nam Cung Cửu nước mắt lăn dài, đôi mắt to tròn lúc này neohíp cả lại.

Tây Môn Phieur Tuyết trước nay chưa từng đối mặt với nguy cơ đáng sợ như vậy, vội lấy khăn tay lau nước mắt cho Nam Cung Cửu, lắp ba lắp bắp nói “Đừng khóc, đừng khóc nữa, đâu có ai ăn hiếp nàng, đang yên đang lành, tại sao lại khóc vậy?”

Nam Cung Cửu uất ức, vừa nấc vừa nói “Sao lại không ai ăn hiếp ta chứ? Không phải chàng đang ăn hiếp ta sao?”

Tây Môn Phieur Tuyết âu sầu chỉ quạt về phía mình “Ta? Ta ăn hiếp nàng? Trời đất! Xưa nay chỉ có nàng ăn hiếp ta thôi! Ta còn chưa khóc, nàng khóc gì chứ...”

Nam Cung Cửu nổi cáu, nắm chặt bàn tay đấm chàng nói “Chàng không để ý đến ta. Làm thức ăn cho chàng ăn cũng chẳng khen ngợi, chọc chàng cười chàng cũng chẳng cười... Ta làm cột trục trong phòng, chẳng phải muốn chàng xem múa cột hay sao? Chàng còn chê ta làm loạn, ta đúng là làm ơn mắc oán mà!”

Tây Môn Phieur Tuyết bị nàng đánh, chẳng dám trách chàng chẳng dám ngăn, thấy nàng khóc vậy, trái tim theo đó mà mềm nhũn ra. Bỗng chàng đột ngột hỏi lại “Múa cột?”

Nam Cung Cửu dừng khóc, quay đầu nhìn cột trục, ngẫm nghĩ một hồi, đáp “Có thể gọi là múa cột trục.”

“Múa cột trục? Nàng định múa cho ta xem? Tại sao?”

Nam Cung Cửu quay lại đáp lời “Bởi vì ta muốn dùng nhan sắc mê hoặc chàng.”

Khuôn mặt anh tuấn của Tây Môn Phieur Tuyết nhanh chóng đỏ bừng lên, cúi đầu bật ho vài tiếng. Những câu nói to gan như vậy, tin rằng thế gian này chỉ có mình nàng dám nói ra miệng thế này mà thôi. Nam Cung Cửu thấy Tây Môn Phieur Tuyết im lặng, lại hỏi “Tối qua hai chúng ta đã chung chăn chung gối, ấy vậy mà chàng chẳng có lấy một chút phản ứng, cho nên ta mới phải làm vậy.”

Tây Môn Phieur Tuyết vẫn luôn trốn tránh tới vấn đề này, nay nàng nói thẳng vậy, khiến chàng không khỏi thấp thỏm bất an.

Chàng không phải chưa từng chứng kiến thủ đoạn trên gheo người khác của vị phu nhân này, một khi đã móc câu thì chẳng khác nào tự khiến bản thân mình mất mặt. Thế nhưng sau những lời nói chẳng phân rõ thật giả lúc này, nếu chàng tin, có lẽ cũng chẳng phải chịu tổn thất? Tây Môn Phieur Tuyết hít sâu một hơi, ngẩng đầu, sắc mặt trở lại bình thường, dịu dàng nhìn Nam Cung Cửu nói “Đừng khóc nữa, đến giờ ăn cơm rồi. Không phải nàng còn muốn nhảy cho ta xem sao?”

Nam Cung Cửu thôi khóc, chớp đôi mắt ửng đỏ nhìn về phía Tây Môn Phieur Tuyết, trong đầu hiện lên một dòng chữ lớn màu đen: Bước thứ ba lấy lòng Tây Môn Phieur Tuyết, thành công!

Thì ra tuyệt chiêu lợi hại nhất đối phó với đàn ông chính là... nước mắt!

Bữa tối mỗi ngày, mọi người trong nhà đều tụ tập ngoài phòng khách, quây quần bên mâm cơm. Cốc chủ phu nhân thích nhất cảm giác đông người nhộn nhịp này, cho dù quá nửa số người chỉ là họ hàng. Ai nấy ôn hòa, vui vẻ dùng bữa, đột nhiên người hầu bê lên một bát canh, đưa thẳng tới trước mặt Nam Cung Cửu. Nam Cung Cửu ngó trái ngó phải, lại thì thầm bên tai Tây Môn Phiêu Tuyết “Tại sao mọi người không có vậy?”

Cốc chủ phu nhân nghe thấy, liền cười nói “Con dâu nhỏ, con uống đi, đây là bát canh bồi bổ sức khỏe bí truyền của nhà ta đây!”

Nam Cung Cửu gật đầu, để tỏ ra là người con dâu tốt, biết quan tâm đến phu nhân, nàng liền bê bát canh đặt sang chỗ Tây Môn Phiêu Tuyết “Phu quân cũng cần phải bồi bổ sức khỏe.”

Sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi, liếc mắt nhìn sang Tây Môn Phiêu Tuyết đang ngượng chín cả người. Cốc chủ phu nhân ngãi ngừng cười, nói “Con dâu nhỏ, đây là canh dành riêng cho phụ nữ.”

“Ồ...” Nam Cung Cửu nhất định là nhuận âm bổ máu, lại để tỏ ra mình đích thực là người con dâu tốt “Vậy tại sao phu quân con lại không được uống canh bồi bổ sức khỏe? Mấy ngày hôm nay chàng cũng mệt lắm rồi!”

Tất cả mọi người ngồi bên bàn đều đồng thanh ‘ồ’ lên một tiếng, hơn nữa còn kéo dài khá lâu. Thì ra những lời đồn đại kia đều là sự thật, thiếu phu nhân đã khiến tam thiếu gia rệu rã toàn thân.

Tây Môn Phiêu Tuyết đang uống ngụm trà, nghe vậy bật ho sặc sụa. Nam Cung Cửu quan tâm vỗ nhẹ sau lưng chàng nói “Đang yên đang lành sao chàng lại bị sặc thế?”

Cốc chủ phu nhân càng lúc càng yêu thích nàng dâu này, bật cười nói “A Tam khí huyết dồi dào, sức khỏe mạnh mẽ, không cần phải bồi bổ thêm đâu.”

“Tại sao lại không cần chứ, mấy hôm nay chàng đều không ngủ ngon giấc.” Nam Cung Cửu vừa nói vừa nghĩ bởi vì nàng luôn làm phiền chàng, cho nên chàng chắc chắn không thể ngủ ngon được.

Mọi người vốn dĩ đang nhìn chằm chằm về phía đôi tân nhân lúc này đồng loạt cúi đầu, lặng lẽ dùng bữa, Tây Môn Phiêu Tuyết huých nhẹ khuỷu tay vào Nam Cung Cửu thì thào “Nàng đừng có nói thêm gì nữa.”

Nam Cung Cửu chẳng hiểu gì cả, chỉ khẽ ‘ồ’ một tiếng, bắt đầu uống canh.

Sau khi ăn uống no nê, Nam Cung Cửu vừa xoa bụng vừa nhàn nhã đi dạo dọc hành lang. Khi nãy dùng bữa xong, đang chuẩn bị rút lui, cốc chủ phu nhân đột nhiên gọi Tây Môn Phiêu Tuyết lại, thần thần bí bí dẫn vào trong phòng nói chuyện. Nam Cung Cửu đành phải đứng bên ngoài chờ. Đợi tới khi Tây Môn Phiêu Tuyết bước từ phòng ra, Nam Cung Cửu hiếu kì hỏi “Mẫu thân tìm chàng có việc gì thế?”

“Lại không phải là họa do nàng gây ra sao?” Tây Môn Phiêu Tuyết liếc nhìn nàng, nhẹ phẩy chiếc quạt, bình thản nói thêm “Mẫu thân nhất quyết bắt ta phải uống canh.”

Nam Cung Cửu liếm môi, nhớ lại món canh ngon lành khi nãy “Vậy người cho chàng uống canh gì thế?”

“Nam Cung Yến.” Tây Môn Phiêu Tuyết dừng bước, nghiêm nghị nhìn nàng.

“Chuyện gì thế?”

“Sau này ở những nơi đông người, nàng có thể ít nói đi được không?”

Nam Cung Cửu nhíu chặt đôi mày, nàng đã nói ít lắm rồi, lẽ nào muốn nàng trở thành người câm?

Tây Môn Phiêu Tuyết thấy nàng không vui, sắc mặt dịu xuống “Hoặc giả nàng phải suy nghĩ thật kĩ trước khi mở miệng.”

Nam Cung Cửu sầm mặt, một lúc sau lại cong miệng cười, giờ nàng không thể đắc tội phu quân được, lại kéo tay Tây Môn Phiêu Tuyết nũng nịu “A Tam, chàng đừng gọi đầy đủ tên ta như thế, cứ như thể người ta đã làm sai gì vậy?”

Tây Môn Phiêu Tuyết đã quá quen với vẻ mặt biến hóa khôn lường của nàng, chán nản ngược mắt nhìn trời “Vậy ta phải gọi nàng thế nào?”

“Thì gọi là phu nhân! Chàng xem, đại ca vẫn thường gọi đại tẩu là phu nhân đấy.” Nam Cung Cửu lại cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi “Hoặc giả... nương tử? Hứa Tiên luôn gọi Bạch Tố Trinh như vậy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết hít sâu một hơi, thật gọi không thành lời.

Nam Cung Cửu cũng không cưỡng ép, cứ khoác lấy cánh tay Tây Môn Phiêu Tuyết đi về phía trước, miệng liên tục véo von như chim, hót không chịu ngừng “Vậy bát canh đó rốt cuộc là thứ gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết bình thản như không đáp “Canh Tổng Tử.”

“Phụt...” Nam Cung Cửu bước hụt chân, ngã nhào về phía trước. Sau khi kiên cường bò dậy, phủi hết bụi trên người, Nam Cung Cửu then thùng hỏi “Vậy bát canh chàng uống là gì?”

“Canh thập toàn đại bổ.”

“Oa...” Nam Cung Cửu không còn thuần khiết, chớp chớp mắt, thập toàn đại bổ cơ đấy!

Họ cứ như vậy bước về biệt viện của mình, Tây Môn Phiêu Tuyết đẩy cửa phòng ra, đưa quạt về phía trước mời Nam Cung Cửu vào trong. Thế nhưng Nam Cung Cửu chẳng hiểu sao lại cứ cảm thấy có gì đó nguy hiểm, giống như thể căn phòng là cái bẫy, liền do dự đứng mãi ngoài bậc cửa.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhẫn nại chờ nài, thế nhưng mãi không thấy động tĩnh, cuối cùng chàng gõ nhẹ chiếc quạt lên đầu nàng nói “Nhìn gì nữa, mau vào trong đi.”

Nam Cung Cửu trợn to đôi mắt “Vậy chàng vào trước đi.”

Thực đúng là kì quái! Tây Môn Phiêu Tuyết ‘hư’ một tiếng, bước vào trong trước. Người phụ nữ này thực là không biết đón nhận tình cảm, uống phí Tây Môn Tam thiếu gia chàng phong độ ngời ngời, lịch sự với nàng. Đối với người phụ nữ thế này, vẫn nên dùng bạo lực chắc chắn hiệu quả hơn.

Hai bên bình phong, hơn mười ngọn nến đều được châm lên, chiếu xuyên qua tấm rèm màu đỏ bên giường, trông lại càng hoan hỷ, may mắn.

Tây Môn Phiêu Tuyết bước vào trong, cởi y phục ngoài treo lên giá, lại giả vờ vô tình nhìn về phía Nam Cung Cửu đang ngây ngô đứng ngoài, khẽ ho vài tiếng “Nàng còn ngần người ra đó làm gì?”

Nam Cung Cửu nhìn cây trúc được cắm cách giường một trượng, không biết tại sao đôi chân bỗng mềm oặt. Lại nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết đang trấn tĩnh như không, Nam Cung Cửu đột nhiên muốn quay đầu rút lui. Múa cột, đây là tiết mục cần phải có tinh thần hiến thân cao độ, nếu làm rồi mà vẫn không thể khiến Tây Môn Phiêu Tuyết siêu lòng, vậy thì cuộc đời nàng thực bị ai đến cực điểm.

Tây Môn Phiêu Tuyết rót trà, nheo mắt hóp một ngum, lại liếc sang Nam Cung Cửu “Nàng định dùng cột trúc này để mê hoặc ta sao?”

Nam Cung Cửu nhìn tư thế uống trà của Tây Môn Phiêu Tuyết mà liên hồi nuốt nước miếng. Xem tình hình này, nàng đã chẳng thể nào rút lui được nữa, càng không thể để chàng có cơ hội lật thân. Nam Cung Cửu quyết định lấy hết dũng khí, ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực, tiến lên phía trước, cởi bỏ lớp y phục bên ngoài, chỉ để lại bộ váy liền dài, có điều trước đó, nàng đã dùng kéo biến nó thành váy ngắn, lộ ra đôi chân thon dài tuyệt đẹp.

Tây Môn Phiêu Tuyết mở to hai mắt, suýt chút nữa lại sặc nước trà, vội vã lau khóe miệng, run run lên tiếng “Nàng... định múa điệu gì thế?”

Nam Cung Cửu nháy mắt, một tay nắm cột trúc, tạo dáng chữ S “Múa cột, người cổ đại có thể gọi là múa cột trúc cũng được!”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn thân hình được uốn thành chữ S bên cạnh cột trúc, ngây lạng cả người.

19. Chương 19: Chương 4.3

Trước kia, trong khu rừng tối mù, nàng cũng từng múa may, lúc đó Tây Môn Phiêu Tuyết chỉ cảm thấy nàng đang phát bệnh, thế nhưng giờ nàng núm cột trúc uốn éo qua lại, chàng cứ cảm thấy khí huyết rạo rực. Có điều, dù rạo rực đến mấy, cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Chàng là ai chứ, là Tây Môn Tam thiếu gia ngọc thụ lâm phong, khí độ phi phàm, thế nên sao có thể thất lễ chỉ vì nữ sắc? Nghĩ vậy dù Tây Môn Phiêu Tuyết chăm chú nhìn cặp đùi trắng nõn, thon dài tuyệt đẹp nhưng bề ngoài vẫn nhất định giả bộ bình thản như không.

Nam Cung Cửu vừa hát vừa nhảy, lại còn phải nháy mắt đưa tình, nhẹ nhàng tiến tới bên chàng, rút chiếc khăn tay, nhẹ lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán chàng, lau từ trán xuống gò má, từ gò má xuống cằm. Đôi mày lá liễu, cặp mắt đào hoa, chiếc mũi thẳng dài, làn da trắng trẻo, đôi môi hồng thắm, hơi thở ấm nóng không ngừng phả lên cổ nàng. Nam Cung Cửu phát hiện phu quân mỹ nam của nàng thực sự quá mức quyến rũ, thế là trong vô thức cúi đầu nhẹ nhàng trao chàng nụ hôn.

Đây không phải lần đầu tiên, nhưng lại là lần khiến trái tim nàng rung động nhất, bởi vì đôi môi của nàng đã có chút cảm giác dị thường. Nam Cung Cửu kích động, hô vang trong lòng, Tây Môn Phun Huyết rốt cuộc cũng có phản ứng với phụ nữ rồi! Nàng vốn định tiếp tục tấn công, ai ngờ chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã bị ép dưới thân người Tây Môn Phiêu Tuyết, đón nhận chiếc hôn mãnh liệt khiến người ta muốn nghẹn thở thở.

Này này, không được như vậy, tại sao mọi thứ lại ngược hết cả rồi? Nam Cung Cửu phản kháng một lúc nhưng tất cả đều vô hiệu. Nam Cung Cửu đầu óc trống rỗng, chẳng nghĩ được gì, không còn chủ kiến. Xem ra thì hình như, có lẽ, hoặc là... Tây Môn Phun Huyết sắp phản công rồi!

Vành tai đột nhiên nóng rực, Nam Cung Cửu chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, chẳng còn sức phản kháng. Ngửi thấy mùi hương trầm, thoang thoảng bay ra từ mái tóc Tây Môn Phiêu Tuyết. Nàng mê mê man man, nhớ lại bát canh thập toàn đại bổ của Tây Môn Phiêu Tuyết lại cảm thấy bản thân mình sắp bị chiếm đoạt. Chính lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền vào tiếng gọi cửa dồn dập, tiếp đó là tiếng gọi của Tiểu Tứ “Thiếu gia, thiếu gia, Bắc Đường Kính và Yên Nam Phi vừa nhập cốc.”

Tiếng gọi của Tiểu Tứ và nội dung thông báo chẳng khác nào tiếng sấm dữ dội khiến hai người đang ý loạn tình mê bừng tỉnh. Nàng nhìn chàng, chàng nhìn lại nàng, sau cùng hỗn hển thốt lên “Tỷ tỷ Kính Tử” “Chị dâu?”

Nam Cung Cửu đá Tây Môn Phiêu Tuyết ra, tóm chặt lấy phần y phục suýt nữa bị xé rách, hải hùng lên tiếng “Còn tưởng chàng là quân tử, không loạn trước nữ sắc, thì ra cũng thuần thực lắm.”

“Nàng đang nói cái gì?” Tây Môn Phiêu Tuyết bị nàng đá một cước, nói “Quân tử gì chứ? Thuần thực gì chứ?”

Nam Cung Cửu phủ hai bàn tay vào nhau, hung thần ác sát đáp lại “Chàng nói xem, chàng đã từng ngủ với bao nhiêu phụ nữ rồi?”

“Nàng! Nàng...” Tây Môn Phiêu Tuyết lại tức đến độ không nói nên lời, hỏi vặn “Vậy nàng đã múa cột trúc cho bao nhiêu đàn ông xem rồi?”

Nam Cung Cửu hát cao cầm, quay đầu không thèm để tâm đến Tây Môn Phiêu Tuyết nữa.

Tây Môn Phiêu Tuyết thấy vậy nhặt y phục rồi nhanh chóng phi ra ngoài.

Ngoài thành, Tây Môn Phiêu Tuyết dẫn theo một đội người đi nghênh ngang, Nam Cung Cửu muốn xem nào nhiệt cũng theo sát bên cạnh.

Lúc hai người đi đầu cầm đèn lồng tiến vào trong rừng, trông chẳng khác nào đang dùng ngọn lửa quỷ dữ. Tây Môn Phiêu Tuyết đi giữa đoàn người, y phục đỏ rực khuôn mặt dưới ánh sáng âm bồng trắng nhợt. Nam Cung Cửu run rẩy đi phía sau Tây Môn Phiêu Tuyết, thi thoảng lại ngoáy trái ngoáy phải. Tại sao càng nhìn nàng lại càng cảm thấy con đường này giống như đi xuống suối vàng thế chứ? Phải trước có tiểu quỷ dẫn đường, ở giữa con có một vị Diêm Vương.

Nam Cung Cửu bỗng giẫm phải một thứ gì đó mềm nhũn, phát ra tiếng động kì lạ, Nam Cung Cửu sợ hãi nhảy lên thét lớn “Ôi ma, ôi ma!” Nàng vừa nhảy vừa chạy, khiến cả đội ngũ đều hỗn loạn cả lên. Tây Môn Phiêu Tuyết nhanh tay tóm chặt lấy nàng, nghiêm trang nói “Đừng kêu nữa, cẩn thận không lại gọi sói dữ đến giờ.”

Nam Cung Cửu nghe vậy tức thì im bật, liếc mắt thấy một thân cây gần đó, thấy một đôi mắt màu xanh lục, liền che mặt rên rĩ “Ta không đi nữa đâu, ta quay về đợi mọi người.”

Khuôn mặt Tây Môn Phiêu Tuyết có phần chế giễu, cười nói “Một mình nàng quay về?”

“Chuyện này...” Nam Cung Cửu tóm chặt cánh tay Tây Môn Phiêu Tuyết, lại nói “Vậy ta nhắm mắt lại đi.”

Cả đoàn người tiếp tục tiến lên phía trước, Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn bộ dạng Nam Cung Cửu chỉ thấy buồn cười “Lần trước lúc nhập cốc nàng còn dám một mình theo đuôi phía sau, lần này sao lại chẳng dám mở mắt ra thế?”

“Vì lúc đó ta tưởng đó chỉ là khu rừng bình thường, ai biết được nơi này có cây độc, chướng khí lại còn có cả lang sói.”

“Lẽ nào nàng nhắm mắt lại thì sẽ không có nữa sao?”

“Ít nhất thì ta cũng không nhìn thấy... Như vậy sẽ không còn sợ hãi.” Nam Cung Cửu run run đưa lời.

Khu rừng được bố trí rất kì dị, người bình thường tiến vào nhẹ thì bị lạc, nặng thì mất mạng. Tám năm trước, vì muốn cứu tính mạng của Đông Phương Huyền Dạ, Bắc Đường Kính từng to gan xâm nhập vào Vạn Hoa Cốc, không biết là nàng phản ứng nhanh nhẹn hay là mạng của hai người lớn. Nàng chính là người duy nhất không cần người dẫn đường có thể nhập Vạn Hoa Cốc một cách thuận lợi trong cả trăm năm nay.

Thực ra ban đêm nhập cốc dễ dàng hơn ban ngày, đây chính là điều mà Bắc Đường Kính ngộ ra sau một ngày một đêm lẫn mò trong khu rừng. Ban ngày nhiều sương, chẳng nhìn rõ được vị trí của mặt trời, ban đêm trong trẻo, trăng sao đầy trời đều có thể làm ngọn đèn chỉ đường. Đường núi hiểm trở, bọn họ đành phải bỏ xe ngựa lại. Bắc Đường Kính đi phía trước thăm dò, Yến Nam Phi công Kim Tà theo sau. Họ vốn định đợi Đông Phương Huyền Dạ rồi cùng nhập cốc, thế nhưng thương thế của Kim Tà nghiêm trọng, e rằng không thể chờ thêm được nữa.

Ánh sáng từ xa truyền lại, là đom đóm hya là quỷ lửa? Những thứ này đều không đáng lo, sợ nhất chính là gặp đám dã thú hung tợn, Bắc Đường Kính vội châm thuốc, với ánh sáng này tin chắc dã thú sẽ không dám lại gần.

Không lâu sau Tây Môn Phiêu Tuyết cũng dẫn theo đám gia đình vội vàng tới đón. Nhìn rõ người tới, Bắc Đường Kính thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nam Cung Cửu vui vẻ chạy tới bên cạnh Bắc Đường Kính nói “Tỷ tỷ Kính Tử, tỷ tỷ Kính Tử.”

Bắc Đường Kính thoáng ngạc nhiên, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh “Yến Tử, muội ở đây à?”

Nam Cung Cửu lại vẫy tay về phía Yến Nam Phi “Hi! Đại thần.”

Mái tóc trắng của Yến Nam Phi rũ trước mặt, gần như che đi cả tầm nhìn, chàng khẽ nghiêng đầu, nheo mắt nhìn Nam Cung Cửu chăm chú.

Nam Cung Cửu thấy chàng không nhận ra mình, bật cười hỉ hả “Là ta đây, Yến Tiểu Nam!”

Bắc Đường Kính lắc đầu, quay sang Yến Nam Phi “Sư huynh, muội ấy là Nam Cung Yến, huynh còn nhớ không, muội ấy trước nay vẫn luôn ham chơi như vậy.”

“Nam Cung Yến...” Đại thần lẩm bẩm đọc tên, cười nhạt nói “Nhớ chứ, chính là tiểu nha đầu nửa đêm lên bò lên giường ta, sau đó bị sư phụ đuổi ra khỏi sư môn.”

“Cái gì?” Tây Môn Phiêu Tuyết trợn trừng hai mắt, suýt chút nữa bẻ gãy chiếc quạt trong tay “Bò lên giường của huynh?”

Nam Cung Cửu lạnh lợi, vội vã trốn ra phía sau lưng Bắc Đường Kính, run run lên tiếng “Chuyện cũ năm xưa, đừng nhắc tới thì hơn.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, chiếc quạt trong tay run lên, nay đại sự quan trọng, chàng trước phải nhẫn nhịn, để lát nữa quay về sẽ xử lý nàng sau. Nghĩ vậy Tây Môn Phiêu Tuyết mỉm cười lịch lãm “Chị dâu không biết vội vã nhập cốc có chuyện gì quan trọng?”

“Giờ ta đã không còn là chị dâu của đệ của nữa.” Bắc Đường Kính ung dung mỉm cười, chỉ người đang được Yến Nam Phi công lại nói “Ta vội vã quay về là muốn mời đệ cứu người. Đông Phương cốc chủ cũng đang trên đường tới đây, có lẽ ngày mai là tới.”

“Nấu vậy, ta sẽ sai người đứng bên ngoài cốc chờ Đông Phương đại ca, chúng ta nhập cốc trước đã.” Tây Môn Phiêu Tuyết sai người khiêng Kim Tà vào, lại mời Bắc Đường Kính và Yến Nam Phi theo gia đình đi vào trong cốc. Nam Cung Cửu lần phía sau Bắc Đường Kính, nhanh chóng bị Tây Môn Phiêu Tuyết dùng quạt chặn lại.

“Nam Cung Yến.”

Nam Cung Cửu cúi thấp đầu, chu miệng cần nhẫn “Chàng đừng có gọi cả tên của người ta như thế. Mỗi lần nghe ba chữ đó, ta lại cảm thấy như phải chịu hình phạt nặng nề vậy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhướn cao mày liễu, đau xót lên tiếng “Chẳng trách cả ngày bám riết lấy Yến đại hiệp, hóa ra trước kia đã từng có một câu chuyện khó quên. Có phải nàng muốn dừng lại mộng cũ?”

“Làm gì có chuyện khó quên nào, giấc mộng đó còn chưa bắt đầu mà.”

“Hừm!” Tây Môn Phiêu Tuyết lạnh lùng buông một tiếng, sau đó phất áo bỏ đi.

Đêm khuya vắng lặng, đại đa số người trong phủ đã đi ngủ, Tây Môn cốc chủ và phu nhân đều ngồi trong phòng khách chờ đón khách quý.

Tuy rằng có rất nhiều lời đồn không hay liên quan đến Bắc Đường Kính, thế nhưng từ mỗi giao tình của mấy gia đình, bọn họ tuyệt không thể trề nãi được.

Kim Tà được đưa vào trong một phòng khách, sau đó Tây Môn Phiêu Tuyết cùng cốc chủ hết lòng chẩn trị, kê đơn, bốc thuốc. Trong nháy mắt, cả phòng thuốc bận rộn cả lên.

Bắc Đường Kính im lặng ngồi một bên, Yến Nam Phi ôm đại đao đứng ngay sau lưng nàng, giống như một thần hộ mệnh. Nam Cung Cửu mặt mày mê mẩn vừa ngắm hai người vừa cắn móng tay, nếu nàng cũng có một thần hộ mệnh như vậy thì tốt biết bao. Bỗng mắt nàng bị chặn lại bởi một mảng đỏ, Nam Cung Cửu đánh chàng một trận trong đầu, sau đó ngửa cổ mỉm cười hân hoan “Phu quân, mới nhanh vậy đã trị xong rồi hả?”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc mắt nhìn nàng, lại quay sang nói với Bắc Đường Kính “Đã giữ được tính mạng nàng ta, chỉ là tổn thương gân cốt, không biết liệu có thể hồi phục.”

Bắc Đường Kính mặt mày lo lắng “Nếu muội ấy có gì bất trắc, ta làm sao giao phó lại với chàng được.”

Tây Môn cốc chủ đi từ sau tấm bình phong ra, nhận lấy chiếc khăn từ cốc chủ phu nhân, lau sạch hai tay, lại hỏi “Vị cô nương này là ai chứ?”

“Đây là sát thủ của môn phái thần bí, thế nhưng vẫn bồi phát hiện thai tích trên cánh tay của muội ấy... có lẽ chính là Đông Phương Mị Nhi đã bị bắt đi từ sáu năm trước.”

Nam Cung Cửu kinh hãi nói “Hả? Đây chính là Đông Phương Mị Nhi mà mọi người vẫn luôn vất vả tìm kiếm?”

“Chẳng trách Đông Phương đại ca lại vội vã tới đây như vậy.” Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn người thiếu nữ nằm trên giường với hơi thở yếu ớt, cau chặt đôi mày nói “Sau khi bị bắt đi liền trở thành sát thủ, mấy năm nay chắc muội ấy sống rất gian khổ.”

Tây Môn cốc chủ trầm ngâm nói “Đông Phương Mị Nhi, sát thủ của môn phái thần bí? Nếu con bé còn nhớ thân phận của mình, chúng ta có thể lấy được nhiều thông tin từ miệng con bé.”

Cốc chủ phu nhân lắc đầu không đồng ý, mỉm cười nói “Chưa chắc! Bọn chúng đã lấy được ba mảnh bản đồ, mảnh sau cùng nằm trong Vạn Hoa Cốc chúng ta. Nói không chừng con bé là gian tế mà kẻ địch cố tình

phái tới nằm vùng ở chỗ chúng ta. Còn thai tích, có thể tại giả, hoặc chỉ là trùng hợp. Đợi Đông Phương cốc chủ tới xác nhận thân phận, trước mắt chúng ta phải canh phòng nghiêm ngặt.”

Bắc Đường Kính im lặng một hồi, quay sang nói với cốc chủ và phu nhân “VẬY HÃY ĐỂ CON CHĂM SÓC MUỘI ẤY.”

Yến Nam Phi đứng im như tượng cuối cùng đã động dậy “Vết thương của muội vẫn còn chưa hồi phục, làm sao có thể vất vả như vậy được?”

Cốc chủ phu nhân nghe vậy hòa nhã nói “Con ở lại đây dưỡng thương đi, chúng ta sẽ sắp xếp người tới chăm sóc con bé, đừng lo.”

“Đúng thế, tỷ tỷ Kính Tử, lại đây, muội dẫn tỷ đến phòng khách.” Nam Cung Cửu tận tâm đỡ Bắc Đường Kính, còn không quên tranh thủ liếc về phía Yến Nam Phi. Vị đại thần này càng lúc càng ngẫu, có điều vừa đối diện với Bắc Đường Kính là lại dịu dàng đến không ngờ.

Tây Môn Phiêu Tuyết để ý nhất cử nhất động của Nam Cung Cửu, ngán ngẩm nhí nháy chiếc quạt trong tay, rồi dặn Tiểu Tứ đi thu xếp chỗ ở cho Yến Nam Phi.

Sau khi mọi chuyện đầu vào đó, Tây Môn Phiêu Tuyết mới bắt đầu tính sổ cùng Nam Cung Cửu.

Sau tấm rèm đỏ rực, Nam Cung Cửu rút dây rút cổ tựa vào một góc giường, Tây Môn Phiêu Tuyết chấp tay sau lưng bước tới. Khoảnh khắc con người Nam Cung Cửu đảo liên tục theo bóng dáng đỏ hồng của chàng.

“Nói đi, nàng cải dạng nam trang đi theo Yến Nam Phi là có mục đích gì?”

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi, mấy tháng trước, sau khi trúng độc, ta đã mất đi trí nhớ, hoàn toàn không biết huynh ấy là ai.”

“Thế nhưng vẫn không thể xóa nhòa được chuyện nàng đã từng lén lút bò lên giường của hắn.”

“Ai biết được đó có phải sự thật không, dù gì ta cũng không nhớ nữa.”

“Xảo biện.” Tây Môn Phiêu Tuyết trừng mắt, dùng quạt gõ vài cái lên đầu nàng.

“Ta có lừa gì chàng đâu?” Nam Cung Cửu nhảy bật lên, đứng trên giường, hai tay chống nạnh, phần mộ nói “Thực đúng là nhỏ nhen. Chuyện chỉ có thể thôi mà cũng ghen loạn cả lên.”

“Ghen?” Khóe miệng Tây Môn Phiêu Tuyết khê co giật, cả đời này chỉ có người khác ghen chàng chứ sao có thể ghen vì người khác? Chàng lập tức điều chỉnh lại tâm trạng, dập tắt lửa giận, ung dung phe phẩy quạt nói “Ta còn lâu nhé! Ta chỉ đang giáo dục nàng thôi!”

“Giáo dục cả canh giờ rồi, lúc này lại đang là nửa đêm, chàng có thấy mệt hay không?” Nam Cung Cửu rống lên, ngả người chui vào chăn, trùm kín đầu nói “Đi ngủ!”

Tây Môn Phiêu Tuyết còn định nói gì đó nhưng suy đi nghĩ lại, hình như so đo tính toán như vậy sẽ mất đi phong độ... Tây Môn Phiêu Tuyết liền thối tất nệm, chậm rãi cởi áo lên giường. Lúc chui vào chăn, chàng phát hiện Nam Cung Cửu trùm kín đầu quay lưng lại với mình. Hàng ngày Nam Cung Cửu chẳng khác nào một con khỉ, nhích tới nhích lui co sát vào người chàng. Trạng thái yên ắng này ngược lại khiến chàng không thể nào ngủ nổi. Lật người một cái, chàng bất cẩn nhìn về phía cột trúc bên ngoài giường, trước mắt hiện lên bộ dạng uốn éo, thực sự... cũng khá là quyến rũ, động hồn.

Đột nhiên người ở sau lưng khê cựa mình. Tây Môn Phiêu Tuyết vội vã điều chỉnh lại tư thế nằm thẳng, thi thoảng liếc mắt nhìn sang. Chàng biết nàng sẽ chẳng thể nằm im mãi được, trong lòng Tây Môn Phiêu Tuyết có phần chờ đợi nàng chủ động bày tỏ khao khát.

“A Tam...” Nam Cung Cửu gian nan quay người, một tay nắm lấy y phục của chàng, thanh âm cực kỳ đau khổ “Cứu mạng... mau cứu mạng ta.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lười nhác nắm lấy tay nàng, giọng cực kỳ đắc ý “Đừng giả đáng thương vậy nữa, nàng cứ trực tiếp nhận lỗi với ta là được.”

“Ta sắp chết rồi...” Nam Cung Cửu bật thở hổn hển, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Ban đầu nàng chỉ nghĩ mình bị đau bụng, thế nhưng dần dần toàn thân tê dại không thể cử động được nữa, bây giờ mới ý thức được rằng, chất độc đã phát tác.

“Hà?” Tây Môn Phiêu Tuyết cảm thấy nhiệt độ cơ thể nàng biến đổi, vội ôm lấy nàng nói “Tại sao thân người nàng lại lạnh vậy?”

Nam Cung Cửu không nói nổi nữa, há miệng, tay cố gắng phát lực, nắm chặt lấy bàn tay của Tây Môn Phiêu Tuyết.

“Nàng làm sao thế?” Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên cảnh giác, vội vã châm ngọn nến gần nhất, quay lại nhìn sắc mặt của Nam Cung Cửu, tức thì không khỏi kinh hãi. Sắc mặt Nam Cung Cửu giờ trắng cắt không còn sắc máu, môi tím đen, hai mắt dần sậm lại. Đây đích xác là triệu chứng trúng độc. Tây Môn Phiêu Tuyết vội điểm vài huyệt đạo trên người nàng, để độc tính không phát tán nhanh. Sau đó, chàng liền bế bổng nàng lên, chạy ra ngoài, lao thẳng tới phòng thuốc.

Thế nhưng đây là độc gì? Phải dùng thứ gì để giải? Chàng hoàn toàn không có chút manh mối. Tây Môn Phiêu Tuyết hoang mang, vội cho nàng dùng vài viên thuốc giải độc bình thường, tạm thời khống chế độc tính lan rộng.

Liên Kiều và Tiểu Tứ vội vàng chạy lại giúp sức, kinh động đến cả Bắc Đường Kính thao thức vẫn chưa thể nào ngủ được.

“Chất độc tiềm tàng trong cơ thể muội ấy đã lâu rồi.” Bắc Đường Kính đứng bên cửa, nhìn về phía Nam Cung Cửu đã chìm trong hôn mê.

Tây Môn Phiêu Tuyết lo lắng tới mức không còn bình tĩnh, cần nhẫn đáp “Chị dâu đã biết từ lâu, sao lại không nói cho đệ biết chứ?”

“Ở sơn trang Phù Vân, ta từng mời Nam Cung lão thái gia bắt mạch cho muội ấy, ngay đến lão thái gia cũng nói không có gì khác thường. Sau đó, ta cũng đã nhờ Tam thiếu gia chẩn đoán, chẳng phải cũng không thấy hiện tượng trúng độc? Thế nên ta tưởng rằng bản thân đã nhầm.” Bắc Đường Kính bước vào bên trong, nhẹ vuốt lên vầng trán của Nam Cung Cửu “Trên lưng muội ấy có một đốm hồng hoa sen màu đen, không biết có liên quan gì tới việc trúng độc không?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghe vậy, lập tức cởi áo Nam Cung Cửu ra kiểm tra, sau vai đích thực có một đốm hồng hoa sen đẹp mà quái dị.

“Ta từng nghe Yến Tử nói, đám sát thủ đeo mặt nạ ba lần bốn lượt tới bắt muội ấy, ép buộc muội ấy phải gia nhập môn phái. Ta nghĩ, trong quá trình đó, muội ấy đã chịu đựng những điều khác nữa, chỉ là không dám nói ra mà thôi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người nhìn Nam Cung Cửu, miệng khẽ lẩm bẩm “Tại sao nàng ấy lại không nói cho ta biết?”

Tây Môn Cốc chủ và phu nhân vừa hay cũng chưa đi ngủ, đang bàn bạc chuyện gì đó trong thư phòng, nghe động tĩnh cũng vội vàng tới đây rồi hạ lệnh cho người dưới đi gọi Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, sau đó khuyên Tây Môn Phiêu Tuyết đi nghỉ trước “A Tam, người hành nghề y chúng ta không bao giờ tự chữa trị cho bản thân, hoặc người thân thiết, chính là sợ không đủ bình tĩnh mà chẩn mạch sai, kê nhầm thuốc. Chuyện này con hãy giao lại cho Đại ca và Nhị ca của con đi. Hãy yên tâm, không có loại độc nào mà Vạn Hoa Cốc chúng ta không giải được.”

Tây Môn Phiêu Tuyết bình tĩnh ngồi xuống, đặt chiếc quạt cốt ngọc cạnh gối Nam Cung Cửu, nói “Mẫu thân, con không nhúng tay vào, con chỉ ngồi bên cạnh nhìn nàng ấy thôi. Hai người cứ quay về nghỉ ngơi, tất cả đều bận rộn cả đêm rồi.”

Sau khi Tây Môn Phiêu Phong và Tây Môn Phiêu Hoa tới, Cốc chủ và phu nhân cũng quay về phòng nghỉ. Yến Nam Phi không biết đã vào đây từ khi nào, đứng cạnh bên Bắc Đường Kính, khẽ nói “Trên người Kim Tà cũng có đốm hồng hoa sen.”

Tây Môn Phiêu Tuyết thính tai nghe được, đứng dậy, vội vã hỏi “Kim Tà đã tỉnh lại chưa? Hoặc giả muội ấy biết được đây là thứ độc gì?”

“Tam đệ, đừng mất bình tĩnh.” Tây Môn Phiêu Hoa vỗ nhẹ lên vai chẳng, khẽ nói “Vội vã không được gì cả, đệ cứ yên tâm giao lại mọi việc cho hai huynh.”

Tây Môn Phiêu Phong vén tay áo lên, ngồi xuống bên giường, chẩn mạch cho Nam Cung Cửu, hào hứng nói “Lão Tam nhà chúng ta cũng có lúc lòng dạ như lửa đốt cơ đấy.”

Tây Môn Phiêu Tuyết bi phần nhìn đại ca, lại lặng lẽ nhìn Nam Cung Cửu, cau chặt đôi mày.

Ánh ban mai xuyên qua khe cửa rọi sáng phòng thuốc. Trong lò đang đun một loại thuốc gì đó, mùi đắng nồng nặc.

Tây Môn Phiêu Tuyết một tay chống cằm, bất động ngắm Nam Cung Cửu. Cả đêm không ngủ, đôi mắt đào hoa mà chàng lấy làm kiêu hãnh bấy lâu nay đã mất đi sự tinh anh. Tối qua, hia vị ca ca của chàng sau khi bàn bạc, quyết định trước tiên dùng hôn thuốc đốt trong lò sau đó lại ngâm thuốc, rồi cuối cùng dùng nội công ép độc từ trong cơ thể nàng ra. Bởi vì thứ độc này kì lạ, không biết cách giải, nên chỉ có thể tốn chút công sức để giải trừ từng phần độc tính.

“Thiếu gia!” Tiểu Tứ loạng choạng chạy vào “Đông Phương cốc chủ đã tới.”

Tây Môn Phiêu Tuyết quay đầu, cau mày nói “Mau bảo Liên Kiều vào trông, ta phải ra ngoài tiếp đón Đông Phương đại ca.”

“Thiếu gia, còn một người phụ nữ nữa đi theo Đông Phương cốc chủ nhập cốc.”

“Đó phải chăng chính là tiểu thiếp của huynh ấy?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tứ gật đầu khẳng định.

Tây Môn Phiêu Tuyết suy ngẫm vài giây, liền đi tới phòng Kim Tà đang tịnh dưỡng. Trong phủ xuất hiện một người bệnh nguy cấp, hơn nữa Tam thiếu phu nhân lại trúng độc hôn mê, cả phủ đệ đang rạng rỡ huy hoàng bỗng trở nên u buồn, mịt mù. Lúc này cả Đông Phương huyền Dạ, Bắc Đường Kính, Yến Nam Phi và cả nhà Tây Môn đang tụ hội tại Van Hoa Cốc, mọi người cứ có cảm giác như đang ngắm hoa trong sương, nhìn không rõ đó rốt cuộc là loài hoa thể nào.

Rất nhiều người đã có mặt trong phòng từ lâu, Tây Môn Phiêu Tuyết liếc qua liền bóng dáng áo đen ngạo nghễ đứng đó, nhanh chóng tiến lại đưa lời chào hỏi. Đông Phương huyền Dạ quay sang đáp một tiếng, ánh mắt trước sau vẫn luôn chăm chú nhìn về phía Bắc Đường Kính đang ngồi ở góc khuất của căn phòng.

Tây Môn cốc chủ bước ra từ sau tấm bình phong, gật đầu với Đông Phương Huyền Dạ, nói “Giờ chúng ta chỉ còn cách đợi, nếu trong bảy ngày tới mà con bé tỉnh dậy thì chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng là khỏi. Bằng không, sẽ mãi mãi nằm ngủ như vậy!”

Đông Phương Huyền Dạ cau chặt đôi mày “Nếu Mị Nhi không tỉnh dậy được thì vân bối biết ăn nói với phụ thân đã mất như thế nào đây?”

Tây Môn Phiêu Tuyết lúc này lại hỏi “Có thể chắc chắn người này chính là Đông Phương Mị Nhi không?”

Đông Phương Huyền Dạ nhắm mắt than dài một hơi “Khoảng thời gian sáu năm, nói dài không dài, tuy rằng từ đứa bé nay đã trở thành thiếu nữ, thế nhưng ta vẫn có thể nhận ra được khuôn mặt của muội ấy.”

Lăng Tâm đứng cạnh đưa lời an ủi “Phu quân, xin đừng tự trách, tất cả đều là sự sắp xếp của ông trời.” Giọng nói eo ọt vừa dứt, một thanh đại đao sáng lóa đã xuất hiện, Lăng Tâm sợ đến độ mặt trắng như tờ giấy, vội vã tránh ra sau lưng của Đông Phương Huyền Dạ.

Đông Phương Huyền Dạ đưa tay nắm lấy mũi đao, nghiêm giọng nói “Yến đại hiệp, sao huynh lại làm như vậy?”

Yến Nam Phi quắc mắt nhìn về phía Lăng Tâm, nhẹ nhàng buông từng chữ “Đông Phương trang chủ. Hãy nhìn rõ người phụ nữ ở bên cạnh huynh, ả ta là gian tế.”

Đông Phương Huyền Dạ khẽ cười đáp “Yến đại hiệp, một người phụ nữ yếu đuối là vậy làm sao là gian tế?”

“Chính Đông Phương Mị Nhi đã nói với ta như vậy.” Yến Nam Phi dứt lời, mím chặt môi, nhìn Lăng Tâm chăm chú, như thể muốn nhìn thấu tâm tư của nàng ta.

Bắc Đường Kính vẫn im lặng ngồi gọn một đống bột dầy “Cái gì? Một chuyện quan trọng như vậy mà huynh chưa từng nói cho muội biết?”

Yến Nam Phi nghe vậy đáp “Ta không muốn muội phải ưu phiền. Đông Phương Mị Nhi là Kim Tà, người phụ nữ này chính là sư tỷ của nàng ta. Mộc Tà, giỏi mê thuật, lại tiềm phục trong sơn trang Phù Vân đã bốn năm hòng một là ăn cắp bản đồ kho báu, hai là ly gián hai đại gia tộc. Hiện nay ả tới Vạn Hoa Cốc, nhất định là vì mảnh bản đồ kho báu sau cùng.”

“Sự việc vẫn còn nhiều nghi vấn, thế nhưng Đông Phương Huyền Dạ ta xưa nay hành xử công chính, trước tiên sẽ phái người theo sát Lăng Tâm, đợi khi Mị Nhi tỉnh lại, nhất định sẽ rõ ràng chân tướng.” Đông Phương Huyền Dạ liếc mắt sang nhìn Lăng Tâm, khẽ nói “Tạm thời đành phải khiến nàng chịu thiệt.”

“Vì phu quân, Lăng Tâm chịu thiệt một chút cũng không sao.” Lăng Tâm lên tiếng, kèm theo chút nắc nhen, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống. Đông Phương Huyền Dạ đưa cho nàng một chiếc khăn, lại sai người đưa nàng xuống.

20. Chương 20: Chương 4.4

Type-er: BaConSâu

Bắc Đường Kính nhìn theo bóng dáng của Lăng Tâm mà trầm tư suy nghĩ, lại quay sang Yến Nam Phi “Yến Tử cũng từng nhìn thấy Lăng Tâm lên la lên lút ở trong sơn trang, muội đã nghi ngờ ả từ lâu, thế nhưng huynh biết được tin tức quan trọng là vậy, tại sao lại không nói cho muội biết?”

Yến Nam Phi tra đại đao vào vỏ, sầm giọng đáp “Nói với muội thì có ích gì? Cho dù muội có lòng giúp, người ta chưa chắc đã nhận.”

Đông Phương Huyền Dạ nheo mắt, khẽ quay đầu sang, không hề lên tiếng.

Không khí vì thế bỗng trở nên căng thẳng, giờ chỉ còn cách đợi Đông Phương Mị Nhi và Nam Cung Yến tỉnh lại mà thôi.

Sau khi hun thuốc ba ngày ba đêm, lại ngâm trong thùng thuốc ba ngày ba đêm nữa, rốt cuộc cũng đến bước dùng nội công đẩy độc trong người ra, đây là bước quan trọng nhất, cũng không thể để xuất hiện bất cứ sai sót. Ở sau rèm, Tây Môn Phiêu Tuyết đỡ Nam Cung Cửu đang chìm trong hôn mê dầy, đặt bàn tay ra sau lưng nàng, một luồng chân khí dồi dào từ từ truyền vào qua mấy huyết đạo. Ngoài rèm, hai người Tây Môn Phiêu Phong và Tây Môn Phiêu Hoa đang hợp sức truyền chân khí vào sau lưng Tây Môn Phiêu Tuyết.

Mắt thấy bờ môi tím ngắt của Nam Cung Cửu ứa ra thứ màu đen, Tây Môn Phiêu Tuyết nhất thời nóng vội, liền gia tăng thêm vài phần công lực, nhằm ép hết toàn bộ máu độc trong người nàng ra. Ai ngờ, chàng vừa phát lực, lại giống như bị thứ gì đó hút lấy, nội lực bị rút ra khỏi Đan Điền, cả người suy yếu.

Tây Môn Phiêu Phong và Tây Môn Phiêu Hoa ở bên ngoài thấy có điểm dị thường, lập tức thu lại công lực, chỉ nghe thấy trong rèm truyền ra tiếng thở hắt, lại tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

“Tam đệ.” Hai người đồng thanh gọi tên.

“Đệ không sao.” Tây Môn Phiêu Tuyết cố gắng gượng, đáp chần cho Nam Cung Cửu xong, không tự chủ được khuyu ngã. Tầm rèm bị chàng níu căng, rớt xuống. Trước mặt mọi người khuôn mặt chàng yếu ớt, phờ phạc.

Trên chiếc giường êm ái, hương thuốc ngào ngạt, Nam Cung Cửu nghiêng người giơ tay ưỡn vai, cuối cùng đã tỉnh dậy. Nàng nheo mắt nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ, giống như đã lâu lắm rồi mới có

nhã hứng thưởng thức. Vừa vén chăn lên định xuống giường, nàng bỗng thấy một người sắc mặt trắng nhợt cùng nằm trên giường với nàng.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?” Liên Kiều bê thuốc vào phòng, vui vẻ cất tiếng hỏi.

“Liên Kiều, ta làm sao thế?” Nam Cung Cửu chẳng hiểu gì cả, nhìn kĩ người đang lịm trên giường, chính là Tây Môn Phiêu Tuyết. Hơi thở của chàng dường như không ổn định, đôi môi hồng thắm mọi khi giờ trắng cắt không còn sắc máu.

Liên Kiều liền đặt hai bát thuốc lên bàn, sợ hãi nói “Tiểu thư, lúc người trúng độc, may mà cô gia đã xả thân cứu chữa, mới có thể giải trừ được độc tố trong người của tiểu thư. Cũng không biết tiểu thư đã trúng phải thứ độc gì, hôn mê bất tỉnh mấy ngày liền, cô gia lo đến phát điên lên.”

“Xả thân cứu chữa?” Nam Cung Cửu gãi đầu, trong lòng thầm nghĩ Tây Môn Phun Huyết đích thực là một người tốt.

“Hơn nữa, để cứu tiểu thư, cô gia còn bị nội thương.” Liên Kiều nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết bằng ánh mắt thương cảm, quay người than thở “Tiểu thư, người uống thuốc đi.”

Nam Cung Cửu vừa định cất bước, bỗng có người nắm lấy cổ tay nàng. Lúc quay đầu nhìn lại, nàng thấy Tây Môn Phiêu Tuyết đã tỉnh.

“A, cô gia đã tỉnh rồi.” Liên Kiều hứng khởi vùng tay múa chân, chạy vội ra ngoài gọi Tiểu Tứ.

Nam Cung Cửu nhẹ ngồi xuống bên giường, nhìn chàng đầy áy náy “Lần này thực sự đã liên lụy tới chàng rồi. Cảm ơn chàng.”

Tây Môn Phiêu Tuyết trước sau vẫn nắm chặt tay nàng, mỉm cười mỗi một “Nàng tỉnh dậy là tốt rồi.”

Nam Cung Cửu nhìn đôi mắt đào hoa dịu dàng của chàng, tưởng rằng mình đã bị ảo giác, Tây Môn Phun Huyết từ khi nào lại đối xử với nàng dịu dàng đến vậy? Đưa tay dụi mắt, đích thực chàng đang nhìn nàng ánh mắt cực kì dịu dàng. Nam Cung Cửu mở to hai mắt “A Tam, tại sao chàng lại đối với ta tốt vậy?”

Tây Môn Phiêu Tuyết khổ sở chống người ngồi lên, cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng đã tìm ra được một cách nói vừa có khí chất lại vừa khéo léo, chàng nhẹ nhàng đáp “Ta nghĩ, bỗng nhiên lại đối xử tốt với một người, chỉ có một khả năng thôi...”

Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên quỵ xuống, bò bên giường thở gấp một hồi.

Nam Cung Cửu vội bê thuốc tới “Chàng mau uống thuốc khi còn nóng đi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ngược mắt lên nhìn thì thấy trên bàn vẫn còn một bát nữa, chắc chắn là của nàng “Nàng uống trước đi.”

Nam Cung Cửu liền bê cả hai bát tới, đưa một bát cho Tây Môn Phiêu Tuyết, mỉm cười tí mắt nói “Nào, chúng ta cùng uống.” Dứt lời, nàng đưa bát thuốc tới sát miệng, mùi vị đắng ngắt khiến nàng bất giác cau chặt mày. Nam Cung Cửu nín thở, uống hết sạch bát thuốc, lại nhìn sang Tây Môn Phiêu Tuyết đã uống hết từ lâu, đang mỉm cười nhìn mình đắm đuối.

“Đắng đúng không? Hãy ngậm một viên mật ong vào.”

Nam Cung Cửu chu miệng, đáp “Ta không thích ngậm mật ong, liệu có còn cách nào khác không?”

Tây Môn Phiêu Tuyết miệng cười, đưa tay vẫy nàng lại gần “Có đấy, nàng mau lại đây.”

Nam Cung Cửu nhăn nhúm mặt mày tiến lại gần, còn tưởng chàng có mật phượng gì đó, kết quả Tây Môn Phun Huyết nhân lúc nàng mất cảnh giác, đưa tay ôm chặt lấy eo nàng, tay còn lại đỡ lấy gáy, hai bờ môi ướm át, dính chặt lấy nhau. Chiếc lưỡi mềm mại lạnh lẽo chui vào giữa phần miệng đắng ngắt của nàng cọ tới cọ lui, Nam Cung Cửu nhất thời ngây lặng, hai tay buông thõng, bát thuốc rơi xuống đất lăn vài vòng. Sau đó, nàng bỗng bừng phát hiện, lúc này thực sự miệng đã không còn đắng nữa, hơn nữa còn rất thoải mái.

Lúc Liên Kiều và Tiểu Tứ hân hoan chạy vào, liền bị cảnh tượng ảm áp này làm cho bất ngờ. Liên Kiều hai mắt sáng lóa đưa lời ngưỡng mộ “Ồi, họ thật hạnh phúc...”

Nam Cung Cửu nghe động rất nhanh định thần, hoang mang đẩy Tây Môn Phiêu Tuyết ra, bắt cần dùng sức quá nhiều, chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, Tây Môn Phiêu Tuyết đắm sầm vào đầu giường.

Tiểu Tứ thấy vậy kinh hãi, lảo lảo “Thiếu gia chắc không bị nội thương nữa chứ?”

Nam Cung Cửu vội đỡ Tây Môn Phiêu Tuyết, mặt đỏ bừng bừng, lí nhí “Ta không hề cố ý... đập nhẹ như vậy chắc không vấn đề gì đâu nhỉ?”

“Không sao, không sao.” Tây Môn Phiêu Tuyết cố tỏ ra ung dung, nếu không phải đang ốm bệnh nằm giường, chàng có lẽ sẽ còn phe phẩy chiếc quạt nữa.

Sang ngày thứ tám, Kim Tà vẫn chưa có hiện tượng tỉnh dậy. Đông Phương Huyền Dạ thần sắc căng thẳng, chấp tay sau lưng đứng cạnh bên giường, từ sáng sớm cho tới tận tối muộn.

Lúc Bắc Đường Kính nhẹ nhàng bước vào phòng, Đông Phương Huyền Dạ nghe động, quay đầu lại nhìn, ánh mắt ngầy lặng. Người phụ nữ băng lãnh như tuyết với mái tóc xõa ngang vai đứng đó, ánh mắt bình thản, giống hệt như trước kia.

“Trang chủ.” Bắc Đường Kính cúi đầu, xưng hô một cách hoàn toàn xa lạ. “Bảy ngày đã qua, ngài cứ tiếp tục ngày đêm ở cạnh như vậy cũng nào có ích gì.”

Đông Phương Huyền Dạ lại hỏi “Nàng không tin ông trời sẽ cho ta kì tích sao?”

“Ông trời làm gì có thời gian quan tâm đến những người phạm phu tục tử như chúng ta?”

“Vậy thì tám năm trước, sao nàng lại tin chắc rằng có thể đưa ta vào Vạn Hoa Cốc? Tuy rằng lúc đó ta thần trí mơ màng, nhưng vẫn còn nhớ rõ nàng đã phải trải qua những nỗi gian khổ thế nào. Đối với một người xa lạ, nàng còn có thể kiên định, hướng hồ Mị Nhi lại là muối muối ruột thịt của ta.”

Bắc Đường Kính nắm chặt bàn tay, cúi đầu nhìn chiếc đàn trên bàn, nhẹ gảy một tiếng, chậm rãi lên tiếng “Ngài không hiểu sao? Một khi đã động lòng thì thân bất do kỉ.”

Đông Phương Huyền Dạ buột miệng gọi “Phu nhân...”

“Trang chủ nói nhầm rồi.” Bắc Đường Kính ngược mắt mỉm cười.

Đông Phương Huyền Dạ hít sâu một hơi, kiên định lên tiếng “Ta không hồ đồ, đợi sau khi mọi chuyện sáng tỏ, ta nhất định sẽ nói rõ với nàng.”

Bắc Đường Kính thản nhiên đối diện với đôi mắt phụng khí thế, dịu dàng nói “Không cần đâu, ta đã chẳng mong chờ gì nữa.” Sau đó, nàng lại bổ sung thêm một câu “Bát nước hắt đi khó lòng thu lại.”

Đông Phương Huyền Dạ nín thở, trong căn phòng thanh tĩnh bỗng vang lên tiếng ve kêu, truyền qua cửa sổ. Chớp mắt, người đứng trước mặt đã biến mất, nàng quen thuộc với chàng là vậy, quen thuộc tới độ mỗi ngày gặp nhau cũng có thể không cần chào hỏi, quen thuộc đến độ bất cứ lúc nào nghe thấy nàng gọi chàng một tiếng phu quân là chàng lại cảm thấy an lòng. Thế nhưng cùng lúc đó, họ cũng rất xa, xa đến nỗi chưa từng ôm nhau lần nào.

Sau khi Tây Môn Phiêu Tuyết tỉnh dậy, Tây Môn cốc chủ tới bắt mạch vài lần, dặn dò chàng phải an tâm tĩnh dưỡng. Nam Cung Cửu đã trừ hết độc tố trong người, cũng đang nằm trên giường tịnh dưỡng. Hai người cùng ở dưới một mái nhà, thi thoảng lại cùng nhau uống thuốc, uống mãi rồi chàng nhìn nàng, nàng nhìn chàng, tình chàng ý thiếp, hoặc là cầm thìa đút cho chàng một miếng, ta một miếng, giống như thuốc chính là thứ đồ ngon miệng nhất trên thế gian này, khiến người ta nhìn thấy mà nổi cả da gà.

Thi thoảng lại có một cô em họ tới thăm Tây Môn tam thiếu gia, vừa nhìn thấy cảnh tượng chàng thiếp nồng thắm, liền đi rêu rao khắp nơi, rất nhanh cả Vạn Hoa Cốc đều rầm rộ ghen tuông, cực kì căm ghét Nam Cung Cửu. Có điều người ta là tam thiếu phu nhân đích danh, dám chống nạnh đứng trước cửa thành tuyên bố “Tây Môn tam thiếu gia là phu quân của ta, từ nay về sau, ai dám mê mẩn nhìn phu quân ta, lập tức vứt ra ngoài cho sói tha.”

Bởi oai danh Nam Cung Cửu ‘sức mạnh vô cùng, hành sự bừa bãi’ đã truyền đi khắp nơi, các vị cô nương kia đều không dám lên tiếng, chỉ còn cách âm thầm phẫn nộ. Nam Cung Cửu giữa đường lớn ngênh

ngang đi lại, thế nhưng đến lúc quay về trà lâu, trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết lại tỏ vẻ ngoan ngoãn, dịu dàng ‘‘A Tam, bên ngoài loạn lắm, chỉ bằng chúng ta quay về nhà đi.’’

Tây Môn Phiêu Tuyết hợp một ngụm trà, thu quạt, dịu dàng đáp ‘‘Được thôi, phu nhân nói về thì chúng ta sẽ về.’’

Tiếng gọi phu nhân đó mới động lòng làm sao, Nam Cung Cửu nghe mà đắm chìm không sao chịu nổi, vội vã kéo Tây Môn Phun Huyết về nhà tình cảm nồng thắm một trận. Vết thương của Tây Môn Phun Huyết hình như đã khỏi, làm một vài vận động chắc không thành vấn đề, coi như nàng lấy thân đền đáp ơn cứu mạng của chàng. Nam Cung Cửu nghĩ vậy liền vừa đi vừa cười gian đắc ý.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn bộ dạng đó của nàng, khoe miệng nhẹ co giật, nàng ấy tốt nhất đừng có giả vờ thực nữ, bởi lẽ chẳng bao lâu sẽ để lộ bản chất thực sự thôi.

Bây giờ đang lúc giữa hạ, Vạn Hoa Cốc vẫn vô cùng mát mẻ, dễ chịu.

Nam Cung Cửu hứng thú lôi Tây Môn Phiêu Tuyết vào trong phòng, nhưng vào lúc đóng cửa lại nghe có tiếng người thét lớn ‘‘Tĩnh rồi, tĩnh rồi, Đông Phương Mị Nhi đã tỉnh lại rồi.’’

Thật đúng là mất hứng, sớm không tỉnh, muộn không tỉnh, lại tỉnh đúng vào lúc nàng đang rạo rức sức xuân. Hầy...

Lúc Tây Môn Phiêu Tuyết và Nam Cung Cửu tới, trong phòng đã chật cứng toàn người là người. Chỉ là thần thái mọi người khá nghiêm trọng, thì ra Đông Phương Mị Nhi mất trí nhớ, hoàn toàn không nhận ra Đông Phương Huyền Dạ, cũng chẳng biết thân phận của mình, chỉ nhìn mọi người mỉm cười tà ác ‘‘Các người phải thận trọng, ta là yêu nữ đấy.’’

Nam Cung Cửu thò đầu vào nhìn vị tiểu cô nương xinh đẹp kia, liền có cảm giác như nàng ta đang nhìn mình. Suy đi nghĩ lại, nàng ta là Kim Tà, đương nhiên sẽ biết nàng, nếu nàng ta đích thực là Đông Phương Mị Nhi, liệu có vạch trần mối quan hệ giữa nàng với môn phái thần bí? Nhưng điều quan trọng nhất là ngay đến bản thân Nam Cung Cửu cũng chẳng hiểu rõ cuộc bản thân có mối quan hệ thế nào với môn phái thần bí đó.

Đông Phương Huyền Dạ quả quyết nói ‘‘Ta tuyệt đối không nhận nhầm người, muội ấy chính là Mị Nhi.’’

‘‘Ngài nói phải thì coi là vậy đi, ta chẳng quan tâm.’’ Kim Tà lắc lư chiếc đầu, mỉm cười tít mắt như một đứa trẻ nhìn về phía Yến Nam Phi ‘‘Đại ca ca, sau cùng huynh vẫn cứu ta à?’’

Yến Nam Phi ôm đại đao từ từ bước lại, lạnh lùng hỏi ‘‘Người nói đi, Lăng Tâm có phải là sư tỷ của người không?’’

‘‘Lăng Tâm là ai?’’ Kim Tà lắc đầu ‘‘Ta làm gì có sư tỷ chứ?’’

‘‘Người từng nói, tiểu thiếp ở cạnh bên Đông Phương trang chủ chính là Mộc Tà, sư tỷ của người.’’

‘‘Ta chưa từng nói vậy!’’ Kim Tà nhẹ chớp mắt, lại quay sang nhìn Đông Phương Huyền Dạ ‘‘Ta không có sư tỷ, càng không biết Mộc Tà là ai. Tiểu thiếp của ngài ấy, thì có quan hệ gì với ta chứ?’’

Yến Nam Phi cau mày ‘‘Rõ ràng người đã nói vậy, bây giờ còn không dám thừa nhận sao?’’

Lúc này, gia đình đưa Lăng Tâm vào phòng. Bị giam lỏng mấy ngày, Lăng Tâm trông gầy đi trông thấy, lại thêm vài phần yếu đuối, nhìn Đông Phương Huyền Dạ ánh mắt cực kì bi ai. Yến Nam Phi chỉ về phía Lăng Tâm rồi quay sang Kim Tà nói ‘‘Nếu ả ta không phải là Mộc Tà sư tỷ của người, vậy thì ta sẽ giết chết ả.’’

Kim Tà bật cười ‘‘Đại ca ca, huynh rất thích giết người sao? Ta thực sự không hiểu, nếu huynh đã muốn giết ta, vậy sao còn cứu ta làm gì?’’

Tất cả mọi người trong phòng đều đưa mắt nhìn về phía Yến Nam Phi, tỏ vẻ nghi hoặc. Bắc Đường Kính nhẹ nhàng lên tiếng ‘‘Tiểu muội muội, là do muội ép người, huynh ấy mới ra tay thôi.’’

‘‘Không phải, không phải như vậy.’’ Kim Tà trợn mắt, trong lời nói ngập tràn uất ức ‘‘Là huynh ấy truy sát ta.’’

Khuôn mặt trắng bệch của Yến Nam Phi bỗng thoáng hiện lên chút chế giễu “Ăn nói hàm hồ, tại sao ta lại phải suy sát người?”

“Huynh muốn cướp bản đồ kho báu.” Kim Tà bỗng hét toáng lên “Huynh là cùng một bọn với đám người đeo mặt nạ kia.”

Mọi người nghe vậy không khỏi lạng người, nhìn về phía Yến Nam Phi đầy kinh hãi.

Kim Tà lại nói “Ta chỉ là một nha đầu trong môn phái nhỏ, phụng mệnh sư phụ theo dõi Bắc Đường Kính, vô tình thấy đại ca ca tóc trắng này nói chuyện cùng mấy tên đeo mặt nạ. Sau đó, đại ca ca phát hiện được, liền muốn giết ta diệt khẩu.”

Yến Nam Phi bình thản như không, chẳng cho là vậy “Nếu đã muốn giết người diệt khẩu, tại sao lại phải cứu người?”

Kim Tà chu miệng “Ta cũng muốn hỏi huynh vấn đề này, hoặc vẫn còn bí mật chẳng thể cho người khác biết.”

Ngay tức thì mọi người quay sang nhìn nhau, chẳng thể phân định rốt cuộc ai là người nói dối. Kim Tà từ tốn xuống giường, đứng lên nói với mọi người “Huynh ấy đã trộm tấm bản đồ kho báu của phủ Nam Cung, lại thừa cơ cướp luôn Nam Cung Yến đi, sau đó lại nhân lúc quyết đấu trên sơn trang Phù Vân, trộm mất tấm bản đồ kho báu của nhà Đông Phương. Còn nguyên nhân tại sao huynh ấy luôn ở bên cạnh Bắc Đường Kính là bởi vì tấm bản đồ nhà Bắc Đường bị cướp đi sáu năm trước là giả, tấm thật vẫn nằm trong tay Bắc Đường Kính.”

Những lời này nghe ra rất có lý, chỉ là nằm ngoài dự tính của mọi người, cho nên tất cả chìm trong im lặng.

Đông Phương Huyền Dạ quay người nhìn về phía Bắc Đường Kính hỏi “Thật sao? Tấm bản đồ thật vẫn còn nằm trong tay nàng?”

Bắc Đường Kính vốn dĩ cúi đầu đứng cạnh bên Yến Nam Phi, lúc này từ từ bước tới, gạt đầu thừa nhận “Đúng vậy, sáu năm trước, lúc ta xuất giá, đề phòng bất trắc, đã âm thầm hoán đổi tấm bản đồ kho báu, tấm thực sự vẫn còn nằm trong tay ta.”

“Mị Nhi, làm sao mà muội biết được?”

Kim Tà hást cằm đưa lời khẳng định “Ta lén nghe được những lời huynh ấy nói với đám hắc y nhân kia.”

Yến Nam Phi không nói gì thêm, ôm đại đao, đứng nguyên tại chỗ. Dần dần, tất cả mọi người đều lui lại, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của chàng.

Nam Cung Cửu bỗng từ đâu nhảy ra “Huynh ấy không hề cướp ta đi, cũng chẳng hề ăn trộm bản đồ kho báu.”

Tây Môn Phiêu Tuyết sầm mặt, hỏi “Nàng làm sao biết được huynh ấy không lấy trộm bản đồ kho báu?”

“Ta đã từng đi theo huynh ấy.” Nam Cung Cửu bước ra từ phía sau Tây Môn Phiêu Tuyết, đi tới trước mặt Yến Nam Phi “Huynh ấy là người tốt, Kim Tà đang nói dối.”

Ánh mắt Kim Tà biến sắc, giống như cảm thấy rất bất ngờ, có điều nhanh chóng trở lại bình thường, mỉm cười tà ác “Đồ lừa đảo, người với Nam Yến Phi chính là đôi uyên ương đại đạo.”

Nam Cung Cửu kinh ngạc “Mẹ kiếp, lại còn uyên ương đại đạo nữa! Con tiểu nha đầu này đúng là có sức tưởng tượng phi thường!” Nàng còn chưa kịp phản ứng, Kim Tà đã tiếp tục nói thêm “Người còn tâm đạo tại sơn trang Thanh Loan, gọi Yến Nam Phi là đại sư huynh, hai người các người thanh mai trúc mã, từ nhỏ thân thiết, sau đó, người phải lòng huynh ấy, tự định chung thân. Bởi vì huynh ấy, người mới đào hôn, thế nhưng để đoạt được tấm bản đồ sau cùng, hai người đành phải chia ra hành động, một người theo sát Bắc Đường Kính, một người bám riết Tây Môn Phiêu Tuyết.” Nói xong, Kim Tà lại mỉm cười thân thiết cùng Tây Môn Phiêu Tuyết “Huynh nghĩ xem, người phụ nữ này có mấy lời là thật lòng?”

Nam Cung Cửu đập bàn thét lớn “Này, tại sao người có thể đảo lộn trắng đen vậy hả?”

Tây Môn Phiêu Tuyết vội vã thu quạt, khẽ cất tiếng gọi “Nam Cung Yến, nàng quay lại đây.”

Nam Cung Cửu hung tợn thét lớn “Làm gì, ta cũng đâu nói dối, Yến đại hiệp là người tốt, không thể nào ăn trộm bản đồ kho báu được. Nói không chứng cứ, người có gì chứng minh không?”

Kim Tà nghiêng đầu, cần nhần đầy bực bội “Vậy đại ca ca có chứng cứ gì chứng minh ta là người xấu?”

Đối diện với ánh mắt đầy hoài nghi của mọi người, Yến Nam Phi bình thản khoanh tay trước ngực “Ta không có chứng cứ chứng minh thân phận của người, cũng chẳng có chứng cứ chứng minh sự trong sạch của bản thân. Các vị, xin cáo từ.” Dứt lời, chàng liền cất bước bỏ đi.

“Đại thần.” Nam Cung Cửu vội vã nhảy theo, chỉ Bắc Đường Kính nói “Tỷ tỷ Kính Tử, huynh ấy đã giúp tỷ rất nhiều, sao tỷ chẳng nói giúp câu nào vậy?”

Đông Phương Huyền Dạ cướp lời nói trước “Giúp được cái gì? Là huynh ấy đã khiến phu thê ta tan vỡ, lại vì huynh ấy mà hai đại gia tộc li gián. Cho dù huynh ấy không ăn cắp bản đồ kho báu, cũng có hiềm nghi, chúng ta không thể mạo hiểm liều giữ huynh ấy lại được.”

Nam Cung Cửu vô cùng phẫn nộ, ngẩng cao đầu nói với Đông Phương Huyền Dạ mà chẳng hề khách khí “Uổng cho huynh là đệ nhất cao thủ võ lâm, vậy mà thị phi bất phân, chỉ biết nói giúp cho người nhà mình. Hừm, ở cùng với các người thật chẳng vui tí nào, ta cũng đi đây! Không ngày gặp lại!”

Tây Môn Phiêu Tuyết lạnh người, sau đó nổi trận lôi đình, đưa quạt chỉ về phía ngoài cửa thét lớn “Nàng đi? Nàng mà đi theo hắn thì đừng bao giờ quay về nữa.”

Nam Cung Cửu tức giận đùng đùng trợn trừng hai mắt “Ta cứ đi đây, ta quay về thu dọn hành trang trước, ngày mai sẽ đi ngay.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nội thương chưa lành, nộ khí công tâm, nhất thời không nén được, loạng choạng vịn lấy chiếc ghế, vừa ngược mắt lên, bóng dáng tuyệt sắc áo tím kia đã biến mất ngoài cửa.

Tây Môn Phiêu Phong và Phiêu Hoa “Tam đệ.”

Cốc chủ và phu nhân “A Tam.”

Liên Kiều “Cô gia!”

“Tam thiếu gia.” Mọi người đồng thanh kêu lên sau đó rất nhiều cánh tay chìa ra đỡ lấy Tây Môn Phiêu Tuyết.

Nam Cung Cửu nghe động liền quay lại, thò đầu vào hỏi “Đã xảy ra chuyện gì thế?” Tiếp đó nàng thấy cảnh tượng mọi người đỡ lấy Tây Môn Phiêu Tuyết. Sắc mặt chàng không được tốt lắm, hít thở có phần hỗn hển. Nam Cung Cửu gãi cằm, vết thương của chàng vẫn chưa khỏi sao? Nàng từ từ bước vào trong, thì thầm “A Tam, chàng không khỏe sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên vứt chiếc quạt trong tay về phía Nam Cung Cửu, nói “Nàng đi đi, Vạn Hoa Cốc sau này không giữ nàng nữa.”

Chiếc quạt đó là một vũ khí cực kỳ lợi hại. Nam Cung Cửu vội vã né tránh, lòng không khỏi hãi hùng, đưa tay vỗ ngực. Xem ra Tây Môn Phun Huyết lần này thật sự nổi cáu rồi. Thấy bộ dạng chàng ốm bệnh đáng thương, Nam Cung Cửu lại mềm lòng, đưa lời thủ thỉ “Chàng đừng giận nữa, cần thận sức khỏe, ta không đi nữa là được chứ gì.”

“Đâu phải nàng nói đi là đi, nói ở lại là được chứ? Cút!” Tây Môn Phiêu Tuyết chỉ hận không xông ra xé nàng thành hai mảnh, một mảnh đá bay đi còn một mảnh ôm chặt trong lòng. Có lẽ do tâm trạng quá kích động, chân khí chạy loạn trong người, sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết trông rất đáng sợ. Tất cả mọi người đứng trong phòng ai nấy thần sắc đều nghiêm nghị, Nam Cung Cửu tự biết mình gây họa, buồn bã cúi rạp đầu. Tây Môn cốc chủ chấp tay sau lưng đi tới trước mặt, than dài một tiếng, nói “Con đi đi, A Tam đã nói ra câu như vậy, chắc là tạm thời chưa muốn gặp con đâu.”

Nam Cung Cửu lén liếc Tây Môn Phiêu Tuyết đang được mọi người bao vây, lặng lẽ quay người rời khỏi.

21. Chương 21: Chương 4.5

Type: BaConSâu & Mều

Ánh tịch dương bao phủ lên khu rừng phía sau, ánh sáng cuối cùng trong ngày tràn vào qua khung cửa sổ, Nam Cung Cửu chậm chạp thu dọn hành lý, trong lòng hoàn toàn trống rỗng nhưng không hiểu vì sao vẫn có cảm giác mình đã quên đồ vật nào đó.

“Tiểu thư, người thực sự muốn đi sao?” Liên Kiều đứng một bên buồn bã cuộn lọn tóc quanh đầu ngón tay hỏi “Nội thương của cô gia hình như rất nặng, đã nằm suốt cả một buổi chiều mà vẫn chưa thấy người ra khỏi phòng, tiểu thư không sang chăm sóc người sao?”

Nam Cung Cửu sống mũi cay xè chỉ muốn bật khóc, thế nhưng chỉ có thể nín nhịn, khẽ tiếng nói “Chàng bảo ta cut, ta còn ở lại nơi này làm gì chứ...”

“Tiểu thư, người hà tất phải vì Yến đại hiệp mà cãi nhau với cô gia, một người ngoài và một người nhà cơ mà. Tại sao người lại không phân biệt được chứ?”

Nam Cung Cửu ai oán trừng mắt nhìn Liên Kiều nói “Em thì phân biệt được rõ, mọi người đều phân biệt rõ, thị phi bất phân, đen trắng điên đảo. Ngay đến tỷ tỷ Kính Tử còn như vậy, Yến đại hiệp đó chẳng làm sai gì hết, rõ ràng là con tiểu nha đầu đó nói dối. Nói đi là đi, trời đất cao rộng, chẳng lẽ lại không có đất dung thân cho Nam Cung Yến này sao?”

Liên Kiều nhún vai bất lực, xem ra chẳng còn cách nào nữa, đành thu dọn hành lý, cùng theo chủ nhân đi.

Nam Cung Cửu quay đầu nhìn ngắm biệt viện nơi mà một tháng vừa qua, nàng đã cảm thấy rất vui. Tây Môn Phun Huyết đang nằm trong phòng kế bên, đoán chắc lúc này không muốn ra gặp nàng. Thế nhưng Nam Cung Cửu cảm thấy nàng cũng không thể không từ biệt được.

Cất bút, mài mực, Nam Cung Cửu suy ngẫm một hồi lâu, chữ Phun trong Phun Huyết nên viết thế nào nhỉ? Nàng chẳng nhớ nữa, ngay từ hồi học tiểu học lúc viết nhật kí đến chữ nào không nhớ nàng thường dùng phiên âm. Sau này do dùng nhiều máy tính, không mấy khi viết chữ, Nam Cung Cửu rất khổ sở mới có thể viết xong bức thư “Phun Huyết, khi chàng đọc được bức thư này, ta đã đi rồi. Xin lỗi vì đã khiến chàng tức giận, thế nhưng chàng nói phụ nữ phải tam tòng tứ đức, không phải sao? Chàng bảo ta cut, ta không thể không vâng, ta cut đây, chàng đừng tức giận. Nam Nam luôn yêu chàng!”

Chỉ và chữ ngắn ngủi mà viết hết cả hai trang giấy, Nam Cung Cửu cầm lên thổi cho khô vết mực, nhìn từng dòng từng dòng chữ, lại so với những bức thư họa trên tường, nàng đột nhiên cảm thấy tốt cùng tự ti. Thật ra Tây Môn Phiêu Tuyết có rất nhiều ưu điểm. Nam Cung Cửu nằm bò trên mặt bàn, nhớ lại vết thương của Tây Môn Phiêu Tuyết, không phải chàng thực sự bị nộ khí công tâm, nội thương càng thêm trầm trọng chứ?

Trong lòng Nam Cung Cửu lại nghĩ, nếu đã lưu thư, thì để lại thêm ít đồ lưu niệm cũng chẳng sao. Nghĩ là làm, nàng vội tìm một tấm da dê, cắt thành nhiều dải, sau đó gấp thành những ngôi sao may mắn rồi lấy ít bột phát quang rắc lên khiến chúng trở nên lấp lánh.

“Tiểu thư, đã xong chưa?” Liên Kiều đứng ngoài cửa nói vọng vào “Sao mà người chẳng châm đèn lên thế?”

Nam Cung Cửu đã thay y phục nam nhân, đeo tay nải lên, dùng thư bọc lấy đồng sao may mắn, rồi nhảy ra ngoài “Liên Kiều, em ra ngoài cửa lớn đợi trước, ta đi một lát sẽ ra ngoài.”

“Người đi đâu thế?”

“Ừm... đi cáo biệt.” Nam Cung Cửu quay người bước vào tân hôn phòng trước đó.

Tân hôn phòng vẫn giăng lụa, đèn lồng, bình phong, trải bàn, rèm, gối đều một màu đỏ rực.

Tiểu Tứ lúc này không có ở trong phòng, khoảnh khắc Nam Cung Cửu rón rén bước vào, mang theo ít gió khiến ngọn nến duy nhất trong phòng tức thì tắt rụi. Nàng cũng chẳng bận tâm, đặt thư cùng đồng sao may mắn lên mặt bàn đầu giường. Trên bàn vẫn còn một chiếc bát không, có lẽ là đựng thuốc. Nam Cung Cửu nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết đang nằm tĩnh lặng trên giường, trong lòng có cảm giác chua xót.

“Nàng vẫn chưa đi?” Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt đào hoa tuyệt đẹp bỗng hiện lên bóng dáng hoang mang của Nam Cung Cửu.

“Chàng chưa ngủ à?” Nam Cung Cửu ngại ngùng đứng trước mặt chàng giống như một đứa trẻ phạm lỗi.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhanh nhẹn ngồi dậy, liếc thấy thứ đồ lấp lánh trên mặt bàn liền hỏi “Đây là thứ gì?”

“Ta gấp ngôi sao may mắn cho chàng, hy vọng chàng sớm ngày bình phục.”

Tây Môn Phiêu Tuyết cầm một ngôi sao lên, đặt trong lòng bàn tay xem đi xem lại, hiểu kì hỏi “Nàng làm thế nào vậy?”

“Dùng giấy gấp, sau đó rắc một ít bột phát quang lên.” Nam Cung Cửu liền đưa hai tay vốc một đồng sao lên, đưa tới trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết, lại nói “Này, tất cả đều tặng cho chàng đấy, đẹp không?”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Nam Cung Cửu càng thêm sáng ngời dưới ánh sáng của bột phát quang, cũng hiện rõ bộ y phục nam nhân trên người.

Tây Môn Phiêu Tuyết bực bội nói “Nàng cải nam trang định ra ngoài lừa người?”

Nam Cung Cửu vốn định cãi lại, có điều vì Tây Môn Phiêu Tuyết bị thương nên thành thật đáp “Như vậy dễ dàng hành tẩu giang hồ hơn...”

“Hừm, còn nghĩ tới việc hành tẩu giang hồ? Nàng còn chưa ra khỏi Vạn Hoa Cốc có lẽ đã chết không toàn thây.”

Nam Cung Cửu buồn bã than dài “Vậy còn cách nào khác đây, chàng đã đuổi ta đi rồi mà...”

“Nam Cung Yến!” Tây Môn Phiêu Tuyết đánh giọng.

Nam Cung Cửu khẽ rùng mình “Này, chàng lại thế rồi...” Nhất định không có chuyện gì hay ho cả.

Tây Môn Phiêu Tuyết lạnh lùng nhìn Nam Cung Cửu rồi nói “Mau trả giấy thôi thê cho ta.”

“Giấy thôi thê?” Nam Cung Cửu ngẩng đầu nhìn trời, ây da, nàng vẫn còn cất dưới gầm giường, quên chưa lấy, sau đó lại hỏi “Chàng lấy giấy thôi thê làm gì?”

“Đưa ta.” Tây Môn Phiêu Tuyết giơ tay.

Nam Cung Cửu theo ý thức lùi về phía sau lắc đầu “Không có.”

“Đưa ta.” Tây Môn Phiêu Tuyết đứng dậy.

Nam Cung Cửu nhẹ chớp mắt, tỏ ra vô tội “Ta thực sự không có mà...” Ta vẫn còn giấu ở dưới gầm giường. Thế nhưng nửa câu sau còn chưa kịp nói ra, nàng đã nhào ngã.

Tây Môn Phiêu Tuyết bực bội mở tay nải của Nam Cung Cửu ra tìm kiếm một hồi. Sau đó, lại lục lọi tay áo, y phục, thắt lưng của nàng nhưng hoàn toàn không có. Lẽ nào nàng giấu ở tận bên trong? Khóe mắt Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ co giật, giơ tay định lột y phục nàng xuống.

Nam Cung Cửu run rẩy bởi vì nàng bị thương nhận ra Tây Môn Phun Huyết yêu đàn ông. Biết sớm dễ dàng bị chàng làm cho nhào ngã như vậy, nàng đã chẳng vất vả dùng chiêu nắm chắc dầy đàn ông, rồi múa cột trúc làm gì, cứ thay thẳng sang y phục đàn ông chẳng phải là thành công mỹ mãn rồi sao? Nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết kích động quá thế, Nam Cung Cửu quyết định vì bù đắp cho chàng mà hy sinh.

Lúc này trong lúc giằng co, những ngôi sao may mắn rơi xuống khắp giường, ánh lên dung nhan tuyệt sắc của nàng, hai mắt đang nhắm lại, đầu mày nhíu chặt.

Tây Môn Phiêu Tuyết ngó tư thế hai người, chỉ là mới ngó đôi chút thôi, trong người đã hừng hực khí huyết. Nhớ tới bát canh thập toàn đại bổ lần trước, uống xong mà chưa hề phát huy tác dụng...

Nam Cung Cửu thấy Tây Môn Phiêu Tuyết khựng lại, khẽ mở mắt ra, nói như thể coi cái chết nhẹ tựa lông hồng “Đến đi! Chàng thích thì cứ làm đi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết càng lúc càng thở gấp hơn, cũng chẳng truy cứu nàng đã phạm bao nhiêu lỗi lầm, kéo mạnh một phát, vứt chiếc yếm sang một bên. Cảnh tượng xuân sắc hiện lên khiến chàng toàn thân cứng đờ.

Nam Cung Cửu bị chàng nhìn đến độ mặt mày nóng rực, liền vớ lấy chiếc chăn bông che người. Ai ngờ Tây Môn Phiêu Tuyết giằng ra, hạ người, ôm chặt lấy nàng, hôn từ phần xương quai xanh lên tới bờ vai rồi vành tai.

Nam Cung Cửu toàn thân mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực. Trong khi tay chàng di chuyển khắp cơ thể nàng, lúc mạnh lúc nhẹ, giống như ân ái lại như dày vò, khiến nàng muốn thoát cũng chẳng được.

Chính vào thời khắc quan trọng này, Tây Môn Phiêu Tuyết dừng lại bên tai nàng, sầm giọng nói “Mau nói nàng yêu ta.”

Nam Cung Cửu mở choàng mắt nhìn chàng “Cái gì chứ?”

“Nói nàng yêu ta.” Tây Môn Phiêu Tuyết cố chấp nhìn thẳng vào mắt nàng buông từng tiếng “Nói ngay bây giờ.” Tây Môn Phiêu Tuyết quyết không rút lui.

Nam Cung Cửu lúc này đã bị đánh bại hoàn toàn, tại sao cậu bạn Phun Huyết lại thích gây chuyện vậy chứ? Nàng chẳng tình nguyện nói một câu hàm hồ “Thì yêu chàng.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ghé sát lại bên nàng “Không có thành ý.”

“Được rồi.” Nam Cung Cửu hô lớn “Ta yêu...”

Thế nhưng còn chưa kịp thốt ra chữ ‘chàng’, Tây Môn Phiêu Tuyết đã hạ người, Nam Cung Cửu liền thét lên. Tiếng thét này thậm chí càng lúc càng thêm to, đồng thời kinh động đến hết thầy gia đình, nha hoàn trong phủ, sau này trở thành một lời đồn thổi thần kì về Nam Cung Cửu.

Sau đó Nam Cung Cửu biết tất cả là do Tây Môn Phiêu Tuyết tính kế, rồi nàng đau đớn tổng kết lại một câu “Mấy anh chàng đẹp trai đều không phải người tốt.”

Liên Kiều khổ sở ôm tay nải ngồi ngoài cửa lớn đợi đến nỗi hoa sắp tàn, Nam Cung Cửu bên này đang ngon lành nhập giấc mộng ngọt ngào. Rất lâu sau, một nha hoàn tốt bụng chạy ra gọi Liên Kiều vào, nhưng Liên Kiều khẳng khái đưa lời từ chối “Ta đang đợi tiểu thư nhà ta.”

“Tam thiếu phu nhân không đi nữa đâu.” Nha hoàn này nói.

“Hả?” Liên Kiều mặt mày ử rữ, đứng dậy, chân nàng đã tê dại đi cả rồi. “Lại sao lại không đi nữa?”

Nha hoàn kia thần bí ghé tai Liên Kiều thầm thì to nhỏ “Chẳng lẽ rời xa Tam thiếu gia, bây giờ hai người đang ân ái trong phòng đó.”

Liên Kiều đưa tay chống nạnh, khắp khiêng đi vào trong, miệng không ngừng lẩm bẩm “Trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn...”

Ôi nóng quá, nóng tới độ toàn thân nhớp nháp, Nam Cung Cửu đưa tay gãi cổ, một tay khác đẩy chăn sang... Hả? Tại sao trước ngực lại có thêm một bàn tay nữa? Nam Cung Cửu chậm rãi quay đầu, đập vào trước mắt là một khuôn mặt tuần tú, môi hồng răng trắng, tuyệt đẹp, khuynh thành, khiến người ta nhìn thôi đã chảy nước dãi.

Người đàn ông tuần tú này khê chớp đôi mắt đào hoa, hôn nhẹ lên khóe má nàng nhẹ nhàng nói “Phu nhân, chào buổi sáng.”

Nam Cung Cửu thoáng đứng hình, nàng đang nằm mơ sao? Lúc này bàn tay trên ngực kia không an phận chút nào, khiến nàng không khỏi bật cười. Sau khi lấy lại bình tĩnh, nàng đột nhiên ôm chặt lấy chăn, căng thẳng dịch người ra xa khỏi Tây Môn Phiêu Tuyết.

“Phu nhân, làm sao thế?” Tây Môn Phiêu Tuyết một tay chống đầu, nhìn nàng bằng ánh mắt đượm tình.

Nam Cung Cửu nhìn lên đỉnh giường thoáng ngáy người, mặt không biểu cảm nói “Chàng có thể nhắm mắt lại trước được không?”

“Ồ.” Tây Môn Phiêu Tuyết ngoan ngoãn nhắm đôi mắt đa tình của mình lại.

Nam Cung Cửu ôm chần vội vã xuống giường, hoảng loạn mặc y phục, nàng phải lên đi trước khi xảy ra tình huống đáng ngại.

“Phu nhân, nàng đi đâu thế?” Tây Môn Phiêu Tuyết lại mở mắt, mỉm cười nhìn về phía nàng.

Nam Cung Cửu đột nhiên đỏ bừng mặt, rứt đầu rứt cổ lắp bắp nhìn chàng nói “Ta ra ngoài trước...”

“Ra ngoài? Ta đã sai người đi chuẩn bị nước nóng mang vào để chúng ta tắm rồi.”

“Tắm... tắm á...” Nam Cung Cửu kinh hoàng nhìn nửa thân trên ở ngoài tấm chăn của Tây Môn Phiêu Tuyết, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng uyên ương đập nước.

Tây Môn Phiêu Tuyết đẩy chăn, vươn vai chuẩn bị xuống giường, đột nhiên liếc thấy một vết máu ở trên mặt giường. Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn Nam Cung Cửu đầy nghi hoặc “Nàng bị thương chỗ nào à?”

Nam Cung Cửu cảm thấy da mặt dày của mình chẳng còn tác dụng nữa, lúc này cả đầu nóng rực, lắp ba lắp bắp một lúc lâu mới thốt lên được một câu “Chàng đã làm ta bị thương rồi còn hỏi?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiêng đầu, cau chặt đôi mày liễu, đột nhiên ngộ ra, xông tới tóm Nam Cung Cửu ấn lên giường, cường ép kiểm tra một lượt. Với y thuật cao siêu, chẳng khó để chàng phát hiện ra, trước tối qua, vị phu nhân này của chàng vẫn còn trinh trắng. Nói như vậy thì, chuyện ở Mộng Liễu Uyển là sao? Đôi mắt Tây Môn Phiêu Tuyết vừa rồi còn thắm đượm tình cảm, giờ đã sầm đen lại “Nam Cung Yên!”

“Có...” Nam Cung Cửu tự ti giơ tay lên.

“Vết máu lần trước từ đâu mà có?”

“Là ngón tay tay bị xước mà chảy máu thôi.” Nam Cung Cửu căng thẳng, nuốt nước miếng “Ta không hề lừa chàng, đó là tự chàng hiểu lầm mà.”

Sắc mặt của Tây Môn Phiêu Tuyết càng lúc càng khó coi, nghĩ lại, chàng vẫn luôn bị nàng lừa gạt. Mộng Liễu Uyển, sơn trang Phù Vân, hồ Tam Sinh, Vạn Hoa Cốc, nàng một mình phân thành hai vai, chơi cũng rất sáng khoái, uống công chàng tự xưng là công tử phong độ ngời ngời đệ nhất giang hồ, rốt cuộc lại bị một nha đầu nhãi ranh xỏ mũi dắt đi, thật đúng là... cả người và thần phần nộ!

“Hừm!” Tây Môn Phiêu Tuyết tức giận mặc quần áo rồi xông ra ngoài.

Hả? Tại sao lại bỏ chạy giữa chừng vậy? Nam Cung Cửu lồm chồm bò dậy, thét lớn “Chúng ta không là uyên ương đập nước nữa sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết quay đầu nhìn nàng, đợi chàng đi uống một bát canh thập toàn đại bổ xong sẽ quay lại xử lý nàng sau.

Trên hành lang, dọc bức tường đỏ rực, Liên Kiều đỡ Nam Cung Cửu từ từ bước đi. Mấy hôm nay, hai tay Nam Cung Cửu run rẩy, chân cũng mềm nhũn, bộ dạng yếu ớt lạ thường, nghiêng nghiêng ngã ngã tiến lên phía trước. Thế nhưng phàm ai bắt gặp, đều nhìn nàng mấy lượt thể như nhìn quái vật. Nam Cung Cửu toàn thân tê dại chỉ muốn nằm xuống, thế nhưng nằm mãi cũng phải ra ngoài sưởi nắng đôi chút, lại còn phải tới chỗ cốc chủ phu nhân chào hỏi một câu, để tránh khiến người khác lo lắng.

Có điều, nàng không thể chịu đựng thêm được ánh mắt của mọi người, liền quay sang Liên Kiều hỏi “Bọn họ nhìn ta làm gì chứ?”

Liên Kiều trợn mắt, lạnh nhạt nói “Nhìn người trọng sắc khinh bạn.”

Nam Cung Cửu nhăn nhó mặt mày “Được rồi, ta đã xin lỗi em ba lần, sự việc cấp bách, ta không thể rút ra ngoài được.”

“Đúng thế, trọng sắc khinh bạn.”

Nam Cung Cửu lau mồ hôi nói “Ta biết ta trọng sắc khinh bạn, em không cần nhắc nhiều như vậy đâu.”

Liên Kiều đành mặt, lẩm bẩm một mình “Hai người gây ra tiếng động lớn như vậy, ai mà lại không biết hai người đã trốn trong phòng làm gì chứ?”

“Bọn họ thì hiểu cái gì?” Nam Cung Cửu đảo con người “Chúng ta ở trong phòng luyện công, chỉ là luyện công thôi.”

“Luyện công gì chứ?”

“Hừm... công phu song tu, phải có hai người mới có thể luyện được.”

“Song tu thế nào?”

“Thì chính là một người luyện công, một người luyện thụ, một công một thụ phối hợp với nhau, chẳng phải là song tu sao?”

Liên Kiều lắc đầu mơ màng, dù sao thì Cửu tiểu thư nhà nàng có mấy khi nói được những câu bình thường?

Còn về việc mấy hôm nay, Tây Môn tam thiếu gia và Tam thiếu phu nhân trốn trong phòng làm những gì, đều đã truyền đến tai cốc chủ phu nhân, nói chung là ân ái quá độ. Thế là người quyết định gọi hai đứa trẻ tới phòng, chuẩn bị giáo dục một trận.

“Mẫu thân đừng nghe người ta nói linh tinh, không có chuyện đó đâu.”

“Làm sao mà không có? Con tới phòng thuốc lấy ba bát canh thập toàn đại bổ để làm gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhăn nhó mặt mày “Chỉ có một bát thôi, hai bát còn lại là thuốc để bồi bổ sức khỏe cho Nam Nam.”

“Ồ?” Cốc chủ phu nhân bán tính bán nghi, lại nhìn sang Nam Cung Cửu “Tuy rằng phụ nữ phải tam tòng tứ đức, có điều những lúc cần thiết, con cũng phải khuyên giải phu quân biết kìm chế. Nhìn con xem, đã trở thành bộ dạng gì rồi?” Nói rồi, cốc chủ phu nhân lại nắm lấy bàn tay run rẩy của Nam Cung Cửu, ánh mắt tràn đầy xót xa.

“Con...” Nam Cung Cửu bình tĩnh vỗ nhẹ lên bàn tay của cốc chủ phu nhân “Không phải như mọi người vẫn nghĩ đâu ạ, tay con trở thành như vậy là bởi vì luyện chữ ạ.”

“Luyện chữ?” Cốc chủ phu nhân tỏ ra ngạc nhiên.

Tây Môn Phiêu Tuyết chán nản, liếc Nam Cung Cửu lại giải thích một hồi. Thì ra là sau màn uyên ương đập nước, Tây Môn Phiêu Tuyết phát hiện tờ giấy được gọi là thư mà Nam Cung Cửu để lại, nhìn ngang nhìn dọc mãi chẳng cách nào hiểu nổi. Thế là chàng liền dụng mọi thủ đoạn ép nàng luyện chữ.

“Vậy chân con là vì sao đây?”

“Vì con luyện yoga...”

“Yoga là cái gì?”

“Là một thứ nội công, tăng cường sức khỏe, khiến kinh mạch thông suốt.” Tây Môn Phiêu Tuyết phẩy quạt thay Nam Cung Cửu còn đang đỏ mặt e thẹn “Phu nhân, nàng nóng à?”

Cốc chủ phu nhân thở phào nhẹ nhõm “Không có chuyện gì là tốt, các con tân hôn ân ái, thân mật là chuyện thường, có điều cũng phải biết điều độ. Ta phải dạy dỗ lại đám người hầu kẻ dưới, thật chẳng ra thể thống gì nữa, đồn thổi lung tung.”

“Phu nhân, chúng ta không làm phiền mẫu thân nữa, quay về nghỉ ngơi thôi.” Tây Môn Phiêu Tuyết phong độ ngồi ngời đưa tay về phía Nam Cung Cửu.

“Ừm.” Nam Cung Cửu đưa tay cho chàng, đánh mất một cái “Chúng ta lại quay về luyện công tiếp thôi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết bên này ân ái, nồng ấm không kể ngày đêm, bên chỗ Đông Phương Huyền Dạ lại rơi vào tình trạng căng thẳng.

Dưới bóng cây lớn, Đông Phương Huyền Dạ nhắm mắt ngồi thiền, phía trước là mặt hồ tĩnh lặng, ánh lên bóng dáng màu đen của chàng. Kim Tà nhất định là Đông Phương Mị Nhi, thế nhưng nàng rốt cuộc là chính hay tà? Muội muội thất tán nhiều năm, lại không thể nhận, cũng không phải là một người đáng tin.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhõm, quen thuộc, nàng vẫn luôn thích bước từ phía sau chàng tới. Đông Phương Huyền Dạ mở mắt, hỏi “Mị Nhi đã đỡ hơn chưa?”

“Ừm. Đỡ hơn nhiều rồi.” Bắc Đường Kính dừng lại sau lưng chàng, ngược mắt nhìn lên thân cây to lớn rậm rạp phía trước, ánh nắng xuyên qua cành lá, chiếu xuống. Mắt nàng đau nhói, trái tim cũng quặn thắt từng cơn “Sư huynh ta đã xuất cốc rồi, tin rằng sẽ không quay lại nữa. Tại sao ngài lại ép huynh ấy đi?”

Đông Phương Huyền Dạ thu công lực lại, bình ổn hơi thở, chậm rãi lên tiếng “Vẫn chỉ có mình nàng hiểu ta. Đây là chuyện của tứ đại gia tộc, ta không hy vọng người ngoài nhúng tay vào.”

“Ngài tin lời sư huynh ta, vậy chính là nghi ngờ Mị Nhi đang nói dối?”

“Nàng tin huynh ấy, ta lại tin nàng, ngược lại nàng cũng tin tưởng ta, không phải sao? Chính vì thế, nàng không hỏi nguyên do, chỉ im lặng không nói, phối hợp cùng ta.” Đông Phương Huyền Dạ đứng dậy, quay người nhìn về phía Bắc Đường Kính “Ta cũng rất muốn tin những lời Mị Nhi đã nói, thế nhưng nó thực quá vô lí. Thực ra ngay từ lúc bản đồ kho báu mất cắp tại sơn trang Phù Vân, ta đã nghi ngờ Lăng Tâm. Âm thầm quan sát nàng ta bấy lâu nay, lần này lại dẫn nàng ta nhập cốc, chính vì muốn xem liệu nàng ta có ra tay thêm lần nữa?”

“Nếu vậy, Mị Nhi bảo vệ ả, họ chính là cùng một bọn. Tại sao ngài vẫn không hành động tiếp?”

“Ta còn nghi ngờ một người nữa.”

“Ai thế?”

“Nam Cung Yến.” Đông Phương Huyền Dạ nheo đôi mắt phụng, nhìn đăm chiêu về phía xa “Nàng ta có quá nhiều điểm đáng nghi, đồng thời trên người lại có đồ đằng hoa sen giống của Mị Nhi. Sau khi độc tố trên người được giải, đồ đằng cũng đã biến mất. Đây vốn là một loại bùa độc, dùng để khống chế các sát thủ và tử sĩ. Tại sao nàng ta lại bị trúng thứ bùa độc đó? Chỉ sợ từ lâu đã bị đối phương khống chế.”

“Nhưng hiện nay, độc của muội ấy đã được giải trừ. Huống hồ, nàng ấy không hề nói đỡ cho Lăng Tâm và Mị Nhi.”

“Như vậy ngược lại càng đáng nghi, tại sao nàng ta lại nói đỡ lời cho Yến Nam Phi? Liệu có phải là kẻ sách của kẻ địch, cho dù tổn thất thế nào thì chúng vẫn còn một người ở lại trong cốc tiềm phục. Ta không thể hành động lỗ mãng, tránh đánh rắn động cỏ. Giờ ta đã phái người giám sát ba người này cẩn mật, ta muốn xem tên chủ mưu đứng sau là ai.” Đông Phương Huyền Dạ nhìn dung nhan vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm trước mặt, bất giác tiến lại gần nàng, khẽ tiếng “Vết thương của nàng sao rồi?”

Bắc Đường Kính khẽ lui về sau một bước, lưng áp vào thân cây, ngược mắt nhìn vào ánh mắt chàng “Ta ở biên ngoại một thời gian tĩnh dưỡng, đã đỡ hơn nhiều rồi. Giờ ở lại Vạn Hoa Cốc an dưỡng, nên sức khỏe không có gì đáng ngại.”

Đông Phương Huyền Dạ thoáng thất thần, lẩm bẩm nói “Thì ra hai người đã ra biên ngoại...” Chẳng trách chàng tìm khắp đại giang nam bắc đều không có chút tin tức về nàng.

Bắc Đường Kính di chuyển bước chân, né tránh ánh mắt chàng “Ta chỉ tới mời Đông Phương trang chủ dùng bữa mà thôi.”

“A Kính.” Đông Phương Huyền Dạ đưa tay khẽ chạm ngón tay vào vai nàng “Sau khi chuyện này kết thúc, hãy theo ta về nhà.”

Bắc Đường Kính quay lại mỉm cười, nhưng không đáp lại, sau đó dứt khoát bỏ đi. Bàn tay Đông Phương Huyền Dạ khựng lại giữa không trung, mãi chẳng thể nào hạ xuống nổi.

Sau bữa trưa, ai nấy đều lười nhác chỉ muốn nghỉ ngơi. Tầm rèm trúc ngoài thư phòng rủ xuống chặn lại ánh nắng gay gắt của mùa hè. Thư phòng rất thanh tịnh, từng đợt gió hiu hiu thổi vào, cực kỳ sáng khoái. Tây Môn Phiêu Tuyết đang cầm bút vẽ, Nam Cung Cửu ngồi một bên gấp ngói sao may mắn. Mấy ngói sao may mắn lần trước rắc lên giường đều bị đè bẹp, hơn nữa vẫn còn khá nhiều bột phát quang.

Tây Môn Phiêu Tuyết cầm bút suy tư một hồi, liếc mắt lên nhìn, nói “Phu nhân ngừng đầu lên đi.”

Nam Cung Cửu ngoan ngoãn y lời, tuy rằng nụ cười này trông rất thực nữ, thế nhưng không hề giống nàng. Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ ho vài tiếng “Nàng nhìn ta, hãy nhìn ta thật chăm chú.”

Nam Cung Cửu chớp mắt đáp “Thì ta đang nhìn chàng đây.”

“Này... tại sao nàng nhìn ta lại không chảy nước dãi nữa?” Tây Môn Phiêu Tuyết buồn rầu. Trước kia nàng thích nhất là chống cằm nhìn chàng chảy nước dãi mà! Nam Cung Cửu bĩu môi nói “Đã ăn được rồi, còn chảy nước dãi làm gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghe vậy ưu phiền, gác bút.

Nam Cung Cửu cầm một ngôi sao lấp lánh lên cười títt mắt “A Tam, chàng nói xem, ta đem ngôi sao này làm trâm cài đầu có đẹp không? Màn đêm buông xuống, nó sẽ lấp lánh tỏa sáng, giống như có mấy con đom đóm đang bay quanh ta vậy.”

“Chỉ cần nàng thích, thế nào cũng được.” Tây Môn Phiêu Tuyết lại hỏi “Số bột phát quang này nàng lấy ở đâu ra?”

“Ta mua.” Nam Cung Cửu tùy miệng đáp “Tiếc rằng có mỗi một lọ, sau này không đủ dùng thì sao đây?”

“Sau này khi nào xuất cốc, mua nhiều một chút về là được.” Tây Môn Phiêu Tuyết bước lại cầm một ngôi sao lên, lại hiếu kì nhìn các động tác mà Nam Cung Cửu đang làm.

Bỗng có tiếng chuông gấp gấp vang lên, Tây Môn Phiêu Tuyết lập tức nhặt chiếc quạt trên bàn “Bản đồ kho báu có chuyện rồi.” Tiếp đó, chàng dùng khinh công trác tuyệt bay ra ngoài, nhanh chóng biến mất.

Nam Cung Cửu tuyệt đối không thể nào bỏ qua cơ hội xem náo nhiệt, liền nhấc chân chạy theo. Chạy đến từ đường, nàng thấy già trẻ lớn bé trong nhà Tây Môn đang đứng vây quanh cửa vào, không khí cực kỳ căng thẳng.

Nam Cung Cửu dụng sức chen vào bên trong, chỉ thấy Tây Môn cốc chủ cùng ba người con trai và Đông Phương Huyền Dạ đang đứng cả bên ngoài, còn ở bên trong Kim Tà, Thổ Tà, Băng Tà, Hỏa Tà đang xếp hàng ngang, xem trận thế, vô cùng cường mạnh.

Nam Cung Cửu rón rén đi ra phía sau Bắc Đường Kính thì thầm hỏi “Bản đồ kho báu bị cướp rồi sao?”

Bắc Đường Kính khẽ trả lời “Kim Tà động vào cơ quan, nên chúng ta vội vàng tới đây, đang chuẩn bị bắt muội ấy thì bọn chúng hiện thân.”

Tây Môn cốc chủ chấp tay sau lưng, hỏi “Các người đã trà trộn vào cốc bằng cách nào?”

Hỏa Tà đeo mặt nạ màu đỏ cười đáp “Chỉ là Vạn Hoa Cốc nhỏ nhoi, chúng ta chỉ dùng một kẻ nhỏ là có thể theo vào bên trong, các người lại tự kiêu ngạo cho rằng đó là tường đồng vách sắt?”

Đông Phương Huyền Dạ trầm ngâm nói “Không thể nào, với công phu của bọn ta, chỉ cần có người theo đuôi trong phạm vi mười dặm đã bị phát hiện ngay.”

Băng Tà cười nhạt lại nói “Dù gì đồ cũng đã lấy được rồi, ta sẽ cho các người hiểu rõ mọi chuyện, chỉ cần người vào cốc trước rắc bột phát quang, chúng ta nhập cốc ban đêm, chẳng phải dễ như trở bàn tay?”

Tây Môn Phiêu Tuyết thoáng rợn tóc gáy, bất giác quay sang Nam Cung Cửu. Nam Cung Cửu cũng nhận ra ánh mắt Tây Môn Phiêu Tuyết, liền mở to mắt xua tay nói “Không phải ta, không phải ta.”

Băng Tà nhìn Nam Cung Cửu ánh mắt thâm trầm, sầm giọng nói “A Cửu, mau lại đây.”

Ngay lập tức tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía Nam Cung Cửu.

“Thực sự không phải ta.” Nam Cung Cửu lớn tiếng kêu oan, đáng tiếc, ánh mắt người nào người nấy chứa đầy hoài nghi.

Tây Môn Phiêu Tuyết bất động tại chỗ, ánh mắt chẳng hiểu đang nhìn về phía nào, sắc mặt trắng nhợt, mãi lâu sau mới thốt ra được một câu “Nếu không phải chột dạ, tại sao không đánh mà tự khai?”

Nam Cung Cửu buồn bã nói “Là chàng đã hiểu lầm ta.”

“Vậy bột phát quang đó nàng mua ở đâu?”

Nam Cung Cửu ngẹn lời, bất giác nhìn về phía Thổ Tà đã đeo chiếc mặt nạ kì quái lên.

Băng Tà mặt không biểu cảm “A Cửu, hà tất phải phí lời với bọn chúng, mau đi thôi.”

Nam Cung Cửu định mở miệng phản bác, ai ngờ sau lưng tự nhiên xuất hiện một luồng chân khí, không hề phòng bị mà bị đẩy ra ngoài, nhanh chóng ngã vào vòng tay của Băng Tà. Lúc Nam Cung Cửu ngược mắt nhìn lên, bắt gặp đôi mắt sắc bén kia, toàn thân tức thì run rẩy. Băng Tà lập tức đưa tay bắt nờ điểm huyết Nam Cung Cửu, khiến nàng không thể động đậy mà cũng chẳng thể nói năng, sau đó ôm chặt nàng trong lòng. Bên môi Băng Tà hiện lên nụ cười chế giễu “Xin lỗi nhé! A Cửu là người phụ nữ của ta. Nhiệm vụ giờ đã hoàn thành, ta phải đưa nàng ấy đi.”

Nam Cung Cửu lòng như lửa đốt, lời đã chờ bên miệng mà chẳng thể nói ra, cả người khó chịu tựa hồ sắp nổ tung.

Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ động cuống hầu, nhìn chăm chú về phía Nam Cung Cửu “Những gì hần ta nói có phải là thật?”

Không phải! Không phải đâu! Nam Cung chỉ muốn lắc đầu, nhưng dù gồng hết sức cũng chẳng thể làm gì được.

“Nam Cung Yến.” Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ cau đôi mày, sắc mặt cực kỳ đáng sợ. Nam Cung Cửu trước nay chưa từng nhìn thấy nét mặt này của chàng, trong lòng vì thế tốt cùng hoang mang.

Giọng Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên trầm xuống, gian khổ mở miệng “Rốt cuộc nàng là ai? Yến Tiểu Nam, Nam Cung Yến hay là A Cửu của hần?”

Nam Cung Cửu mơ màng, nàng là ai chứ? Ngay chính bản thân nàng cũng không hay biết.

Băng Tà lại càng ôm chặt Nam Cung Cửu hơn trước “Cho dù nàng ấy là ai, cũng chẳng liên quan tới Tây Môn Tam thiếu gia.” Nói xong, Băng Tà liền hất cánh tay lên, ném một phi tiêu hoa sen về phía Tây Môn Phiêu Tuyết, trong đó kèm theo một bức thư.

Tây Môn Phiêu Tuyết dùng quạt chống đỡ, lạng người nhìn bức thư chẳng khác nào con dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim chàng.

“Người vốn đã viết giấy hưu thê, kể từ lúc đó, hai người đã chẳng còn liên quan gì tới nhau.”

“Thế nhưng...” Tây Môn Phiêu Tuyết hoảng hốt nhìn Nam Cung Cửu với khuôn mặt lạnh băng, nói tiếp: “Chúng ta đã thành phu thê rồi.”

“Tất cả đều là giả! A Cửu vốn giỏi dùng mê thuật, thế nên những gì hai người trải qua chỉ đều là ảo giác.” Băng Tà vừa dứt lời, Đông Phương Huyền Dạ liền rút bảo kiếm ở thắt lưng ra, thét lớn một tiếng “Kéo lưới!”

Một tấm lưới cực lớn rơi từ trên đỉnh từ đường xuống, các hộ vệ tiềm phục sẵn sàng xông ra từ khắp nơi. Mắt nhìn đám người Băng Tà giờ đã như cá nằm trên thớt, một làn khói vàng nồng nặc phun ra từ phía sau lưng Đông Phương Huyền Dạ khiến mọi người trở tay không kịp, cả từ đường trở nên mờ ảo. Bắc Đường Kính đứng gần đó, chứng kiến hết mọi chuyện, liền rút roi, vung mạnh cuốn trọn lấy Lăng Tâm ở trong làn khói, rồi hất ra ngoài.

Sau khi làn khói tan đi, đám người đứng giữa từ đường đã thần kì biến mất.

Tây Môn Phiêu Tuyết như người mất hồn tựa bên khung cửa, nhìn tờ giấy thôi thê trong tay. Phần trống trên tờ giấy đã được điền vào, ngày bảy tháng bảy, chính là ngày thứ bảy sau khi hai người thành thân, cũng chính là đêm Đông Phương Huyền Dạ nhập cốc.

Bắc Đường Kính dùng roi kéo Lăng Tâm lại, đưa tới trước mặt Tây Môn cốc chủ “Là ả ta đã tung đạn hỏa mù, vân bối đã nhìn thấy.”

Mưu kế thiên la địa võng rốt cuộc bị phá vỡ, bản đồ kho báu cũng bị lấy đi mất. Tây Môn cốc chủ tức giận đùng đùng, quay lại giáo huấn Đông Phương Huyền Dạ “Công rắn cắn gà nhà, rõ ràng biết Lăng Tâm và Mị Nhi đáng nghi, con còn ra sức bảo vệ, không chịu xuống tay.”

Đông Phương Huyền Dạ cúi đầu trầm lặng không đáp.

Phía ngoài từ đường bỗng vang lên tiếng đàn réo rắt, mọi người liền vội vã chạy ra ngoài xem, chỉ thấy Kim Tà ôm chiếc đàn ngồi trên đỉnh từ đường, mỉm cười nói “Không thả sư tỷ của ta ra, ta sẽ hủy hoại cả Vạn Hoa Cốc này.”

“Cho dù ngươi có phải là Đông Phương Mị Nhi hay không, hôm nay không giao bản đồ kho báu ra, đừng hòng rời khỏi cốc.” Tây Môn cốc chủ nói.

Nhân lúc mọi người chú ý đến Kim Tà, Lăng Tâm ở bên biển ma thuật dễ dàng đoạt cây roi từ tay Bắc Đường Kính, lần nữa tung đạn hỏa mù. Chỉ trong nháy mắt, đợi mọi người phản ứng lại, Lăng Tâm và Bắc Đường Kính đều đã biến mất, còn Kim Tà trên mái nhà cũng nhanh chóng bỏ đi sau một loạt âm đàn.

Tây Môn Phiêu Hoa suy ngẫm một hồi, đưa lời phân tích “Xem tình hình, là ma thuật Ninja của Đông Doanh.”

Tây Môn cốc chủ lập tức ra lệnh “Đuổi theo! Giữ chặt cổng thành, đồng thời chú ý cửa ra vào cốc.”

Đông Phương Huyền Dạ thất thần nhìn chỗ Bắc Đường Kính biến mất.

Tây Môn Phiêu Hoa lại nói “Bọn chúng bắt Bắc Đường Kính, chắc vì muốn đoạt nốt tấm bản đồ kho báu còn lại trong tay muội ấy.”

Tây Môn Phiêu Phong vỗ nhẹ lên vai Phiêu Hoa, bình thản như không nói “Nhìn bộ dạng mặt hồng của hai người họ, làm gì còn tâm trạng nghe đệ phân tích. Đi, chúng ta đi chặn đường xuất cốc thôi.”

Đoàn người Băng Tà, người dùng khinh công, kẻ chui dưới đất, nhanh chóng đi về nơi sâu nhất của Vạn Hoa Cốc. Bọn họ không hề đi theo con đường dẫn ra ngoài cốc, mà theo hướng hoàn toàn ngược lại. Mãi cho tới tận điểm cuối cùng của sơn cốc, phía dưới vách núi vạn trượng có một đầm nước cực sâu. Liền nhảy xuống đầm nước, bơi một đoạn ngắn liền vào một sơn động.

Hỏa Tà tương khắc với nước, vừa lên bờ đã thở hổn hển “An toàn rồi, mau nhóm lửa hong khô quần áo thôi.”

Kim Tà ôm đàn ngồi bên đưa lời oán thán “Đàn của ta không thể ngấm nước, đại sư huynh thực sự đã tìm ra một con đường tắt.”

“Không phải là đường tắt, chẳng qua là chạy nạn mà thôi. Người của Vạn Hoa Cốc không dễ dây vào.” Băng Tà đặt Nam Cung Cửu đang đỡ như khúc gỗ xuống, lại vắt khô y phục giúp nàng.

Kim Tà bật cười nói “Sợ gì bọn họ? Một mình ta cũng có thể đối phó với cả nhà Tây Môn rồi.”

Băng Tà liếc sang nàng ta, lắc đầu nói “Kim Tà, muội không thể khinh địch được.”

Thổ Tà ngồi xuống cạnh Nam Cung Cửu làm mặt quạu trêu chọc, lại hỏi Băng Tà “Sư huynh, A Cửu phải làm sao đây? Muội ấy đã mất hết võ công, lại mất đi trí nhớ, e rằng không thể bảo vệ chủ nhân được.”

“Bất luận thế nào, chúng ta cũng đã lấy được bản đồ kho báu.” Băng Tà quay đầu sang chỉ thấy Lăng Tâm đang nhặt củi nhóm lửa, Bắc Đường Kính bị trói nằm trong góc sơn động. Giọng Lăng Tâm vẫn êm ợt như trước, vừa cười vừa đi tới trước mặt Bắc Đường Kính nói “Ngươi cũng đừng lo lắng, chỉ cần giao bản đồ kho báu ra, thì ngươi có thể quay về giường võ lại lành với Đông Phương Huyền Dạ. Hẳn trước nay chưa từng thích ta, chỉ là đáp theo mong mỏi của lão phu nhân, muốn ta sinh cho hắn một đứa con mà thôi. Có điều, ta chỉ là luôn dùng mê thuật, đừng nói là sinh con, hẳn còn chưa hề chạm vào một ngón tay của ta đâu.”

Hỏa Tà hung tợn thét về phía Lăng Tâm “Nói với ả nhiều như vậy làm gì? Lục người.”

“Sư huynh, người ta là tiểu thư khuê các, mấy năm nay đối xử với muội cũng không tệ, ít nhiều cũng phải nể mặt chứ?” Lăng Tâm cười tươi như hoa, nhóm lửa bùng bùng.

Nam Cung Cửu nằm trên phiến đá lạnh bang, mở mắt, lại nhắm mắt, trong đầu chỉ toàn là khuôn mặt thần thờ của Tây Môn Phiêu Tuyết. Xem cách chàng gọi nàng thì hẳn là chàng rất tức giận. Trong lòng Nam Cung Cửu buồn khổ vô cùng, sống mũi cay xè, bật khóc. Bởi vì bị điểm huyết, nàng chỉ có thể lặng lẽ khóc. Nt sau khi nhóm lửa xong quay lại đỡ nàng dậy, giải huyết đạo, chân tình hỏi han “A Cửu, nàng làm sao thế?”

“Các người... tại sao các người lại hại ta?” Nam Cung Cửu bật khóc giống như một đứa trẻ, chỉ tay trách móc Băng Tà. Nước mắt nước mũi nhạt nhòa “Ta không hề rắc bột phát quang để lại dấu hiệu, ta không làm việc xấu. Các người đổ oan cho ta, đổ oan cho ta... hu hu...”

Băng Tà bước lại gần nàng, quan sát cận kề, lại vuốt tóc nàng nói “A Cửu, không phải nàng lại hồ đồ rồi sao?”

“Người không hề rắc bột phát quang, là ta đã rắc.” Lăng Tâm nhướn mày mỉm cười “Đại sư huynh, lúc nào quay về người phải dạy dỗ lại ả đi. Xem ra ả bị Tây Môn Phiêu Tuyết hạ mê được rồi, thậm chí u mê đến mức địch ta bất phân. Nếu không phải Kim Tà phản ứng nhanh, chúng ta đã bị bại lộ thân phận từ lâu rồi.”

Nam Cung Cửu nhìn mấy người hình dạng kì quái trước mặt, nắc nhen lên tiếng “Ta không phải là A Cửu của các người, các người hãy thả ta quay về đi.”

Kim Tà ngồi xuống cạnh Nam Cung Cửu, vừa lau đàn, vừa lên tiếng, “Sư tỷ, trước nay ta chưa từng thấy tỷ rơi nước mắt, tại sao bây giờ lại khóc lóc ỉ ôi chỉ vì chuyện con con, thực không xứng làm sư tỷ của ta nữa.”

“Ta vốn dĩ không phải sư tỷ của người.” Nam Cung Cửu nghiêng răng thét vào mặt Kim Tà, “Người đúng là một nữ tiểu yêu. Sao có thể giúp kẻ ngoài đối phó với ca ca của mình. Người có biết ca ca người sẽ đau lòng thế nào không?”

Khuôn mặt ngây thơ, thuần khiết của Kim Tà đột nhiên đen lại, lạnh lùng nhìn về phía Bắc Đường Kính, “Trong lòng đại ca ta chỉ có người phụ nữ kia, thậm chí chẳng lo đến sự sống chết của ta. Ta chịu bao đau khổ trong huyết Thiên Long, bọn họ lại ở ngoài tiêu điều tự tại...”

“Mị Nhi, ai nói với muội như vậy?” Bắc Đường Kính lập tức cất lời “Muội phải biết mấy năm đó, ca ca muội đã đi khắp trời nam đất bắc tìm kiếm tung tích của muội. Hơn nữa còn luôn vì muội mà đêm chẳng ăn ngủ nổi...”

“Ta không biết, cũng không muốn biết.” Kim Tà đột nhiên quay đầu, không để tâm đến Bắc Đường Kính nữa.

Lăng Tâm bật cười đầy ma mị, nhìn sang rồi đưa lời khuyên nhủ Bắc Đường Kính, “Người hãy giữ lại chút sức lực đi, muội ấy đã không còn là Mị Nhi của các người rồi. Bất kể ai đã vào huyết Thiên Long đều sẽ biến thành yêu quái.”

Bắc Đường Kính mỉm cười, chẳng hề sợ hãi nói “Các người rốt cuộc thuộc môn phái nào?”

Lăng Tâm không hề đáp lại, quay sang nhìn Băng Tà. Băng Tà đưa mắt nhìn về phía Bắc Đường Kính, đáp “Thiên Long Giáo. Nói cho người biết cũng chẳng sao, người không giao ra bản đồ kho báu thì phải theo chúng ta quay về. Một khi rơi vào huyết Thiên Long, người đừng ảo tưởng có thể thoát thân.”

“Thiên Long giáo...” Bắc Đường Kính trầm tư một hồi “Nam Cung Cửu cũng đã bị các người cưỡng ép gia nhập Thiên Long Giáo sao?”

Nam Cung Cửu nghe vậy lập tức thôi khóc, mở to đôi mắt ửng đỏ chờ đợi câu trả lời của Băng Tà. Băng Tà cảm nhận được ánh mắt của nàng, liền quay sang hỏi “A Cửu, nàng đã quên hết rồi sao? Chẳng nhớ gì dù chỉ chút ít?”

Nam Cung Cửu gật đầu, lại lắc đầu “Ta không biết người là ai hết, càng không biết lai lịch của các người.”

Thổ Tà trẻ môi nói “Chủ nhân đã cho muội dùng thứ độc quá lợi hại rồi.”

Đống lửa truyền ra tiếng củi cháy lách tách, một vài bụi lửa bắn ra ngoài, Băng Tà né tránh rồi sầm giọng nói “Nàng chính là con gái của tiền giáo chủ, là thánh nữ của giáo ta. Sau đó, vì trong giáo xảy ra nổi loạn, tân giáo chủ lên ngôi, nàng liền trở thành sát thủ giống như chúng ta.”

Nam Cung Cửu lặng ngẫm cả người? Thánh nữ? Thánh nữ! Có phải chính là một loại mỹ nữ cả đời không được thành thân, phải cấm dục? Thật may nàng đã không còn là thánh nữ nữa...

Bắc Đường Kính cũng vô cùng kinh ngạc, “Muội ấy không phải Cửu tiểu thư của nhà Nam Cung sao?”

“Phó Di Bình năm đó khi gả cho Nam Cung Ly đã mang theo cốt nhục của giáo chủ chúng ta. Sau đó, Nam Cung Ly ốm bệnh qua đời, Phó Di Bình xuất giá, giáo chủ suốt ngày lo tìm kiếm bà, lại sai chúng ta âm thầm bảo vệ cốt nhục của hai người.” Băng Tà vừa nói vừa từ từ hạ chiếc mặt nạ xuống, khuôn mặt lạnh lùng sầm toàn đồ đằng hoa sen bỗng hiện nụ cười ấm áp, “Chính lúc đó, A Cửu bị chúng ta chiêu chuồng quen rồi, thích gì được nấy, dù cho nàng có làm gì, cũng có người lặng lẽ giải quyết hậu quả. Mãi cho tới khi... giáo chủ bị giết, tân giáo chủ lên ngôi. Thiên Long Giáo chúng ta không được như trước. A Cửu bị đem ra thử độc, đủ các thể loại chất độc kì quái, khiến nàng có được thể chất bách độc bất xâm. Để không chế nàng, tân giáo chủ đã chế ra một loại bùa độc cực mạnh, tin chắc chính loại độc đó đã khiến nàng mất trí nhớ sau khi độc phát.”

Nam Cung Cửu càng nghe càng sợ, lại cộng thêm toàn thân ướt đẫm, run rẩy từng cơn. Nàng thực sự đã xuyên không rồi gặp phải cái thầy không lành, vừa nghĩ tới cơ thể mình đang trú ngụ toàn là độc dược, phải chịu đựng biết bao dày vò, thực sống không bằng chết.

Bắc Đường Kính đưa mắt nhìn Nam Cung Cửu rồi than dài “Tin rằng Thiên Long Giáo các người trước đây cũng là danh môn chính phái, hiện nay...”

Lăng Tâm, cũng chính là Mộc Tà đang nhíu mày con dao nhỏ trong tay, liền cười nói “Tỷ tỷ, đừng nói những lời vô văn nữa, muốn gia nhập giáo ta hay là giao bản đồ kho báu ra?”

Bắc Đường Kính kiên định đáp, “Bản đồ kho báu không ở trong người ta.”

“Lại giả trò?” Lăng Tâm dí sát mũi dao lên khuôn mặt của Bắc Đường Kính, “Gương mặt này của người chắc hẳn chính là thứ là Đông Phương Huyền Dạ yêu nhất. Người nói xem, liệu hẳn có tới tìm ta báo thù không?”

“Thực sự không có trên người ta, các người đã phí công vô ích rồi.”

“Vậy rốt cuộc ở đâu?” Lăng Tâm gần giọng hỏi lớn.

Hỏa Tà thấy vậy liền đoạt con dao trong tay Lăng Tâm nói “Đừng gây tổn thương cho ả, hiện nay ả ta chính là manh mối duy nhất.”

Lăng Tâm có chút mất bình tĩnh, ra sức đẩy Hỏa Tà ra “Còn không mau tìm ra tấm bản đồ, chúng ta sắp tới kì phát độc rồi.”

“Mộc Tà, ngồi xuống đi.” Băng Tà lạnh lùng ra lệnh.

Mấy người họ quay sang nhìn nhau, từ từ tỉnh lặng trở lại.

Cục diện này dường như vượt quá phạm vi tưởng tượng của nàng. Nam Cung Cửu ôm gối ngồi gần bên đống lửa, để bản thân có thể ấm áp lên đôi chút, cũng thôi không run rẩy.

Băng Tà đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người một lượt nói “Sau khi tìm được Quế cung, chúng ta tức thì sẽ được giải thoát, mọi người đều phải bình tĩnh.”

Thổ Tà dựa sát vách đá, lưỡi nhác lên tiếng, “Sư huynh là người giữ được bình tĩnh nhất, đã nhiều năm rồi, chẳng bao lâu nữa người có thể đạt được mong ước, cùng A Cửu ẩn cư lánh thế.”

Nam Cung Cửu ngẫm lặng người nhìn về phía Băng Tà, nhỏ nhẹ cầu cạnh, “Hãy thả ta đi đi? Ta không phải A Cửu, không phải A Cửu của các người. Nam Cung Cửu năm năm trước đã chết rồi. Ta tên là Tiểu Nam, đến từ một nơi rất xa, rất xa, hãy thả ta đi được không?”

Thổ Tà bật cười một tràng chói tai nói, “Đại sư huynh, hãy xem nha đầu do huynh một tay nuôi lớn đó thật vô lương tâm, chỉ muốn được hạnh phúc mỹ mãn bên tên Tây Môn Tam thiếu kia mà thôi.”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Băng Tà ẩn chứa tất cả mọi cảm xúc, chỉ là giọng điệu rất bình thường, “Quay về rồi tính sau.”

Kim Tà khẽ gầy phím đàn, lạnh lùng đưa mắt nhìn Bắc Đường Kính rồi lại sang Nam Cung Cửu, nhìn một lúc lâu, mỉm cười ngây thơ, “Hai người trông thật xinh đẹp quá, đại sư huynh đã chung tình với A Cửu sư tỷ, vậy chi bằng nhị sư huynh hãy chọn Bắc Đường tỷ tỷ đi?”

Thổ Tà đưa tay sờ cằm, nheo đôi mắt nhìn Kim Tà nói, “Vậy Tam sư huynh ta thì phải sao đây? Tiểu sư muội chi bằng hãy ngoan ngoãn theo ta, cũng không uổng sư huynh đã chăm sóc muội bao năm nay, nhé?”

Kim Tà bất cần hất cao cằm, giọng nói lãnh lớt, “Ta yêu đại ca ca.Đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ đi tìm huynh ấy.”

Bắc Đường Kính lặng người, nhìn vào đôi mắt ngây thơ, trong sáng trước mặt, trong lòng chẳng hiểu đang cay đắng hay an ủi nữa.

22. Chương 22: Chương 5 Thiên Long Giáo

Type: Windy0503

Đêm khuya thanh tịnh, trăng mờ gió lớn, trong rừng truyền tới tiếng kêu giống như của loài cú mèo và tiếng động nhất có thể nhưng mấy người đeo mặt nạ đều không phản ứng, chắc đã ngủ say rồi. Nàng liền lặng lẽ đi tới bên cạnh Bắc Đường Kính, hồng cỡi dây trói cho Bắc Đường Kính.

Trong đêm thanh tĩnh bỗng vang lên tiếng đàn chói tai, mấy nười xung quanh tức thì bừng tỉnh, nhanh chóng chuyển sang trạng thái phòng bị. Giữa đêm đen, giọng Kim Tà lạnh lạnh vang lên “Không có nguy hiểm, chỉ là có người muốn trốn”.

Hỏa Tà biến ra một ngọn lửa vút vào đồng củi, trong nháy mắt, đồng lửa bùng lên, chiếu sáng xung quanh. Nam Cung Cửu ôm đầu gối xỏm bên cạnh Bắc Đường Kính, méo máo lẩm bẩm “Ta đang mộng du, ta đang mộng du...”

Thổ Tà ngáp ngắn ngáp dài, khẽ cằn nhằn “Sư huynh, huynh đúng là mềm lòng quá, cứ trối lại là xong, để tránh muội ấy ngày đêm nghĩ cách chạy trốn.”

Băng Tà đi tới cạnh bên Nam Cung Cửu, đỡ nàng đứng dậy. Nam Cung Cửu vừa nhìn thấy khuôn mặt quái dị của Băng Tà, mọi dũng khí tức thì biến sạch. Băng Tà nâng cằm nàng lên, hai mắt lạnh băng nói có ta theo dõi nàng ấy rồi, các đệ cứ an tâm mà ngủ.”

Mộc Tà lại nói “Đúng thế, Kim Tà, muội lo lắng quá mức đấy, sư huynh làm sao có thể lơ là những chuyện liên quan tới A Cửu? Ngủ đi thôi.”

Cùng lúc, Nam Cung Cửu vùng vẫy một hồi nhưng không cách nào thoát khỏi bàn tay của Băng Tà. Suốt cả đoạn đường, nàng đã tìm đủ cách để chạy trốn. Nhưng lần nào cũng kết thúc trong tình trạng lung tung thế này.

Thời điểm đó, ở một góc khác, tứ đại gia tộc lần lượt dẫn theo cao thủ truy tìm tung tích của đoàn người Băng Tà, lại bàn bạc đối sách để bảo vệ Quế Cung, Đông Phương Huyền Dạ vội vã quay về sơn trang Phù Vân để sắp xếp, Tây Môn Phiêu Phong dẫn theo một đoàn người chuẩn bị xuất cốc. Trong khi Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn nào ruột không chút tỉnh thần, cả ngày nhốt mình trong phòng uống rượu. Tây Môn cốc chủ thấy vậy lắc đầu than thở, đến lúc không chịu được nữa liền nghiêng rắng sai người đem giấy thôi thê tuyên cáo vô lâm, cắt đứt niềm mong mỏi sau cùng của Tây Môn Phiêu Tuyết.

Tờ giấy thôi thê này khiến phủ Nam Cung cực kỳ phẫn nộ. Thê tử bị cướp mất, phu quân chẳng đi tìm ngược lại còn thông cáo với toàn thiên hạ thôi thê. Nàng từ nhỏ lớn lên trong phủ Nam Cung, sao có thể vô duyên vô cớ trở thành đồng bọn của môn phái thần bí? Nghĩ vậy lão thái gia vốn đã rút lui khỏi giang hồ, chuyên tâm buôn bán bấy lâu liền dẫn theo các cao thủ võ nghệ cao cường tới Vạn Hoa Cốc làm rõ mọi chuyện.

Lúc này đang là cuối hạ, thời tiết nóng nực đến độ khó thở, Tây Môn Phiêu Tuyết say mèm bị làm phiền bởi những tiếng ồn ào không dứt bên ngoài, tức giận đùng đùng xông ra, hất quạt hét lớn “Cứ ồn ào thế này bản thiếu gia sao còn tâm trạng uống rượu?”

Nam Cung lão thái gia vuốt râu, tức giận quát “Cuối cùng ngươi cũng ra rồi, thực đúng là chẳng có tiền đồ gì cả, lại còn chẳng coi ai ra gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết còn chưa tỉnh rượu, loạng choạng tựa vào thân cây nói “Lão thái gia, con thực sự rất muốn hỏi, tân nương mà phủ Nam Cung giao cho con rốt cuộc là ai?”

Một tráng sĩ vạm vỡ đứng sau lưng Nam Cung Cửu lớn tiếng nói “Còn ai nữa? Chính là thiên kim tiểu thư của phủ Nam Cung chúng ta. Hơn nữa đâu phải ngươi cứ nói thôi thê là thôi chứ?”

Sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết đỏ ửng, cau chặt đôi mày, mơ màng hỏi “Cái gì mà thôi thê chứ?”

Cốc chủ phu nhân nhẹ nhíu lấy tay áo của Tây Môn Phiêu Tuyết, ý muốn bảo chàng quay về phòng nghỉ trước đã, Tây Môn Phiêu Tuyết thấy vậy hất tay, truy hỏi đến cùng “Bọn họ đang nói cái gì thế? Có phải đã có tin của Nam Nam rồi không?”

Tây Môn cốc chủ tím mặt, khẽ nói “Là ta đã đem giấy thôi thê kia tuyên cáo toàn thiên hạ, nếu con đã viết giấy thôi thê, chứng minh từ lâu con đã nghi ngờ con bé. Thôi thì làm tới cho xong, từ nay về sau, con và Nam Cung Yến không còn liên can gì nữa.”

“Cái gì?” Tây Môn Phiêu Tuyết kinh hãi, sắc mặt chuyển sang trắng nhợt “Phụ thân, sao người có thể làm thế?”

Tây Môn cốc chủ cao giọng “Có gì không được? Con bé chính là gian tế kẻ địch phái tới, đã mê hoặc con đến thất điên bát đảo, xem con hiện nay đã trở thành bộ dạng gì rồi? Đau dài chi bằng đau ngắn, ta làm vậy là muốn con dứt khoát luôn.”

Tây Môn cốc chủ dặn dò phu nhân đưa Tây Môn Phiêu Tuyết đang dờ dẫm mất hồn về phòng nghỉ ngơi, lại lễ độ nói chuyện với Nam Cung lão thái gia “Chuyện này nói ra dài dòng, lão thái gia, chi bằng chúng ta vào trong nói chuyện cho rõ ràng?”

Lão thái gia vuốt râu, hai mắt nheo lại, gật đầu đồng ý.

Bởi vì cả giang hồ đều đang truy tìm đoàn người của Băng Tà, cho nên đường họ chọn đều cực kỳ hiểm người qua lại, đa phần là vùng hoang vu, heo hút, ven rừng, hoặc chân núi. Lợi dụng bản lĩnh khinh công, độn thổ hơn người, qua mấy ngày đường, họ liền nhanh chóng quay về sào huyệt của Thiên Long Giáo, huyệt Thiên Long.

Bắc Đường Kính bị bịt kín đôi mắt, trong khi Nam Cung Cửu mặc dù mở to hai mắt ngó trái nhìn phải, thế nhưng do bẩm sinh mù đường, cho nên chỉ đến khi đọc được ba chữ huyệt Thiên Long nàng mới tỉnh ngộ “Thì ra nằm ở nơi này.”

Thế nhưng nơi này là nơi nào? Nàng cũng không biết nữa

Chỉ biết nơi này nằm bên vách núi, chỗ vào huyệt Thiên Long là một cột đá nằm ngay trên vách núi. Bên trong cơ quan trùng trùng, tối đen như mực. Đi một đoạn dài mới có một ngọn đuốc cắm bên vách đá soi sáng mà thôi.

Bắc Đường Kính cách một lớp vải, chỉ có thể cảm nhận được ánh sáng, đi một lúc, dưới đế giày nàng thấy ướt ướt. Lại đi độ khoảng một tuần hương, gặp một cửa đá, sau khi khởi động cơ quan, mới có thể đi tiếp vào trong. Nam Cung Cửu không khỏi trầm trồ “Tại sao trông như mê cung vậy, đã vào trong rồi, làm sao mà ta ra được?”

Mộc Tà thấy vậy liền đáp “Đã vào rồi thì đừng hòng ra ngoài nữa.”

Mãi cho tới khi tiếng bậc đá cao nhất, bọn họ cuối cùng đã đến được đích cuối cùng. Tấm vải đen trên mắt Bắc Đường Kính cũng được gỡ bỏ, nhất thời chưa kịp thích ứng với ánh lửa trong chiếc đỉnh lớn, nàng liền nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc của đá từ từ mở ra, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ tà áp giải Bắc Đường Kính và Nam Cung Cửu vào trong. Gian thạch thất này trông rất bình thường, chỉ là ở giữa giăng một tấm rèm, chẳng nhìn rõ tình hình bên trong. Sau tấm rèm, truyền ra một giọng đàn ông rất yêu nghiệt “Cuối cùng các người đã về rồi.”

Nam Cung Cửu run người, lại thấy năm người kia đồng loạt quỳ xuống, lớn tiếng nói “Chủ nhân, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“A Cửu đã quay về chưa?” Một bàn tay xinh đẹp với những móng dài nhẹ vén tấm rèm lên. Giây phút đó, Nam Cung Cửu bất ngờ nhớ tới Mai Siêu Phong và Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, lại nghĩ liệu kẻ này có đột nhiên nhảy lên đầu nàng rồi đâm thủng vài lỗ? Nam Cung Cửu toàn thân run rẩy, lắp bắp lên tiếng “Ta, ta, ta không phải là A Cửu...”

Tấm rèm được vén cao lên, người ở phía sau tấm rèm nhẹ nhàng bước ra, trên khuôn mặt là nụ cười tà khí.

Nam Cung Cửu mặt mày kinh hãi, không ngờ giáo chủ Thiên Long Giáo lại là Tuyết Nương.

Tuyết Nương! Cái tên nam không ra nam, nữ không ra nữ không ngờ lại là giáo chủ? Nam Cung Cửu bất giác nổi da gà, người run lên bần bật “Không phải A Cửu, vậy người còn định là ai nữa?” Ngoại mạo đàn bà, giọng nói đàn ông, đứng trong thạch thất âm u trông lại càng kinh rợn. Nam Cung Cửu nghe hẩn nói, cứ như đang bị mảnh thủy tinh cửa vào tay, thực chỉ muốn xùi bọt mép ngất tại chỗ.

Băng Tà thấy vậy liền kéo Nam Cung Cửu ra sau lưng, nói “Chủ nhân, thần trí A Cửu càng ngày càng hỗn loạn.”

Tuyết Nương che miệng mỉm cười, từ từ tiến lại “Là thực sự hỗn loạn hay là bị ai đó mê hoặc?” Nói rồi, hẩn lại nhìn về phía Bắc Đường Kính, cất tiếng “Quả nhiên là mỹ nữ tuyệt sắc được giang hồ truyền tụng. Có điều đáng tiếc lại rơi vào tay ta.”

Hỏa Tà lại nói “Vì ả ta không chịu giao ra mảnh bản đồ kho báu còn lại, thuộc hạ đành phải dẫn ả về.”

“Được, cứ nhốt lại trước, nhớ sai người hầu hạ tử tế.” Tuyết Nương nheo mắt nhìn theo Bắc Đường Kính bị giải đi, quay người hỏi Lăng Tâm “Mộc Tà, mau gửi thư cho Đông Phương Huyền Dạ, dụ chàng tới đây một chuyến.”

“Dụ hẩn tới đây?” Lăng Tâm ngạc nhiên, hỏi lại “Hẩn là cao thủ đệ nhất võ lâm, chúng ta làm thế chẳng phải dẫn sói vào nhà sao?”

Tuyết Nương liếc mắt nhì đám người phía trước một lượt, nghiêng răng gằn giọng “Vào đến huyệt Thiên Long rồi, chàng còn là cao thủ sao?”

Ngoại trừ Nam Cung Cửu, tất cả mọi người đều đồng thanh lên tiếng “Chủ nhân anh minh!”

Nam Cung Cửu trong lòng hoảng loạn. Tại sao chứ? Nàng còn tưởng chưởng môn môn phái thần bí là nhân vật lợi hại nào khác, không ngờ lại là tên yêu nghiệt kia?

Tây Môn Phiêu Tuyết hất ống tay áo thêu đường vân hoa sen, ra lệnh “Các người hãy lui xuống, A Cửu, mau theo ta vào đây.”

Băng Tà thoáng do dự, đưa ánh mắt lo lắng nhìn về phía Nam Cung Cửu, sau đó cùng những người khác chậm rãi lui ra. Cửa đá cũng theo đó từ từ đóng chặt lại, giây phút đó Nam Cung Cửu đã nhìn rõ cơ quan, nó nằm trên tay chiếc ghế tựa bằng ngọc được điêu khắc tinh tế. Tuyết Nương ngả người ngồi trên chiếc ghế ngọc to lớn, thân hình mềm mại, chẳng khác nào Đông Phương Huyền Dạ, sau cùng một lòng một dạ với Lệnh Hồ Xung. Hầy... thực ra liên quan tới chuyện Đông Phương Bất Bại phải lòng Lệnh Hồ Xung, cũng chỉ là Nam Cung Cửu suy ra mà thôi.

Bồng Tuyết Nương lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng “Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, người có thể theo Bằng Tà rời khỏi Thiên Long Giáo, có vui không?”

Nam Cung Cửu than dài đáp “Ta thực sự không phải nàng A Cửu mà các người vẫn nói, ta chỉ trông giống nàng ấy mà thôi.”

“Người chính là A Cửu, có điều đã mất trí nhớ.” Tuyết Nương đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, nhắm mắt chẩn mạch, chẳng bao lâu bật cười nói “Vạn Hoa Cốc đúng là danh bất hư truyền, nhanh như vậy đã giả được Thất Cốt Phệ trong người người rồi. Lúc ở Mộng Liễu Uyển, ta đã trộn thuốc giải trong đồ ăn của người, nếu không, người chẳng còn mạng mà tới Vạn Hoa Cốc đâu.”

Nam Cung Cửu chẳng quan tâm đến việc khác, vội vã hỏi “Những thứ các người muốn lấy từ chỗ ta đều đã lấy được rồi, có thể thả ta đi được chưa?”

“Thả người đi? Vậy vị đại sư huynh của người phải xử lý thế nào?” Tuyết Nương đột nhiên bật cười lớn, giọng nói trầm ồm mà yêu nghiệt vang vọng trong thạch thất “Người thực là ngốc nghếch, lại còn vọng tưởng có thể tiếp tục ở bên Tây Môn Phiêu Tuyết? Người đã từng nghe câu, bát nước hắt đi khó lòng lấy lại chưa?”

Nam Cung Cửu nghi hoặc hỏi “Sao lại nhắc đến bát nước hắt đi, khó lòng lấy lại?”

“Hắn đã thôi người, đồng thời tuyên cáo toàn võ lâm, cũng giống như Đông Phương Huyền Dạ thôi Bắc Đường Kính vậy.”

Nam Cung Cửu lặng người, sau đó chu miệng nói “Không đúng, A Tam...”

Tuyết Nương gằn giọng cắt ngang suy nghĩ của nàng “A Tam, A Tứ cái gì, cho dù hắn chưa thôi người, cho dù người có quay về tìm hắn, thế nhưng với thân phận không rõ ràng của người, một danh môn chính phái như Vạn Hoa Cốc liệu có chấp nhận? Huống hồ, người cũng đâu phải thiên kim nhà Nam Cung gì đó? Người chẳng qua chỉ là một đứa tạp chủng mà thôi.”

Nam Cung Cửu mím chặt môi “Ta không phải! Ta có cha có mẹ, ta không phải tạp chủng! Tây Môn Phun Huyết là phu quân ta, chàng sẽ không bỏ rơi ta đâu.” Nàng dồn hết sức gào lên, nước mắt cũng theo đó mà lăn dài, lần đầu tiên cảm thấy bản thân sao lại vô dụng đến vậy, sau đó nàng ngồi xuống bật khóc tu tu.

Tuyết Nương lắc đầu, thở dài nói “Lão Bạch, mau dẫn nó xuống, cho nó uống thuốc độc.”

Một người đàn ông thanh tú tay cầm chiếc quạt lông vũ màu trắng bước ra từ phía sau bình phong, hắng giọng đáp “Dạ, chủ nhân yên tâm, Lão Bạch nhất định sẽ tận tâm chăm sóc A Cửu cô nương.”

Nam Cung Cửu sau đó bị lôi vào trong một con đường u tối khác, phía cuối đường là một gian mật thất, trang trí khá nhã nhặn, hình như chủ nhân nơi này đã tốn rất nhiều tâm huyết. Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn qua, thấy căn phòng treo đầy những búp bê bằng vải với đủ mọi dáng vẻ, dần dần nín khóc, hiểu kì ngắm nghía kĩ hơn.

Lão Bạch đỡ nàng ngồi xuống, đóng cửa, khe khẽ đưa lời khuyên nhủ “Thiếu chủ, người phải kiên cường lên một chút mới được, nếu không Long giáo chủ ở trên trời nhìn thấy sẽ đau lòng lắm đấy.”

Long giáo chủ, là phụ thân của nàng sao? Nam Cung Cửu lấy ống tay áo lau nước mắt, nói “Ông là ai?”

“Thiếu chủ có thể gọi lão nô là Lão Bạch.”

Nam Cung Cửu đưa mắt nhìn người tự xưng Lão Bạch, thực ra trông chẳng già, lại được cái khá trắng. Nhưng trông có vẻ eo ợt, có lẽ đã bị trúng độc mà ra. Nam Cung Cửu khịt mũi, lại thì thầm hỏi “Cha ta, đã chết thế nào?”

Lão Bạch vừa nhíu mày chiếc quạt lông vũ trong tay, vừa than ngắn thở dài “Lúc đó, Long giáo chủ đi khắp nơi tìm Phó cô nương, chẳng còn tâm trí lo đến giáo vụ, sau cùng bị người ta rắp tâm hãm hại. Sau này, giáo chúng tạo phản, thất cổ Long giáo chủ chết ngay tại bảo tọa.”

“Còn ông? Cũng là mộ giáo chúng phản loạn đó sao?”

“Ta...” Lão Bạch cúi đầu có vẻ khó xử “Ta không hề phản bội Long giáo chủ, chỉ là chẳng đủ dũng khí để phản kháng, sau đó bị Tuyết Nương khống chế, hiện hầu hạ bên cạnh Tuyết Nương, gần như không rời nửa bước.”

Ồ, nói trắng ra thì hẳn ta chính là bảo mẫu thiết thân của tên yêu nghiệt. Chẳng trách trông ái nữ như vậy... Nam Cung Cửu bắt đầu cảm thấy thương hại cho kẻ đang đứng trước mặt, vỗ nhẹ lên vai hẳn nói “Cả ngày phải hầu hạ thứ bất nam bất nữ đó, chắc ông khó chịu lắm nhỉ?”

Lão Bạch mắt lệ rưng rưng, gật đầu lia lịa “Cuối cùng đã có người thấu hiểu được nỗi khổ sở của ta. Bao nhiêu năm nay, ta đã trải qua cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ, lại còn bị người trong giáo đồn thổi sau lưng nữa.”

Nam Cung Cửu đưa lời dò hỏi “Vậy thì... ông nhất định phải biết, hẳn tìm bản đồ kho báu để làm gì chứ?”

“Thiếu chủ nói xem người muốn có được kho báu nhất dưới gầm trời này là ai chứ?”

Nam Cung Cửu ngẫm nghĩ một hồi, kinh ngạc mở to hai mắt “Phải chăng chính là đương kim...”

“Thiên Long Giáo thực ra luôn làm việc cho hoàng gia, tiềm phục, ám sát, giết người, lôi kéo các thế lực giang hồ, là một tổ chức bí mật, được xây dựng cả trăm năm. Chỉ là đến đời Tuyết Nương, gặp phải đương kim hoàng đế... Hầy, ta không thể nói ra những lời đại bất kính... tóm lại, bọn họ không tìm kho báu sẽ không chịu thôi đâu.”

“Không ngờ tổ chức này lại bán mạng cho triều đình...” Nam Cung Cửu bất bình nắm chặt hai tay đầy phẫn nộ.

Rất lâu sau, một người phụ nữ trong bộ y phục vàng, búi tóc, mở cửa tiến vào không nói tiếng nào đưa tới một chiếc lọ cho Lão Bạch, rồi quay người đi ra. Nam Cung Cửu nhìn chiếc lọ nhỏ trong tay Lão Bạch, nhớ những lời Tuyết Nương nói khi nãy “Mau đưa nó vào, cho uống thuốc độc.” Phải chăng đây chính là chất độc của Thiên Long Giáo bọn họ? Nam Cung Cửu sợ hãi lùi về sau vài bước, run rẩy lên tiếng “Ông, ông muốn làm gì?”

Lão Bạch mặt mày nhăn nhó, phẩy chiếc quạt lông vũ, nói “Thiếu chủ, thực xin lỗi nhé, nếu người không uống thì Lão Bạch ta chẳng thể nào ăn nói với chủ nhân được.”

Nam Cung Cửu thất kinh, vừa nãy vẫn còn nước mắt nước mũi nhạt nhòa gọi nàng thiếu chủ, tỏ vẻ trung thành kính cẩn, sao bây giờ đã trở mặt không nhận người rồi? “Người đúng là tên phản đồ.”

Lão Bạch nhân cơ hội, điểm huyết Nam Cung Cửu, bành miệng nàng ra đổ thuốc độc vào, nét mặt đầy vẻ bất lực “Đừng sợ, dù gì chúng ta cũng đã uống bao năm thứ độc này rồi, có nỗi khổ nào mà chưa từng chịu đựng?”

Mùi thuốc nồng nặc rục lên trong miệng, dần dần ngấm xuống cổ họng, bát thuốc lạnh như thể một con rắn đang chui xuống, Nam Cung Cửu nhắm mắt, trong lòng không khỏi sợ hãi! Khi tất cả số thuốc trên chảy xuống ruột, huyết đạo cũng đồng thời được giải, Nam Cung Cửu đột nhiên thấy buồn nôn, dạ dày quặn thắt, sôi sục, khom người ho khan rất lâu, định nôn số thuốc độc kia ra ngoài.

“Thất Cốc Phệ sau khi uống vào làm sao còn nôn ra ngoài được?” Lão Bạch vỗ nhẹ lên lưng Nam Cung Cửu. “Chỉ cần người ngoan ngoãn, chủ nhân sẽ cho thuốc giải định kì. Chúng ta giờ có thể bảo toàn tính mạng là được lắm rồi, tuyệt đối không thể phạm thượng, nếu không... Lão Bạch và Băng Tà chẳng thể cứu người được.”

Nam Cung Cửu hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, khó khăn lắm mới bình ổn lại hơi thở, mở miệng hỏi “Bắc Đường Kính đang ở nơi nào?”

“Tạm thời chúng ta sẽ đối xử với ả thật tốt, nếu ả không chịu giao bản đồ kho báu, e rằng sẽ bị đẩy vào hồ Thất Sát.” Lão Bạch nói đến hồ Thất sát, toàn thân không khỏi ớn lạnh, ánh mắt hiện lên vài tia hoảng loạn.

Đó nhất định là một nơi cực kỳ biến thái. Nam Cung Cửu lại càng thêm buồn nôn, liên hồi bật ho. Tuyết Nương nói sẽ dụ Đông Phương Huyền Dạ tới đây, thể nhưng nàng biết Đông Phương Huyền Dạ nhất định

sẽ không đơn phương độc mã tới, nếu dẫn theo các cao thủ võ lâm, vậy có phải hai người sẽ có cơ hội sống sót ?

“Thực ra mọi người cứ chịu khó hợp tác, chẳng phải sẽ dễ chịu hơn sao?” Lão Bạch vừa than thở vừa phe phẩy quạt ai oán bước ra. Sau đó hắn không quên quay lại dặn dò một câu “Người đừng có chạy lung tung, cẩn thận không trúng phải cơ quan đấy.”

Nam Cung Cửu bò dậy khỏi mặt đất lạnh giá, nhìn ra xung quang, đừng nói đến cửa sổ, ngay đến một kẻ nứt cũng chẳng có. Nàng chán nản ôm đầu, ngồi xuống giường. Mới có mấy ngày ngắn ngủi, nàng từ Nam Cung tiểu thư biến thành người của Thiên Long Giáo, từ Tây Môn Tam thiếu phu nhân trở thành người vợ bị ruồng bỏ.

Tây Môn Phiêu Tuyết có phải đang thực hiện lời thề của chàng trước đây ? Nam Cung Cửu còn nhớ ngày kiệu hoa đến cửa, chàng mặc hỷ phục giơ tay tuyên thệ với trời “Đời này kiếp này ta nhất định phải cưới Nam Cung Yên về làm thê tử, sau đó sẽ thôi ” Chàng quả nhiên đã thôi nàng thật !

Nam Cung Cửu chui vào trong chăn tìm chút hơi ấm, trong động đá âm u này thật lạnh, trái tim nàng cũng đang băng giá. Lồng ngực đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn quặn thắt. Nam Cung Cửu nghiêng chặt hàm răng xuống giường, cổ áo đứng trước gương, chỉ thấy một bông hoa sen màu đen dần hiện lên sau lưng nàng. Hoa sen, lại là hoa sen...

Trên vách đá ốp gỗ, khiến cho gian thạch thất nhìn chẳng khác nào một căn phòng bình thường. Bắc Đường Kính đưa mắt nhìn ra xung quanh, tất cả đều trông khá quen thuộc, cực kỳ giống với cách bố trí trong Mộng Liễu Uyển. Không hổ là cùng thuộc về một chủ nhân, có lẽ nơi này cách Mộng Liễu Uyển không bao xa.

Bắc Đường Kính giơ tay vuốt nước đọng trên tấm gương, gần đây nhất định có hồ nước hoặc sông suối?

Lạch cạch, tiếng cơ quan khởi động, cửa đá dần mở ra, mấy cô gái áo vàng đi vào đem theo đồ ăn và y phục, chăn mền. Bọn họ lặng lẽ đặt các thứ xuống rồi lui ra ngoài ngay, nhưng Bắc Đường Kính đã lên tiếng hỏi “Có thể cho ta biết bây giờ là canh mấy không ? ”

Một cô gái trong đoàn người lạnh lùng vứt lại một câu “Ta không biết. ”

Bắc Đường Kính lại hỏi “Vậy mỗi ngày sẽ đưa cơm đến lúc nào ? ”

“Lúc người đói tự nhiên sẽ có người đưa tới. ” Mấy cô gái kia nhanh nhẹn bước ra ngoài, cửa đá theo đó đóng lại. Khoảnh khắc Bắc Đường Kính bỗng phát hiện ra một lỗ nhỏ ở trên cánh cửa, chắc dùng để thông khí? Cũng có thể được dùng để giám sát tình hình bên trong. Nàng lại ngẩng đầu nhìn mấy ngọn nến trên cao, trong lòng âm thầm tính toán. Xem ra đây là bữa tối, đợi tới khi mọi người tắt đèn đi ngủ, nàng nhất định tìm cơ hội trốn.

Ở bên này, Nam Cung Cửu đang lắc chuông điên cuồng. Trước đó Lão Bạch có nói, nếu có việc gì cứ lắc dây chuông, tức thì sẽ có người tới. Rảnh rồi chẳng có việc gì nàng cũng lắc chuông, ban đầu mấy cô gái vàng hoặc người đàn ông áo ghi còn tới, thế nhưng số lần rung chuông càng nhiều họ chẳng muốn lo những chuyện nhỏ nhặt, vớ vẩn, đành làm phiền Lão Bạch chạy tới chạy lui.

Bên ngoài cửa đá, Lão Bạch lớn tiếng can ngăn “Đừng kéo nữa, ồn ào chết đi được ! Tiểu tử tông ơi, người muốn gì thế ? ”

“Ta muốn đi tắm. ” Nam Cung Cửu đứng bên cạnh cửa ra sức hét “Ra nhiều mồ hôi thế này, cả người nhớp nháp, ta muốn được tắm rửa.”

“Được được, ta sẽ đi hỏi chủ nhân. ” Lão Bạch không thể nào chịu đựng được những tạp âm choe chóc như vậy, liền chạy đi như gió. Chẳng bao lâu, Nam Cung Cửu được thả ra, đi theo phía sau Lão Bạch tới chỗ tắm rửa. Đi xuyên qua căn phòng chính, đường tới, mấy căn phòng khác, lại thả xuống cả bậc thang, cuối cùng đến trước một cửa đá ẩm ướt. Lão Bạch qua lỗ hồng bên cửa, lớn tiếng nói “Chủ nhân, A Cửu đã được dẫn tới rồi. ”

Cửa đá mở ra, ánh sáng chói mắt tràn vào, Nam Cung Cửu chưa kịp thích ứng, dùng tay che hai mắt, mãi lâu sau mới từ từ hạ xuống, giây phút đó nàng đồng thời há hốc miệng nhìn cảnh tượng hiện lên trước mắt.

Nơi này bốn bề là vách núi, ở giữa có một suối nước nóng, bốc hơi nghi ngút. Năm, sáu cô gái mặc áo vàng ở xung quanh hầu hạ, người ngồi kẻ đứng, trong khi Tuyết Nương xõa mái tóc đen dài, ngâm người trong suối, lười nhác nhìn về phía nàng.

Nam Cung Cửu muốn hỏi Lão Bạch có phải tắm rửa tại đây không, thế nhưng lúc quay đầu nhìn lại, Lão Bạch đã biến mất tự lúc nào, cánh cửa khi nãy bước vào cũng đã đóng lại. Như vậy là ý gì ? Lẽ nào muốn nàng tắm cùng với yêu nghiệt này ? Nam Cung Cửu căng thẳng, bị nắc liên hồi.

“Không phải ngươi nhất quyết đòi tắm sao ? Vậy thì tắm chung. ” Thanh âm trầm ồm của Tuyết Nương mang theo chút tà khí, ánh mắt càng thêm ác độc, giống như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy. Một người biến thái là thế, nói không chừng nam nữ đều xơi mất. Nghĩ vậy Nam Cung Cửu lùi bước, xua tay đáp “Giáo chủ, người cứ tắm trước đi, ta không làm phiền người nữa. ”

“Ngươi cho rằng vào đây rồi là có thể tùy ý đi ra sao ? ” Tuyết Nương vừa hất tay, hai cô gái áo vàng liền xông tới, tóm lấy Nam Cung Cửu.

Đây là trận thế gì chứ ? Nam Cung Cửu hoảng hốt, lập tức ngừng nắc nhen, thầm nghĩ : Một tên bất nam bất nữ đã bị thiến, có thể lấy gì để hại nàng chứ ? Hai cô gái áo vàng không nói lời nào, đã bắt đầu cởi y phục của nàng ra. Nam Cung Cửu kêu loạn một trận, vừa phản kháng vừa gào thét “Các người đừng động đến ta, đừng động đến ta. ” Trong lúc giằng co, Nam Cung Cửu hăng chân, ngã luôn xuống mặt nước.

May mà nước trong hồ ấm nóng, thời tiết cũng không lạnh, Nam Cung Cửu loạng choạng mãi mới đứng lên được, toàn thân đã ướt sũng.

Tuyết Nương thấy vậy bật cười thành tiếng “Sao thế, không phải ngươi rất muốn tắm sao ? ”

Nam Cung Cửu lúc này mới chú ý đến cấu tạo của hồ nước, hơi nóng nghi ngút bốc lên, lại có một vách đá nhô lên, chia hồ thành hai nửa. Nếu ngồi xuống, vừa hai che đi được tắm nhìn, chẳng thấy người ở nửa hồ bên kia. Lúc này, nàng mới thấy an tâm hơn chút, xem ra Tuyết Nương không hề có ý đồ bất chính nào với nàng, nếu không từ lâu đã không để cho nàng chạy thoát. Nam Cung Cửu khẽ khàng lên tiếng “Ta vẫn nên ngồi một bên đợi thì hơn. ”

“Y phục đã ướt cả rồi, người không lạnh sao ? ” Tuyết Nương ngẩng đầu, nằm trong làn nước ấm, cũng chẳng buồn nhìn nàng lấy một lần, thân người khê dịch, thoát ẩn thoát hiện phần ngực trắng ngọc nồn nà... Không ngờ lại đầy đặn như vậy, Nam Cung Cửu há hốc miệng, liền ngay sau đó đã có thể hoàn toàn an tâm. Tuyết Nương từ lâu đã luyện xong Liên Hoa Bảo Điển, đến độ luyện ra cả những đặc tính riêng ở người phụ nữ, xem ra cho dù có ý đồ xấu với nàng thì cũng chẳng còn công cụ thực hiện.

Vì mấy cô gái trong trang phục vàng cứ nhìn chằm chằm về phía này, Nam Cung Cửu đành nhúng người xuống nước, từ từ cởi y phục.

Nam Cung Cửu ngâm người rất lâu, không những mệt mỏi tiêu tan mà cũng cảm thấy dễ chịu rất nhiều, chính vì như vậy nên tư duy nàng cũng trở nên chậm chạp hơn. Đột nhiên có tiếng bước chân, lúc Nam Cung Cửu mở mắt ra nhìn, mấy cô gái trong trang phục màu vàng đã ra ngoài, cửa đá cũng đồng thời đóng lại, sau lưng nàng một cơn gió lạnh thổi tới, hẳn định làm gì ? Nam Cung Cửu đưa hai tai ôm trước ngực, vênh tai nghe ngóng động tĩnh.

Tiếng gió, tiếng chim, tiếng ve kêu, Nam Cung Cửu giữ nguyên tư thế toàn thân cứng đờ, bỗng giọng nói trầm ồm của tên yêu nghiệt vang lên “Ngươi có biết không ? Trước đây, cha ngươi cũng từng ngồi ở chỗ ngươi đang ngồi đây. ”

Nam Cung Cửu rợn người, không dám quay đầu nhìn lại, chỉ khê dịch sang bên một chút.

“ Đáng tiếc ngươi chẳng giống chàng chút nào. ” Thanh âm mang theo vài phần lạc lõng. Rồi tiếng nước róc rách, Nam Cung Cửu cảm nhận có luồng khí lạnh đáng sợ đang ép lại, lúc này nàng hoảng loạn chậm chạp quay người, thế nhưng mới được một nửa, đã thấy Tuyết Nương chẳng biết từ khi nào đã đứng ngay sau lưng nàng.

Làn da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh, đôi môi hồng quyến rũ, toàn thân tỏa ra khí nóng, nếu hắn không phải Tuyết Nương, Nam Cung Cửu nhất định tắm tặc khen ngợi không ngừng.

Tuyết Nương nheo mắt, đôi môi mấp máy “Ánh mắt người rất giống Phó Di Bình, có nhiều lúc, ta thực sự chỉ hận không thể móc đôi mắt của người ra cho chó ăn.”

Nam Cung Cửu vội đưa bàn tay che đi đôi mắt “Vây người cứ coi như ta là kẻ mù là được rồi.”

Tuyết Nương lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Nam Cung Cửu, nhất thời khó lòng kìm chế, hai mắt đỏ rực, hét lớn “Đến tận bây giờ ta vẫn không thể hiểu được, ả rôt cuộc có gì đáng để Long Ca vứt đi tất cả, dâng hiến tình yêu?”

Thôi thôi rồi, Nam Cung Cửu dần nghe ra điều khác lạ, thì ra Tuyết Nương yêu Long giáo chủ, còn Long giáo chủ từ lâu đã có người trong mộng, Tuyết Nương vì yêu sinh hận mới giết chủ đoạt quyền, thống lĩnh Thiên Long Giáo. Một cánh tay trơn mượt quàng lên cổ khiến Nam Cung Cửu bịt chặt hai mắt không dám buông lỏng, chỉ sợ vừa nhìn thấy bộ dạng biến thái của Tuyết Nương sẽ không nhịn được mà buồn nôn.

Tuyết Nương dần tăng thêm vài phần lực đạo lại ghét sát bên tai Nam Cung Cửu gần giọng nói “Người có biết ta ghét người thế nào không?”

Nam Cung Cửu cố kìm chế cảm giác rợn tóc gáy, hai hàm run đánh vào nhau cầm cập “Năm xưa người đã giết chết cha ta, hà tất phải giữ ta sống trên đời này?”

Tuyết Nương hạ thấp giọng, mang theo chút cười cợt “Bởi vì người còn sống luôn đau khổ hơn người đã chết. Ta cho Long Ca được giải thoát, còn đau đớn để lại cho hai mẫu tử người chịu đựng.”

Bàn tay lạnh giá trên cổ đã rời đi, Nam Cung Cửu lập tức lui về phía sau tránh theo bản năng, mãi cho tới khi sau lưng áp sát vách đá ẩm nóng, nàng mới định thần nhớ lại những lời Tuyết Nương vừa nói “Mẫu thân ta cũng đang nằm trong tay người?”

Tuyết Nương ngửa cổ cười lớn, giọng đàn ông lại càng lộ rõ “Ha ha ha ... nỗi đau mất đi Long Ca, đương nhiên ta sẽ phải đòi lại gấp trăm ngàn lần từ ả chứ!”

“Người thật biến thái!” Nam Cung Cửu phẫn nộ, toàn thân run rẩy đưa lời mắng nhiếc “Tên cuồng biến thái! Chỉ vì mong muốn riêng tư mà hại biết bao nhiêu người, người nhìn người xem Thiên Long Giáo giờ thế nào? Chẳng khác nào một mộ chôn người sống, người ngoài việc hạ độc hại người, còn biết làm gì khác không?”

Tuyết Nương nghiêng đầu nhìn Nam Cung Cửu, buông từng chữ “Ta giúp Long Ca chăm lo cho Thiên Long Giáo bao năm, tại sao chứ? Chỉ vì muốn chàng nhìn ta nhiều hơn một chút. Chúng ta cũng cùng nhau vượt qua biết bao sóng gió, khó khăn, chân tình hoạn nạn lại đồng cam cộng khổ, không ngờ rôt cuộc lại thua trước một con nha đầu miệng còn hôi sữa? Phó Di Bình, con tiện nhân đó có gì tốt chứ? Có điều nếu Long Ca đã yêu thích phụ nữ, ta cũng có thể biến thành phụ nữ, người và trái tim chàng, ta đều muốn có được.”

Nam Cung Cửu bật cười lạnh lùng nói “Thế nhưng sau cùng người lại chẳng có được cái gì hết.”

Tuyết Nương nheo mắt, khóe miệng khe giết, gơ tay nâng cằm Nam Cung Cửu lên “Hiện tại đã chơi mẫu thân người phát chán rồi, chi bằng đổi sang người, con gái của Long Ca và Phó Di Bình, chắc cũng không tệ lắm đâu...” Nói xong, hắn từ từ đứng lên khỏi mặt nước. Ngực, cơ bụng, mãi cho tới phần đùi lớn đều xuất hiện, từ từ ép lại... Nam Cung Cửu trước lạng người, sau nhắm tịt mắt lại, miệng phát ra tiếng hét có thể đục thủng màng nhĩ của người đối diện.

Con yêu nghiệt này vừa là phụ nữ, vừa là đàn ông. Muốn chết mất! Là ai đã khiến nàng hiểu lầm việc ‘muốn luyện thân công, phải tự cung trước’ chứ! Nam Cung Cửu đột nhiên rất muốn quay về tương lai để nghênh đón ngày thể giới hủy diệt chứ không muốn đối diện với con quái vật biến thái vạn phần này.

Chính vào lúc Nam Cung Cửu hét sắp đứt hơi, cánh cửa đá đột nhiên bị đá tung, Tuyết Nương ung dung ngồi xuống, vẻ hung tợn trên mặt đã biến thành nụ cười tràn đầy mê hoặc.

“A Cửu!”

Nghe giọng Băng Tà, Nam Cung Cửu vui mừng nhìn lại, thôi không gào hét, quay đầu nhìn chàng. Băng Tà đang tiến lại, tiện tay lấy ra một chiếc trường bào nhảy xuống nước, cuốn gọn Nam Cung Cửu vào, mặt không biểu cảm nói với Tuyết Nương “Chủ nhân, phải chăng thỏa thuận giữa chúng ta đã không còn giá trị?”

“Ta chỉ muốn hù dọa con bé mà thôi, Băng Tà, quay về quần giáo người phụ nữ của người cho thật tốt, con nha đầu này càng lúc càng không còn biết quy tắc gì nữa.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Băng Tà kéo theo Nam Cung Cửu lên bờ, lại cởi chiếc áo ngoài màu đen trên người khoác lên cho Nam Cung Cửu, sau đó nhanh chóng rời khỏi. Nam Cung Cửu vẫn còn hoảng hốt trước cảnh tượng khi này, nếu Băng Tà không kịp thời xuất hiện, có phải nàng đã bị một tên biến thái xâm phạm?

Đi xuyên qua dãy hành lang đá lạnh, Nam Cung Cửu vẫn không ngừng run lên bần bật, Băng Tà đi cạnh bên chìm trong im lặng. Men theo cầu thang đá ngoằn ngoèo đi mãi lên trên, tới nơi cao nhất, đưa mắt nhìn xuống, cả huyệt Thiên Long giống như một chiếc tổ ong, lỗ cha lỗ chỗ toàn là cửa động, còn những cô gái, chàng trai mặc y phục vàng, ghi trông chẳng khác nào những chú ong nhỏ...

Băng Tà quay sang nhìn nàng hỏi “Nàng sao thế?”

Nam Cung Cửu bỗng định thần, hai tay ôm ngực, đưa lời oán thán “Lạnh quá...”

“Vào đi.” Băng Tà ẩn vào một cơ quan trên vách đá, cánh cửa đá liền mở ra. Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn qua rồi vội vàng chui vào bên trong. Nơi này chắc hẳn là phòng của Băng Tà, trông rất đầy đủ. Băng Tà sau khi vào trong liền đóng cửa lại, tìm mấy bộ đồ từ tủ áo, rút ra một bộ y phục màu tím, đưa cho Nam Cung Cửu “Nàng thay y phục ướt ra trước đi.”

Nam Cung Cửu nhìn gương mặt dưới lớp mặt nạ có phần sầm sì, lập tức ngoan ngoãn ôm theo y phục chạy vào trong, tìm một nơi an toàn để thay y phục. Khi đã mặc trang phục đầu vào đấy, nàng bỗng phát hiện ra vấn đề, tại sao ở chỗ Băng Tà lại có y phục của phụ nữ. Hơn nữa lại còn rất vừa với người nàng... Nam Cung Cửu chậm chạp bước ra ngoài, thấy Băng Tà đang chấp tay đứng trước gương đồng, lúc này chàng đã tháo mặt nạ xuống.

Nam Cung Cửu chỉ thấy gương mặt phản chiếu qua gương đồng, đôi mắt sáng quắc như chim ưng hiện lên với hai dải đồ đằng hoa sen dọc theo tóc mai khiến người nhìn toàn thân ớn lạnh. Nam Cung Cửu không dám lại gần chàng mà tìm một chiếc ghế ngồi xuống “Chuyện đó... không biết huynh với giáo chủ có giao hẹn gì vậy?”

“A Cửu, nàng có biết bản thân đang ở bước đường cùng rồi không?” Băng Tà khẽ quay đầu, nhưng bởi vì khuôn mặt đáng sợ, chàng không dám quay hẳn người đối diện với nàng.

Nam Cung Cửu mặt mày ngơ ngác đáp “Ta không biết.”

“Ta giờ đã gần như người chết, vì nàng, ta có thể đánh liều tất cả, hiện chủ nhân vẫn còn nể ta vài phần. Thế nhưng một ngày nào đó, nếu ta đột ngột rời khỏi thế gian, nàng phải làm sao đây?” Băng Tà cúi đầu, than dài “Trong những năm còn sống, ta nhất định phải đưa nàng rời khỏi Thiên Long Giáo, như vậy mới an ủi linh hồn của sư phụ trên trời.”

“Hả?” Nam Cung Cửu cau chặt đôi mày, bỗng cảm thấy bi ai “Huynh bị bệnh à?”

“Nàng đã quên tất cả mọi chuyện trước kia, thậm chí quên luôn cả ta, thế nhưng đối với nàng mà nói đó lại là một may mắn, ít nhất cuộc sống đối với nàng không còn đau khổ nữa.”

Nam Cung Cửu thu hết dũng khí, tiến lên kéo nhẹ tay áo chàng, đưa lời an ủi “Chúng ta có thể quen lại từ đầu, huynh đã cứu ta mấy lần, thế nên huynh chính là một đại anh hùng.”

Băng Tà đột nhiên bật cười thành tiếng, tiếng cười nghe có phần lúng túng lại mang theo chút tự giễu “Anh hùng gì chứ, ta không bảo vệ nổi giáo chủ và phu nhân, cũng chẳng cách nào bảo vệ được nàng.”

“Huynh hãy kể cho ta nghe chuyện trước kia được không?” Nam Cung Cửu nhìn Băng Tà đột nhiên không còn thấy sợ chàng nữa, dám đồ đằng trước mặt vì thế trông khá đẹp.

“Trước kia?” Băng Tà suy ngẫm một hồi, hồ nghi lên tiếng “Nếu đã quên rồi thì coi như chưa từng xảy ra đi.”

Nam Cung Cửu ngồi xuống trước mặt Băng Tà, ánh mắt đáng thương, hạ giọng nói “Thế nhưng một người không có kí ức thực sự đáng thương...”

Băng Tà khẽ dịch bước chân, sau một hồi ngẫm nghĩ, mới từ từ ngồi xuống cạnh nàng, lại chậm rãi nói “Ta bốn tuổi nhập giáo, là đại đệ tử của sư phụ. Lúc đó, Thiên Long Giáo cao thủ trùng trùng, chúng ta chính là đại nội mật thám, bỗng lộc nhận được cũng cực kỳ hậu hĩnh. Sư phụ một lòng quan tâm đến giáo vụ, chưa hề lấy thù, đột nhiên một ngày, người phải lòng Phó Di Bình, thiên kim tiểu thư của trà vương Giang Nam, cũng chính là mẫu thân của nàng. Thương nhân xưa nay đều coi thường người trong giang hồ chúng ta, lại cộng thêm Phó Di Bình khi đó có hôn ước, giáo chủ liền ngang ngược cướp bà đi, sau cùng bãi đường thành thân tại huyệt Thiên Long.”

Nam Cung Cửu hai mắt sáng lóa, thật không nhìn ra, phụ thân của nàng lại cướp dân nữ nhà lành cưới về làm thù.

“Giáo chủ phu nhân là người dịu dàng, ôn hòa. Thế nhưng tính tình cương liệt, bất khuất, sau này do giáo chủ mềm lòng, đưa bà quay về. Mấy năm sau, giáo chủ mãi chẳng quên nổi, mãi cho tới khi nhà Nam Cung Cửu làm tang sự, phu nhân xuất gia làm ni cô, giáo chủ liền không màng mọi thứ ra ngoài tìm kiếm tung tích của bà. Sau đó, giáo chủ biết được thân thế của nàng, liền phái chúng ta tới Giang Nam, âm thầm bảo vệ. Giáo chủ khi đó cực kỳ vui vẻ, nói rằng tích cách của nàng giống hệt ngài khi còn nhỏ, ngang ngược, bá đạo, chỉ sợ thiên hạ không đại loạn mà thôi. Đáng tiếc, cảnh đẹp thường không kéo dài, ngũ tà chúng ta đều ở tận Giang Nam xa xôi, giáo chủ lại cả ngoài ở cạnh bên phu nhân tụng kinh niệm phật, để Ô Hoàn Tuyết có cơ hội chen vào. Đợi tới khi chúng ta nhận được tin tức quay về huyệt Thiên Long, trời đất đã điên đảo. Mộc Tà, Kim Tà và Thổ Tà khi đó đã chết bất phục, sau cùng bị giết hại tàn nhẫn, ta và Hỏa Tà nhận được di nguyện của giáo chủ, bảo vệ hai mẫu tử nàng, chỉ là... cho tới sau cùng, tất cả vẫn là uổng công.”

Không biết có phải do Băng Tà kể chuyện diễn cảm, Nam Cung Cửu nghe xong mà lòng tốt cùng đau xót “Vậy hiện nay mẫu thân ta đang ở đâu? Ta có thể đi gặp người không?”

“Đã bị chủ nhân giam lỏng nhiều năm rồi...” Băng Tà đột nhiên gơ tay ôm lấy Nam Cung Cửu “Người đã hủy dung nhân, không gặp ai khác. Nếu không bởi vì lo lắng cho nàng, chắc chắn người đã tìm đến cái chết từ lâu. A Cửu, nàng phải nghe ta, không được hành động lỗ mãng, mẫu thân nàng đã vì nàng mà nhẫn nhục bao năm, không thể để người uổng công được. Sau khi tìm được Quế Cung, ta sẽ đưa hai người đi, tìm nơi ẩn thế.”

Những lời này nói ra khiến Nam Cung Cửu lặng người rất lâu. Cho dù nàng không phải Nam Cung Yến thực sự, Phó Di Bình càng không phải mẹ ruột của nàng, thế nhưng... bất cứ người mẫu thân nào trên đời đều có một tấm lòng như nhau, cho dù phải chịu đựng đau khổ, cũng quyết không từ bỏ đứa con của mình. Nam Cung Cửu bỗng cảm thấy rất nhớ nhà, nhớ cha mẹ, xuyên không đã lâu, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy hối hận. Khi đó, nếu nàng lái xe cẩn thận, làm sao có thể xảy ra tai nạn, làm sao có thể chết... Nam Cung Cửu nhẫn nhịn nhưng sau cùng không khỏi đau lòng mà bật khóc thành tiếng “Mau dẫn ta đi gặp người, đại sư huynh, ta muốn gặp người...”

Băng Tà nhẹ vuốt mái tóc nàng “Cũng được, chắc người cũng nhớ nàng lắm đấy.”

Căn phòng đá nơi Phó Di Bình bị giam lỏng là một khoảng tối đen như mực, lúc cánh cửa đá mở ra, Băng Tà thổi tắt đèn lồng trong tay. Nam Cung Cửu vì thế cũng chỉ kịp nhìn thấy một bóng người, Phó Di Bình cuốn lụa đầy đầu, bọc kín hết cả khuôn mặt. Thật giống như Nam Cung Cửu khi bị phát ban dị ứng.

Băng Tà khẽ lên tiếng “Phu nhân, con dẫn A Cửu tới gặp người này.”

“A Cửu đã về rồi sao?” Giọng Phó Di Bình khô ráp, lạ thường, giống như đã quá lâu rồi không mở miệng nói chuyện.

Trong bóng tối, Nam Cung Cửu có thể lơ mơ nhìn thấy bóng hình kia quay lại, liền nhẹ đáp “Là con đây.”

“A Cửu...”

Một đôi tay đưa tới, tóm lấy cánh tay của Nam Cung Cửu, dần dần rời lên phần vai rồi lên đến mặt nàng, tiếp đó, nàng nghe thấy tiếng khóc, một giọng nói yếu ớt vang lên “A Cửu, lần trước nghe nói con bị độc phát, suýt chút nữa mất mạng, mẹ thực sự... đã muốn chết theo con.”

Đúng! Chúng ta sắp vượt qua được hiểm cảnh này rồi, A Cửu, con phải nghe lời của đại sư huynh, chúng ta nhất định có thể sống mà rời khỏi đây.”

Trong lúc thị giác mờ ảo, tính giác và xúc giác đột nhiên tỉnh nhạy. Nam Cung Cửu gần như có thể nghe thấy tiếng tim của Phó Di Bình đập, giống như có thể thông qua bàn tay bà mà cảm nhận được nỗi lo lắng, yêu thương đến từ một người mẹ. Hoặc có lẽ nàng nên nghe theo lời của Băng Tà, đi tìm kho báu, sau đó, dẫn mẫu thân rời khỏi nơi này. Ít nhất như vậy, bọn họ sẽ không phải chịu tổn thương gì nữa.

Còn về kho báu, cứ để cho người khác cướp đi, chẳng liên quan gì tới nàng hết.

Sau khi ra khỏi căn phòng, đi cả một đoạn đường dài mà Nam Cung Cửu vẫn chìm trong im lặng. Lúc sắp tới nơi, Nam Cung Cửu đột nhiên lên tiếng “Tại sao mẫu thân lại bị hủy dung nhan?”

Băng Tà hai mắt nhìn thẳng phía trước, hạ giọng nói “Tự người đã thiêu, chỉ vì muốn trốn tránh Tuyết Nương.”

“Hả?” Nam Cung Cửu nghe rồi chết lặng, phụ nữ coi trọng dung mạo hơn cả mạng sống, vậy mà không ngờ người lại tự tay hủy đi dung mạo của mình. Chắc hẳn người đã thực sự phải chịu nỗi đau vô cùng lớn, mới phải thực sự chọn cách thức cực đoan đến vậy.

Tuyết Nương, Ô Hoàn Tuyết, Nam Cung Cửu vừa nghĩ tới cái tên này tay chân phát lạnh, đó không phải người, mà là ma quỷ.

Băng Tà mở cửa đá, đưa Nam Cung Cửu vào trong, lại châm ngọn nến trong phòng, khiến căn phòng không còn u tối, đáng sợ như trước.

“A Cửu, nàng hãy đi khuyên Bắc Đường Kính, nếu không giao ra bản đồ, bị ném vào hồ Thất Sát, nàng ấy chắc chắn sẽ biến thành yêu quái giống chúng ta đấy!”

“Hồ Thất Sát là gì?”

“ Trong hồ đó có nuôi bảy loài độc vật, cắn giết lẫn nhau, trong hồ toàn là thi thể và máu thịt, nếu không ăn chúng thì chắc chắn sẽ bị chúng ăn hoặc nếu trốn được cũng đói mà chết mất. Thế nhưng phạm ai đã vào đây thì sẽ phải chịu tất cả mọi đau khổ trên đời này. ” Băng Tà chậm rãi nói. Thế nhưng Nam Cung Cửu nghe mà không khỏi hãi hùng. Nàng không thể để Bắc Đường Kính chịu đựng khổ sở như vậy, chỉ là một tấm bản đồ kho báu, giao ra thì đã sao, dù gì tính mạng vẫn quan trọng hơn. Suy ngẫm một hồi, Nam Cung Cửu quyết định đi khuyên nàng, tuy rằng tiết khí rất quan trọng, thế nhưng an toàn vẫn là trên hết...

Vách núi vụn trượng, nhìn lên có thể phát hiện ra một cửa vào hẹp nhỏ, chỉ là trên vách núi không hề có thân cây nào, chỉ dựa vào kinh công làm sao có thể bay lên nơi cao như vậy ? Cả đoàn người Đông Phương Huyền Dạ quyết định dừng lại dưới vách núi, còn người tấn bí âm thầm dẫn dụ bọn họ tới đây đã biến mất ở dưới đáy cốc từ lúc nào.

Tây Môn Phiêu Tuyết thân mặc y phục đỏ chói đứng dưới đáy cốc kiểm tra, cũng chẳng phát hiện ra bất cứ cơ quan nào, thế nhưng dựa vào kinh công của chàng, tuyệt đối có thể lên đó được, chỉ là một mình chàng lên thì có tác dụng gì ? Cũng giống như việc mạo hiểm vô ích mà thôi ! Tây Môn Phiêu Tuyết đang lúc trầm tư, vừa quay đầu, liền phát hiện Yến Phi Nam với mái tóc bạc bay bay trong gió đang hiện ngang ngời trên một trụ bằng đá cực kì lớn sau dưới đáy cốc phía tây.

“ Yến Phi Nam ? ” Tây Môn Phiêu Tuyết kinh ngạc dùng quạt chỉ về phía đó, lại quay đầu gọi lớn “ Đại ca, huynh ấy cũng tới rồi. ”

Mọi người lập tức quay đầu nhìn qua, chỉ thấy một người đang từ tốn đứng dậy, nhắc đại đao sắc lạnh bay tới, trong ánh mắt chỉ có hình ảnh Đông Phương Huyền Dạ, giọng điệu cứng nhắc “ Huynh cuối cùng đã tới. ”

Đông Phương Huyền Dạ đáp “ Chẳng phải huynh cũng đã tới đây trước chúng ta rồi sao ? ”

“ Ta đã ngồi ở đây năm ngày rồi. ” Yến Phi Nam cau chặt đôi mày, lại nói “ Nhưng không tìm được cách để bay lên đó. ”

“ Ngay từ Vạn Hoa Cốc, ta đã âm thầm đi theo bọn chúng, theo thẳng một đường tới tận nơi này. ”

Tây Môn Phiêu Tuyết gật đầu nói “ Thật không nhìn ra, khả năng theo dõi người của Yến đại hiệp lại giỏi đến vậy. ”

Yến Phi Nam cong miệng mỉm cười, nhưng nét mặt ngây thơ “ Vậy thì cũng chẳng bằng được các vị, mới nhanh như vậy mà đã tìm đến rồi. ”

Đông Phương Huyền Dạ đáp “ Chúng ta là bị dẫn dụ tới đây, cũng không biết bọn chúng có quỷ kế gì. ”

Yến Phi Nam tỏ ra khá bất ngờ, liền hỏi “ Huynh đã quay về sơn trang Phù Vân, tại sao lại đi cùng Tây Môn Tam thiếu gia ? ”

“ Nghe nói chỗ ta có tin tức, đệ ấy liền theo luôn tới đây. ”

“ Là vì Nam Cung Yến sao ? ” Yến Phi Nam lạnh lùng bật cười “ Nếu đã thôi thì, hà tất phải quan tâm đến nữa, không phải người ta có câu ‘Bát nước hắt đi, khó lòng thu lại’ hay sao ? ”

Nghe câu nói này, cả Tây Môn Phiêu Tuyết và Đông Phương Huyền Dạ đều tỏ ra lúng túng. ”

“ Trang chủ ! ” Đột nhiên có người hô lớn “ Mọi người nhìn kia. ”

Mọi người đồng loạt ngược lên, chỉ thấy một loạt các cô gái trong bộ y phục màu vàng bay ra ngoài cửa động, nhảy lên vách đá, từ từ hạ xuống trước mặt mọi người. Và người đi sau cùng chính là Kim Tà đang ôm trong tay một cây cổ cầm.

Đông Phương Huyền Dạ vừa vui mừng lại vừa kinh hãi, buột miệng gọi tên “ Mị Nhi ! ”

Kim Tà chẳng buồn bận tâm, mỉm cười ngọt ngào nói “ Chủ nhân ra lệnh cho ta tới nghênh đón các vị. ”

Tây Môn Phiêu Tuyết thôi không quạt nữa, cất tiếng “ Dừng lại ! Muội còn chưa nói cho chúng ta biết, hẳn dụ chúng ta tới đây rốt cuộc là vì chuyện gì ? ”

Kim Tà cau chặt đôi mày, nét mặt bất cần “ Chuyện này mà ngài cũng không biết, đương nhiên là vì chuyện bản đồ kho báu. ”

Đông Phương Huyền Dạ nhìn khuôn mặt quen thuộc, than dài một tiếng “ Thế nhưng, chúng ta tuyệt đối không thể mạo hiểm xông vào, chỉ bằng lời chủ nhân các vị ra ngoài nói chuyện rõ ràng một chuyến được không ? ”

Kim Tà lập tức lắc đầu, đồng dục nói “ Ngài thật to gan, chủ nhân sẽ tức giận đấy... Đông Phương Huyền Dạ trang chủ, hãy theo ta, nếu không Bắc Đường Kính tỷ tỷ sẽ phải chịu khổ. ”

“ Các người định làm gì muội ấy ? ” Yến Phi Nam liền vùng thanh đao sắc lạnh lên, chỉ vào mặt Kim Tà.

Kim Tà khẽ tiến lên một bước, dùng mũi ngửi rồi cười nói “ Đại ca ca, huynh lâu lắm rồi không giết người, trên đao đã chẳng còn mùi máu tanh nữa. ”

Đông Phương Huyền Dạ ngăn Yến Phi Nam lại, tiếp tục nghe ngóng tin tức của Bắc Đường Kính từ chỗ Kim Tà. Chỉ thấy Kim Tà mỉm cười ngây thơ đáp “ Ngài không đi theo ta, ta sẽ không nói cho ngài biết. ”

“ Được, ta đi. ” Đông Phương Huyền Dạ vừa dứt lời, mấy cô gái trong trang phục màu vàng lập tức vây lấy chàng.

Tây Môn Phiêu Tuyết thấy vậy vội hô “ Đại ca ! Đừng mắc lừa muội ấy. ” Thế nhưng mọi chuyện đã quá muộn, lời chàng vừa dứt, trước mặt đã nổi lên một trận gió lạnh, những bóng vàng tạo thành một cơn cuồng phong đưa Đông Phương Huyền Dạ bay lên cửa động trên cao, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Đám sát thủ này xem ra sử dụng chiêu Di hình hoá ảnh vô cùng thuần thục, chỉ trong chớp lát đã đưa Đông Phương Huyền Dạ lên tới huyệt Thiên Long. Khoảnh khắc ấy Đông Phương Huyền Dạ bị mấy bóng vàng che đi tầm nhìn, chỉ có thể cảm nhận càng tiến vào trong không khí càng thêm lạnh lẽo, ẩm ướt, thoang thoảng mùi vị tanh lờm.

Đợi khi bọn họ dừng lại, Đông Phương Huyền Dạ định thần, đã thấy mình đến một gian thạch thất u tối, trên chiếc ghế đá khắc hình rồng được che màn rủ, phía sau là một người phụ nữ trang điểm điệu đà, diễm lệ. Bởi vì ánh sáng không đủ, chàng cũng không nhìn rõ được tướng mạo của đối phương, chỉ là khi đối phương vừa mở miệng, khiến Đông Phương Huyền Dạ không khỏi giật mình, bởi đó là giọng đàn ông trầm ồm, không sai vào đâu được, hơn nữa còn khá quen thuộc.

“ Đông Phương trang chủ, lâu rồi không gặp. ” Người phụ nữ này từ từ đứng dậy, cong miệng mỉm cười “ Hình như ngài không nhận ra ta nữa thì phải ? ”

Giọng nói tà mị, nếu Đông Phương Huyền Dạ đoán không nhầm, đây là một loại nội công, dùng thanh sắc để mê hồn. Đông Phương Huyền Dạ dường như đã nhận ra người này là ai, cau chặt đôi mày nhìn về phía trước, khe khẽ lên tiếng “ Người chính là Tuyết Nương ở Mộng Liễu Uyển ? ”

“ Ha ha... Không ngờ Đông Phương trang chủ vẫn còn nhớ được ta. ” Tuyết Nương từng bước chậm rãi bước ra, nhìn Đông Phương Huyền Dạ một lượt, trong ánh mắt hiện lên nét mê ly.

Đông Phương Huyền Dạ thở hắt một hơi, nghiêm trọng nói “ Không ngờ lại là người ? Kẻ chủ mưu muốn chiếm đoạt bản đồ kho báu ! ”

“ Chính là ta ! Cho dù ngài xem thường ta thế nào, ta cũng nắm được đại cục trong tay. ” Tuyết Nương đi vòng quanh người Đông Phương Huyền Dạ, lại nói “ Mấy năm không gặp, thực sự trông ngài càng lúc càng thêm anh tuấn. ”

Đông Phương Huyền Dạ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề “ Ta muốn gặp Bắc Đường Kính. ”

“ Ồ, mãi không chịu giao miếng bản đồ kho báu còn lại ra, thế nên ta mới phải mời ngài tới đây khuyên ả. ” Dứt lời, Tuyết Nương liền tựa người về phía Đông Phương Huyền Dạ.

Đông Phương Huyền Dạ lập tức đưa tay ngăn lại, mắng “ Vô sỉ. ”

Tuyết Nương bật cười đầy tà khí, thần thái vô cùng đáng sợ “ Thứ mà ta muốn có trước nay chưa từng để vượt mất. Cho dù Bắc Đường Kính có giao ra miếng bản đồ còn lại, ta cũng quyết không thả ả đi, một tuyệt sắc giai nhân thả đi như vậy thật tiếc biết bao ? ”

“ Nàng ấy vốn là thê tử của ta, nếu người dám động vào nàng, ta sẽ không tiếc mọi giá để tiêu diệt tà giáo của người. ”

“ Giờ ngài đang nằm trong tay ta, vậy mà vẫn cho rằng mình có thể xưng bá vô lâm ? ” Tuyết Nương nhẹ vỗ tay, Băng Tà và Hỏa Tà lần lượt từ hai bên mặt đạo đi ra. “ Nếu đầu đường hoàng, chúng ta chẳng đánh lại ngài, có điều đối phó với những cao thủ như ngài, chúng ta không tiếc dùng chiêu ném đá giấu tay... ”

“ Với thế lực cả mình, các người hoàn toàn có thể xưng bá vô lâm, tại sao phải cướp đoạt kho báu ? ”

“ Xưng bá vô lâm ? Ha ha... Dã tâm của Đông Phương trang chủ cũng chỉ đến vậy thôi ư ? Thứ ta muốn chính là thiên hạ ! Cả thiên hạ đều nằm trong tay ta, đến lúc đó, ngài cũng đừng hòng trốn thoát. ”

Trước ánh mắt Tuyết Nương, Đông Phương Huyền Dạ chỉ thấy buồn nôn, lập tức quay đầu đi chỗ khác “ Ta muốn gặp Bắc Đường Kính trước. ”

“ Được, chúng ta cùng đi. ” Tuyết Nương quay sang Băng Tà hạ lệnh. “ Mau dẫn A Cửu đến đây cùng đi. ”

Lúc Đông Phương Huyền Dạ nhìn thấy hồ Thất Sát, sắc mặt tức thì biến đổi, Nam Cung Cửu chai chân mềm nhũn, bám chặt lấy Băng Tà, hỏi khẽ “ Hẳn thực sự đã vớt tỷ tỷ Kính Tử xuống đó rồi sao? ”

Băng Tà quay sang Đông Phương Huyền Dạ đáp “ Phải xem trang chủ sẽ lựa chọn thế nào? Nếu khuyên ả giao ra bản đồ kho báu thì sẽ không cần phải chịu khổ nữa. ”

Tuyết Nương ngồi trên chiếc ghế đá phía trên cao, mỉm cười nhìn bọn họ. Sau đó rất nhanh, Bắc Đường Kính bị một đoàn các cô gái áo vàng giải xuống.

“ Tỷ tỷ Kính Tử. ” Nam Cung Cửu đẩy Băng Tà ra, xông lại ôm chặt Bắc Đường Kính, lại đưa lời khẩn cầu Tuyết Nương “ Xin ngài đừng làm hại tỷ ấy, giáo chủ! Ngài cần bản đồ đúng không, ta sẽ khuyên tỷ ấy giao ra là được phải không? ”

Tuyết Nương khẽ ‘hừm’ một tiếng, lại mỉm cười nhìn về phía Đông Phương Huyền Dạ “ Người hay bản đồ kho báu, ta đều cần cả. ”

“ Cái gì? ” Nam Cung Cửu căng thẳng nhìn gương mặt trắng nhợt của Bắc Đường Kính. “ Thế nhưng, thế nhưng... tỷ tỷ Kính Tử... ”

“Người ta muốn không phải là ả.” Tuyết Nương lập tức đứng dậy, chỉ về phía Đông Phương Huyền Dạ buông từng tiếng “ Dưới trời đất này, không ai dám từ chối ta, chàng nói xem ? Đông Phương ? ”

Tên biến thái này đã phải lòng Huyền Dạ ngựa đen ? Nam Cung Cửu như thể hóa đá, mắt nhìn người đứng là không tị, thế nhưng Huyền Dạ ngựa đen lẽ nào chịu cảnh dập vùi vậy sao ?

Tuyết Nương liếc mắt nhìn về phía Bắc Đường Kính, lại cười nói “ Thần thái giữa chàng và Long ca có vài phần giống nhau, sáu năm trước ta đã phát hiện ra. Thế nhưng chàng chẳng biết điều chút nào. ”

“ Chỉ cần người chịu tha cho nàng, tất cả đều có thể thương lượng. ” Ngữ khí của Đông Phương Huyền Dạ bỗng mềm hẳn xuống.

Không ngờ chàng lại chịu thỏa hiệp ! Nam Cung Cửu sau khi đứng hình liền bị ai ôm chặt lấy Bắc Đường Kính.

“ Hừm ! ” Sắc mặt Tuyết Nương khê biến đổi, gơ cao hai tay, gió gấp nổi lên, giọng nói bá đạo mà sắc bén “ Hai người thật giống nhau, vì mấy con đàn bà đến tiện mà không màng tất cả. Thế nhưng ta bắt các người phải trả giá thật đắt. ” Lời vừa nói dứt, một con rắn đen phi thẳng về phía Bắc Đường Kính, cuốn lấy nàng, kéo thẳng xuống dưới hồ Thất Sát. Nam Cung Cửu thấy vậy chỉ kịp kêu thất thanh, rồi ngất lịm.

Đông Phương Huyền Dạ nhún chân mượn lực bay về phía hồ, nhưng chỉ tóm được một bên tay áo của Bắc Đường Kính. Mắt nhìn thấy chàng sắp bị kéo nhào xuống dưới hồ Thất Sát, Tuyết Nương liền tung lụa cuốn lấy chàng kéo lên.

Đông Phương Huyền Dạ lạng người nhìn mảnh vải trong tay, chẳng kìm chế được toàn thân run lên bần bật. Trong hồ chẳng có bất cứ tiếng động nào truyền ra, chàng không dám quay đầu, cứ đứng lặng ở đó mãi thôi.

Tuyết Nương thấy vậy lại nói “ Các người hãy theo dõi thật chặt, nếu ả không chống đỡ được thì vớt lên. Ta không muốn ả chết nhanh chóng như vậy đâu. ”

Mấy cô gái trong bộ y phục vàng lập tức tuân lệnh, đi đến ven hồ, lần lượt lướt qua bên người Đông Phương Huyền Dạ.

Tiếng bước chân quen thuộc, nhẹ nhàng mà vững chãi, Đông Phương Huyền Dạ trong vô thức ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi mắt trầm tĩnh tựa hồ thu của một cô gái đang nhìn mình chăm chú. Trong tích tắc, Đông Phương Huyền Dạ chẳng khác nào được hồi sinh, lòng thầm mừng rỡ, nhưng vẫn im lặng, đứng nguyên tại chỗ.

Khoảnh khắc quay người rời đi, Tuyết Nương bật cười đắc ý “ Băng Tà, sai người tiếp đãi Đông Phương trang chủ cho tử tế, chàng chính là khách quý của ta. ”

“ Thuộc hạ tuân lệnh. ” Băng Tà nâng Nam Cung Cửu đã ngất lịm, đưa mắt nhìn Tuyết Nương rời khỏi rồi lại liếc về phía hồ Thất Sát, nói “ Cũng được rồi, mau vớt ả lên, chủ nhân không muốn ả chết. ”

“ Dạ. ” mấy cô gái lập tức gật đầu. Đông Phương Huyền Dạ liếc mắt nhìn về phía chủ nhân của đôi mắt vừa rời, tâm trạng vẫn còn run rẩy. Bắc Đường Kính xưa nay trầm lặng, thông minh, đã nhanh chóng tìm thấy cơ hội trốn thoát, chỉ là bọn họ làm sao có thể rời khỏi huyệt ma này ?

Băng Tà xốc Nam Cung Cửu lên lưng, lại sai người hộ tống Đông Phương Huyền Dạ đi lên, sau đó đưa lời căn dặn “ Mỗi cánh cửa ở đây đều ẩn chứa cơ quan đáng sợ trang chủ vẫn nên ở lại trong phòng, đừng chạy lung tung tránh để xảy ra chuyện gì bất trắc. ”

Đông Phương Huyền Dạ quay sang nhìn Nam Cung Cửu trên lưng Băng Tà hỏi “ Muội ấy rốt cuộc là người thế nào ? ”

“ Nàng ấy vốn dĩ là thiếu chủ của chúng ta, thế nhưng sau khi Tuyết Nương lên thống lĩnh Thiên Long Giáo, nàng liền trở thành sát thủ. ”

“ Thế nhưng muội ấy đã trưởng thành trong phủ Nam Cung , lẽ nào ngay đến Nam Cung lão thái gia cũng nhận nhầm người ? ”

“ Nàng ấy có hai thân phận, vừa là A Cửu của chúng ta đồng thời cũng là Nam Cung Yến. Giáo chủ dùng bùa độc khống chế nàng, lại dùng tính mạng của mẫu thân uy hiếp, A Cửu thật ra cũng rất khổ sở. ”

Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười nuồn bả “ Thì ra đều là bất đắc dĩ mà thôi. ”

Dưới vách núi, cao thủ của bốn đại gia tộc đều chẳng còn giữ nổi bình tĩnh. Đông Phương Huyền Dạ vốn dĩ là người thống lĩnh, giờ không có mặt, đôi ngũ lỏng lẻo, ý kiến bất đồng. Nhờ sau đó Tây Môn Phiêu Tuyết nghĩ ra một cách, kêu mọi người cỡi y phục bên ngoài, nối từng bộ thành một sợi dây dài. Tây Môn Phiêu Tuyết dùng khinh công bay lên cửa động, sau đó thả dây xuống, để mọi người có thể tiếp lực mà bay lên.

Trên cửa động khắc ba chữ lớn... huyết Thiên Long. Ai nấy đều quay sang nhìn nhau, không biết phải làm sao mới có thể mở được cửa đá

“ Để ta thử. ” Yến Phi Nam vác theo đao bước lên phía trước, trông dáng vẻ như đã nắm chắc được mười phần.

Tây Môn Phiêu Tuyết vội vã ngăn lại “ Ánh sáng Sương Nguyệt uy lực quá lớn, chỉ sợ sẽ làm sập cả huyết đá này mất. ”

Mọi người nghe vậy liền gật đầu phụ họa. “ Đúng thế, chúng ta vẫn còn người ở bên trong. ”

Yến Phi Nam nhìn dán chặt vào cánh cửa, hỏi “ Vậy các người có cách nào khác để mở cửa đá sao ? ”

Lại không một ai lên tiếng. Tây Môn Phiêu Tuyết cầm quạt gõ nhẹ lên tường, lại không ngừng tìm xem có vậy gì giống như cơ quan ? Mọi người thấy vậy theo đó tìm kiếm cùng chàng. Yến Phi Nam gác đao, nhìn một khe hở ở dưới cửa, đang định dùng đao thử xem sao, đột nhiên cánh cửa phát ra tiếng động, Yến Phi Nam phản ứng nhanh, lui lại phía sau vài bước, dùng đao chặn ở trước mặt.

Trong huyết đá u tối, Kim Tà mặc y phục vàng ôm cây cổ cầm, xuất hiện trước cửa động, mỉm cười tươi tắn. Sau khi nhli lướt qua mọi người đứng bên ngoài một lượt, nàng ta liền cất tiếng “ Các người muốn vào trong ? ”

Tây Môn Phiêu Tuyết nói “ Đông phương trang chủ đã vào trong đó nhiều giờ, chúng ta đương nhiên không thể an tâm được. ”

Kim Tà đứng gọn sang một bên “ Vậy thì xin mời các người vào trong. ”

Chính vì hành động bất ngờ này, ngược lại khiến mọi người càng thêm nghi ngờ bên trong đã giăng cạm bẫy. Thế nên ai nấy đều không khỏi do dự.

“ Sao thế ? Không dám à ? ” Kim Tà lại bước ra chính giữa cửa động, mặt mày giảo hoạt “ Đứng ngoài cửa động kêu gào khoa trương, lại không dám vào trong, các người đúng thật là bậc hào kiệt chốn giang hồ. ” Một thiếu nữ nhỏ tuổi lại đứng trước quần hùng đưa lời cợt nhả, thực khiến người ta không khỏi rùng mình, đám cao thủ kia nào dám hành động lỗ mãng, nếu họ khinh địch vào rồi chỉ sợ sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

“ Nếu đã không dám vào, vậy thì xuống cả dưới đi. ” Kim Tà đột nhiên đưa tay gảy ra một đoạn âm thanh, mấy người đứng bên vách núi trúng chiều, lui về sau vài bước ngã xuống dưới.

Tây Môn Phiêu Tuyết kinh hãi, chẳng ngờ thiếu nữ nhỏ tuổi lại ra tay hung bạo không chút nể tình, liền nhảy bật vào trong động, đưa tay tấn công vào chiếc đàn của Kim Tà. Yến Phi Nam cầm đao, đưa lời nhắc nhở Tây Môn Phiêu Tuyết “ Cầm âm phát ra gây mê hồn, cẩn thận. ” Dứt lời, chàng lại liên thủ cùng Tây Môn Phiêu Tuyết đối phó với Kim Tà.

Vừa thấy trận thế như thái sơn ập xuống, các cao thủ bên ngoài liền nhảy vào giúp đỡ, không ngờ cửa đá bất ngờ khởi động, từ từ hạ xuống. Mọi người đều không khỏi lặng người trước cảnh tượng, vội vã lui ra ngoài. Tiểu Tứ đi lẫn trong đám người không khỏi hoang mang thét lớn “ Tam thiếu gia, mau ra ngoài thôi. ”

Thế nhưng Tây Môn Phiêu Tuyết và Yến Phi Nam đang đấu với Kim Tà, khó lòng phân thân, chẳng những không ra ngoài, ngược lại càng tấn công sâu vào trong hơn. Mãi cho tới khi cánh cửa đá hoàn toàn sập xuống, Tiểu Tứ mặt mày thê lương thốt lên “ Thảm rồi, bọn họ đều bị nhốt ở bên trong rồi. ” Những người còn lại đều quay sang nhìn nhau, chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

Kim Tà chẳng thể chống đỡ thế công kích của hai người, liên tục lùi ra sau, đồng thời phát một pháo tín hiệu về phía sâu trong huyết động để kêu gọi viện binh, sau đó lại đánh loạn cổ cầm một hồi, mỉm cười nói

“ Đại ca ca, huynh vào đây nhất định là vì Bắc Đường Kính tỷ tỷ, thế nhưng Tây Môn Tam thiếu gia thì vì thứ gì ? Lẽ nào ngài còn muốn cướp Nam Cung Cửu ? Tỷ ấy cố tình cảm sâu đậm với đại sư huynh chúng ta, ở bên cạnh ngài cũng chỉ là đóng kịch mà thôi. ”

Tây Môn Phiêu Tuyết sững sờ, suýt chút nữa trúng phải chiêu thức.

“ Đừng nghe ả nói linh tinh. ” Yến Phi Nam thét lớn “ Ắ đang muốn quấy nhiễu tâm trí của huynh đấy. ”

Kim Tà bật cười, nói “ Đại ca ca, Bắc Đường Kính đã bị vớt vào hồ Thất Sát, ngay đến Đông Phương Huyền Dạ cũng chẳng cách nào cứu được. ”

“ Hồ Thất Sát gì chứ ? ” Yến Phi Nam siết chặt tay, cây đao teo đó khẽ run lên.

Kim Tà thoáng dừng tay, không đàn nữa, nhẹ nhàng đáp “ Đó là nơi còn đáng sợ hơn cả địa ngục A Tỳ, những người vào trong đó rồi, đều biến thành yêu quái. ”

Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ cau mày, quay ngược chiếc quạt cốt ngọc, lóa lên ánh sáng kim loại lạnh lẽo “ Yến đại hiệp, chúng ta mở đường máu vào thôi. ”

“ Được. ” Yến Phi Nam dẫn đầu, cầm đao tấn công thẳng vào Kim Tà. Đột nhiên vách đá đối diện xuất hiện một vết nứt.

Kim Tà mặt mày trắng nhợt “ Đại ca ca, huynh vẫn cứ nhẫn tâm như vậy ! ”

Đông Phương Huyền Dạ quan sát tỉ mỉ căn thạch thất mình đang ở, tĩnh tâm ngồi thiền. Có lẽ lúc này sắp đến nửa đêm, chàng cũng đã cảm thấy hơi đói.

Cánh cửa đột nhiên bật mở, một cô gái bước vào đưa cơm cho chàng, cánh cửa đá sau lưng tức thì đóng lại. Khi này, chỉ trong khoảnh khắc, chàng dường như nghe thấy hỗn loạn truyền vào, dường như là âm thanh của rất nhiều người đang chạy về một điểm nào đó. Đông Phương Huyền Dạ tiện miệng hỏi “ Đã xảy ra chuyện gì sao ? ”

Cô gái trong trang phục vàng mở hộp cơm, lấy ra một bộ y phục, lại gỡ đi lớp mặt nạ trên mặt xuống “ Mau thay y phục, chúng ta nhân lúc hỗn loạn chạy trốn. ”

“ A Kính ! ” Đông Phương Huyền Dạ vui mừng, nắm chặt lấy tay nàng, nói “ Nàng sao rồi? ”

“ Ta không sao. ” Bắc Đường Kính ngược mắt nhìn chàng, rồi nhanh chóng dịch dung, thay y phục.

Đôi bàn tay mềm mại, thuần thực dán lớp mặt nạ da người lên mặt Đông Phương Huyền Dạ, tức thì che đi hoàn toàn tướng mạo vốn có của chàng, biến thành khuôn mặt người khác.

Bắc Đường Kính khẽ khàng lên tiếng “ Cửa đá mở ra, ngài hãy đối phó với người ở phía bên trái, ta đối phó với người bên phải, sau đó lôi bọn chúng vào trong. Cơ quan của căn phòng này đều nằm cả ở bên ngoài, bên trong chẳng thể nào mở được, bọn chúng bị trói chặt sẽ chẳng thể nào trốn ra ngoài báo tin. ”

“ Nàng biết đường trốn chạy sao ? ”

“ Có lẽ ta đã tìm ra, cứ đi thẳng lên trên, hàng ngày làm gì bọn chúng cũng đều đi qua lối đó. ”

“ Vậy ai đang gây hỗn loạn bên ngoài ? ”

“ Ta cũng không biết. ” Bắc Đường Kính ra hiệu Đông Phương Huyền Dạ đừng nói nữa, thét lớn một câu qua lỗ nhỏ trên cửa đá “ Hẩn ăn xong rồi. ”

Cánh cửa từ từ mở ra, Đông Phương Huyền Dạ xuất chiêu tinh diệu, điểm trúng huyệt hai kẻ canh cửa. Bắc Đường Kính ngược lên nhìn chàng, rồi lặng lẽ kéo người phía bên trái vào trong. Đông Phương Huyền Dạ đẩy người bên phải vào, sau đó đóng cửa, nhanh chóng rời khỏi, cùng nhau chạy trốn.

Lúc Lão Bạch đưa cơm tới, thấy Nam Cung Cửu đang nhào người trên vách đá, áp chặt tai nghe ngóng.

Hẩn hiểu kỳ bước lại “ Có gì hay để nghe chứ ? ”

Nam Cung Cửu vì qua nhập tâm, chẳng chú ý có người vào trong, giật bản mình đáp “ Người vào đây từ khi nào ? ”

“ Đã đến giờ dùng bữa. ” Lão Bạch đặt chiếc hộp xuống, chán nản lên tiếng hỏi “ Người đang làm gì thế ? ”

“ Hình như có tiếng đánh nhau thì phải ? ”

Lão Bạch phe phẩy chiếc quạt trong tay than ngán thở dài “Đúng thế, Kim Tà bắt cần để Yến Phi Nam và Tây Môn Phiêu Tuyết đánh vào, mọi người đang chạy ra ngoài chi viện. Hơn nữa tên Yến Phi Nam đó không phải kẻ dễ dàng đối phó, e rằng giáo chủ sẽ phải đích thân ra tay.

Nam Cung Cửu vừa nghe thấy tên Tây Môn Phiêu Tuyết đã vui mừng vô hạn, chẳng thềm bận tâm Lão Bạch nói gì, lấy hết dũng khí phi ra ngoài. Tôn Môn Phun Huyết tới rồi, nhất định chàng tới vì muốn tìm nàng. Nàng biết Tây Môn Phun Huyết sẽ không bỏ mặc nàng không lo đâu.

Ở chính điện, Tuyết Nương đang nổi trận lôi đình ! Vốn dĩ định áp giải Bắc Đường Kính và Đông Phương Huyền Dạ lên, dùng họ để uy hiếp không cho Yến Phi Nam và Tây Môn Phiêu Tuyết làm loạn. Không ngờ, người bị vút vào trong hồ Thắt Sắt thực chất không phải Bắc Đường Kính, khuôn mặt bị độc vật cắn mất một miếng, mặt nạ da người rách tan, gở xuống liền nhận ra đó chỉ là một tên thuộc hạ của hắn mà thôi. Tuyết Nương kinh hãi, lập tức sai người đi xem tình hình Đông Phương Huyền Dạ, rốt cuộc người bên đó cũng bị hoán đổi.

“ Bọn chúng nhất định vẫn còn ở trong huyệt Thiên Long, mau tìm cho Tuyết Nương ra lệnh, phát dải lụa trong tay, siết cổ hai kẻ canh giữ Đông Phương Huyền Dạ cho tới chết. “ Bằng Tà đâu ? ”

Hỏa Tà đáp “ Đang ở bên ngoài đối phó với Yến Phi Nam. ”

“ Người cùng Mộc Tà dẫn người đi tìm tung tích của Đông Phương Huyền Dạ và Bắc Đường Kính cho ta. ”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Hỏa Tà và Mộc Tà quay sang nhìn nhau, rồi nhanh chóng dẫn theo một đội người chia ra tìm theo hai hướng khác nhau.

Tuyết Nương đang trong cơn thịnh nộ, đột nhiên cảm thấy trời đất rung chuyển, ngoài cửa động truyền vào tiếng kêu thảm thiết. Sương hàn tràn vào mãnh liệt qua các khe cửa, khiến tất cả mọi người đều nhất thời ớn lạnh toàn thân.

Mấy tảng đá lớn từ trên cao rơi xuống, tạo thành những vết nứt lớn trên mặt sàn chính điện.

Nam Cung Cửu chạy được nửa đường bị đá lớn rơi từ trên cao xuống chặn lại lối đi, nàng lạng người ôm đầu, thét lớn về phía Lão Bạch “ Động đất rồi ! Mau ngồi xuống, ngồi xuống. ”

Lão Bạch phe phẩy chiếc quạt trong tay, ung dung đi tới “ Động đất ? Đó là vì bên ngoài đang có người đánh nhau thôi.”

“Đánh nhau?” Nam Cung Cửu nhẹ chớp mắt, đá dễ dàng rơi xuống như vậy, không biết liệu có đập trúng người Tây Môn Phun Huyết không? Nàng mong tuyết đối đừng đập phải mà khiến chàng bị ‘phun huyết’. Nam Cung Cửu gian khổ bò qua tảng đá, tiếp tục xông lên phía trước. Khi nàng xông ra khỏi con đường u ám, đến được thạch thất của Tuyết Nương, liền bị Thổ Tà chặn lại.

“A Cửu, muội muốn đi đâu?” Thổ à đeo chiếc mặt nạ kì quái đưa mắt nhìn nàng, lại hỏi “Chủ nhân đang tới, muội đừng gấp gáp.”

Lão Bạch tựa vào một cột đá, âu sầu lên tiếng “Đứa nhóc này chẳng hiểu làm sao nữa, đột nhiên lại muốn xem đánh nhau.”

“Chủ... chủ nhân...” Nam Cung Cửu căng thẳng tới mức lắp ba lắp bắp. “Hắn tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là có việc.” Thổ Tà ôm chặt lấy Nam Cung Cửu đang định chạy loạn “Đừng lo lắng, đại sư huynh không sao đâu.”

Nam Cung Cửu đang định nói chuyện, Tuyết Nương liền bước vào, phía sau còn có rất nhiều giáo chúng. Lão Bạch vội vén tà áo, đi tới bên cạnh bảo tọa, chờ hầu Tuyết Nương. Có điều Tuyết Nương chỉ phất tay ngoài chứ không hề ra ngoài, rồi đi thẳng tới chỗ Nam Cung Cửu nói với Thổ Tà “Bỏ ả xuống.”

Thổ Tà y lệnh thả Nam Cung Cửu ra rồi đứng dọn sang một bên.

Tuyết Nương nhìn Nam Cung Cửu bằng ánh mắt sắc nhọn, giọng nói không còn vẻ yêu nghiệt “Bắc Đường Kính và Đông Phương Huyền Dạ đã chạy trốn, để phòng trừ bất trắc, A Cửu nhất định phải quay về bên cạnh m. Nếu bọn chúng chạy trốn thành công, nhất định sẽ hội họp cùng Tây Môn Phiêu Tuyết. Thế nên nhiệm của ngươi là phải lấy bằng được miếng bản đồ kho báu sau cùng trong tay Bắc Đường Kính, nếu không, tính mạng mẫu thân của ngươi... Hừm!”

Nam Cung Cửu lặng người, nói vậy là ý gì, là muốn nàng đi làm vô gian đạo?

Lão Bạch tỏ ra âu sầu “Chủ nhân, A Cửu cứ quay về như vậy liệu có gặp phải nguy hiểm gì không? Tên Tây Môn Phiêu Tuyết đó đã thôi A Cửu rồi, Đông Phương Huyền Dạ và Bắc Đường Kính cũng đều biết chân tướng mọi chuyện.”

Thổ Tà gật đầu phụ họa “Chủ nhân, A Cửu quay về như vậy chẳng thể lấy được tín nhiệm nữa đâu.”

Tuyết Nương sầm mặt gần giọng nói với Nam Cung Cửu “Ta chẳng quan tâm bọn chúng có còn tín nhiệm ngươi không, ta chỉ cần kết quả sau cùng. Tiếp cận Bắc Đường Kính, đoạt cho bằng được miếng bản đồ kho báu của ả. Nếu không, mẫu thân ngươi sẽ chết không toàn thân.”

Trong lòng Nam Cung Cửu bỗng trào dâng cảm giác hoảng loạn, nhìn ánh mắt Tuyết Nương mà hai chân mềm nhũn, kinh hoàng bỏ chạy ra bên ngoài. Nàng không muốn liên lụy bất cứ ai, thế nhưng nàng nhất định sẽ phản bội một bên. “Phó Di Bình hay Bắc Đường Kính” Bản đồ kho báu là một vật chết, mạng người quan trọng hơn... Nàng nghiêng chặt răng “Tỷ tỷ Kính Tử, xin lỗi tỷ.”

Cả huyết đá chấn động một lúc lâu rồi mới từ từ lắng xuống. Tựa vào một chỗ lõm vách đá, Đông Phương Huyền Dạ ôm chặt lấy Bắc Đường Kính. Đá vụn không biết lăn từ nơi nào xuống, rắc đầy cả mặt đất.

Đông Phương Huyền Dạ cảnh giác nhìn ra tứ phía “Là tiếng động từ đâu phát ra?”

Bắc Đường Kính khẽ ngước mắt đáp “Chắc hẳn là ánh sáng Sương Nguyệt của sư huynh. Những vũ khí khác chẳng thể phát ra uy lực đáng sợ như thế được.”

Đông Phương Huyền Dạ ngẫm nghĩ một hồi lại nói “Lẽ nào Yến Phi Nam và Tây Môn đều đã vào trong... Chẳng trách trong huyết lại hỗn loạn đến vậy.”

Bắc Đường Kính từ lưng lên vách đá thô ráp, cảm thấy hơi đau, nhẹ đưa tay đẩy chàng khẽ tiếng “Chúng ta mau đi thôi.”

Đông Phương Huyền Dạ định thần, buông cánh tay của nàng ra, áy náy lên tiếng “Ta đã khiến nàng bị đau.”

“Không đau! Đi thôi.” Bắc Đường Kính bình thần đáp, sau đó nhanh chóng đi về phía trước.

Đường trong huyết Thiên Long lằng nhằng phức tạp, rất nhiều ngã rẽ, hơn nữa còn trùng trùng cơ quan. Thế nhưng cả đoạn đường đi Bắc Đường Kính khá thuần thực, bước chân hoàn toàn không chút do dự. Mãi cho tới khi đến một ngã rẽ, nàng mới phát hiện bọn họ bị chặn lại. Đây chính là cửu cửu quy nhất trận, bất luận đi con đường nào cũng sẽ quay về chỗ trung tâm.

Đông Phương Huyền Dạ thấy nàng trầm ngâm suy nghĩ liền nói “Vạn Hoa Cốc mà nàng còn vào được, nơi này càng chẳng thể làm khó được nàng.”

Bắc Đường Kính nhẹ nhàng lên tiếng “Cách bố trí của huyết đá này chính là được thiết kế theo sách Hà Đồ Lạc, trong khi cách bố trí của Mộng Liễu Uyển là theo bát quái. Bát quái sinh ra từ Hà Đồ Lạc, ta cho rằng huyết Thiên Long này nằm ngay phía dưới Mộng Liễu Uyển. Cứ đi men theo tiếng nước reo sẽ tới chỗ ra. Có điều, xem tình hình, chúng ta đang bị vây khốn trong trận thế này rồi.”

Hiện nay, nàng phán đoán thác nước đang ở hướng nào?”

Bắc Đường Kính áp tai vào vách đá, lắng nghe một hồi, lắc đầu nói “Mỗi bên vách đá đều có hồi âm, chẳng thể đoán được.”

Đột nhiên trời đất lại lần nữa rung chuyển, Bắc Đường Kính nhất thời lơ là đứng không vững, ngã xuống mặt đất, cùng lúc từ xa truyền lại tiếng bước chân cùng tiếng hét gọi hỗn loạn. Đông Phương Huyền Dạ ập tức thổi tắt ngọn lửa trong tay, kéo Bắc Đường Kính rừ dưới đất lên, nhanh chóng nép người vào trong hõm đá.

Trong động đá tối đen như mực dần xuất hiện ánh lửa, Mộc Tà dẫn đầu đoàn người ngồi trên mặt đất quan sát một hồi “Đây chính là dấu chân của bọn chúng, không ngờ mới nhanh vậy mà đã tìm được đường thoát... Ta thực đã đánh giá thấp Bắc Đường Kính rồi, ả ta làm sao lại tìm được cơ quan chứ?”

“Sư tỷ, chúng ta có cần phải truy đuổi tiếp không?”

“Truy gì nữa chứ, bọn chúng đã chạy ra ngoài rồi, lên phía trên chúng ta không tiện hành động, quay về phục mệnh thôi.”

“Dạ!” Đám người cầm đèn vội vã chạy xa.

23. Chương 23: Chương 5.2

Bởi vì Kim Tà đã gọi rất nhiều viện binh tới, Tây Môn Phiêu Tuyết và Yến Nam Phi dần dần bị ép vào tuyệt lộ. Phía trước có rất nhiều sát thủ, sau lưng lại chẳng còn đường lui. Yến Nam Phi dự định dùng thêm chiêu ánh sáng Sương Nguyệt lần nữa, chém tan vách đá, thử tìm đường ra. Chính lúc này, Nam Cung Cửu vội vàng chạy tới, đá bay không ít những tên chặn đường, gào lớn “A Tam... các chàng mau chạy đi! Tỷ tỷ Kính Tử và Đông Phương trang chủ đã chạy thoát rồi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn bóng người áo tím từ xa tới gần, tâm trạng vô cùng phức tạp, cuối cùng quyết định nghe theo tiếng lòng, bay về phía nàng.

“Nam Nam.” Tây Môn Phiêu Tuyết gọi nàng đầy tình cảm.

“A Tam.” Nam Cung Cửu rút cuộc cũng nằm gọn trong vòng tay chàng.

“Nam Nam...” Tây Môn Phiêu Tuyết mỉm cười, trái tim khẽ say mê, hai tay càng ôm chặt lấy nàng hơn trước.

Băng Tà còn đang chiến đấu với Yến Nam Phi bỗng thất thần khi thấy hai người trước mặt công khai thể hiện tình cảm giữa đám đông, hai bàn tay nắm chặt đầy phần nộ. Đúng lúc đang định ra tay, Thổ Tà liền chui từ dưới đất lên, thì thầm bên tai chàng một hồi, sắc mặt Băng Tà mới hồi lại, hất cằm nói “Ta biết rồi.” Tiếp đó chàng liền phóng phi tiêu hoa sen về phía Nam Cung Cửu và Tây Môn Phiêu Tuyết.

Nam Cung Cửu kêu lên hãi hùng, may mắn Tây Môn Phiêu Tuyết phản ứng nhanh nhẹn, nhẹ phẩy quạt một cái chặn đứng mấy ám khí lại, sau đó ném về phía Băng Tà, mỉm cười nói “Người không có trái tim của nàng, thế nên có dùng thủ đoạn gì cũng đều phí hoài hết thôi.”

Nam Cung Cửu nhìn ánh mắt Mộc Tà, lập tức hiểu ý. Băng Tà đối xử với nàng tốt vậy, cũng là bởi A Cửu trước kia thôi! Thế nhưng... nàng đã không còn là A Cửu trước đây. Lúc này trốn sau lưng Tây Môn Phiêu Tuyết, nhìn Băng Tà trong đôi mắt đắm lệ “Sư huynh, ta thực lòng yêu huynh ấy.”

Bốn bề vẫn là tiếng đánh nhau, hỗn loạn, thế nhưng bên tai Tây Môn Phiêu Tuyết giống như thể đất trời hân hoan, quay người ôm chặt lấy Nam Cung Cửu “Nàng nói gì thế?”

Nam Cung Cửu há miệng, còn chưa kịp nói gì, liền nghe Yến Nam Phi gào lên “Tránh ra.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ôm Nam Cung Cửu bay sang một phía, chỉ thấy ánh sáng Sương Nguyệt chói mắt bùng lên, một bóng dáng cùng mái tóc bạc bay bay ngạo nghễ đứng trên một chỗ cao, giơ đao chém đá. Một đao hạ xuống, đá tan kinh trời. Khoảnh khắc đó, bọt nước bắn tung khắp nơi. Đợi sau khi bụi đá lắng xuống, hiện ra phía bên ngoài động đá là một con thác lớn.

Giây phút, Yến Nam Phi không khỏi lạnh người, dưới chân vẫn là vách núi vạn trượng, thác nước chảy xuống một vực thẳm sâu hoắm, Không hề có đường thoát. Tây Môn Phiêu Tuyết vừa định kéo Nam Cung Cửu đứng dậy, đột nhiên Thổ Tà xuất hiện giao đấu cùng Tây Môn Phiêu Tuyết. Tây Môn Phiêu Tuyết nhanh chóng đẩy Nam Cung Cửu ra, giao cho Yến Nam Phi đứng ngoài cửa động nói “Hãy đưa nàng rời đi trước.”

Nam Cung Cửu lúc này mới nhìn thấy tình hình bên ngoài, kinh hãi thét lên “Không còn đường nữa.”

“Cái gì?” Tây Môn Phiêu Tuyết khựng lại, quay đầu nhìn ra bên ngoài, vân hải miên man, bay thẳng xuống dưới.

Băng Tà vốn dĩ đang đứng lặng một bên đột nhiên phát công đánh về phía bọn họ rồi thét lên đầy phần nộ “Vậy các ngươi hãy chết chung đi.”

Đòn tấn công mạnh ập tới, Nam Cung Cửu ngậy lặng người nhìn Băng Tà lúc này nghĩ gì. Tây Môn Phiêu Tuyết xông lại ôm chặt lấy Nam Cung Cửu, phi ra khỏi cửa động, bay xuống dưới tìm khoảng đất hạ chân.

Yến Nam Phi cũng thuận thế bay theo ra ngoài để tránh đòn công kích, mượn lực bay lên cao hơn. Chỉ là nơi đây cao vạn trượng, chẳng có bất cứ nơi nào để hạ chân, lẽ nào bọn họ sẽ ngã xuống thịt nát xương tan? Yến Nam Phi dung đại đao xuyên vào vách núi, tạm thời có thể lưu giữ thân mình ở giữa vách cây cao, lại ngẩng đầu lên nhìn, ở gần bên thác có mọc lên một cây cao.

Tây Môn Phiêu Tuyết đứng trên mỏm đá nhô ra, một tay ôm lấy Nam Cung Cửu, một tay bám vào viền đá.

Nam Cung Cửu đang tóm lấy tay chàng “Ta sắp rơi xuống dưới rồi! Hu hu...”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghiêng chặt rằng, trước giờ chàng chưa từng biết nàng nặng như vậy? Thế nhưng đường đường một nam tử hán, cao thủ bậc nhất Vạn Hoa Cốc, không bảo vệ được một người phụ nữ, để truyền ra ngoài chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao?

Nam Cung Cửu nhìn vực thẳm dưới chân, sợ hãi tới độ sắc mặt trắng nhợt, chẳng bật khóc nổi. Thác nước tung bay khiến y phục họ ướt nhoẹt, dần dần ướt sang cả bàn tay.

Khoảnh khắc Nam Cung Cửu cảm nhận bản thân đang rơi xuống từng chút một, đành nhắm mắt tuyệt vọng. Nếu không phải nàng quá nặng, Tây Môn Phun Huyết nhất định có thể đưa nàng trốn thoát. Thế nhưng cứ tiếp tục thế này, nàng sẽ liên lụy tới chàng. Mạng người quan trọng, một người chết tốt hơn là cả hai cùng chết. Nam Cung Cửu đột nhiên không còn sợ hãi, ngược mắt lên nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết, nước mắt lăn chã tuôn rơi “A Tam, chàng nhất định phải nhớ đến ta, cho dù ta có là một tên lừa đảo, chàng cũng không được quên ta đó.” Nói xong, nàng dứt khoát buông tay.

Tây Môn Phiêu Tuyết kinh hãi, thét lớn “Không, xin đừng.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn theo bóng áo tím dần dần thu nhỏ, miệng lẩm bẩm hai chữ “Phu nhân...” Sau đó chàng cũng buông tay, lao xuống phía dưới, ép sát lại thân hình của Nam Cung Cửu.

Nam Cung Cửu thét lớn về phía chàng “Đồ ngốc, chàng làm gì thế?”

Tây Môn Phiêu Tuyết mỉm cười đắc ý “Nàng mới ngốc, cứ thế này nàng sẽ ngã chết mất.”

“Lẽ nào chàng cũng không bị ngã chết sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết ép sát lại gần Nam Cung Cửu, ôm nàng vào trong vòng tay, lộn người giữa không trung nói “Ta sẽ làm đệm cho nàng, như vậy nàng cũng được chết thoải mái.”

Một lời chân thật, còn cảm động lòng người hơn cả những lời tình cảm hoa mỹ nhất. Nam Cung Cửu nắm chặt tay chàng, trong lòng vô cùng hân hoan, thật không ngờ, nàng xuyên không tới đây lại có thể gặp được một người đàn ông si tình vì mình, thực đúng là có chết cũng đáng.

“A Tam...” Nam Cung Cửu say đắm thả mình trong vòng tay vững chắc của chàng.

“Kiếp sau, chàng thụ thiếp công có được không...”

“Ừm...” Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn còn trong men say, hàm hồ đáp lại.

Thanh đao của Yến Nam Phi đang dần tuột ra khỏi vách đá, cán đao lúc này trơn tới độ chàng sắp không nắm chắc được nữa rồi. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một dải mây mượn lực, nhún vài bước bay lên đỉnh núi. Vừa mới đặt chân lên mặt đất, chàng mới nhìn thấy người cứu mình lên không ngờ lại chính là Đông Phương Huyền Dạ.

Bắc Đường Kính đang ở sau lưng Đông Phương Huyền Dạ, nhìn về phía chàng nói “Sư huynh, huynh không sao chứ?”

“Hai người?” Yến Nam Phi có phần ngạc nhiên, quan sát tứ phía, nơi họ đang đứng là thảm cỏ, ngược mắt nhìn ra phía xa còn có rất nhiều nhà cửa “Đây là nơi nào?”

Đông Phương Huyền Dạ vút sợi dây mây sang một bên, quay lại Bắc Đường Kính, trả lời “Phía tây của Mộng Liễu Uyển, chúng ta vừa ra khỏi mật đạo của Huyệt Thiên Long. Thì ra Huyệt Thiên Long nằm bên dưới Mộng Liễu Uyển.”

“Bọn chúng có liên quan gì với nhau?”

Bắc Đường Kính khẽ đưa lời đáp “Giáo chủ Thiên Long giáo chính là Tuyết Nương của Mộng Liễu Uyển. Nhiều năm nay, hắn ta dựa vào mỹ sắc câu kết với rất nhiều môn phái, bao gồm cả người của triều đình, tất cả đều rơi vào mê hồn trận của hắn. Tìm kiếm Quế Cung, chắc định chia đôi kho báu cùng đương kim hoàng đế.”

“Thật đúng là hiểm họa của võ lâm.” Yến Nam Phi đột nhiên ngồi xuống, gác đao, hỏi Bắc Đường Kính “Muội bị thương à?”

Bắc Đường Kính khẽ cong miệng mỉm cười “Lúc trong động, muội giẫm lên đá sắc bị rách chân, lúc ấy không hề nhận ra, giờ mới thấy đau, có điều, không phải chuyện gì quá lớn.”

Yến Nam Phi quắc mắt nhìn Đông Phương Huyền Dạ, cười nhạo nói “Đến một người phụ nữ cũng không bảo vệ nổi, vậy mà còn dám xưng bá võ lâm.”

Đông Phương Huyền Dạ mím môi không đáp, chỉ hạ mắt nhìn về phía Bắc Đường Kính “Trước tiên chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi này, chân của nàng cần phải chữa trị.”

“Đúng rồi, Yến Tử và Tam thiếu gia sao rồi?”

Yến Nam Phi ngẩng đầu, hạ giọng “Rơi xuống dưới rồi.”

“Cái gì...” Bắc Đường Kính thất thần, nghĩ một hồi lại nói “Với khinh công của Tây Môn Tam thiếu gia, có lẽ vẫn còn khả năng sống sót, chúng ta cần phái thêm người xuống trợ giúp hai người họ mới được.”

Bên một đầm sâu xanh biếc, một thảm cỏ và cây cối xanh mướt, trải dài. Nam Cung Cửu toàn thân ướt đầm đang nằm trên mặt đất hít thở, chẳng bao lâu sau, lại bắt đầu bận rộn. Nàng dùng sợi mây đan thành một miếng nhét vào làm gối cho Tây Môn Phiêu Tuyết.

“Chàng thấy dễ chịu hơn chưa?” Nam Cung Cửu vỗ nhẹ lên mặt Tây Môn Phiêu Tuyết, chỉ sợ chàng sẽ ngủ thiếp đi.

Tây Môn Phiêu Tuyết yếu ớt gật đầu, lại đau khổ chịu đựng đôi mày.

Nam Cung Cửu cuống quýt, bật khóc “Đều tại ta cả, đều tại ta hết. Biết rõ bản thân nặng như vậy, rơi từ trên vách núi cao xuống sẽ đè chết người.... A Tam, làm sao đây, ta làm sao mới có thể giúp được chàng đây?”

Tây Môn Phiêu Tuyết hít một hơi thật sâu, cố gắng để sắc mặt mình trông không quá đáng sợ. Vì cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân, chàng đã bị gãy mất mấy cái xương sườn, may mà, chàng cũng đã nhặt được thứ quý giá hơn bất cứ điều gì trên đời, đó chính là nước mắt của Nam Cung Cửu. Người phụ nữ thường ngày hung tợn với chàng giờ cũng biết rơi nước mắt. Xem ra cũng có thể coi là một chuyện vui trong cuộc đời.

Trên khuôn mặt trắng cắt của Tây Môn Phiêu Tuyết hiện lên nụ cười mê hoặc, chàng gõ chiếc quạt lên đầu Nam Cung Cửu, đưa lời an ủi “Không sao, ta sẽ dần dần khỏe lại, có điều mấy ngày nay, chắc phải ảm phiền phu nhân chăm sóc rồi.”

“Phu quân...” Nam Cung Cửu không khỏi thút thít “Ta sẽ chăm sóc chàng tử tế, chỉ cần chàng đừng rời bỏ ta.”

“Nàng mau đi nhặt một ít củi khô về đây, trời sắp tối rồi, nơi này có khả năng sẽ xuất hiện thú hoang. Ta sẽ vân công liệu thương, đợi khỏe hơn là có thể giúp nàng rồi.”

“Chàng không cần giúp, điều quan trọng nhất lúc này chính là vết thương của chàng.” Nam Cung Cửu gạt nước mắt rồi vội vã đứng dậy. “Ta đi nhặt củi, sau đó sẽ bắt một con thú hoang về bồi bổ cơ thể cho chàng.”

Nói là làm, hơn nữa Nam Cung Cửu còn làm rất nhiệt tình. Không bao lâu, Nam Cung Cửu ôm một đồng củi quay về, lại không biết bắt được một con rùa ở đâu về. Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn con rùa bé bằng bàn tay, trong lòng thầm nghĩ “Tối nay có lẽ phải đói bụng rồi.”

Nam Cung Cửu cầm con rùa lên, dương dương tự đắc “Chàng xem, đây chính là đồ bổ thượng hạng, đảm bảo chàng ăn xong sẽ khỏe như trâu.”

Tây Môn Phiêu Tuyết mỉm cười, lại hỏi “Nàng định ăn nó kiểu gì?”

Nam Cung Cửu chẳng nghĩ đáp “Thì luộc lên.”

“Luộc bằng cái gì?”

Nam Cung Cửu bắt đầu ngơ ngẩn, nghiêng đầu nghĩ một hồi, lại thay đổi phương pháp “Vậy chúng ta nướng lên ăn thì sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết chẳng nhịn được bật cười thành tiếng, sau đó đưa tay ôm ngực nói “Lần đầu tiên trong đời ta nghe có người nướng rùa ăn đấy.”

Nam Cung Cửu buồn bã, ngồi bệt xuống đất “Người ta không bắt được thỏ, chỉ có thể bắt rùa được thôi!”

“Mau nhóm lửa lên để hong khô y phục, nếu không chúng ta sẽ bị nhiễm phong hàn mất.”

Tây Môn Phiêu Tuyết gắng gượng ngồi dậy, lồng ngực truyền tới cảm giác đau nhói, sau đó nhặt một hòn đá lên, ném vào trong lửa, một tiếng động vang lên, Tây Môn Phiêu Tuyết liền nói “Mau đi nhặt lại đây.”

“Cái gì?”

“Thì thỏ đó.”

Nói xong, Tây Môn Phiêu Tuyết lại tìm trên mặt đất một hồi, nhặt lên hai viên đá lửa.Đợi khi Nam Cung Cửu hứng khởi nhặt thỏ quay về, lửa cũng đã nhóm xong. Giây phút đó, Nam Cung Cửu thấy bản thân thất bại, giống như nàng chẳng biết cái gì, chỉ gây phiền phức cho người khác mà thôi.

Ngay đến món thịt thỏ thơm ngon cũng là kiệt tác của Tây Môn Phiêu Tuyết, Nam Cung Cửu dùng xong, gạt miệng, đưa lời cảm khái “Cuối cùng ta cũng đã biết tại sao chàng lại thôi ta rồi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết lặng người, đưa tay áo lên lau miệng đầy nham nhĩ “Ta không hề muốn thôi nàng.”

“Chàng không phải an ủi ta.” Nam Cung Cửu quay đầu, trong giọng nói có vài phần tức giận.

Tây Môn Phiêu Tuyết liền đưa lời giải thích “Lúc đó, ta đang bồn loạn, phụ thân lấy tờ giấy thôi thê đi lúc nào, ta cũng chẳng hay. Còn về việc sau này phụ thân đem nó bỏ cáo thiên hạ, ta cũng chẳng hề hay biết.”

Nam Cung Cửu phẫn nộ, nhìn chàng, hỏi “Tại sao chàng bồn loạn, tại sao lại không lập tức tới tìm ta? Chàng thấy Yến đại hiệp lo lắng cho tỷ tỷ Kính Tử biết bao?”

“Bởi vì ta lo lắng...” Tây Môn Phiêu Tuyết nheo đôi mắt đào hoa của mình nhìn Nam Cung Cửu đầy tình cảm, lại hạ giọng nói thêm “Lo lắng những lời Băng Tà nói là sự thật, tất cả mọi chuyện giữa chúng ta chỉ là do nàng dùng mê thuật tạo ra.”

Nam Cung Cửu uất ức nói “Mê thuật ? Ta chẳng biết một chút võ công nào, làm sao biết được thứ công phu cao thâm như vậy chứ ?”

“Là ta đã không suy nghĩ cận kề...” Tây Môn Phiêu Tuyết nắm lấy bàn tay Nam Cung Cửu, lại nói “Nàng nói cho ta biết đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Cửu lại than dài một tiếng, ngoại trừ chuyện Tuyết Nương bắt nàng phải trộm nốt tấm bản đồ kho báu còn lại ra, những chuyện khác, nàng đều đem kể lại hết cho Tây Môn Phiêu Tuyết nghe một lượt.

“Nói như vậy, mẫu thân của nàng đang nằm trong tay bọn chúng?”

“Ừm, thế nên ta nhất định phải cứu người ra.”

“Có phu quân nàng là ta ở đây, nhất định có thể.” Tây Môn Phiêu Tuyết quả quyết.

Nam Cung Cửu cong miệng cười “A Tam, chàng thật tốt quá!”

Thác nước đổ từ trên núi xuống, trông giống như một dải lụa mềm. Nước trong đầm còn chưa kịp lắng, những đợt nước tiếp theo đã trút xuống không ngừng, khiến bọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Tây Môn Phiêu Tuyết dựa vào gốc cây, vừa gặm quả đại vừa nhìn Nam Cung Cửu ở đằng xa, ngắm người phụ nữ mình yêu giặt đồ cho mình, cảm giác thực sáng khoái.

Nam Cung Cửu giặt đồ xong, thấy bụng đói meo, nhặt hai hòn đá đưa lại cho Tây Môn Phiêu Tuyết, chàng sẵn thêm thổ đi.

Tây Môn Phiêu Tuyết mím môi nhin cười, phe phẩy chiếc quạt nói “Phu nhân, hôm nay chúng ta không ăn thịt thổ nữa.”

“Vậy thì ăn cái gì?”

Tây Môn Phiêu Tuyết khê động cổ tay, hòn đá bay vụt đi, một con chim rơi xuống “Ăn thịt chim. Trên cây còn có một chiếc tổ, có thể lấy vài quả trứng để ăn nữa.”

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Nam Cung Cửu, Tây Môn Phiêu Tuyết phỉ bụ đứng dậy, nhảy lên, đưa tay với lấy ba quả trứng chim.

Nam Cung Cửu thấy thế vui vẻ vỗ tay “A Tam, vết thương của chàng khỏi rồi sao?”

Khóe miệng Tây Môn Phiêu Tuyết khê co giật, đột nhiên ôm lồng ngực ngã nhào về phía Nam Cung Cửu “Lúc này hao tổn quá nhiều sức lực, ta lại bị đau rồi.”

“Ấy da, chàng đừng có cử động linh tinh nữa.” Nam Cung Cửu đỡ lấy cánh tay Tây Môn Phiêu Tuyết, dìu chàng ngồi xuống dưới gốc cây. Nàng căng thẳng vén y phục của chàng lên, vết thâm tím đỏ lằn trên lồng ngực hiện lên trước mắt nhìn thôi cũng thấy rất đau đớn “Tại sao mãi vẫn chưa khỏi nhỉ...”

“Bị thương gân cốt phải mất một trăm ngày để khỏi, cho dù có nhanh thì cũng phải vài chục ngày mới đỡ.”

Nam Cung Cửu nhận mấy quả trứng chim từ tay Tây Môn Phiêu Tuyết “Ta đi luộc trứng cho chàng bồi dưỡng cơ thể.”

“Nàng thực sự không biết mê thuật đẩy chứ?” Tây Môn Phiêu Tuyết nghi hoặc hỏi.

Nam Cung Cửu cau chặt mày, đẩy mạnh chàng ra “Chàng vẫn còn nghi ngờ?”

“Ta chỉ đột nhiên nhớ lại...” Tây Môn Phiêu Tuyết ngược mắt, cố tỏ ra mơ màng “Nàng từng nhảy điệu múa cột trúc cho ta xem, giờ nghĩ lại ta đang không biết đó là mộng hay là thực nữa?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Nam Cung Cửu vì muốn chứng minh bản thân, nhìn ngó xung quanh một hồi, thấy rừng trúc nhỏ trước mặt, tự tin lên tiếng “Chàng xem nhé, ta sẽ nhảy thêm lần nữa cho chàng xem.”

Ở thời hiện đại, Nam Cung Cửu cũng đã học múa cột một thời gian, không ngờ lại có thể đem ra sử dụng ở nơi này. Nàng vừa liếc thấy nét mặt biến hóa của Tây Môn Phiêu Tuyết, vừa tìm nhịp điệu trong lòng, tiếp đó, tóm lấy cột trúc thực hiện động tác.

Tây Môn Phiêu Tuyết ngẩn đến ngây hồn, khi thấy Nam Cung Cửu nằm bò xuống, đột nhiên khê ho, khuôn mặt trắng nhợt bỗng ửng hồng lên.

Nam Cung Cửu thấy vậy, liền bò trên mặt cỏ tới trước mặt Tây Môn Phiêu Tuyết, nheo mắt quynh rử “Phu quân, chàng đã tin ta hay chưa?”

Tây Môn Phiêu Tuyết tham lam nhìn cảnh xuân đẹp đẽ đang hiện lên trước mắt, lẩm bẩm một mình “Còn nữa không?”

Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn lên, kinh ngạc phát hiện Tây Môn Phun Huyết đang nhìn mình với dáng vẻ si mê. Nàng thầm nghĩ, chàng đã bị trọng thương, không ngờ vẫn còn tâm tư nghĩ tới chuyện phong hoa

tuyệt nguyệt. Có điều đàn ông vốn dĩ chẳng thể qua nổi ải mỹ nhân. Nghĩ vậy Nam Cung Cửu tựa bên má Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ nói “Phu quân, để ta giúp chàng...”

Sau đó, hai tay nàng trượt xuống phần thắt lưng, cởi nút thắt...

Vào lúc hoàng hôn, khi bước ra khỏi vườn trúc, Nam Cung Cửu cực kỳ hứng khởi, trong khi Tây Môn Phiêu Tuyết hai má đỏ phừng, may mà sắc trời đã sẫm, lại cộng thêm ánh lửa bập bùng, cho nên chẳng thể nhìn rõ. Theo lý mà nói, người đáng lẽ phải thẹn thùng hiện nay phải là người nào đó khi, đáng tiếc hỷ nộ ái ố của người đó xưa nay không thể theo phán đoán theo lý thường. Hiện nay nàng đang đắc ý, cứ như thể vừa chiếm được một món hời lớn nhất trần đời. Điều này thực khiến cho Tây Môn Phiêu Tuyết cảm thấy, chàng bị chọc ghẹo, hơn nữa còn rất thê thảm.

“Chàng làm sao thế?” Nam Cung Cửu thấy Tây Môn Phiêu Tuyết mãi im lặng, đoạt lấy quả trứng trong tay chàng “Để ta bóc cho chàng ăn.”

Tây Môn Phiêu Tuyết liếc mắt nhìn nàng, khẽ cất tiếng hỏi “Nàng đang cười chuyện gì thế?”

Nam Cung Cửu cười tươi như hoa, hỏi vặn lại “Ta đang cười sao?”

Tây Môn Phiêu Tuyết cúi đầu, vàng trán nhăn lại.

“Nào, ăn trứng đi.” Nam Cung Cửu đưa quả trứng nóng hổi đến bên miệng Tây Môn Phiêu Tuyết.

Tây Môn Phiêu Tuyết nhìn trời than dài “Được người vợ này, còn mong gì hơn?” Sau đó, liền cắn một miếng trứng, nhai rồi nuốt trọn.

Để phòng việc bị Thiên Long giáo phát hiện, Bắc Đường Kính, Đông Phương Huyền Dạ và Yến Nam Phi tiếp tục dịch dung tiến về phía trước, sau khi ra khỏi Mộng Liễu Uyển, họ liền tìm đường xuống đáy cốc. Cuối cùng họ tìm thấy Tây Môn Phiêu Tuyết đang dưỡng thương cùng Nam Cung Cửu đang hứng khởi ở gần tận cùng của đáy cốc.

“A! Tỷ tỷ Kính Tử!” Nam Cung Cửu nắm chặt tay Bắc Đường Kính vui mừng khôn xiết “Tỷ thật lợi hại, bị vớt xuống hồ Thất Sát mà vẫn có thể bình an lên được.”

Bắc Đường Kính kéo Nam Cung Cửu ngồi xuống bên đồng lửa nói “Ta không hề bị vớt xuống hồ. Đó chỉ là một người thể thân thôi, là ta đã dùng thuật dịch dung.”

Nam Cung Cửu kinh ngạc thốt lên “Oa! Thuật dịch dung này thực là thần kì quá đi.”

Đông Phương Huyền Dạ hạ lệnh nghỉ lại một đêm, ngày mai xuất phát, tất cả mọi người trên ngựa liền nhảy xuống. Tiểu Tứ công theo thùng thuốc vội vã chạy tới bên cạnh Tây Môn Phiêu Tuyết “Tam thiếu gia! Người bị thương ở đâu thế?”

“Ta bị gãy ba chiếc xương sườn.” Tây Môn Phiêu Tuyết bình thản lên tiếng.

“Vậy người đã nói lại chưa?”

“Đương nhiên, y thuật của bản thiếu gia mà cần người phải lo lắng vậy sao?”

Tiểu Tứ lục lợi thùng thuốc một hồi, tìm ra một bình thuốc rồi nói “Bó ngoài. E rằng bây giờ uống vào đã không còn kịp nữa rồi.”

“Không sao, vết thương của ta cũng gần đỡ rồi.” Tây Môn Phiêu Tuyết hạ thấp giọng, sau đó lại cầm lọ thuốc cao bôi lên rồi nói “Tiểu Tứ đỡ ta ra đằng sau bôi thuốc đi.”

Nam Cung Cửu lập tức vớt lại Bắc Đường Kính, dùng tốc độ siêu nhanh xông lại gần, chẳng hề ngần ngại lên tiếng “Để ta giúp cho.”

“Được, vậy làm phiền phu nhân.” Tây Môn Phiêu Tuyết hài lòng tựa bên vai Nam Cung Cửu.

Phía sau một tảng đá lớn, cách đồng lửa không xa, Nam Cung Cửu thuần thục cỡi y phục phần thân trên Tây Môn Phiêu Tuyết, sau đó thận trọng bôi thuốc.

“Ây...” Tây Môn Phiêu Tuyết cau mày, thở hắt một hơi.

Nam Cung Cửu căng thẳng run tay, lại hỏi “Chàng đau à? Ta sẽ làm nhẹ thôi.”

Nam Cung Cửu liếc mắt lườm chàng, tay lại vận thêm chút sức nắm thêm vài lần. Tây Môn Phiêu Tuyết lần này thở hắt một tiếng, thực sự cảm thấy rất đau.

Nam Cung Cửu thẳng thét ép người, đưa ra mệnh lệnh “Mặc y phục vào, ra ngoài gặp khách cùng ta.”

“Gặp khách?” Tây Môn Phiêu Tuyết mở lớn đôi mắt đào hoa, hỏi.

Nam Cung Cửu nhận ra mình đã quá nhập vai, liền gãi đầu nói “À...mấy người tỷ tỷ Kính Tử cũng có thể coi là khách mà.”

Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên đưa tay ôm lấy Nam Cung Cửu, đưa môi tới sát gần dày vò nàng một trận khá lâu.

Nam Cung Cửu chẳng ngăn được việc Tây Môn Phiêu Tuyết hôn mãnh liệt lên má và cổ mình, vùng vẫy vài lần, sầm giọng hỏi “Chàng định làm gì thế? Bên ngoài còn rất nhiều người đấy!”

“Nào có ai nhìn thấy đâu!” Tây Môn Phiêu Tuyết nhướn cao mày liễu. Cùng lúc Nam Cung Cửu đột nhiên cảm thấy nhịp tim tăng cao, khuôn mặt đỏ bừng, nhân lúc chàng còn đang ra chiêu quyến rũ, Nam Cung Cửu vùng thoát khỏi, chạy một mạch về phía Bắc Đường Kính.

Bắc Đường Kính lúc này đang ngồi tựa vào một thân cây, Yển Nam Phi đang nắm bàn chân bị thương của nàng, trong khi Đông Phương Huyền Dạ đứng bên cạnh nhìn, mày kiếm nhíu chặt.

Nam Cung Cửu thấy vậy, cố tình ngồi xuống trước mặt Yển Nam Phi đưa lời hỏi “Đại thần, ngài còn biết trị thương sao?”

Yển Nam Phi ngẩng đầu nhìn Bắc Đường Kính đáp “Trước đây khi chúng ta luyện công, A kính thường xuyên bị thương, đều là ta chữa trị giúp muội ấy.”

Nam Cung Cửu hai tay chống cằm, tỏ vẻ si mê “Ây da, ngài đối với tỷ tỷ Kính Tử thật tốt quá.”

Bắc Đường Kính đưa ánh mắt đầy cảnh cáo về phía Nam Cung Cửu. Đông Phương Huyền Dạ vừa hay đứng ngay sau lưng, khẽ giọng hỏi “Ở gần đây có chỗ nào có thể tắm được không?”

“Chính là ở bên đó.” Nam Cung Cửu thuận tay chỉ sang, nói “Bên đó có một đầm nước khuất, lại không sâu, ta vẫn thường hay tắm ở đó.”

Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười gật đầu “Đa tạ.”

“Khách khí quá.” Nam Cung Cửu đáp lại.

Cả đoạn đường dài bốn ba, mấy ngày rồi không nghỉ ngơi tử tế, Bắc Đường Kính hiển nhiên vô cùng mệt mỏi, ngồi nói chuyện hàn huyên bên đồng lửa cùng Nam Cung Cửu. Những tốp người ở chỗ không xa đang dần dần chìm vào giấc ngủ, Nam Cung Cửu cũng bắt đầu thiu thiu, đột nhiên trước mắt Bắc Đường Kính xuất hiện một đôi ửng.

“A Kính.” Đông Phương Huyền Dạ khẽ cất tiếng gọi.

Bắc Đường Kính ngược mắt nhìn chàng, lại cúi đầu nói với Nam Cung Cửu “Ta ra ngoài một chút.” Sau đó, chống người, từ từ đứng dậy, Đông Phương Huyền Dạ thấy vậy vội tiến lại đỡ nàng.

“Làm sao thế?”

“Mau đi theo ta.” Đông Phương Huyền Dạ khẽ cất tiếng nói.

Bắc Đường Kính chẳng hề do dự, để mặc chàng bế mình đi về phía gần đầm. “Nàng quen tắm rửa mỗi ngày, thế nhưng gần đây xảy ra quá nhiều việc, lại chẳng có điều kiện để làm như ý, vậy cứ tạm dùng đầm này đi nhé.” Đông Phương Huyền Dạ khẽ nói, đỡ Bắc Đường Kính ngồi lên phiến đá “Ta đứng ở bên ngoài, có chuyện gì thì hãy gọi ta.”

Bắc Đường Kính nhìn theo bóng hình dần rời xa, mãi cho tới khi xác định chàng ngồi quay lưng lại với mình ở góc rẽ, mới đưa tay cởi từng lớp y phục trên người, thử nhiệt độ làn nước rồi đắm mình xuống.

Đông Phương Huyền Dạ vốn định ngồi thiền, thế nhưng tiếng nước truyền từ sau lưng khiến chàng chẳng thể tập trung, đành tựa vào phiến đá gần đó nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng cành cây gãy nát, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Nam Cung Cửu với khuôn mặt tươi cười như hoa đi tới, trong tay cầm theo một đồng lá.

“Tỷ tỷ Kính Tử đang tắm sao? Ta đưa chút đồ tới cho tỷ ấy.”

“Là thứ gì?”

“Dùng để gội đầu, A Tam nói với ta, thứ này dùng rất tốt.” Nam Cung Cửu vừa nói vừa đi thẳng vào bên trong.

Đông Phương Huyền Dạ liền giơ tay chặn lại “Giao lại cho ta là được rồi.”

“Huynh?” Nam Cung Cửu nhìn Huyền Dạ ngựa đen ánh mắt đầy nghi ngờ, lại nói “Huynh là cái gì của tỷ ấy? Ta còn lâu mới đưa cho huynh.”

Đông Phương Huyền Dạ cau chặt mày kiếm, lại nói “Thế muội là cái gì của nàng?”

Nam Cung Cửu lắc sợi dây chuyền đeo trên cổ mình, lớn tiếng đáp “Tỷ muội kết nghĩa.”

Đông Phương Huyền Dạ lặng người, Nam Cung Cửu nhân cơ hội lập tức lên vào bên trong.

Chỉ có ánh lửa leo lắt chiếu lên khoảng đất, mặt nước tĩnh lặng không một bóng người, Nam Cung Cửu hết ngó trái lại ngó phải, đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy giọng Bắc Đường Kính “Hãy đặt ở trên phiến đá đi.”

Nam Cung Cửu đoán Bắc Đường Kính đang trốn phía sau phiến đá, xem ra là sợ Huyền Dạ ngựa đen nhìn trộm.

“Vậy muội đặt xuống đây, tỷ tự lấy nhé.” Nam Cung Cửu quay người rời đi, liền nghe thấy tiếng nước lao xao, thật muốn quay đầu nhìn bộ dạng của tỷ Tỷ Kính Tử quốc sắc thiên hương. Có điều, vì e sợ vị thần hộ môn đứng bên ngoài, nàng không dám hành động lỗ mãng.

“A!” Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, truyền lại tiếng vọng mấy hồi. Nam Cung Cửu quay đầu theo bản năng, thét lớn “Tỷ tỷ Kính Tử?”

Đông Phương Huyền Dạ nghe tiếng chạy vào, không nói lời nào nhảy ngay xuống nước.

Bắc Đường Kính lưng tựa vách đá, cả người từ từ ngã sang một bên. Mái tóc dài ướt dính chặt trước ngực và sau lưng trông giống như một dải lụa đen tuyệt đẹp, càng làm nổi bật làn da trắng ngọc của nàng.

“Nàng sao thế?” Đông Phương Huyền Dạ tiến sát lại gần, đỡ lấy hai vai nàng hỏi.

Bắc Đường Kính e thẹn dầm mình vào trong nước, lí nhí đáp “Không sao cả, vừa nãy đứng dậy vội, chân đột nhiên đau nhói mà thôi.”

Nam Cung Cửu đứng phía sau phiến đá, thò cổ vào xem, lớn tiếng nói “Tỷ tỷ không sao thì trang chủ có thể ra ngoài rồi đấy.”

“Không được, chân của nàng đang bị thương, nếu để bị thương thêm thì phải làm sao?” Đông Phương Huyền Dạ lập tức nhặt y phục gần đó cuốn chặt Bắc Đường Kính lại, bế nàng ra khỏi nước, sau đó tận tình kiểm tra bàn chân cho nàng.

Nam Cung Cửu nhào người từ phía sau phiến đá ra, hai mắt sáng bừng bừng, người đẹp ra khỏi nước à...mỹ cảnh...

“Không, ta không sao, ngài ra ngoài đi.” Bắc Đường Kính mặt mày hoảng hốt, vùng ra khỏi vòng tay của Đông Phương Huyền Dạ, đẩy chàng ra ngoài.

Hai người giằng co, y phục che sau lưng Bắc Đường Kính bất ngờ rơi xuống. Nam Cung Cửu vốn định thư thái ngắm mỹ nhân, không ngờ lại nhìn ra có điều dị thường. Trên lưng Bắc Đường Kính có hình, lẽ nào đây chính là miếng bản đồ kho báu sau cùng?

Nam Cung Cửu há hốc miệng, thấy Đông Phương Huyền Dạ ra ngoài, vội vã tiến sát tới phiến đá để nhìn cho thật kỹ.

Huyền Dạ ngựa đen lúc này như giẫm phải đinh, tâm trạng nhất định không vui! Nam Cung Cửu ngẫm nghĩ, nhất định phải để bọn họ gây gỗ mới được, như vậy nàng mới có thể nhân cơ hội xem hình vẽ trên lưng Bắc Đường Kính, xem xem đó có phải là bản đồ kho báu hay không? Thế nhưng lúc Đông Phương Huyền Dạ ra ngoài, tiện thể tóm luôn cả Nam Cung Cửu ra, lý do được đưa ra chính là “Lúc nàng tắm không thích có người ngồi cạnh xem.”

Nam Cung Cửu bĩu môi, trước khi đi còn trừng mắt lườm chàng một cái, hừm, cứ chờ đó mà coi. Nàng đã quyết định, liền nhanh chóng chạy về, vừa hay bắt gặp Tây Môn Phiêu Tuyết đang chạy đôn đáo khắp nơi tìm mình.

Tây Môn Phiêu Tuyết khi này còn vội vã chạy bừa khắp nơi, vừa nhìn thấy Nam Cung Cửu “Muộn thế này rồi nàng lại chạy đi đâu thế?”

“Tỷ tỷ Kính Tử muốn tắm, thế nên ta tính đưa chút đồ cho tỷ ấy.” Nam Cung Cửu thấy người chàng nghiêng nghiêng ngả ngả, liền đỡ Tây Môn Phiêu Tuyết ngồi xuống “Đừng lo lắng cho ta, nơi này rất an toàn.”

Tây Môn Phiêu Tuyết bắt lực lên tiếng “Vết thương của ta lại đau rồi, nàng bôi thêm chút thuốc cho ta đi.”

Nam Cung Cửu sờ lên trán chàng, dịu dàng dỗ dành như thể dỗ trẻ con “Bây giờ ta phải đi làm một chuyện rất quan trọng, chàng ngoan ngoãn ngồi đợi ta quay về nhé.”

Tây Môn Phiêu Tuyết ngán ngẩm gật đầu, nàng thì có chuyện gì quan trọng chứ? Nghĩ vậy Tây Môn Phiêu Tuyết quyết định âm thầm quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Nam Cung Cửu rất nhanh tìm được Yến Nam Phi đang ngồi thiền trong rừng trúc. Khu rừng này vốn là hồi ức tươi đẹp của nàng, là nơi đầu tiên nàng đã ‘xơi’ sạch sẽ Tây Môn Phun Huyết, không chừa lại chút nào. Vừa nhớ tới dáng vẻ Tây Môn Phun Huyết tình say ý loạn bị nàng dày vò, Nam Cung Cửu bất giác bật cười gian tà.

Yến Nam Phi vội vàng mở mắt, lạnh lùng nhìn Nam Cung Cửu. Mãi cho tới khi Nam Cung Cửu dừng cười, Yến Nam Phi ới lên tiếng “Có chuyện gì sao?”

“Này...” Nam Cung Cửu chỉ về phía có đầm nước “Lúc này khi đang tắm, tỷ tỷ Kính Tử lại khiến chân bị thương rồi...”

Yến Nam Phi nghe thế vội đứng dậy, nhắc đại đao xông về phía trước, Nam Cung Cửu nhanh chóng chạy theo, đưa lời giải thích “Có điều có Đông Phương trang chủ ở đó, chắc là không sao đâu.”

Yến Nam Phi lướt đi như gió, tóc bạc bay bay “Chân muội ấy đang bị thương, làm sao có thể xuống nước, giờ lại đang giữa đêm, ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm gì thì sao, lúc đó e là chẳng ai cứu nổi.”

Nam Cung Cửu nghe thế lại đưa lời phụ họa “Đúng thế, đúng thế, ta cũng cảm thấy nguy hiểm, cho nên mới tới tìm đại thần ngài.”

Sắc mặt của Yến Nam Phi lúc này rất khó coi, liếc sang Nam Cung Cửu lại nói “Muội ấy đang ở đâu? Mau dẫn đường.”

“Tuân lệnh.” Nam Cung Cửu nhanh nhẹn bước lên phía trước dẫn đường. Khi đi ngang qua gốc cây mà Tây Môn Phiêu Tuyết đang nằm, nàng còn chủ động nói với chàng “Chàng nằm ngủ ngoan ngoan vào đây.”

Tây Môn Phiêu Tuyết thấy Nam Cung Cửu đi cạnh bên Yến Nam Phi, tức giận nói “Ngao ngao đi ngủ... để nàng có thời gian đi hẹn hò với người khác? Hừm!” Tây Môn Phiêu Tuyết lập tức đứng dậy, lặng lẽ bám theo hai người.

Lúc sắp đi tới đầm nước, Nam Cung Cửu đột nhiên anh dũng đứng chặn trước Yến Nam Phi, cố ý lớn tiếng nói “Ngài không thể vào trong.”

Đông Phương Huyền Dạ nghe thấy động tĩnh vội vã chạy ra, trên người vẫn còn đầm nước. Thấy Yến Nam Phi đứng bên ngoài, chàng mỉm cười khách khí nói “Yến đại hiệp, đêm khuya rồi mà sao còn chưa đi nghỉ?”

Yến Nam Phi mặt không biểu cảm nói “Chân muội ấy bị thương rồi, làm sao có thể xuống nước được?”

Đông Phương Huyền Dạ lại thản nhiên đáp “Có ta ở bên cạnh trông chừng, sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì đâu.”

“Không được nếu trong nước có rắn hay gặp bất trắc gì khác, thực không thể tránh nổi đâu.” Nói rồi, Yến Nam Phi xông thẳng vào bên trong. Đông Phương Huyền Dạ đương nhiên không thể để chàng tiến lại. Thế nên bắt đầu giao chiến. Nam Cung Cửu nhân cơ hội lẻn vào trong, chạy tới chỗ Bắc Đường Kính đang tựa lưng bên phiến đá “Tỷ tỷ Kính Tử, hai người họ lại đánh nhau rồi, tỷ mau lên đi.”

Bắc Đường Kính cảnh giác đưa tay với lấy bộ y phục, vừa mặc vừa hỏi “Tại sao sư huynh lại tới đây?”

“À...” Nam Cung Cửu cố gắng nhìn vào phần lưng Bắc Đường Kính, mồm theo quán tính đáp “Ngài ấy tìm tỷ khắp nơi, bắt gặp muội, sau khi dùng đao uy hiếp liền bảo muội dẫn ngài ấy tới đây.”

Bắc Đường Kính im lặng nhìn Nam Cung Cửu, lại hất cằm về phía phiến đá nói “Muội hãy trông chừng giúp tỷ, đừng để bọn họ xông vào đây.”

“Dạ được.” Nam Cung Cửu vòng ra phía sau phía đá, không hề làm theo lời dặn là trông chừng Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ mà nhào người ra để nhìn Bắc Đường Kính. Tuy chỉ có ánh lửa le lói, tuy nàng bị cận nhẹ, thế nhưng những đường nét giao thoa nhằng nhịt hiện ra trên làn da trắng nõn ngọc ngà kia thực không thể thoát khỏi pháp nhãn của nàng.

Thì ra tấm bản đồ kho báu sau cùng nằm ngay trên lưng Bắc Đường Kính.

Nàng phải làm gì mới có thể đoạt được tấm bản đồ đây? Nam Cung Cửu quay người tựa vào phiến đá, đưa tay sờ cằm, vật óc suy nghĩ.

Bên ngoài hai bên giao chiến rất kịch liệt, thực ra Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ cũng không ra chiêu quá độc ác, chỉ là tiếp chiêu. Thế nhưng Tây Môn Phiêu Tuyết vẫn luôn đứng trong chỗ khuất lặng lẽ quan sát Nam Cung Cửu chẳng thể tìm chế được nữa liền nhảy ra đưa lời khuyên giải. Một chiếc quạt cốt ngọc một bộ y phục màu đỏ xuất hiện giữa mũi đao mũi kiếm thực đúng là một cảnh tượng quá đẹp. Nam Cung Cửu nheo mắt thưởng thức sắc đẹp của Tây Môn Phiêu Tuyết, đột nhiên cảm thấy có phần bất ổn, tại sao chàng lại linh hoạt tới vậy...

Nam Cung Cửu nghiêng răng xông lại, tóm lấy Tây Môn Phiêu Tuyết, rung lắc một hồi “Vết thương của chàng đâu rồi, đâu rồi, đâu rồi? Chàng đã khỏi từ lâu rồi đúng không? Không ngờ lại giả vờ nghiêm trọng để lừa ta?”

Bởi vì Nam Cung Cửu xuất hiện đột ngột, Yến Nam Phi và Đông Phương Huyền Dạ đều lập tức dừng tay, chỉ sợ không chú ý mà gây tổn thương đến nàng.

Tây Môn Phiêu Tuyết bị Nam Cung Cửu lắc tới độ hoa mày chóng mặt, vội vàng lên tiếng “Lúc này ta vừa mới khỏi thôi.”

“Lừa dối.” Nam Cung Cửu vứt chàng sang một bên, phẫn nộ lên tiếng “Chàng lừa ta chăm sóc chàng, lừa ta giặt quần áo, rồi nấu cơm cho chàng. Công tử bột mặt trắng đều không phải thứ tốt lành gì.”

“Công tử bột mặt trắng?” Sắc mặt Tây Môn Phiêu Tuyết biến đổi “Bản thiếu gia ngọc thụ lâm phong, tài sắc vẹn toàn...”

Không đợi chàng kịp nói hết, Nam Cung Cửu đã hùng dũng cắt lời “Đó chẳng phải chính là đặc điểm của công tử bột mặt trắng sao?”

“Các người đừng làm ồn nữa.” Bắc Đường Kính lúc này đã y phục chỉnh tề, xoa mái tóc ướt dài chập choạng bước ra. Đông Phương Huyền Dạ và Yến Nam Phi thấy thế vội vã xông đến, hai bên trái, phải đỡ lấy nàng. Nam Cung Cửu nghiêng đầu gặm ngón tay, xem tình hình lại sắp có kịch hay để xem rồi.

Tây Môn Phiêu Tuyết khẽ ho vài tiếng, kéo Nam Cung Cửu đi, nói “Nàng đừng có gây loạn nữa.”

Nam Cung Cửu rời đi mà đầu vẫn ngoái lại nhìn ba người trong mối quan hệ tay ba phức tạp, rồi thốt lên một câu “Nếu có hai người đàn ông rút kiếm căng gươm vì ta, vậy ta cũng mãn nguyệt rồi.”

Tây Môn Phiêu Tuyết sầm mặt, nói “Nàng còn muốn có hai người đàn ông...”

Nam Cung Cửu phẩy tay Tây Môn Phiêu Tuyết ra, lại nhìn chàng bằng ánh mắt khinh bỉ, học theo dáng điệu của chàng nói “Hừm, đồ lừa đảo.”

Tây Môn Phiêu Tuyết nghe vậy liền đáp “So sánh với nàng, ta còn kém lắm.”

Nam Cung Cửu hồi tưởng lại dáng vẻ yếu đuối của ai đó mấy ngày qua, liên miêng sai nàng phải làm cái này làm cái kia là lửa giận lại dâng trào. Đặc biệt là sau điệu múa cột trúc nóng bỏng, người nào đó rõ ràng có thể hoạt động bình thường, không ngờ lại chỉ nằm đó như một chiếc xác không hồn. Chuyện này thực khiến một người phụ nữ như nàng cảm thấy tổn thương không để tâm đến chàng thêm nữa, trừ phi chàng chủ động mới thôi.

Quá nửa đêm, chỉ còn khoảng một canh giờ nữa là trời sẽ sáng. Đúng lúc này, Nam Cung Cửu bị đánh thức bởi âm thanh kì lạ, rụi mắt nhìn kỹ, trời ơi! Một chiếc mặt nạ hiện lên trước mặt khiến nàng hãi hùng, toát mồ hôi lạnh.

“Thổ Tà... huynh, huynh làm gì vậy?” Nói rồi, nàng ngó nghiêng xung quanh, chỉ là lúc này tất cả mọi người đều đã ngủ say.

Thổ Tà mỉm cười nói “Tới lấy bản đồ kho báu.”

“Các huynh làm sao tìm tới đây được?”

“Muội rơi phía trên xuống đương nhiên là không chạy xa được rồi.” Thổ Tà đưa tay ra sau lưng ra hiệu, một đám người từ từ bước lại. Người dẫn đầu là Băng Tà, vẫn đeo chiếc mặt nạ lạnh băng màu bạc. Nam Cung Cửu nhớ lại khoảnh khắc chàng đẩy bọn họ xuống vực, bất giác lạnh run người.

Thổ Tà vẫy tay với Băng Tà nói “Mau lại đây, nhận lấy bản đồ, chúng ta coi như đại công cáo thành.”

Mộc Tà vừa mỉm cười vừa vác Bắc Đường Kính đang ngủ sâu dậy, nói “Người ta là hoàng hoa khuê nữ, các huynh làm vậy đâu có tiện, công việc này cứ để ta với Kim Tà làm là được rồi.”

Nam Cung Cửu ngây người hỏi “Làm sao các người biết được?”

“Còn không phải do muội phát hiện ra sao?”

“Các người vẫn luôn âm thầm giám sát ta?”

“Không phải chúng ta, mà là đại sư huynh.” Mộc Tà không biết tại sao lại bật cười thần bí, liếc về phía Băng Tà lại nói “Những gì nên nhìn, không nên nhìn, đại sư huynh gần như đã thấy cả.”

Nam Cung Cửu nhớ lại cảnh tượng mấy ngày qua ở cùng với Tây Môn Phiêu Tuyết, cả mặt bỗng đỏ bừng bừng, lấm bầm “Tại sao các người không hiện thân sớm một chút chứ?”

Thổ Tà đột nhiên nhắc nhở Nam Cung Cửu lên nói “Muội đúng là cái đồ vô lương tâm, lại dám phản bội đại sư huynh, chốc nữa ta sẽ giết chết tên Tây Môn kia, xem muội có còn mê say hắn nữa không.”

“Xin đừng...” Nam Cung Cửu lo lắng ngược mắt nhìn Băng Tà “Xin các người đừng làm hại bất cứ ai. Hãy giữ lấy bản đồ kho báu rồi rời khỏi là được.”

“Muội còn định ở lại bên cạnh hắn sao?” Thổ Tà bực bội lên tiếng, đột nhiên rút một thanh kiếm chìa thẳng vào ngực Tây Môn Phiêu Tuyết “Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, muội phải lấy đại sư huynh rồi. Muội và tên này chẳng qua chỉ là một màn kịch, muội vẫn luôn coi đây là thật sao?”

Kim Tà và Mộc Tà đưa Bắc Đường Kính vào trong rừng, chép lại tấm bản đồ. Trong khi Nam Cung Cửu không khỏi lo bọn họ sẽ làm hại Bắc Đường Kính, lại lo Thổ Tà sẽ gây tổn thương cho Tây Môn Phiêu Tuyết, sau đó nàng chỉ có thể bất lực lên tiếng “Chỉ cần các người không làm hại bất cứ ai, bảo ta làm gì cũng được.”

Thổ Tà dí mũi kiếm vào người Tây Môn Phiêu Tuyết, nghiêm giọng nói “Đứng dậy, đi theo Đại sư huynh.”

Nam Cung Cửu chậm rãi đứng dậy, nhìn khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của Tây Môn Phiêu Tuyết, thật lòng nàng mong chàng có thể mở mắt nhìn nàng lấy một lần, thế nhưng đối mặt với chàng, nàng phải giải thích thế nào cho phải? Rồi cả Phó Di Bình nữa... nàng cúi đầu, ảo não bước tới bên cạnh Băng Tà.

Sau khi quay về Huyệt Thiên Long cứu Phó Di Bình, nàng còn có thể tự do?

Bình minh lên, ve kêu râm ran không ngừng, chim chóc vỗ cánh bay cao.

Tây Môn Phiêu Tuyết mở mắt, liền tìm kiếm bóng hình của người nào đó, thế nhưng bốn bề tĩnh mịch. Nhìn xắc trời, lúc này, đáng lẽ mọi người đều phải tỉnh rồi mới đứng. Chàng chống người ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy toàn thân rã rời, trong đầu thoáng hiện lên một ý nghĩ, chàng đã bị người ta hạ Nhuyễn Cốt Tán.

Tây Môn Phiêu Tuyết vội đưa mắt tìm kiếm Nam Cung Cửu, lại phát hiện ra, Bắc Đường Kính cũng đã mất tích.

“Đại ca, mau tỉnh dậy, xảy ra chuyện rồi.” Tây Môn Phiêu Tuyết gọi Đông Phương Huyền Dạ dậy lại dùng thuốc giải đi độc Nhuyễn Cốt Tán cho tất cả mọi người. Yển Nam Phi mặt lạnh băng vác theo đại đao xông vào trường, mọi người mới bàng hoàng phát hiện Bắc Đường Kính hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, y phục xộc xệch.

Tây Môn Phiêu Tuyết và Đông Phương Huyền Dạ đang đi khắp nơi tìm kiếm Nam Cung Cửu và Bắc Đường Kính nghe tin vội vã quay về, đợi Bắc Đường Kính tỉnh dậy, liền đồng thanh hỏi “”Đã xảy ra chuyện gì?”

Bắc Đường Kính mơ màng nhìn họ, lại day huyệt thái dương, theo ý thức cúi đầu nhìn y phục, cũng mở miệng hỏi “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tây Môn Phiêu Tuyết lo lắng đi đi lại lại không ngừng, trong lòng xem ra vô cùng nóng ruột “Nam Cung Yển? Nam Nam của ta đã đi đâu rồi?”

“Yển Tử?” Bắc Đường Kính đưa mắt nhìn quanh, chẳng biết đang nhìn về phía nào, nghĩ một hồi mới khẽ cất tiếng “Xem ra tám bản đồ kho báu sau cùng đã bị đánh cắp.”

“Bản đồ kho báu?” Đông Phương Huyền Dạ tỏ ra bất ngờ hỏi lại “Nàng mang bản đồ kho báu theo người sao?”

Bắc Đường Kính cúi đầu, bình tĩnh đáp “Bản đồ kho báu vốn được vẽ trên lưng ta. Chẳng ai biết được, có điều tối qua Yển Tử hình như đã trông thấy, thật không ngờ bọn chúng lại ra tay nhanh như vậy.”

“Như vậy là sao?” Tây Môn Phiêu Tuyết kinh hãi hỏi “Lẽ nào chính nàng đã ăn cắp bản đồ kho báu?”

“Chỉ có thể giải thích như vậy thôi.” Bắc Đường Kính ngược lên nhìn Tây Môn Phiêu Tuyết “Nếu không tại sao muội ấy đột nhiên biến mất?”

“Không thể nào! Nàng cùng ta bị rơi xuống vực thẳm, nếu không có thân cây che chắn, cả hai chúng ta đều đã vong mạng. Nàng sao có thể đặt cược tính mạng chỉ vì muốn lấy bản đồ kho báu đó chứ?”

Yển Nam Phi đỡ Bắc Đường Kính dậy, sau đó lại trấn tĩnh lên tiếng “Tam thiếu gia, hy vọng đệ bình tĩnh lại, hiện nay chúng ta còn phải quay về báo cáo các đại chủ môn, hy vọng có thể kịp thời gian ngăn cản bọn chúng lấy cắp kho báu. Trang chủ, ngài mau điều thuộc hạ tiến hành mọi chuyện đi.”

Đông Phương Huyền Dạ ngậy người nhìn hai người trước mặt đang tay trong tay, im lặng không nói. Mãi cho tới khi Bắc Đường Kính gọi vài lần, chàng mới định thần, gật đầu nói “Được, chúng ta nên bàn bạc chuyện này kĩ càng rồi tính tiếp.”

Trong địa đường của Huyệt Thiên Long, đám giáo chúng nhúc nhúc quỳ rạp dưới đất, đứng hàng đầu là năm người Băng Tà, Nam Cung Cửu đứng một bên, đỡ Phó Di Bình cuốn kín cả mặt, y phục rách rưới.

Tuyết Nương ngồi bảo tọa trên cao, hai tay cầm tấn bản đồ kho báu đã được hợp nhất, phát ra tiếng cười quái dị, khiến người nghe rợn tóc gáy. Cười đủ rồi, hần mới đứng dậy, phất ống tay áo rồi lớn tiếng nói “Chọn ngày lên đường.”

Băng Tà liền tiến lên phía trước một bước, giơ tay quỳ gối “Chủ nhân, xin cho phép thuộc hạ đưa A Cửu cùng phu nhân về nhà trước.”

Tuyết Nương cười nhạt nói “Về nhà? Bọn chúng nào còn nhà nữa?”

Băng Tà lại đáp “Chỉ cần sắp xếp sẽ có ngay thôi.”

Tuyết Nương thoáng nheo mắt, mãi lúc sau mới thốt lên một câu “Phó Di Bình có thể đi, nhưng A Cửu phải ở lại.”

“Chủ nhân?”

“Ta cũng chỉ muốn nghỉ cho người thôi, nên mới giữ lại một người cho người bầu bạn còn gì?” Tuyết Nương kéo theo đuôi váy dài thướt, dứt lời quay người bỏ đi.

Nam Cung Cửu biết bản thân khó thoát, than thở một hồi, quay mặt sang dặn dò Phó Di Bình “Mẹ, mẹ mau theo đại sư huynh trước đi, con không sao đâu.”

Phó Di Bình nắm lấy bàn tay Nam Cung Cửu, thanh âm khàn khàn “Ta không đi, A Cửu, ta thực không an tâm về con.”

“Thế nhưng người đi cùng con, con cũng không an tâm được.” Nam Cung Cửu dần lòng đẩy Phó Di Bình sang Băng Tà, vậy tay nói “Đi đi! Mẹ đừng lo lắng, sư huynh nhất định sẽ bảo vệ con chu toàn.”

“A Cửu...” Phó Di Bình vừa định giơ tay, Băng Tà đã nắm lấy rồi bay đi. Nam Cung Cửu ngậy người nhìn một đám sát thủ như xác không hồn phía sau, đột nhiên cảm thấy tội cùng chán nản.

“Tỷ đừng buồn, có đại sư huynh, các người sẽ nhanh chóng được giải thoát thôi.” Kim Tà đột nhiên lên tiếng, thanh âm trong trẻo, dứt khoát. Nam Cung Cửu quay sang nhìn nàng, một tiểu cô nương đáng vẻ chẳng khác nào búp bê, thế mà mỗi hành động lại vô cùng đáng sợ, rồi bình thản hỏi vặn “Còn muội thì sao?”

“Ta... ai có thể cứu được ta chứ?” Kim Tà mỉm cười, trong ánh mắt mang theo mấy phần tuyệt vọng “Hoặc giả ngày nào đó ta chỉ có thể đợi phát độc mà chết thôi.”

“Mị Nhi, muội có biết người nhà muội vốn rất lo lắng, quan tâm đến muội không?”

“Quan tâm, lo lắng? Vậy tại sao mãi không thấy đi tìm ta chứ?”

“Đã tìm rồi! Bọn họ đã tìm khắp đại giang Nam Bắc, thế nhưng chẳng tài nào tìm ra được muội.”

Kim Tà bỗng bật tai thét lớn “Không hề, bọn họ không hề có bất cứ hành động nào cả, bọn họ không lo cho ta. Ta bị bắt vào đây, vứt vào trong hồ Thất Sát, lúc ấy sao chẳng thấy có người đến cứu.”

“Kim Tà, Kim Tà!” Mộc Tà vội bước tới ôm lấy nàng ta, đưa lời an ủi “Không sao đâu, không sao đâu...”

Nam Cung Cửu đối diện với mấy đôi mắt tràn đầy thù địch trước mặt, gằn giọng “Các người không thể lừa dối muội ấy như vậy được, các người đều biết mấy năm nay Đông Phương Huyền Dạ luôn tìm kiếm Mị Nhi khắp nơi mà. Tại sao lại che giấu sự thật?”

Hỏa Tà lạnh lùng bật cười đáp “Đã vào Huyết Thiên Long, muội ấy đã không còn là Mị Nhi nữa. Giờ thân phận của muội ấy là Kim Tà.”

Nam Cung Cửu nhìn Kim Tà vừa rồi cực kỳ yếu đuối, im lặng không nói thêm gì. Phản ứng mãnh liệt vậy, có lẽ bởi vì nàng ta đã phải trải qua những chuyện vô cùng đáng sợ. Nhớ lại cảnh tượng hồ Thất Sát, nàng còn thấy kinh khủng, sao có thể biến đổi hoàn toàn tính cách của một con người.

Hỏa Tà xua tay nói “Được rồi, các người quay về chuẩn bị đi, chúng ta lên đường.”

“Chuyện là...” Nam Cung Cửu giơ tay “Chúng ta sẽ đi đâu chứ?”

“Tìm kho báu.” Thổ Tà nháy mắt đáp, sau đó độn thổ, biến mất tăm mất dạng.

Mộc Tà trước khi bỏ đi còn dặn thêm “Người cũng nên thu dọn đi, sau khi tìm được Quế Cung, người có thể cùng đại sư huynh rời đi rồi.” Nói xong, Mộc Tà liền đỡ Kim Tà từ từ rời khỏi.

Nam Cung Cửu trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử, đại sư huynh là người tốt, thế nhưng... Thứ đáng ghét nhất chính là ‘thế nhưng’... thế nhưng từ lâu nàng đã không còn là A Cửu trước đây, bởi lẽ mới rời khỏi

nửa ngày, nàng đã bắt đầu nhưng nhớ một người nào đó. Tuy rằng người nào đó ấy đã cố lừa nàng, tuy rằng người nào đó ấy quá đỗi tự kiêu, quá mức nhiều sự, thế nhưng nàng luôn chờ đợi chàng. Chàng chưa đến nàng sao cam tâm nổi.

24. Chương 24: Chương Cuối Chân Tướng Rõ Ràng

Type: Windy0503

Theo địa điểm mà bản đồ kho báu chỉ dẫn, Thiên Long giáo tập hợp toàn bộ giáo chúng xuất phát về phía Li Sơn.

Li Sơn từ thời cổ đại đã là thánh địa du lịch của hoàng gia, hoàng đế tiền triều tạo sao lại đặt kho báu kếp xù tại một nơi không an toàn như vậy nhỉ? Nam Cung Cửu không giỏi lịch sử, chỉ nhớ người xưa có viết về Li Sơn như thế này “Thắng, biến thành đất. Thua, cũng biến thành đất.” Có phải bọn họ rồi cũng mất mạng ở đây, sau đó biến thành đất không? Nam Cung Cửu bất giác rung mình.

Kim Tà ôm cổ cầm phóng mắt nhìn bốn phía, chán nản đưa lời hỏi “Nơi này có phải có toàn Hoa Thanh Cung? Lê nào Quê Cung nằm ngay trên kiến trúc Hoa Thanh Cung?”

Hỏa Tà phi ngựa phía trước quay đầu đáp “Hoa Thanh Cung nằm trên đỉnh núi, cứ vào rồi thì biết ngay thôi.”

Hai bên đường đi núi non sừng sững, vách cao vạn trượng, đường đi dưới chân hiểm trở, gian nan. Từ cửa cốc đi vào, con đường càng lúc càng hẹp, chỗ không xa chỉ còn lại đường chân trời, chỉ đủ một người đi qua. Tuyết Nương đang ngồi trên kiệu tám người lúc này giờ tay, ra hiệu cho kiệu dừng lại.

Bằng Tà dẫn đầu đoàn người, giờ đã quay về bẩm báo “Chủ nhân, phía trước vẫn còn một đoạn đường rất dài, kiệu chắc không thể qua được, chỉ bằng ngài hãy xuống đi bộ cùng mọi người?”

Mấy ngón tay ngọc ngà vén tấm rèm lên, thân hình hoa lệ thoát ần thoát hiện. Tuyết Nương nhìn ra bên ngoài đầy cảnh giác, rồi mới từ từ đứng dậy, bước ra khỏi kiệu. Chính vào lúc hần vừa bước ra ngoài, xung quanh bỗng vang lên những tiếng động lớn. Chỉ thấy phía trên sơn cốc xuất hiện rất đông người trong tay cầm chắc cung tiễn, dưới ánh mặt trời ánh lên ánh vàng chói lóa, nhất loạt nhắm chuẩn về hướng Tuyết Nương.

Rất nhanh, vô số bóng người bay xuống, bao vây lấy Tuyết Nương. Nam Cung Cửu thấy bóng áo đỏ nổi bật trong đám người mới đến này, thần tình vui vẻ, vỗ tay, hô lớn “A Tam! Ta ở đây.”

Tây Môn Phi Tuyết vừa liếc mắt qua lại vội vã thu về, quan sát nhất cử nhất động của Tuyết Nương. “Không ngờ các người đã biết trước vị trí của kho báu từ lâu, lại còn cố tình chia tám bản đồ ra thành bốn mảnh, gây ra chuyện thị phi.” Tuyết Nương tức giận nói, vừa hất ống tay, lập tức tạo thành một trận cuồng phong trong sơn cốc “Lúc này đừng kể nào mong chặn đường của bốn tọa.”

Lá cây, cỏ khô, bị cuốn vào trong trận cuồng phong, dần dần biến thành một cơn lốc xoáy. Đột nhiên, sơn cốc trở nên hỗn loạn lạ thường. Tuyết Nương cười lớn, rồi gằn giọng hạ lệnh “Tiêu diệt hết bọn chúng, không để lại bất cứ tên nào sống sót.”

Tất cả giáo chúng trong Thiên Long giáo nhất loạt nhắc vũ khí lên, chuẩn bị chiến đấu.

Đông Phương Huyền Dạ đột nhiên hét lớn “Giết chết tên ma quỷ đó đi, Vạn Hoa Cốc giải được bùa độc các người trúng phải. Từ giờ các người đã có thể thoát khỏi bể khổ, không phải chịu sự khống chế của bất cứ ai khác.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều trở nên do dự, quay sang nhìn nhau, lại nhìn những vòng vây trùng trùng phía trên cao, thực ra bọn họ đã biết mình đang rơi vào thế yếu.

Sắc mặt Tuyết Nương càng ngày càng sậm xuống, phần nộ thét lớn “Các người dám tin lời chia rẽ của bọn chúng sao? Mau tấn công cho ta, nếu không...” Hắn tiện tay tóm lấy một nữ đệ tử lại, dùng móng tay sắc nhọn xuyên qua cổ họng của nàng ta. Máu tươi bắn thẳng ra ngoài, cô gái trợn mắt, hoảng sợ, hai tay nắm chặt đầm về phía Tuyết Nương vài phát, sau cùng đuối sức rơi xuống.

“Hừm.” Tây Môn Phi Tuyết phe phẩy chiếc quạt trong tay, mỉm cười khinh miệt “Một chủ nhân như vậy đã bao giờ đối đãi với các người như con người? Chi bằng quy thuận chính phía, Vạn Hoa Cốc nhất định giải được thứ độc trong người các người, từ nay về sau không phải lo lắng về thứ bùa độc đáng sợ đó nữa, không cần phải đau đớn, chịu đựng những ngày tháng hoang mang, thấp thỏm.

Tuyết Nương nheo mắt, dung ánh mắt sắc nhọn nhìn từng người đang đứng phía trước mình, chỉ hận không thể xé họ thành ngàn mảnh. Chính vào lúc hắn định phát công, đột nhiên toàn thân cứng đờ, hai mắt tràn đầy hoảng sợ, khuôn dung kinh hãi từ từ quay đầu về sau.

Băng Tà vẫn luôn đứng phía sau Tuyết Nương đưa tay giữa không trung, hai ngón tay khẽ kẹp. Trên cổ Tuyết Nương giờ đã có thêm một chiếc phi tiêu hoa sen đen nhánh.

Băng Tà sầm giọng hô “Mọi người còn không động thủ?” Lời vừa mới dứt, giáo chúng đồng loạt cầm đao kiếm xông lên, chỉ hận không thể chém tên ác quỷ này thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

“Người, người...” Tuyết Nương nhìn Băng Tà, nắm chặt hai tay, ngửa cổ kêu trời, phát hết chân khí, khiến cả sơn cốc chấn động rung lên, những người đứng gần đó ngã tạt đều lòi ra.

Đông Phương Huyền Dạ rút kiếm bay tới, mũi kiếm nhắm thẳng ngực Tuyết Nương, nhưng chẳng thể phá vỡ được giáp ngoài của hắn. Yến Phi Nam cùng lúc sử dụng đao chém thẳng xuống đầu Tuyết Nương, nhưng chẳng mấy may suy chuyển, dù đã càng lúc càng tăng thêm lực đao.

Tây Môn Phi Tuyết ném thẳng chiếc quạt cốt ngọc về phía Tuyết Nương, phát ra tính hiệu “Phóng tiễn.”

Vô số mũi tên bay tới, Tuyết Nương ép ra toàn bộ nội lực trên người ở trước lồng ngực và đỉnh đầu, để chặn kiếm của Đông Phương Huyền Dạ và đao của Yến Phi Nam, nên khó lòng phân tâm. Mắt nhìn tên bay đến từ tứ phía, Tuyết Nương biết đại hạn đã tới, bật cười lớn tiếng, quay đầu nhìn Băng Tà nói “Từ lâu ta đã biết, trên đời này chẳng có ai đáng tin cả.” Nói xong, cả người hắn từ đầu tới chân chỉ chit mũi tên, thậm chí đáng sợ.

Chứng kiến cảnh tượng ghê rợn, Kim Tà và Mộc Tà sợ xanh mặt, quay sang đỡ nhau đứng gọn một góc.

May mà Nam Cung Cửu chẳng nhìn thấy gì cả, bởi vì người nào đó đã ôm đầu nàng giấu trong lòng, còn nàng chỉ cảm thấy lồng ngực bên má quá dễ chịu mà thôi.

Tục ngữ có câu, mộng đẹp khó thành, cảnh đẹp không lâu, Nam Cung Cửu còn chưa kịp say đắm đủ, đã bị người khác kéo ra. Vừa ngẩng đầu lên, nàng liền nhìn thấy gương mặt vẫn thường ẩn dưới tấm mặt nạ bằng bạc của Băng Tà.

Tây Môn Phi Tuyết lần đầu nhìn thấy bộ dạng Băng Tà, nói “Người trúng độc khá nặng, có điều ta vẫn có cách giải độc cho người.”

Băng Tà chẳng thèm bận tâm nói “Nếu cái giá chính là A Cửu, ta thà chết còn hơn.”

Chuyện này... Nam Cung Cửu khẽ đảo con ngươi, đột nhiên phát hiện ra bản thân cũng có sức quyến rũ.

“Vị huynh đài này, Nam Cung Yến đã là thê tử của ta rồi.” Tây Môn Phi Tuyết lễ độ cúi đầu, kéo Nam Cung Cửu về phía mình.

“Trước khi trở thành thê tử của huynh, nàng ấy đã là vương phi của ta.” Băng Tà kéo Nam Cung Cửu lại bên mình.

“Vương phi?” Nam Cung Cửu trợn tròn hai mắt, Tây Môn Phi Tuyết cũng chẳng hiểu thế nào. Ai nấy đều không khỏi bàng hoàng.

Băng Tà lại lấy một tấm kim bài từ trong người ra “Bản vương thân mang trọng trách truy tìm Quế Cung, bên ngoài sơn cốc đã có mười vạn đại quân, trừ phi các người tiếp tục tiến về phía trước, bằng không không có đường lui. Đối chọi lại với triều đình, sẽ không có kết cục tốt.”

Đông Phương Huyền Dạ sầm mặt nhìn tấm kim bài, bất lực cười nói “Không ngờ ngài chính là Bát vương gia đương triều. Vì muốn tìm kho báu của tiền triều chẳng tiếc thân và hiểm nguy, tiền phục trong huyết Thiên Long mười mấy năm trời, như vậy có đáng không?”

“Tâm nguyên cả đời của tiền hoàng chính là tìm ra kho báu để chấn quốc an bang. Bản vương từ nhỏ đã tầm sư tại Thiên Long giáo, hoàn toàn không phải vì tiền phục, chỉ là sau này trong giáo xảy ra bạo loạn mới cố tình che giấu thân phận mà thôi.” Bằng Tà đột nhiên đẩy Nam Cung Cửu về phía Kim Tà và Mộc Tà “Làm phiền hai vị sư muội chăm sóc A Cửu giùm ta.”

Kim Tà, Mộc Tà nghe lệnh tức thì gật đầu, giữ chặt Nam Cung Cửu.

“Này!” Nam Cung Cửu vùng vẫy vô hiệu, ai oán nhìn về phía Bằng Tà nói Ta không phải là A Cửu, ta cũng đã nói rất nhiều lần rồi. Hơn nữa ta cũng không phải là vương phi của ngài.”

“Vậy nàng là ai?” Bằng Tà nhìn Nam Cung Cửu đầy nghi hoặc, sau đó mím chặt môi.

“Ta... ta tên là Yến Tiểu Nam.” Nam Cung Cửu vội vã chỉ về phía Yến Phi Nam lại nói “Đại thần, ngài có thể chứng minh. Chúng ta quen nhau tại quán trà đúng không?”

Yến Phi Nam tỏ bộ chẳng liên quan tới mình, chỉ dùng ống tay áo lau bảo đao, lau xong lại tra đao vào vỏ, sau đó chẳng có thêm bất cứ biểu hiện gì khác. Nam Cung Cửu chán nản, nghiêng đầu, đại thần sao lại chẳng hiểu lòng người vậy chứ, thực là uống công nàng đã si mê chàng bấy lâu. Vô lương tâm, thậm chí còn vô lương tâm hơn cả công tử bột mặt trắng của nàng.

Bằng Tà lập tức gơ tay điểm huyết cam Nam Cung Cửu rồi nói “Hiện giờ chúng ta còn việc quan trọng hơn phải làm, ta không muốn nghe nàng nói dối thêm nữa.”

“Xem ra vương gia nhất định phải có bằng được kho báu.” Đông Phương Huyền Dạ ngẩng đầu nhìn người của mình, trong lòng thầm nghĩ, họ chỉ có hơn một ngàn người chẳng thể đối chọi với mười ngàn đại quân. Nếu không chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Xem ra bọn họ đã chẳng thể giữ nổi bí mật giữ gìn cả trăm năm nay.

Bằng Tà ưỡn thẳng người từ từ tiến lên phía trước “Hợp tác với triều đình, các người có thể bình an thoát thân, nếu không, vô lâm sẽ bị tiêu diệt.”

Lúc này người của Thiên Long giáo như rắn không đầu, không biết nên tiến hay lui. Bằng Tà đi tới cất tiếng “Tuyệt Nương giết người có ý kiến khác mình, hãm hại giáo chúng, toàn làm những chuyện thương thiên hại lý, chết không đáng tiếc. Hiện nay chúng ta cần phải bảo vệ người con của Long giáo chủ, thiếu chủ A Cửu trở thành tân giáo chủ của chúng ta. Tân giáo chủ sau này chính là phu nhân của bản vương, cho nên, tất cả nghe theo hiệu lệnh của ta.”

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Nam Cung Cửu chờ đợi. Nam Cung Cửu muốn nói mà không thốt thành lời, chỉ dùng tay chỉ về phía mình. Nàng làm giáo chủ? Nàng làm giáo chủ của giáo phái biến thái này sao? Nam Cung Cửu chỉ cảm thấy cực kỳ bị kịch, giữa mặt kêu trời “Trời ơi, xin người hãy đánh sét cho con chết đi!” Chuyện này thực khiến cho cả người và thần phần nộ.

Rất nhanh, một bộ phận quân triều đình tiến vào, tất cả đều là thuộc hạ thân tín của Bát vương gia. Dưới sự chỉ đạo của Bằng Tà cũng chính là Bát vương gia, người của Thiên Long giáo và nhân sỹ chính nghĩa trong vô lâm cùng tiến vào sâu trong sơn cốc, tiếp tục tìm kiếm kho báu. Nam Cung Cửu được Kim Tà và Mộc Tà đỡ đi phía trước, không ngừng quay đầu lại nhìn Tây Môn Phi Tuyết. Chỉ thấy dáng vẻ của chàng rất chán nản, lẽ nào bởi vì đối phương là vương gia, nên chàng nhu nhược? Cho dù là đánh không lại Bằng Tà thì chàng cũng nên thử chứ? Cái tên này thật đúng là, trốn lẹm phía sau, không nói tiếng nào.

Nam Cung Cửu không thể lên tiếng, đành nén giận trong lòng. Đi được một lúc lâu vẫn chẳng thấy điểm dừng, Bằng Tà cầm theo bản đồ, ngắm đi ngắm lại, ra lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi, rồi không quên phái người đi trước dò đường.

Mặt trời chếch về đằng tây, ánh nắng chiếu xuống sơn cốc, khiến nơi này trở nên cực kỳ nóng nực. Nam Cung Cửu ngồi trên một phiến đá hong mát, không ngừng nhí ngoáy một thanh gỗ nhỏ trong tay, trong lòng liên tục oán thán “Đồ công tử một mặt trắng vô lương tâm, công tử một mặt trắng thực chẳng có gì tốt lành...” Đang mãi than thở, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng Bằng Tà vọng từ phía sau.

“Làm gì thế?”

“Ta muốn nói chuyện với nàng ấy mấy câu?” Tây Môn Phi Tuyết dịu dàng lên tiếng.

Nam Cung Cửu đứng bật dậy, rón rén thò cổ phần nộ nhìn Tây Môn Phi Tuyết. Vì bất cẩn, Nam Cung Cửu trượt chân ngã xuống. Tây Môn Phi Tuyết thấy vậy lập tức bay tới đỡ nàng, chỉ là đỡ không chuẩn bởi thể trọng của người nào đó quá dồi... Rốt cuộc lại thành ra cả hai ngã nhào xuống đất.

Nam Cung Cửu bò dậy, trợn mắt lườm chàng. Tây Môn Phi Tuyết giải trừ huyết cam cho nàng, do dự hồi lâu, chậm rãi cất lời “Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng, thế nhưng lại chẳng biết lúc nào nàng nói lời thật lòng, lúc nào nàng nói dối. Nam Nam... hãy...”

Tiếng than thở này thực sự khiến người ta có cảm giác như trời sắp sụp xuống. Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn chàng, Tây Môn Phi Tuyết từ lúc nào đã trở nên đa sầu đa cảm như vậy chứ? Khoảnh khắc nàng bỗng tràn đầy dũng khí, nói “Ta không hề nói dối, chàng tin hay không thì tùy.”

Tây Môn Phi Tuyết giãn đôi mày liễu, như thể lấy lại sức sống, nhìn Nam Cung Cửu chăm chú “Thôi kệ, ta chẳng còn bận tâm đến những chuyện trước đây làm gì nữa, cho dù nàng là ai, làm cho ai, đã gây ra những chuyện gì, giờ ta chỉ muốn hỏi nàng một câu thôi.”

“Là câu gì?”

“Nàng muốn theo hần làm vương phi hay là theo ta là Tam thiếu phu nhân?”

Trái tim Nam Cung Cửu mềm nhũn, ôm lấy mặt chàng, đáp “Ta đã nói từ lâu rồi, ta không phải là A Cửu, ta mãi mãi chỉ là Nam Nam của chàng mà thôi.”

Kim Tà ở cạnh nghe được câu này, toàn thân nổi da gà, không ngờ Tây Môn Phi Tuyết dành tình cảm nhiều đến vậy cho Nam Cung Cửu.

Băng Tà khoanh tay trước ngực, đứng như hóa đá, nhìn Tây Môn Phi Tuyết nói “Người tưởng rằng nàng ấy muốn đi là có thể đi được ngay sao?”

Tây Môn Phi Tuyết phe phẩy chiếc quạt trong tay, bình thản đáp “Đường đường là Bát vương gia chắc không đến mức cường ép dân nữ nhà lành chứ?”

“Hôn ước giữa ta và A Cửu đã được Long giáo chủ định sẵn, lời dặn của cha mẹ, làm sao gọi là cường ép?”

“Hôn ước giữa ta với Nam Nam là do mẫu thân hai bên định sẵn, cũng là lời dặn của cha mẹ, huống hồ chúng ta cũng đã trở thành phu thê thực sự rồi.”

Nam Cung Cửu ngồi giữa hai người, trong lòng thầm nghĩ, xem tình hình, Tây Môn Phun Huyết đang chiếm thế thượng phong.

Băng Tà mím chặt môi, liếc mắt về phía Nam Cung Cửu rồi chuyển sang Tây Môn Phi Tuyết, sau cùng bật cười khoan khoái “Nếu Tây Môn Tam thiếu gia đã không cam tâm, chi bằng chúng ta làm theo quy tắc giang hồ. Quyết chiến một trận, người nào thắng có thể ôm mỹ nhân về.”

Tây Môn Phi Tuyết cúi đầu nhìn Nam Cung Cửu, ung dung đáp lại “Chuyện này không thể do mình ta và ngài quyết được, nếu mỹ nhân đồng ý, ta cũng chấp nhận.”

Nam Cung Cửu bỗng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Ở thời đại trọng nam khinh nữ này, Nam Cung Cửu nhận được quyền dân chủ, hơn nữa còn do Tây Môn Phi Tuyết đáng yêu dành cho.

Tây Môn Phi Tuyết ôm Nam Cung Cửu trong vòng tay đầy sủng ái “Nàng đồng ý không? Chúng ta quyết đấu để kết thúc chuyện này nhé?”

“Ừm ừm.” Nam Cung Cửu ra sức gật đầu, nhìn Tây Môn Phi Tuyết bằng ánh mắt chan chứa yêu thương, có quyết đấu, thì có thể mở đánh cược, vậy thì nàng có thể kiếm được tiền rồi.

Băng Tà quay đầu đi, mắt không biểu cảm “Vậy thì đêm rằm tháng sau, chúng ta sẽ quyết đấu.”

Đi theo dấu hiệu cơ quan và đường đi trên bản đồ, họ mất thêm hai canh giờ nữa thì tìm thấy Quê Cung.

Đây là một hành cung nằm sâu trong Li Sơn, tấm biển đề hai chữ ‘Quế Cung’ đã bị gió mưa ăn mòn, giờ chỉ còn lờ lờ nhìn không rõ. Bốn bề mùi hương hoa quế thoang thoảng. Bởi đang có quân đội hiện diện, nên mọi người đều không dám hành động lỗ mãng, chỉ đứng bên ngoài chờ đợi mà thôi. Băng Tà ra lệnh cho thuộc hạ thân tín truy tìm tung tích kho báu khắp nơi, chẳng bao lâu sau, cs người quay về hồi báo, nơi này không có kho báu, trong cung hoàn toàn trống không, chỉ là nơi sâu nhất trong hành cung có một nơi tên là Trân Bảo Quán. Thế nhưng trong Trân Bảo Quán đó...

Người này lúc báo cáo tình hình lấp ba lấp bắp nói mãi không xong, lại thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, mặt đỏ tía tai liền ghé sát tai Băng Tà thì thầm một lúc. Băng Tà nắm chặt hai tay, ngơ ngác buông tiếng “Không thể nào.”

“Là thật đó, vương gia.” Người đó cúi đầu, đáp rồi lập tức lui sang một bên.

Nam Cung Cửu hiểu kỳ sếp lại hỏi “Trong đó rốt cuộc có kho báu gì vậy?”

Một vài người trong Thiên Long giáo phía sau cũng chẳng giữ nổi bình tĩnh “Kho báu ketchup đó đang nằm ở đâu?”

“Lẽ nào còn có thần khí tuyệt thế nào sao?”

“Hoàng đế tiền triều nhất định đã cất giấu rất nhiều bảo vật ở nơi thần bí này.”

Băng Tà tiến lên phía trước vài bước, tới trước mặt Đông Phương Huyền Dạ, khẽ cất lời “E rằng bốn đại gia tộc các vị từ lâu đã chia nhau kho báu này rồi.”

“Vương gia, tộc có tộc quy, nếu có người không màng đạo nghĩa, cất kho báu cho riêng mình sẽ bị trời tru đất diệt.” Nói xong, Đông Phương Huyền Dạ nghi ngờ hỏi lại “Lẽ nào, Quế Cung đó trống không? Khi này chẳng phải người kia đã nói ở nơi sâu nhất còn có một nơi gọi là Trân Bảo Quán hay sao?”

Sắc mặt Băng Tà càng lúc càng khó coi, đồ đằng màu đen trên mặt vì thế trông càng thêm yêu nghiệt. Chàng quay đầu xông vào trong nói “Không thể nào! Kho báu tìm kiếm mấy chục năm trời không thể cho kết quả như vậy được.”

Hỏa Tà và những người khác đánh mắt ra hiệu cùng nhau rồi nhanh nhẹn theo sau. Nam Cung Cửu thừa cơ tót vào, không có kho báu, xem đồ cổ cũng được. Đoàn người Đông Phương Huyền Dạ thấy vậy, cũng bước vào.

Hành cung này không lớn, nhưng tràn đầy hương hoa quế, khiến tâm thần khoáng đạt. Bởi vì đang ở trên núi, không có nhiều ánh nắng mặt trời, trong điện lại càng thêm thanh tịnh. Cả đường Nam Cung Cửu phải đi rất nhanh mới theo kịp Băng Tà, xuyên qua đại điện, men theo trung tâm hành cung, cuối cùng họ cũng tới Trân Bảo Quán thần bí nọ.

Nam Cung Cửu hít một hơi thật sâu, quyết định phải vào bên trong xem một lần.

Lúc cánh cửa từ từ mở ra, một làn khói trắng xông ra, mang theo không khí ẩm ướt nóng rực. Mọi người lúc này đã đứng thành hàng, ngẩng người nhìn Trân Bảo Quán. Lụa mỏng giăng giăng, hơi nước nghi ngút, cột điêu khắc tinh tế. Nơi này chẳng có đồ cổ, rõ ràng chỉ là một suối nước nóng, hơn nữa còn vẽ rất nhiều bức cung xuân đồ. Trên cột trụ, trên mái nhà, trên bình phong, những nơi có thể vẽ đều được vẽ kín.

Tuy rằng về mặt đạo đức, những thứ tranh vẽ này chẳng ra sao, thế nhưng Nam Cung Cửu lại nhìn rất say mê, bất giác đi bước vào bên trong. Đây quả là một kho báu khổng lồ. Trên tấm bình phong lớn phía sau suối nước nóng, ngoại trừ những hình ảnh sống động như thật cùng một dòng chữ nhỏ, có thể nhìn thấy được bốn chữ vàng lớn ‘Ngự nữ tâm kinh’.

Quế Cung mà thế nhân tranh đoạt bao nhiêu năm nay không có kho báu ketchup, cũng chẳng có vũ khí tuyệt thế, mà chỉ là một tấm ‘ngự nữ tâm kinh’. Hoàng đế tiền triều cũng thực là, có thể khiến hậu thế bao người ra sức tranh đoạt, kết quả tranh đi đoạt lại chỉ nhận được một trò cười. Nam Cung Cửu nhìn khuôn mặt mâu thuẫn của Băng Tà, trong lòng có chút thương cảm. Lại nhìn các đôi nam nữ xung quanh, có người cổ tở ra trần tình, có người mặt đỏ tía tai. Nam Cung Cửu liếc sang Kim Tà đứng cạnh, bước lại gần nói “Muội còn vị thành niên, không nên xem cái này, ra ngoài mau.”

Kim Tà phớt lờ Nam Cung Cửu, tiếp tục ngược mắt thưởng thức những bức họa trên tường. Nam Cung Cửu không khỏi thẹn thùng, lẽ nào trẻ con cổ đại trưởng thành sớm vậy? Nhớ lại nàng thời còn mười ba, mười bốn, ngay khi nhìn thấy Tiểu Yến Tử và Ngũ A Ca hôn nhau mà thẹn thùng, đoán chắc đứa trẻ thuần khiết như nàng ở thời cổ đại này cực kỳ hiếm. Tây Môn Phi Tuyết dùng quạt che mặt, khẽ ho khan vài tiếng, lặng lẽ đi tới bên cạnh Nam Cung Cửu “Nàng không cần phải nhìn chăm chú vậy đâu.”

Nam Cung Cửu gật đầu “Cũng đúng, đây là ngự nữ tâm kinh, chứ đâu phải ngự nam tâm kinh. Ta chẳng cần nhìn.”

Tây Môn Phi Tuyết và mồ hôi hột.

“Vương gia.” Một tùy tùng đứng sau Băng Tà thận trọng lên tiếng “Hiện nay chúng ta phải hồi cung phục mệnh sao?”

Băng Tà chấp choạng ngồi xuống bên suối nước nóng, chỉ tay về tấm bình phong nọ nói “Hãy đem thứ này về giao lại cho hoàng thượng đi.”

“Dạ.” Viên tùy tùng này lập tức gọi mấy người, tháo bức họa kia xuống bê ra ngoài. LQD* Cùng lúc đó, Nam Cung Cửu không khỏi lưu luyến, trong lòng lại nghĩ thời cổ đại không có truyền hình, DVD và máy tính, những bức tranh này chính là nguồn tài lực quý giá đến mức nào... sao chép lại mấy chục vạn bản, vậy thì nàng có thể phát tài rồi.

“Sư huynh...” Thổ Tà do dự tiến lại gần gọi Băng Tà “Giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Băng Tà đang thất thần, xua tay, giọng đầy bất lực “Đừng hỏi ta, hãy hỏi giáo chủ của các người ấy.”

“Giáo chủ...” Thổ Tà nhìn sang Nam Cung Cửu đang bị mấy bức cung xuân đồ thu hút, lười nhác tiến lại “Giáo chủ, xin hỏi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Nam Cung Cửu mãi lâu sau vẫn chưa định thần, câu hỏi của Thổ Tà vang lên bên tai, mãi mới tới được thần kinh trung ương, rồi nàng kinh ngạc hỏi lại “Chúng ta? Giáo chủ?”

Mộc Tà bật cười nói “Ai cần người làm giáo chủ của chúng ta chứ? Có điều... nếu đã là cốt nhục của Long giáo chủ, vậy thì chẳng còn cách nào khác.”

Nam Cung Cửu bỗng nhớ ra, bản thân đã trở thành giáo chủ của giáo phái biến thái này rồi. Tiếp sau đây, nàng nên làm gì nhỉ? Nam Cung Cửu bất ngờ hạ lệnh “Hãy sao chép lại toàn bộ các bức họa ở đây cho ta.”

Hỏa Tà, Thổ Tà, Kim Tà, Mộc Tà cùng lúc trợn mắt nhìn nàng. Nam Cung Cửu đắc ý lại nói “Sau đó về dán các bức tường tại Mộng Liễu Uyển.”

Kim Tà nghiêng đầu, hỏi “Mộng Liễu Uyển toàn là đàn ông cần Ngự nữ tâm kinh làm gì?”

“Hãy, chúng ta phải phát triển nhiều mặt chứ, cần cả đàn ông lẫn đàn bà. Chúng ta phải khiến cho khách quý tới Mộng Liễu Uyển có được mức phục vụ năm sao. Sau đó từ từ mở rộng quy mô, lập thêm các chuỗi cửa hàng trong toàn quốc, phát triển đến toàn cầu, mãi cho tới khi lung đoạn cả ngành thanh lâu thì thôi.” Nam Cung Cửu hai mắt lóe sáng, cảm giác như đang bay bổng trên cao. Kể từ giờ phút này, nàng đã có mục tiêu sống, đó chính là từ một nữ hiệp vô công rồi nghề, trở thành tú bà một tay che cả bầu trời.

Nam Cung Cửu thấy mọi người ngây lạng nhìn mình, liền giậm chân thét lớn “Các người đừng có nhìn ta, mau đi đi, tiết kiệm thời gian một chút.”

25. Chương 25: Chân Tướng Rõ Ràng 2

Type: Windy0503

Theo địa điểm mà bản đồ kho báu chỉ dẫn, Thiên Long giáo tập hợp toàn bộ giáo chúng xuất phát về phía Li Sơn.

Li Sơn từ thời cổ đại đã là thánh địa du lịch của hoàng gia, hoàng đế tiền triều tạo sao lại đặt kho báu kếp xù tại một nơi không an toàn như vậy nhỉ? Nam Cung Cửu không giỏi lịch sử, chỉ nhớ người xưa có viết

về Li Sơn như thế này “Thắng, biến thành đất. Thua, cũng biến thành đất.” Có phải bọn họ rồi cũng mất mạng ở đây, sau đó biến thành đất không? Nam Cung Cửu bắt giác rung mình.

Kim Tà ôm cổ cầm phóng mắt nhìn bốn phía, chán nản đưa lời hỏi “Nơi này có phải có toàn Hoa Thanh Cung? Lẽ nào Quế Cung nằm ngay trên kiến trúc Hoa Thanh Cung?”

Hỏa Tà phi ngựa phía trước quay đầu đáp “Hoa Thanh Cung nằm trên đỉnh núi, cứ vào rồi thì biết ngay thôi.”

Hai bên đường đi núi non sừng sững, vách cao vạn trượng, đường đi dưới chân hiểm trở, gian nan. Từ cửa cốc đi vào, con đường càng lúc càng hẹp, chỗ không xa chỉ còn lại đường chân trời, chỉ đủ một người đi qua. Tuyết Nương đang ngồi trên kiệu tám người lúc này giờ tay, ra hiệu cho kiệu dừng lại.

Bằng Tà dẫn đầu đoàn người, giờ đã quay về bắm báo “Chủ nhân, phía trước vẫn còn một đoạn đường rất dài, kiệu chắc không thể qua được, chỉ bằng ngài hãy xuống đi bộ cùng mọi người?”

Mấy ngón tay ngọc ngà vén tấm rèm lên, thân hình hoa lệ thoát ẩn thoát hiện. Tuyết Nương nhìn ra bên ngoài đầy cảnh giác, rồi mới từ từ đứng dậy, bước ra khỏi kiệu. Chính vào lúc hần vừa bước ra ngoài, xung quanh bỗng vang lên những tiếng động lớn. Chỉ thấy phía trên sơn cốc xuất hiện rất đông người trong tay cầm chắc cung tiễn, dưới ánh mặt trời ánh lên ánh vàng chói lóa, nhất loạt nhắm chuẩn về hướng Tuyết Nương.

Rất nhanh, vô số bóng người bay xuống, bao vây lấy Tuyết Nương. Nam Cung Cửu thấy bóng áo đỏ nổi bật trong đám người mới đến này, thần tình vui vẻ, vỗ tay, hô lớn “A Tam! Ta ở đây.”

Tây Môn Phi Tuyết vừa liếc mắt qua lại vội vã thu về, quan sát nhất cử nhất động của Tuyết Nương. Không ngờ các người đã biết trước vị trí của kho báu từ lâu, lại còn cố tình chia tám bản đồ ra thành bốn mảnh, gây ra chuyện thị phi.” Tuyết Nương tức giận nói, vừa hất ống tay, lập tức tạo thành một trận cuồng phong trong sơn cốc “Lúc này đừng kẻ nào mong chặn đường của bốn tọa.”

Lá cây, cỏ khô, bị cuốn vào trong trận cuồng phong, dần dần biến thành một cơn lốc xoáy. Đột nhiên, sơn cốc trở nên hỗn loạn lạ thường. Tuyết Nương cười lớn, rồi gằn giọng hạ lệnh “Tiêu diệt hết bọn chúng, không để lại bất cứ tên nào sống sót.”

Tất cả giáo chúng trong Thiên Long giáo nhất loạt nhắc vũ khí lên, chuẩn bị chiến đấu.

Đông Phương Huyền Dạ đột nhiên hét lớn “Giết chết tên ma quỷ đó đi, Vạn Hoa Cốc giải được bùa độc các người trúng phải. Từ giờ các người đã có thể thoát khỏi bể khổ, không phải chịu sự khống chế của bất cứ ai khác.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều trở nên do dự, quay sang nhìn nhau, lại nhìn những vòng vây trùng trùng phía trên cao, thực ra bọn họ đã biết mình đang rơi vào thế yếu.

Sắc mặt Tuyết Nương càng ngày càng sậm xuống, phần nộ hét lớn “Các người dám tin lời chia rẽ của bọn chúng sao? Mau tấn công cho ta, nếu không...” Hần tiện tay tóm lấy một nữ đệ tử lại, dùng móng tay sắc nhọn xuyên qua cổ họng của nàng ta. Máu tươi bắn thẳng ra ngoài, cô gái trợn mắt, hoảng sợ, hai tay nắm chặt đầm về phía Tuyết Nương vài phát, sau cùng đuối sức rơi xuống.

“Hừm.” Tây Môn Phi Tuyết phe phẩy chiếc quạt trong tay, mỉm cười khinh miệt “Một chủ nhân như vậy đã bao giờ đối đãi với các người như con người? Chỉ bằng quy thuận chính phía, Vạn Hoa Cốc nhất định giải được thứ độc trong người các người, từ nay về sau không phải lo lắng về thứ bùa độc đáng sợ đó nữa, không cần phải đau đớn, chịu đựng những ngày tháng hoang mang, thấp thỏm.

Tuyết Nương nheo mắt, dung ánh mắt sắc nhọn nhìn từng người đang đứng phía trước mình, chỉ hận không thể xé họ thành ngàn mảnh. Chính vào lúc hần định phát công, đột nhiên toàn thân cứng đờ, hai mắt tràn đầy hoảng sợ, khuôn dung kinh hãi từ từ quay đầu về sau.

Bằng Tà vẫn luôn đứng phía sau Tuyết Nương đưa tay giữa không trung, hai ngón tay khe khẽ kẹp. Trên cổ Tuyết Nương giờ đã có thêm một chiếc phi tiêu hoa sen đen nhánh.

Bằng Tà sầm giọng hô “Mọi người còn không động thủ?” Lời vừa mới dứt, giáo chúng đồng loạt cầm đao kiếm xông lên, chỉ hận không thể chém tên ác quỷ này thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

“Người, người...” Tuyết Nương nhìn Băng Tà, nắm chặt hai tay, ngửa cổ kêu trời, phát hết chân khí, khiến cả sơn cốc chấn động rung lên, những người đứng gần đó ngã tạt đều lòi ra.

Đông Phương Huyền Dạ rút kiếm bay tới, mũi kiếm nhắm thẳng ngực Tuyết Nương, nhưng chẳng thể phá vỡ được giáp ngoài của hắn. Yến Phi Nam cùng lúc sử dụng đao chém thẳng xuống đầu Tuyết Nương, nhưng chẳng may suy chuyển, dù đã càng lúc càng tăng thêm lực đao.

Tây Môn Phi Tuyết ném thẳng chiếc quạt cốt ngọc về phía Tuyết Nương, phát ra tính hiệu “Phóng tiễn.”

Vô số mũi tên bay tới, Tuyết Nương ép ra toàn bộ nội lực trên người ở trước lồng ngực và đỉnh đầu, để chặn kiếm của Đông Phương Huyền Dạ và đao của Yến Phi Nam, nên khó lòng phân tâm. Mắt nhìn tên bay đến từ tứ phía, Tuyết Nương biết đại hạn đã tới, bật cười lớn tiếng, quay đầu nhìn Băng Tà nói “Từ lâu ta đã biết, trên đời này chẳng có ai đáng tin cậy.” Nói xong, cả người hắn từ đầu tới chân chỉ chít mũi tên, thậm chí đáng sợ.

Chứng kiến cảnh tượng ghê rợn, Kim Tà và Mộc Tà sợ xanh mặt, quay sang đỡ nhau đứng gọn một góc.

May mà Nam Cung Cửu chẳng nhìn thấy gì cả, bởi vì người nào đó đã ôm đầu nàng giấu trong lòng, còn nàng chỉ cảm thấy lồng ngực bên má quá dễ chịu mà thôi.

Tục ngữ có câu, mộng đẹp khó thành, cảnh đẹp không lâu, Nam Cung Cửu còn chưa kịp say đắm đủ, đã bị người khác kéo ra. Vừa ngẩng đầu lên, nàng liền nhìn thấy gương mặt vẫn thường ẩn dưới tấm mặt nạ bằng bạc của Băng Tà.

Tây Môn Phi Tuyết lần đầu nhìn thấy bộ dạng Băng Tà, nói “Người trúng độc khá nặng, có điều ta vẫn có cách giải độc cho người.”

Băng Tà chẳng thèm bận tâm nói “Nếu cái giá chính là A Cửu, ta thà chết còn hơn.”

Chuyện này... Nam Cung Cửu khẽ đảo con ngươi, đột nhiên phát hiện ra bản thân cũng có sức quyến rũ.

“Vị huynh đài này, Nam Cung Yến đã là thê tử của ta rồi.” Tây Môn Phi Tuyết lễ độ cúi đầu, kéo Nam Cung Cửu về phía mình.

“Trước khi trở thành thê tử của huynh, nàng ấy đã là vương phi của ta.” Băng Tà kéo Nam Cung Cửu lại bên mình.

“Vương phi?” Nam Cung Cửu tròn tròn hai mắt, Tây Môn Phi Tuyết cũng chẳng hiểu thế nào. Ai nấy đều không khỏi bàng hoàng.

Băng Tà lại lấy một tấm kim bài từ trong người ra “Bản vương thân mang trọng trách truy tìm Quế Cung, bên ngoài sơn cốc đã có mười vạn đại quân, trừ phi các người tiếp tục tiến về phía trước, bằng không không có đường lui. Đối chọi lại với triều đình, sẽ không có kết cục tốt.”

Đông Phương Huyền Dạ sầm mặt nhìn tấm kim bài, bất lực cười nói “Không ngờ ngài chính là Bát vương gia đương triều. Vì muốn tìm kho báu của tiên triều chẳng tiếc thân và hiểm nguy, tiền phục trong huyết Thiên Long mười mấy năm trời, như vậy có đáng không?”

“Tâm nguyên cả đời của tiên hoàng chính là tìm ra kho báu để chấn quốc an bang. Bản vương từ nhỏ đã tầm sư tại Thiên Long giáo, hoàn toàn không phải vì tiền phục, chỉ là sau này trong giáo xảy ra bạo loạn mới cố tình che giấu thân phận mà thôi.” Băng Tà đột nhiên đẩy Nam Cung Cửu về phía Kim Tà và Mộc Tà “Làm phiền hai vị sư muội chăm sóc A Cửu giùm ta.”

Kim Tà, Mộc Tà nghe lệnh tức thì gật đầu, giữ chặt Nam Cung Cửu.

“Này!” Nam Cung Cửu vùng vẫy vô hiệu, ai oán nhìn về phía Băng Tà nói Ta không phải là A Cửu, ta cũng đã nói rất nhiều lần rồi. Hơn nữa ta cũng không phải là vương phi của ngài.”

“Vậy nàng là ai?” Băng Tà nhìn Nam Cung Cửu đầy nghi hoặc, sau đó mím chặt môi.

“Ta... ta tên là Yến Tiểu Nam.” Nam Cung Cửu vội vã chỉ về phía Yến Phi Nam lại nói “Đại thần, ngài có thể chứng minh. Chúng ta quen nhau tại quán trà đúng không?”

Yến Phi Nam tỏ bộ chẳng liên quan tới mình, chỉ dùng ống tay áo lau bảo đao, lau xong lại tra đao vào vỏ, sau đó chẳng có thêm bất cứ biểu hiện gì khác. Nam Cung Cửu chán nản, nghiêng đầu, đại thần sao lại chẳng hiểu lòng người vậy chứ, thực là uổng công nàng đã si mê chàng bấy lâu. Vô lương tâm, thậm chí còn vô lương tâm hơn cả công tử bột mặt trắng của nàng.

Băng Tà lập tức giơ tay điểm huyệt cam Nam Cung Cửu rồi nói “Hiện giờ chúng ta còn việc quan trọng hơn phải làm, ta không muốn nghe nàng nói dối thêm nữa.”

“Xem ra vương gia nhất định phải có bằng được kho báu.” Đông Phương Huyền Dạ ngẩng đầu nhìn người của mình, trong lòng thầm nghĩ, họ chỉ có hơn một ngàn người chẳng thể đối chọi với mười ngàn đại quân. Nếu không chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Xem ra bọn họ đã chẳng thể giữ nổi bí mật giữ gìn cả trăm năm nay.

Băng Tà uốn thẳng người từ từ tiến lên phía trước “Hợp tác với triều đình, các người có thể bình an thoát thân, nếu không, vô lâm sẽ bị tiêu diệt.”

Lúc này người của Thiên Long giáo như rắn không đầu, không biết nên tiến hay lui. Băng Tà đi tới cất tiếng “Tuyệt Nương giết người có ý kiến khác mình, hãm hại giáo chúng, toàn làm những chuyện thương thiên hại lý, chết không đáng tiếc. Hiện nay chúng ta cần phải bảo vệ người con của Long giáo chủ, thiếu chủ A Cửu trở thành tân giáo chủ của chúng ta. *l&E*quy*^don^nn Tân giáo chủ sau này chính là phu nhân của bản vương, cho nên, tất cả nghe theo hiệu lệnh của ta.”

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Nam Cung Cửu chờ đợi. Nam Cung Cửu muốn nói mà không thốt thành lời, chỉ dùng tay chỉ về phía mình. Nàng làm giáo chủ? Nàng làm giáo chủ của giáo phái biến thái này sao? Nam Cung Cửu chỉ cảm thấy cực kỳ bị kịch, giữa mặt kêu trời “Trời ơi, xin người hãy đánh sét cho con chết đi!” Chuyện này thực khiến cho cả người và thần phần nộ.

Rất nhanh, một bộ phận quân triều đình tiến vào, tất cả đều là thuộc hạ thân tín của Bát vương gia. Dưới sự chỉ đạo của Băng Tà cũng chính là Bát vương gia, người của Thiên Long giáo và nhân sỹ chính nghĩa trong vô lâm cùng tiến vào sâu trong sơn cốc, tiếp tục tìm kiếm kho báu. Nam Cung Cửu được Kim Tà và Mộc Tà đỡ đi phía trước, không ngừng quay đầu lại nhìn Tây Môn Phi Tuyết. Chỉ thấy dáng vẻ của chàng rất chán nản, lẽ nào bởi vì đối phương là vương gia, nên chàng nhu nhược? Cho dù là đánh không lại Băng Tà thì chàng cũng nên thử chứ? Cái tên này thật đúng là, trốn lẹm phía sau, không nói tiếng nào.

Nam Cung Cửu không thể lên tiếng, đành nén giận trong lòng. Đi được một lúc lâu vẫn chẳng thấy điểm dừng, Băng Tà cầm theo bản đồ, ngắm đi ngắm lại, ra lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi, rồi không quên phái người đi trước dò đường.

Mặt trời chệch về đằng tây, ánh nắng chiếu xuống sơn cốc, khiến nơi này trở nên cực kỳ nóng nực. Nam Cung Cửu ngồi trên một phiến đá hong mát, không ngừng nghĩ ngóay một thanh gỗ nhỏ trong tay, trong lòng liên tục oán thán “Đồ công tử một mặt trắng vô lương tâm, công tử một mặt trắng thực chẳng có gì tốt lành...” Đang mãi than thở, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng Băng Tà vọng từ phía sau.

“Làm gì thế?”

“Ta muốn nói chuyện với nàng ấy mấy câu?” Tây Môn Phi Tuyết dịu dàng lên tiếng.

Nam Cung Cửu đứng bật dậy, rón rén thò cổ phần nộ nhìn Tây Môn Phi Tuyết. Vì bất cẩn, Nam Cung Cửu trượt chân ngã xuống. Tây Môn Phi Tuyết thấy vậy lập tức bay tới đỡ nàng, chỉ là đỡ không chuẩn bởi thể trọng của người nào đó quá đối... Rốt cuộc lại thành ra cả hai ngã nhào xuống đất.

Nam Cung Cửu bò dậy, trợn mắt lườm chàng. Tây Môn Phi Tuyết giải trừ huyệt cam cho nàng, do dự hồi lâu, chậm rãi cất lời “Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng, thế nhưng lại chẳng biết lúc nào nàng nói lời thật lòng, lúc nào nàng nói dối. Nam Nam... hãy...”

Tiếng than thở này thực sự khiến người ta có cảm giác như trời sắp sụp xuống. Nam Cung Cửu liếc mắt nhìn chàng, Tây Môn Phi Tuyết từ lúc nào đã trở nên đa sầu đa cảm như vậy chứ? Khoảnh khắc nàng bỗng tràn đầy dũng khí, nói “Ta không hề nói dối, chàng tin hay không thì tùy.”

Tây Môn Phi Tuyết giãn đôi mày liễu, như thể lấy lại sức sống, nhìn Nam Cung Cửu chăm chú “Thôi kệ, ta chẳng còn bận tâm đến những chuyện trước đây làm gì nữa, cho dù nàng là ai, làm cho ai, đã gây ra những

chuyện gì, giờ ta chỉ muốn hỏi nàng một câu thôi.”

“Là câu gì?”

“Nàng muốn theo hần làm vương phi hay là theo ta là Tam thiếu phu nhân?”

Trái tim Nam Cung Cửu mềm nhũn, ôm lấy mặt chàng, đáp “Ta đã nói từ lâu rồi, ta không phải là A Cửu, ta mãi mãi chỉ là Nam Nam của chàng mà thôi.”

Kim Tà ở cạnh nghe được câu này, toàn thân nổi da gà, không ngờ Tây Môn Phi Tuyết dành tình cảm nhiều đến vậy cho Nam Cung Cửu.

Băng Tà khoanh tay trước ngực, đứng như hóa đá, nhìn Tây Môn Phi Tuyết nói “Người tưởng rằng nàng ấy muốn đi là có thể đi được ngay sao?”

Tây Môn Phi Tuyết phe phẩy chiếc quạt trong tay, bình thản đáp “Đường đường là Bát vương gia chắc không đến mức cưỡng ép dân nữ nhà lành chứ?”

“Hôn ước giữa ta và A Cửu đã được Long giáo chủ định sẵn, lời dặn của cha mẹ, làm sao gọi là cưỡng ép?”

“Hôn ước giữa ta với Nam Nam là do mẫu thân hai bên định sẵn, cũng là lời dặn của cha mẹ, huống hồ chúng ta cũng đã trở thành phu thê thực sự rồi.”

Nam Cung Cửu ngồi giữa hai người, trong lòng thầm nghĩ, xem tình hình, Tây Môn Phun Tuyết đang chiếm thế thượng phong.

Băng Tà mím chặt môi, liếc mắt về phía Nam Cung Cửu rồi chuyển sang Tây Môn Phi Tuyết, sau cùng bật cười khoan khoái “Nếu Tây Môn Tam thiếu gia đã không cam tâm, chi bằng chúng ta làm theo quy tắc giang hồ. Quyết chiến một trận, người nào thắng có thể ôm mỹ nhân về.”

Tây Môn Phi Tuyết cúi đầu nhìn Nam Cung Cửu, ung dung đáp lại “Chuyện này không thể do mình ta và ngài quyết được, nếu mỹ nhân đồng ý, ta cũng chấp nhận.”

Nam Cung Cửu bỗng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Ở thời đại trọng nam khinh nữ này, Nam Cung Cửu nhận được quyền dân chủ, hơn nữa còn do Tây Môn Phi Tuyết đáng yêu dành cho.

Tây Môn Phi Tuyết ôm Nam Cung Cửu trong vòng tay đầy sủng ái “Nàng đồng ý không? Chúng ta quyết đấu để kết thúc chuyện này nhé?”

“Ừm ừm.” Nam Cung Cửu ra sức gật đầu, nhìn Tây Môn Phi Tuyết bằng ánh mắt chan chứa yêu thương, có quyết đấu, thì có thể mở đánh cược, vậy thì nàng có thể kiếm được tiền rồi.

Băng Tà quay đầu đi, mắt không biểu cảm “Vậy thì đêm rằm tháng sau, chúng ta sẽ quyết đấu.”

Đi theo dấu hiệu cơ quan và đường đi trên bản đồ, họ mất thêm hai canh giờ nữa thì tìm thấy Quế Cung.

Đây là một hành cung nằm sâu trong Li Sơn, tấm biển đề hai chữ ‘Quế Cung’ đã bị gió mưa ăn mòn, giờ chỉ còn lơ lờ nhìn không rõ. Bốn bề mùi hương hoa quế thoang thoảng. Bởi đang có quân đội hiện diện, nên mọi người đều không dám hành động lỗ mãng, chỉ đứng bên ngoài chờ đợi mà thôi. Băng Tà ra lệnh cho thuộc hạ thân tín truy tìm tung tích kho báu khắp nơi, chẳng bao lâu sau, cs người quay về hồi báo, nơi này không có kho báu, trong cung hoàn toàn trống không, chỉ là nơi sâu nhất trong hành cung có một nơi tên là Trần Bảo Quán. Thế nhưng trong Trần Bảo Quán đó...

Người này lúc báo cáo tình hình lấp ba lấp bắp nói mãi không xong, lại thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chăm chăm, mặt đỏ tía tai liền ghé sát tai Băng Tà thì thầm một lúc. Băng Tà nắm chặt hai tay, ngơ ngác buông tiếng “Không thể nào.”

“Là thật đó, vương gia.” Người đó cúi đầu, đáp rồi lập tức lui sang một bên.

Nam Cung Cửu hiểu kỳ sấp lại hỏi “Trong đó rốt cuộc có kho báu gì vậy?”

Một vài người trong Thiên Long giáo phía sau cũng chẳng giữ nổi bình tĩnh “Kho báu ketch xù đó đang nằm ở đâu?”

“Lẽ nào còn có thần khí tuyệt thế nào sao?”

“Hoàng đế tiền triều nhất định đã cất giấu rất nhiều bảo vật ở nơi thần bí này.”

Băng Tà tiến lên phía trước vài bước, tới trước mặt Đông Phương Huyền Dạ, khẽ cất lời “E rằng bốn đại gia tộc các vị từ lâu đã chia nhau kho báu này rồi.”

“Vương gia, tộc có tộc quy, nếu có người không màng đạo nghĩa, cất kho báu cho riêng mình sẽ bị trời tru đất diệt.” Nói xong, Đông Phương Huyền Dạ nghi ngờ hỏi lại “Lẽ nào, Quế Cung đó trống không? Khi này chẳng phải người kia đã nói ở nơi sâu nhất còn có một nơi gọi là Trân Bảo Quán hay sao?”

Sắc mặt Băng Tà càng lúc càng khó coi, đồ đằng màu đen trên mặt vì thế trông càng thêm yêu nghiệt. Chàng quay đầu xông vào trong nói “Không thể nào! Kho báu tìm kiếm mấy chục năm trời không thể cho kết quả như vậy được.”

Hỏa Tà và những người khác đánh mắt ra hiệu cùng nhau rồi nhanh nhẹn theo sau. Nam Cung Cửu thừa cơ tót vào, không có kho báu, xem đồ cổ cũng được. Đoàn người Đông Phương Huyền Dạ thấy vậy, cũng bước vào.

Hành cung này không lớn, nhưng tràn đầy hương hoa quế, khiến tâm thần khoáng đạt. Bởi vì đang ở trên núi, không có nhiều ánh nắng mặt trời, trong điện lại càng thêm thanh tịnh. Cả đường Nam Cung Cửu phải đi rất nhanh mới theo kịp Băng Tà, xuyên qua đại diện, men theo trung tâm hành cung, cuối cùng họ cũng tới Trân Bảo Quán thần bí nọ.

Nam Cung Cửu hít một hơi thật sâu, quyết định phải vào bên trong xem một lần.

Lúc cánh cửa từ từ mở ra, một làn khói trắng xông ra, mang theo không khí ẩm ướt nóng rực. Mọi người lúc này đã đứng thành hàng, ngẩng người nhìn Trân Bảo Quán. Lụa mỏng giăng giăng, hơi nước nghi ngút, cột điêu khắc tinh tế. Nơi này chẳng có đồ cổ, rõ ràng chỉ là một suối nước nóng, hơn nữa còn vẽ rất nhiều bức cung xuân đồ. Trên cột trụ, trên mái nhà, trên bình phong, những nơi có thể vẽ đều được vẽ kín.

Tuy rằng về mặt đạo đức, những thứ tranh vẽ này chẳng ra sao, thế nhưng Nam Cung Cửu lại nhìn rất say mê, bất giác đi bước vào bên trong. Đây quả là một kho báu khổng lồ. Trên tấm bình phong lớn phía sau suối nước nóng, ngoại trừ những hình ảnh sống động như thật cùng một dòng chữ nhỏ, có thể nhìn thấy được bốn chữ vàng lớn ‘Ngự nữ tâm kinh.’

Quế Cung mà thế nhân tranh đoạt bao nhiêu năm nay không có kho báu kếp xù, cũng chẳng có vũ khí tuyệt thế, mà chỉ là một tấm ‘ngự nữ tâm kinh’. Hoàng đế tiền triều cũng thực là, có thể khiến hậu thế bao người ra sức tranh đoạt, kết quả tranh đi đoạt lại chỉ nhận được một trò cười. Nam Cung Cửu nhìn khuôn mặt mâu thuẫn của Băng Tà, trong lòng có chút thương cảm. Lại nhìn các đôi nam nữ xung quanh, có người cổ tở ra trần tĩnh, có người mặt đỏ tía tai. Nam Cung Cửu liếc sang Kim Tà đứng cạnh, bước lại gần nói “Muội còn vị thành niên, không nên xem cái này, ra ngoài mau.”

Kim Tà phớt lờ Nam Cung Cửu, tiếp tục ngược mắt thưởng thức những bức họa trên tường. Nam Cung Cửu không khỏi then thùng, lẽ nào trẻ con cổ đại trưởng thành sớm vậy? Nhớ lại nàng thời còn mười ba, mười bốn, ngay khi nhìn thấy Tiểu Yến Tử và Ngũ A Ca hôn nhau mà then thùng, đoán chắc đứa trẻ thuần khiết như nàng ở thời cổ đại này cực kỳ hiếm. Tây Môn Phi Tuyết dùng quạt che mặt, khẽ ho khan vài tiếng, lặng lẽ đi tới bên cạnh Nam Cung Cửu “Nàng không cần phải nhìn chăm chú vậy đâu.”

Nam Cung Cửu gật đầu “Cũng đúng, đây là ngự nữ tâm kinh, chứ đâu phải ngự nam tâm kinh. Ta chẳng cần nhìn.”

Tây Môn Phi Tuyết vãi mồ hôi hột.

“Vương gia.” Một tùy tùng đứng sau Băng Tà thận trọng lên tiếng “Hiện nay chúng ta phải hồi cung phục mệnh sao?”

Băng Tà chấp choạng ngời xuống bên suối nước nóng, chỉ tay về tấm bình phong nọ nói “Hãy đem thứ này về giao lại cho hoàng thượng đi.”

“Dạ.” Viên tùy tùng này lập tức gọi mấy người, tháo bức họa kia xuống bê ra ngoài. Cùng lúc đó, Nam Cung Cửu không khỏi lưu luyến, trong lòng lại nghĩ thời cổ đại không có truyền hình, DVD và máy tính,

những bức tranh này chính là người tài lực quý giá đến mức nào... sao chép lại mấy chục vạn bản, vậy thì nàng có thể phát tài rồi.

“Sư huynh...” Thổ Tà do dự tiến lại gần gọi Bằng Tà “Giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Bằng Tà đang thất thần, xua tay, giọng đầy bất lực “Đừng hỏi ta, hãy hỏi giáo chủ của các người ấy.”

“Giáo chủ...” Thổ Tà nhìn sang Nam Cung Cửu đang bị mấy bức cung xuân đồ thu hút, lười nhác tiến lại “Giáo chủ, xin hỏi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Nam Cung Cửu mãi lâu sau vẫn chưa định thần, câu hỏi của Thổ Tà vang lên bên tai, mãi mới tới được thần kinh trung ương, rồi nàng kinh ngạc hỏi lại “Chúng ta? Giáo chủ?”

Mộc Tà bật cười nói “Ai cần người làm giáo chủ của chúng ta chứ? Có điều... nếu đã là cốt nhục của Long giáo chủ, vậy thì chẳng còn cách nào khác.”

Nam Cung Cửu bỗng nhớ ra, bản thân đã trở thành giáo chủ của giáo phái biến thái này rồi. Tiếp sau đây, nàng nên làm gì nhỉ? Nam Cung Cửu bất ngờ hạ lệnh “Hãy sao chép lại toàn bộ các bức họa ở đây cho ta.”

Hỏa Tà, Thổ Tà, Kim Tà, Mộc Tà cùng lúc trợn mắt nhìn nàng. Nam Cung Cửu đặc ý lại nói “Sau đó về dán các bức tường tại Mộng Liễu Uyển.”

Kim Tà nghiêng đầu, hỏi “Mộng Liễu Uyển toàn là đàn ông cần Ngự nữ tâm kinh làm gì?”

“Hãy, chúng ta phải phát triển nhiều mặt chứ, cần cả đàn ông lẫn đàn bà. Chúng ta phải khiến cho khách quý tới Mộng Liễu Uyển có được mức phục vụ năm sao. Sau đó từ từ mở rộng quy mô, lập thêm các chuỗi cửa hàng trong toàn quốc, phát triển đến toàn cầu, mãi cho tới khi lung đoạn cả ngành thanh lâu thì thôi.” Nam Cung Cửu hai mắt lóe sáng, cảm giác như đang bay bổng trên cao. Kể từ giờ phút này, nàng đã có mục tiêu sống, đó chính là từ một nữ hiệp vô công rồi nghề, trở thành tú bà một tay che cả bầu trời.

Nam Cung Cửu thấy mọi người ngầy lạng nhìn mình, liền giậm chân thét lớn “Các người đừng có nhìn ta, mau đi đi, tiết kiệm thời gian một chút.”

Chẳng bao lâu sau, Trần Bảo Quán chật ních toàn người Thiên Long giáo, tất cả đều bận rộn sao chép lại những bức cung xuân đồ đáng thẹn thùng kia... Nam Cung Cửu ngồi vắt chân chữ ngũ, thư thái tự tại đưa lời dặn dò Thổ Tà “Tuy rằng huynh hàng ngày đều đeo mặt nạ, có điều ta thấy thân hình huynh khác được, cũng có thể coi là mỹ nam, ngày mai theo ta quay về, treo biển bán thân.”

“Hả?” Thổ Tà kinh hãi hỏi “Bán thân?”

“Ừm.” Nam Cung Cửu vô cùng vui vẻ chỉ về phía Hỏa Tà lại nói “Huynh cũng như vậy, mọi người đều như nhau, có phúc cùng hưởng, ha ha ha...” Trong Thiên Long giáo nhiều mỹ nam như vậy, đương nhiên nàng không thể bỏ phí.

Thổ Tà lặng nghĩ, lẽ nào tổ chức sát thủ thần bí có thể lực nhất giang hồ sẽ phải chuyển sang nghề bán xác thân? Long giáo chủ, ngài trên trời có linh, hãy quản lý con gái mình đi nhé!

Kim Tà bất mãn lên tiếng “Giáo chủ, một nơi tràn đầy ô uế như Mộng Liễu Uyển, tại sao còn tiếp tục kinh doanh?”

Nam Cung Cửu nghĩ một hồi đáp “Sát thủ không thể làm nữa rồi, ta phải giúp các người quay về con đường lương thiện, thế nhưng chúng ta cũng phải kiếm tiền nuôi bảy, tám trăm người trong giáo. Ngoại trừ Mộng Liễu Uyển, đâu còn nơi nào có thể kiếm tiền dễ dàng hơn?”

Kim Tà lặng người, không làm sát thủ, đối với nàng và đối với tất cả mọi người mà nói đều là một cách giải thoát. Đây cũng coi như là một chuyện tốt!

Bên ngoài Trần Bảo Quán, Tây Môn Phi Tuyết đang tựa rào nói chuyện cùng Đông Phương Huyền Dạ. Ngửi mùi hương hoa quế thoang thoảng, họ dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng nhộn nhịp, náo nhiệt cả hành cung này trước đây. Tây Môn Phi Tuyết thu quạt, khẽ nheo đôi mắt, mỉm cười tươi tắn “Đại ca, chúng ta quay về giải thích như vậy với mọi người trong gia tộc e rằng sẽ trở thành trò cười dân gian.”

“Bí mật của Quế Cung từ đầu tới cuối chỉ là một trò đùa do người đời tạo ra. Uống công tổ tiên chúng ta đã hết lòng trung thành gìn giữ.”

“Nếu đó chỉ là một hành cung, tại sao phải làm ra vẻ thần bí tới vậy? Khiến cho người đời sau phải tốn biết bao công sức?”

“Có lẽ bởi vì muốn che giấu đi sự hoang dã vô đạo của bản thân.” Đông Phương Huyền Dạ lắc đầu, than dài một tiếng “Như vậy càng hay, coi như trút được gánh nặng.”

Tây Môn Phi Tuyết vỗ vai Đông Phương Huyền Dạ “Trời sắp tối rồi, chúng ta ngủ lại bên ngoài, ngày mai lên đường trở về.”

Đông Phương Huyền Dạ gật đầu, sắc mặt bỗng trở nên căng thẳng, chàng ý thức được nơi này thiếu đi một người, Yến Phi Nam đâu rồi? E rằng chàng đã xuất cốc quay về tìm nàng từ lâu. Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười tự giễu, từ đầu chí cuối chàng vẫn chẳng làm được tới mức bỏ qua tất cả, toàn tâm toàn ý chỉ bận tâm đến một người

Trong Trần Bảo Quán đèn đuốc sáng trưng, người của Thiên Long giáo vẫn còn bận rộn sao chép các bức họa trên tường. Bỗng một bóng áo đỏ hiện lên trước tầm mắt Nam Cung Cửu vui vẻ nhìn chàng nói “A Tam, chàng vẫn còn chưa nghỉ ngơi à?”

“Vẫn chưa.” Tây Môn Phi Tuyết nhường đôi mày liễu, trong tay cầm thứ gì đó đưa lên “Cái này tặng nàng.”

Nam Cung Cửu đưa tay nhận lấy, đó là một cây trâm cài tóc, là năm ngôi sao nhỏ ghép lại, bao bọc một ngôi sao ở giữa trông nhỉnh hơn đôi chút... Nam Cung Cửu cười gượng, nếu cài chiếc trâm này trên đầu, trong nàng có vẻ hơi... ngốc?

Tây Môn Phi Tuyết vứt cây đuốc ra xa, xung quanh bỗng tối hẳn lại. Giây phút đó Nam Cung Cửu bất ngờ phát hiện chiếc trâm này phát ra ánh sáng màu xanh lục, màu vàng... thực chẳng khác nào ngôi sao trên trời.

“Oa, chàng mua thứ này ở đâu vậy?” Nam Cung Cửu hứng khởi hỏi.

“Ta tự tay làm đấy.” Tây Môn Phi Tuyết kiêu ngạo hất cằm, phê phẩy quạt đáp.

“Chàng làm như thế nào?”

“Dùng thứ bột phát quang mà nàng để lại trong phòng ta lần trước đó.” Thấy nàng thích như vậy, Tây Môn Phi Tuyết lại càng thêm hứng khởi, ngồi xuống ngắm Nam Cung Cửu đang cười tươi tựa hoa.

Nam Cung Cửu ngây lặng si mê ngắm khuôn mặt tựa ngọc tạc của Tây Môn Phi Tuyết, đưa lời nũng nịu “Vậy chàng cài sát vào đây.”

Nam Cung Cửu liền tựa sát vào chàng, hai tay vòng qua ôm chôn lấy thắt lưng chàng để Tây Môn Phi Tuyết cài trâm lên.

Nam Cung Cửu ngẩng đầu nhìn Tây Môn Phi Tuyết, mỉm cười ngô nghê “Trông ta có đẹp không?”

“À...” Tây Môn Phi Tuyết ngó nghiêng xung quanh, may mà mọi người còn đang bận rộn, chẳng ai chú ý phía này, liền nhanh chóng gật đầu đáp “Đẹp chứ.”

“Dù đẹp tới mấy cũng không phải của người.” Giọng nói trầm ồm đột nhiên vang lên khiến hai người đang tình cảm miên man giật nảy mình. Lúc quay đầu nhìn lại chỉ thấy Bằng Tà với khuôn mặt xăm đầy đồ đảng hoa sen đang tiến tới.

Tây Môn Phi Tuyết đứng bật dậy, tiện tay kéo theo Nam Cung Cửu, ôn hòa lên tiếng “Bát vương gia, chúng ta còn chưa tỷ thí, làm sao có thể khẳng định kết quả như vậy được?”

“Chúng ta còn chưa tỷ thí, hai người thâm mật như vậy hình như không hợp tình hợp lý chút nào.”

Tây Môn Phi Tuyết đưa tay khoác lên vai Nam Cung Cửu, bất cần lên tiếng “Ngày quyết đấu, vương gia đã định, đến lúc phân rõ thắng thua, nếu vương gia thua cuộc, thì tuyệt đối không được tranh nàng nữa nhé.”

“Lẽ nào trong mắt Tây Môn Tam thiếu gia, bản vương lại là một người tệ hại vậy sao?”

“Vương gia tướng mạo phi phạm, đương nhiên nhân phẩm cũng cao. Có điều, bao nhiêu năm nay ngài khổ sở vất vả vì Quê Cung, lại còn tiềm phục trong Thiên Long giáo, cũng sử dụng rất nhiều thủ đoạn đáng sợ, thực có phần đánh mất thân phận, khiến người ta nghi ngờ không biết có phải ngài đã trúng bùa quá sâu?”

Băng Tà mỉm cười lạnh lùng, ngẩng đầu, gỡ một lớp mặt nạ nữa ra, dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt anh tuấn hiện ra. Thì ra trước nay chàng chưa từng bị trúng bùa độc, tất cả đều là giả vờ mà thôi.

Nam Cung Cửu nhìn chằm chằm chú vào khuôn mặt chàng, lại chảy nước dãi.

Tây Môn Phi Tuyết giận tím mặt nhìn Nam Cung Cửu “Nàng rất đói sao?”

“Không đói...” Nam Cung Cửu định thần, nhìn Tây Môn Phi Tuyết bằng ánh mắt lấp lánh “Ta cảm thấy Bát vương gia có thể trở thành đầu bảng tại Mộng Liễu Uyển.”

Nghe câu trả lời của nàng, hai người đàn ông cùng lúc muốn ngắt lịm tại chỗ.

Cả đoàn người nhanh chóng rời khỏi Li Sơn, bình phân ba đường, tản theo các hướng. Lúc từ biệt, Tây Môn Phi Tuyết và Bát vương gia định ngày quyết đấu, địa điểm chính là vùng hoang sơn bên ngoài Mộng Liễu Uyển.

Trong xe ngựa gặp ghềnh đường núi, Nam Cung Cửu và Tây Môn Phi Tuyết lưu luyến tiễn biệt, tuy rằng không bao lâu sau họ sẽ gặp lại nhau tại Mộng Liễu Uyển, có điều trận quyết đấu này cực kỳ nguy hiểm, Nam Cung Cửu cảm thấy có phần hối hận. Nếu Tây Môn Phun Huyết đánh không lại Bát vương gia, lại còn bị thương thì phải làm thế nào? Tuy rằng việc kiếm tiền quan trọng, có điều Tây Môn Phi Tuyết càng quan trọng hơn.

Tiết thu trong trẻo chính là thời tiết tươi đẹp nhất. Lá phong ở trong Mộng Liễu Uyển đã đỏ cả, giăng lên một màu hoan hỷ khắp chốn.

Phù Phong Đài ở Mộng Liễu Uyển rất náo nhiệt anh hùng hào kiệt trong mười dặm quanh đây đều đã tề tựu góp vui.

Bởi vì hôm nay là ngày Bát vương gia quyết đấu cùng Tây Môn Tam thiếu gia. Trước khi tới xem trận quyết đấu, mọi người đều đã đặt cược, thử vận may của mình.

Trên lầu cao nhất, Nam Cung Cửu tựa lan can mỉm cười, hai mắt phát sáng, giống như thể đang nhìn thấy rất nhiều núi vàng. Bắc Đường Kính ngồi bên cạnh uống trà, thi thoảng lại liếc mắt nhìn cảnh tượng nhộn nhịp bên dưới, đưa lời than thở “Tất cả đều do muội gây loạn mà ra.” Kể từ sau khi quay về từ Li Sơn, bởi vì Bắc Đường Kính không có nơi nào để đi, Nam Cung Cửu liền đưa nàng về theo, coi như bảo vật trấn uyển. Biết bao người tới Mộng Liễu Uyển này chỉ vì muốn ngắm Bắc Đường Kính một lần, thực đúng là tiền vào như nước. Lại cộng thêm ác danh của Nam Cung Cửu, Mộng Liễu Uyển thu hút không ít người lui tới. Đương nhiên, vẫn còn có thêm hiệu ứng của vị đại thần nào đó, Nam Cung Cửu nhìn theo hướng lan can, chỉ thấy Yến Phi Nam đang ôm đại đao đứng ở đầu cầu thang, uy dũng bất động, tóc trắng bay bay, bên cạnh còn thêm mấy vị mỹ nam tử dịu dàng khác nữa.

“Yến đại hiệp, ngài cũng đi đặt cược đi? Ta sẽ chi bạc, thua tính phần ta, thắng thì tính phần ngài.”

“Yến đại hiệp không phải là người thích bài bạc. Đa ca, chúng ta đi uống rượu nhé, ta có bình nữ nhi hồng cất giữ hai mươi năm.”

“Ây dô, nhìn các người xem, đừng xô đẩy Yến đại hiệp, tránh ra, tránh ra.”

Đám mỹ nam đang gây loạn bỗng nghe thấy trong không gian truyền đến tiếng đàn tràn đầy sát khí. Cùng lúc một thiếu nữ ôm cổ cầm từ trên cao bay xuống, liên tiếp đá bay mấy người, rồi đứng bên cạnh Yến Phi Nam, trừng mắt lên tiếng nói “Mấy tên bất nam bất nữ các người tránh xa đại ca của ta ra.”

Yến Phi Nam coi như không thấy gì, mặt không biểu cảm, cất bước xuống lầu. Đông Phương Mị Nhi theo sát phía sau, dùng ánh mắt đáng sợ cảnh cáo đám đàn ông xung quanh, khiến đám người bao vây quanh Yến Phi Nam giảm đi quá nửa.

Nam Cung Cửu che miệng khẽ cười, vị tiểu cô nương này thực đúng là oai phong quá đi mất.

Yến Phi Nam xuống phía dưới liền đi thẳng tới chỗ đánh cược. Tất cả mọi người đều lùi sau ba trượng, căng thẳng nhìn về phía chàng. Chỉ thấy bàn tay đang cầm đao móc từ trong túi ra một tờ ngân phiếu, khẽ khàng đặt xuống “Đặt Tây Môn Tam thiếu gia.”

Nam Cung Cửu tắc lưỡi, thật không nhìn ra, đại thần thích đặt cược. Bắc Đường Kính vừa uống trà vừa thần nhiên nói “Nhìn người ta đi, quen biết thôi mà cũng nghĩa khí như vậy. Còn muội thì sao? Thật đúng là phường vô tâm vô tính...”

Nam Cung Cửu chống cằm, lẩm bẩm “Chuyện này thì có liên quan gì tới nghĩa khí và lương tâm? Chẳng qua chỉ là đánh cược thôi mà.”

Phù Phong Đài khi nãy còn ồn ào bỗng nhiên tĩnh lặng, Bắc Đường Kính và Nam Cung Cửu thôi không nói chuyện, cúi đầu xuống xem, chỉ thấy Đông Phương Huyền Dạ trong bộ y phục đen tuyền xách theo Lưu Vân kiếm đã xuất hiện “Ta đặt Tây Môn Phi Tuyết.”

Bắc Đường Kính khẽ cười, quay sang nhìn Nam Cung Cửu “Muội xem, đây chính là nghĩa khí đấy!”

Nam Cung Cửu hai tay chống cằm, nghiêm túc nói “Muội ủng hộ chàng về mặt tinh thần, còn về mặt vật chất thì... tỷ biết đấy, muội còn phải nuôi sống mấy trăm miệng ăn, cho nên rất cần tiền, đánh cược lưỡng bại câu thương, khả năng chiến thắng sẽ cao hơn.”

Bắc Đường Kính lắc đầu, mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa, nhìn bóng dáng quen thuộc phía dưới kia, trong lòng có phần phức tạp.

May mà nơi này vốn là vùng núi, có khá nhiều nơi ẩn nấp. Các quân chúng theo dõi trận chiến từ lâu đã tìm cho mình những vị trí tốt, không dễ bị đánh nhầm lại có thể nhìn rõ ràng mọi chuyện.

Tây Môn Phi Tuyết mặc y phục đỏ rực, đứng dưới bóng cây phong nhẹ phẩy chiếc quạt. Lá phong trải đầy đất thi thoảng bay lên, lượn quanh người chàng, sau đó mới từ từ hạ xuống. Cảnh tượng vô cùng nổi bật.

Nam Cung Cửu thẳng thốt đưa lời khen ngợi “Một mỹ nam cực phẩm như vậy, nhân gian hiếm hoi người được.”

Bắc Đường Kính cau mày hỏi “Ngươi?”

“Ừm ừm, sức hút kinh người.”

Bắc Đường Kính chẳng bận tâm những lời hàm hồ của Nam Cung Cửu, chỉ về phía đối diện nói “Bát vương gia cũng tới rồi.”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn sang bên đó, Bát vương gia mặc trường bào màu bạc, hai tay chấp sau lưng đang nhẹ nhàng bước tới. Trong tay chàng không cầm theo bất cứ vũ khí nào, bởi chàng quen dùng ám khí.

Nam Cung Cửu bấm ngón tay thăm tính, một chiếc quạt phong độ ngời ngời đối với một cây phi tiêu hoa sen màu đen. Về diện tích, chiếc quạt thắng một điểm, về chiều thức, chiếc quạt thắng một điểm, về lực sát thương, phi tiêu... được năm điểm. Bởi vì quạt là vũ khí đánh gần còn phi tiêu lại công kích từ xa.

Tính đi tính lại, Tây Môn Phun Huyết vẫn còn thua hai điểm, Nam Cung Cửu bắt đầu hoang mang lo lắng.

Đông Phương Huyền Dạ đi tới, thấy sắc mặt Nam Cung Cửu không tốt, đưa lời an ủi “Yên tâm đi, với khinh công của đệ ấy, hoàn toàn có thể tránh được tất cả mọi phi tiêu.”

“Thế nhưng chàng cũng chẳng thể tiến lại gần Bát vương gia, làm sao tấn công được ngài ấy?” Nam Cung Cửu nắm chặt hai tay đang căng thẳng. Nếu Tây Môn Phun Huyết không thể tấn công được Bát vương gia, vậy thì không thể lưỡng bại câu thương được rồi! A a a, tại sao trước đó nàng không nghĩ tới việc này, lần này thì lỡ to rồi!

Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười nói “Em dâu, hãy tin tưởng phụ quân của mình.” Nói xong chàng nhìn về phía Bắc Đường Kính, lại đưa mắt nhìn Yến Phi Nam lúc này chẳng khác nào hộ vệ thiết thân của nàng.

Dưới sự mong ngóng của tất cả mọi người, hai nhân vật chính bắt đầu trận chiến. Tây Môn Phi Tuyết nhắc tà áo lên, Bát vương gia bỗng độ ngọt giọng, hai đội cung tiễn lập tức từ trong rừng sâu chạy tới, bảo vệ ngay trước mặt Bát vương gia.

Tây Môn Phi Tuyết lặng người, mọi người cũng ngây đờ, chuyện này là sao chứ?

Đông Phương Huyền Dạ tức giận lên tiếng “Vương gia sao có thể không tuân theo đạo nghĩa giang hồ, nói mà không giữ lời?”

Bát vương gia giữa mặt cười lớn “Bản vương không phải là người trong giang hồ, cũng chưa từng hành sự theo quy tắc. Ta đã nói rồi, đối nghịch với triều đình, chắc chắn không có kết quả tốt lành. Bản vương đã bao vây cả thôn này, người đừng hòng trốn thoát, trừ phi biến thành tử thi.”

Cung tiễn căng lên, tất cả nhắm về phía Tây Môn Phi Tuyết, chỉ cần hạ lệnh, tiễn sẽ rời cung.

Nam Cung Cửu ngây thần vài giây, đột nhiên xông lại, ôm chặt lấy Tây Môn Phi Tuyết “Ngài đừng giết huynh ấy, ta sẽ đi theo ngài.”

Tây Môn Phi Tuyết vuốt mái tóc Nam Cung Cửu, đưa lời an ủi “Nàng đối với ta tốt như vậy, ta chết cũng không hối hận.”

“Không, ta không muốn chàng chết.” Nam Cung Cửu hoang mang cực độ, ôm chặt lấy chàng, chỉ sợ để xảy ra điều gì bất trắc, lại lẩm bẩm nói “Ta chỉ đặt cược lưỡng bại câu thương, bị thương mà thôi, ta không muốn chàng chết.”

“A Cửu, nàng đã nghĩ kĩ chưa?” Bát vương gia sầm giọng hỏi.

Nam Cung Cửu nhìn hai hàng cung tiễn trước mặt, sợ đến run người, lấy hết dũng khí đáp “Ta không cần nghĩ, vốn dĩ chẳng có gì phải nghĩ hết. Nếu ngài nhất định phải giết chết chàng, vậy thì hãy giết luôn cả ta.” Dứt lời, Nam Cung Cửu nhắm nghiền đôi mắt, thu gọn người trong vòng tay của Tây Môn Phi Tuyết.

“Được thì tử này, còn gì tiếc nuối?” Tây Môn Phi Tuyết thu quạt, dùng cán quạt nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, trao cho Nam Cung Cửu một nụ hôn nồng ấm.

Lá phong tựa hoa, cảnh vật như họa, hoa rơi ngợp trời, tình ý trào dâng.

Màu tím quyến rũ bên mảng đỏ rực, thu hút ánh mắt của tất cả những người có mặt.

Bát vương gia hạ bàn tay xuống, sầm giọng thét “Phóng tiễn”

Đông Phương Huyền Dạ và Yến Phi Nam cùng lúc rút đao, kiếm xông vào chống trả giữa làm mưa tiễn. Bắc Đường Kính cũng rút roi ra, cùng Đông Phương Mị Nhi bay về phía trước, tấn công thẳng vào mấy tên tiễn thủ.

Khi đợt tiễn đầu tiên kết thúc, Nam Cung Cửu và Tây Môn Phi Tuyết hoàn toàn vô sự, mọi người đều không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nhìn đầu mũi tên la liệt trên mặt đất, thì ra chính không hướng về phía bọn họ mà tản cả về hai bên.

Tất cả mọi người đều ngây người nghi ngờ nhìn về phía Bát vương gia.

“Người hãy đối xử thật tốt với nàng ấy, nếu không ta sẽ dùng máu nhuộm đỏ Vạn Hoa Cốc.”

Nam Cung Cửu ngạc nhiên “Vương gia? Ngài...”

Bát vương gia bình thản đáp “Đại hạn của ta sắp tới, chẳng có phúc phận chăm sóc cho nàng. A Cửu, nàng quên ta cũng tốt, ít nhất lúc ta chết đi, nàng sẽ không cảm thấy đau đớn. Mẹ nàng đã được ta đưa tới Mộng Liễu Uyển, tin chắc với y thuật của Tây Môn Tam thiếu gia, nhất định có thể khôi phục dung mạo của bà.”

“Ngài sắp chết sao? Tại sao chứ?” Nam Cung Cửu chỉ cảm thấy trái tim trĩu nặng. Có lẽ bởi chàng là một người đàn ông tốt.

“Ta vốn nhiễm trọng bệnh nhiều năm nay, phải dùng độc dược để duy trì tính mạng, kéo dài được tới giờ này đã tốt lắm rồi.” Bát vương gia đưa đôi mắt sắc nhọn nhìn khắp xung quanh một lượt, sau cùng dừng lại trên người Nam Cung Cửu, rồi quay người bỏ đi.

Nam Cung Cửu tiến lên phía trước, dường như định nói gì đó, thế nhưng lại chẳng biết nên nói những gì. Tây Môn Phi Tuyết nhẹ nhàng bước đến, nắm lấy tay nàng, chỉ thấy nàng chưa định thần, cứ ngơ ngẩn nhìn mãi theo bóng hình áo bạc dần dần nhỏ lại.

Rất lâu, rất lâu sau, Nam Cung Cửu quay đầu, mơ màng lẩm bẩm “Thế này là sao? Ai thắng chứ?”

Mọi người liền nhất loạt hoan hô, nói “Đương nhiên là Tây Môn Tam thiếu gia thắng rồi! Bát vương gia chủ động nhận thua còn gì.”

Có người lại phản đối “Làm sao tính thế được? Còn chưa đánh nhau mà.”

“Người nào ôm được mỹ nhân thì coi như là người chiến thắng. Nhìn xem, Bát vương gia đã nhường lại mỹ nhân cho Tây Môn Tam thiếu gia rồi còn gì.”

“Đúng đúng, Tây Môn Tam thiếu gia thắng rồi.”

Tiếp theo đó là tiếng hoan hô nhiệt liệt xen lẫn tiếng mắng chửi thậm tệ. Nam Cung Cửu ngã phệt xuống đất, nức nở lên tiếng “Hu hu hu, ngân lượng của ta thua sạch rồi!”

Tây Môn Phi Tuyết kinh ngạc, quay sang Bắc Đường Kính hỏi “Ngân lượng gì thế?”

Bắc Đường Kính có sao nói vậy “Muội ấy lấy một vạn lượng của Thiên Long giáo ra đặt cược, cược hai người lưỡng bại câu thương. Bây giờ đệ thắng, tỷ lệ là một đền năm, tính ra thì, muội ấy còn phải mất thêm vài vạn lượng nữa.” Chưa hết, nàng còn bổ sung thêm một câu “Sư huynh, ta và Đông Phương Huyền Dạ trang chủ đều đặt cược đệ thắng.”

Lưỡng bại câu thương... Tây Môn Phi Tuyết đột nhiên sầm mặt, kéo Nam Cung Cửu lên nói “Phu nhân, đừng lo lắng, tiền tài chỉ là vật ngoài thân.” Nam Cung Cửu cúi đầu ngán ngẩm “Tại sao hai người không đánh chứ? Cho dù chảy một ít máu, bị trẹo chân hay gãy một hai cái xương sườn cũng có thể coi là lưỡng bại câu thương rồi mà! Ta thua thê thảm, thua đến độ mất cả yếm rồi.”

Mọi người xung quanh nhìn Nam Cung Cửu đầy khinh khi, rồi dần dần tản ra hết.

Tây Môn Phi Tuyết kéo theo Nam Cung Cửu đang bị thương quay về, vừa đi vừa nói “Nam Cung Yến, chúng ta quay về tính toán thủ coi rồi cuộc nàng đã bị thua bao nhiêu.”

Trong cảnh tượng ngày thu tươi đẹp, một mỹ nam tử áo đỏ ngọc thụ lâm phong kéo theo một người phụ nữ áo tím gào khóc thảm thiết, đi về phía trước.

Trong căn phòng ấm áp có mấy chiếc lư hương lớn, Nam Cung Cửu cầm trong chiếc chăn lông cáo trắng, há miệng, một miếng nho đã bóc sẵn được bỏ vào khuôn miệng xinh xắn của nàng.

“Phu nhân, đừng tức giận nữa, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đấy. Còn muốn ăn gì nữa, ta sẽ bóc cho nàng.”

Nam Cung Cửu vẫn chưa nguôi giận, trợn mắt lườm chàng “Trước đây huynh ấy đối xử với tỷ tỷ Kính Tử tồi tệ như vậy, ta đương nhiên phải trị huynh ấy một trận. Bảo huynh ấy treo biển bán thân cũng đâu phải là thật, nếu thực sự có người để mắt đến huynh ấy, tỷ tỷ Kính Tử làm sao nở lòng? Ta là muốn cố tình tạo cơ hội để tác hợp cho hai người bọn họ. Chàng thì hay rồi, lại dám chen ngang, bao trợn Đông Phương đại ca, hừm, vậy tỷ tỷ Kính Tử cần gì phải lo lắng có người ăn hiếp huynh ấy nữa chứ?? Như vậy thì sao mà hòa hợp được?”

“Phu nhân nói phải, là ta đã lỗ mãng.”

“Là đầu óc ngốc nghếch.”

“Đúng đúng, ta ngốc, nếu ta không nhúng tay vào, hiện đại ca và chị dâu đã làm lành rồi.

“Chàng biết vậy là tốt. Đã hai tháng rồi, bọn họ cứ tiếp tục thế này thì phải làm sao chứ? Sắp đến tết rồi, khiến cho mọi người chẳng thể vui lên nổi.”

Tây Môn Phi Tuyết đột nhiên hạ thân người, kéo Nam Cung Cửu vào lòng, vuốt ve khuôn mặt nàng nói “Phu nhân lúc nào nàng mới cùng ta về nhà?”

“Về nhà gì chứ?” Nam Cung Cửu trợn mắt “Chàng đã thôi ta rồi còn gì. Đây mới là nhà của ta?”

“Chuyện này...” Tây Môn Phi Tuyết đành nói “Ta lại cưới nàng về.”

“Đừng có mơ, bát nước hắt đi khó lòng thu lại.” Nam Cung Cửu giơ vuốt, tức khí đùng đùng “Đồ công tử bột mặt trắng, đừng tưởng rằng ta dễ bắt nạt.”

“Phu nhân...” Tây Môn Phi Tuyết đưa một tay đỡ lấy lưng nàng, sau đó hạ thấp cằm lên trán nàng nói “Đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, trước giờ ta chưa từng có suy nghĩ thô bỉ, thật đấy...”

Nam Cung Cửu ngửi thấy mùi hương hoa cỏ đầy gợi cảm trên người Tây Môn Phi Tuyết, mím chặt môi, chàng định dùng sắc đẹp mê hoặc, đừng mơ. Nàng là người có nguyên tắc!

Nam Cung Cửu đột nhiên cảm thấy dạ dày quặn thắt, nhảy bật khỏi giường, khom người nôn khan.

Tây Môn Phi Tuyết thấy vậy đưa tay bắt mạch cho nàng, hồi lâu sau liền lẩm bẩm “Nàng đã hai tháng rồi không có kinh nguyệt, vậy mà ta lại quên mất.”

Nam Cung Cửu vừa định lên tiếng hỏi, ngoài cửa bỗng truyền vào tiếng gõ dồn dập, là giọng của Đông Phương Mị Nhi “Tam thiếu gia! Mau đến xem chị dâu của ta, tỷ ấy vừa mới ngất đi.”

Tây Môn Phi Tuyết vội vã khoác áo chạy ra ngoài, Nam Cung Cửu cũng bám ngay theo. Chỉ thấy Bắc Đường Kính lúc này đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt không được tốt lắm. Tây Môn Phi Tuyết nhanh chóng tiến lại bắt mạch cho Bắc Đường Kính “Sao lại thế được?”

“Làm sao thế?” Tất cả mọi người đồng thanh cất lời hỏi.

Tây Môn Phi Tuyết quay đầu nhìn sang Nam Cung Cửu, ngô nghê nói “Tỷ ấy có mạch hỷ, giống hệt như nàng.”

“Hả?” Nam Cung Cửu sợ đến mất hồn, nàng vẫn còn chưa chơi đủ đã phải sinh con rồi sao? Đợi khi liếc sang sắc mặt đỏ hồng cả Bắc Đường Kính, nàng lại thét lên “Á! Tỷ tỷ Kính Tử?”

Đông Phương Huyền Dạ lập tức xông tới, kéo tấm rèm bên giường xuống, bình tĩnh như không nói “Mọi người ra ngoài đi, đừng làm phiền tới nàng. Tam đệ, phiền đệ hãy bồi bổ cơ thể cho nàng.”

“Ồ...” Nam Cung Cửu giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, chỉ tay về phía Đông Phương Huyền Dạ “Hai người âm thầm mưu tính! Nói đi, chuyện từ khi nào hả?”

Khụ khụ...” Đông Phương Huyền Dạ mặt mày không khỏi lúng túng.

Đông Phương Mị Nhi đứng một bên nhếch miệng nói “Đại ca, huynh xấu xa, lại còn giả vờ đáng thương bảo muội đi tiếp cận chị dâu.” Nói xong, nàng lại cười tít mắt đi đến bên cạnh Yến Phi Nam, nói “Đại ca ca vẫn là tốt nhất.”

Yến Phi Nam lạnh nhạt quay đầu, vút lại một câu, sau đó phi ra ngoài “Hãy chăm sóc muội ấy thật tốt, ta sẽ tới sơn trang Phù Vân uống rượu đầy tháng.”

“Đại ca ca!” Đông Phương Mị Nhi bê theo cây cổ cầm, ra sức đuổi theo. “Đại ca ca, huynh chạy không thoát đâu, muội nhất định sẽ đuổi kịp huynh.”

TOÀN VĂN HOÀN

26. Chương 26: Chương Cuối (tt)

Chẳng bao lâu sau, Trần Bảo Quán chật ních toàn người Thiên Long giáo, tất cả đều bận rộn sao chép lại những bức cung xuân đồ đáng thẹn thùng kia... Nam Cung Cửu ngồi vắt chân chữ ngũ, thư thái tự tại đưa lời dặn dò Thổ Tà “Tuy rằng huynh hàng ngày đều đeo mặt nạ, có điều ta thấy thân hình huynh khác được, cũng có thể coi là mỹ nam, ngày mai theo ta quay về, treo biển bán thân.”

“Hả?” Thổ Tà kinh hãi hỏi “Bán thân?”

“Ừm.” Nam Cung Cửu vô cùng vui vẻ chỉ về phía Hỏa Tà lại nói “Huynh cũng như vậy, mọi người đều như nhau, có phúc cùng hưởng, ha ha ha...” Trong Thiên Long giáo nhiều mỹ nam như vậy, đương nhiên nàng không thể bỏ phí.

Thổ Tà lặng nghĩ, lẽ nào tổ chức sát thủ thần bí có thể lực nhất giang hồ sẽ phải chuyển sang nghề bán xác thân? Long giáo chủ, ngài trên trời có linh, hãy quản lý con gái mình đi nhé!

Kim Tà bắt mẫn lên tiếng “Giáo chủ, một nơi tràn đầy ô uế như Mộng Liễu Uyển, tại sao còn tiếp tục kinh doanh?”

Nam Cung Cửu nghĩ một hồi đáp “Sát thủ không thể làm nữa rồi, ta phải giúp các người quay về con đường lương thiện, thế nhưng chúng ta cũng phải kiếm tiền nuôi bảy, tám trăm người trong giáo. Ngoại trừ mộng Liễu Uyển, đâu còn nơi nào có thể kiếm tiền dễ dàng hơn?”

Kim Tà lặng người, không làm sát thủ, đối với nàng và đối với tất cả mọi người mà nói đều là một cách giải thoát. Đây cũng coi như là một chuyện tốt!

Bên ngoài Trần Bảo Quán, Tây Môn Phi Tuyết đang tựa rào nói chuyện cùng Đông Phương Huyền Dạ. Ngửi mùi hương hoa quế thoang thoảng, họ dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng nhộn nhịp, náo nhiệt cả hành cung này trước đây. Tây Môn Phi Tuyết thu quạt, khẽ nheo đôi mắt, mỉm cười tươi tắn “Đại ca, chúng ta quay về giải thích như vậy với mọi người trong gia tộc e rằng sẽ trở thành trò cười dân gian.”

“Bí mật của Quế Cung từ đầu tới cuối chỉ là một trò đùa do người đời tạo ra. Uống công tổ tiên chúng ta đã hết lòng trung thành gìn giữ.”

“Nếu đó chỉ là một hành cung, tại sao phải làm ra vẻ thần bí tới vậy? Khiến cho người đời sau phải tốn biết bao công sức?”

“Có lẽ bởi vì muốn che giấu đi sự hoang dã vô đạo của bản thân.” Đông Phương Huyền Dạ lắc đầu, than dài một tiếng “Như vậy càng hay, coi như trút được gánh nặng.”

Tây Môn Phi Tuyết vỗ vai Đông Phương Huyền Dạ “Trời sắp tối rồi, chúng ta ngủ lại bên ngoài, ngày mai lên đường trở về.”

Đông Phương Huyền Dạ gật đầu, sắc mặt bỗng trở nên căng thẳng, chàng ý thức được nơi này thiếu đi một người, Yến Phi Nam đâu rồi? E rằng chàng đã xuất cốc quay về tìm nàng từ lâu. Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười tự giễu, từ đầu chí cuối chàng vẫn chẳng làm được tới mức bỏ qua tất cả, toàn tâm toàn ý chỉ bận tâm đến một người

Trong Trần Bảo Quán đèn đuốc sáng trưng, người của Thiên Long giáo vẫn còn bận rộn sao chép các bức họa trên tường. Bỗng một bóng áo đỏ hiện lên trước tầm mắt Nam Cung Cửu vui vẻ nhìn chàng nói “A Tam, chàng vẫn còn chưa nghỉ ngơi à?”

“Vẫn chưa.” Tây Môn Phi Tuyết nheo đôi mày liễu, trong tay cầm thứ gì đó đưa lên “Cái này tặng nàng.”

Nam Cung Cửu đưa tay nhận lấy, đó là một cây trâm cài tóc, là năm ngôi sao nhỏ ghép lại, bao bọc một ngôi sao ở giữa trông nhỉnh hơn đôi chút... Nam Cung Cửu cười gượng, nếu cài chiếc trâm này trên đầu, trong nàng có vẻ hơi... ngốc?

Tây Môn Phi Tuyết rút cây đuốc ra xa, xung quanh bỗng tối hẳn lại. Giây phút đó Nam Cung Cửu bất ngờ phát hiện chiếc trâm này phát ra ánh sáng màu xanh lục, màu vàng... thực chẳng khác nào ngôi sao trên trời.

“Oa, chàng mua thứ này ở đâu vậy?” Nam Cung Cửu hứng khởi hỏi.

“Ta tự tay làm đấy.” Tây Môn Phi Tuyết kiêu ngạo hất cằm, phê phẩy quạt đáp.

“Chàng làm như thế nào?”

“Dùng thứ bột phát quang mà nàng để lại trong phòng ta lần trước đó.” Thấy nàng thích như vậy, Tây Môn Phi Tuyết lại càng thêm hứng khởi, ngồi xuống ngắm Nam Cung Cửu đang cười tươi tựa hoa.

Nam Cung Cửu ngậy lạng si mê ngắm khuôn mặt tựa ngọc tạc của Tây Môn Phi Tuyết, đưa lời nũng nịu “Vây chàng cài sát vào đây.”

Nam Cung Cửu liền tựa sát vào chàng, hai tay vòng qua ôm chôn lấy thắt lưng chàng để Tây Môn Phi Tuyết cài trâm lên.

Nam Cung Cửu ngẩng đầu nhìn Tây Môn Phi Tuyết, mỉm cười ngô nghê “Trông ta có đẹp không?”

“À...” Tây Môn Phi Tuyết ngó nghiêng xung quanh, may mà mọi người còn đang bận rộn, chẳng ai chú ý phía này, liền nhanh chóng gật đầu đáp “Đẹp chứ.”

“Dù đẹp tới mấy cũng không phải của người.” Giọng nói trầm ồm đột nhiên vang lên khiến hai người đang tình cảm miên man giật nảy mình. Lúc quay đầu nhìn lại chỉ thấy Bằng Tà với khuôn mặt xăm đầy đồ đằng hoa sen đang tiến tới.

Tây Môn Phi Tuyết đứng bật dậy, tiện tay kéo theo Nam Cung Cửu, ôn hòa lên tiếng “Bát vương gia, chúng ta còn chưa tỷ thí, làm sao có thể khẳng định kết quả như vậy được?”

“Chúng ta còn chưa tỷ thí, hai người thâm mật như vậy hình như không hợp tình hợp lý chút nào.”

Tây Môn Phi Tuyết đưa tay khoác lên vai Nam Cung Cửu, bắt cần lên tiếng “Ngày quyết đấu, vương gia đã định, đến lúc phân rõ thắng thua, nếu vương gia thua cuộc, thì tuyệt đối không được tranh nằng nữa nhé.”

“Lẽ nào trong mắt Tây Môn Tam thiếu gia, bản vương lại là một người tệ hại vậy sao?”

“Vương gia tướng mạo phi phàm, đương nhiên nhân phẩm cũng cao. Có điều, bao nhiêu năm nay ngài khổ sở vất vả vì Quê Cung, lại còn tiếm phục trong Thiên Long giáo, cũng sử dụng rất nhiều thủ đoạn đáng sợ, thực có phần đánh mất thân phận, khiến người ta nghi ngờ không biết có phải ngài đã trúng bùa quá sâu?”

Bằng Tà mỉm cười lạnh lùng, ngẩng đầu, gỡ một lớp mặt nạ nữa ra, dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt anh tuấn hiện ra. Thì ra trước nay chàng chưa từng bị trúng bùa độc, tất cả đều là giả vờ mà thôi.

Nam Cung Cửu nhìn chăm chăm chú vào khuôn mặt chàng, lại chảy nước dãi.

Tây Môn Phi Tuyết giận tím mặt nhìn Nam Cung Cửu “Nàng rất đói sao?”

“Không đói...” Nam Cung Cửu định thần, nhìn Tây Môn Phi Tuyết bằng ánh mắt lấp lánh “Ta cảm thấy Bát vương gia có thể trở thành đầu bảng tại Mộng Liễu Uyển.”

Nghe câu trả lời của nàng, hai người đàn ông cùng lúc muốn ngắt lịm tại chỗ.

Cả đoàn người nhanh chóng rời khỏi Li Sơn, bình phân ba đường, tản theo các hướng. Lúc từ biệt, Tây Môn Phi Tuyết và Bát vương gia định ngày quyết đấu, địa điểm chính là vùng hoang sơn bên ngoài Mộng Liễu Uyển.

Trong xe ngựa gập ghềnh đường núi, Nam Cung Cửu và Tây Môn Phi Tuyết lưu luyến tiễn biệt, tuy rằng không bao lâu sau họ sẽ gặp lại nhau tại Mộng Liễu Uyển, có điều trận quyết đấu này cực kỳ nguy hiểm, Nam Cung Cửu cảm thấy có phần hối hận. Nếu Tây Môn Phun Huyết đánh không lại Bát vương gia, lại còn bị thương thì phải làm thế nào? Tuy rằng việc kiếm tiền quan trọng, có điều Tây Môn Phi Tuyết càng quan trọng hơn.

Tiết thu trong trẻo chính là thời tiết tươi đẹp nhất. Lá phong ở trong Mộng Liễu Uyển đã đỏ cả, giăng lên một màu hoan hỷ khắp chốn.

Phù Phong Đài ở Mộng Liễu Uyển rất náo nhiệt anh hùng hào kiệt trong mười dặm quanh đây đều đã tề tựu góp vui.

Bởi vì hôm nay là ngày Bát vương gia quyết đấu cùng Tây Môn Tam thiếu gia. Trước khi tới xem trận quyết đấu, mọi người đều đã đặt cược, thử vận may của mình.

Trên lầu cao nhất, Nam Cung Cửu tựa lan can mỉm cười, hai mắt phát sáng, giống như thể đang nhìn thấy rất nhiều núi vàng. Bắc Đường Kính ngồi bên cạnh uống trà, thi thoảng lại liếc mắt nhìn cảnh tượng nhộn nhịp bên dưới, đưa lời than thở “Tất cả đều do muội gây loạn mà ra.” Kể từ sau khi quay về từ Li Sơn, bởi vì Bắc Đường Kính không có nơi nào để đi, Nam Cung Cửu liền đưa nàng về theo, coi như bảo vật trấn

uyển. Biết bao người tới Mộng Liễu Uyển này chỉ vì muốn ngắm Bắc Đường Kính một lần, thực đúng là tiền vào như nước. Lại cộng thêm ác danh của Nam Cung Yến nàng, Mộng Liễu Uyển thu hút không ít người lui tới. Đương nhiên, vẫn còn có thêm hiệu ứng của vị đại thần nào đó, Nam Cung Cửu nhìn theo hướng lan can, chỉ thấy Yến Phi Nam đang ôm đại đao đứng ở đầu cầu thang, uy dũng bất động, tóc trắng bay bay, bên cạnh còn thêm mấy vị mỹ nam tử dịu dàng khác nữa.

“Yến đại hiệp, ngài cũng đi đặt cược đi? Ta sẽ chi bạc, thua tính phần ta, thắng thì tính phần ngài.”

“Yến đại hiệp không phải là người thích bài bạc. Đa ca, chúng ta đi uống rượu nhé, ta có bình nữ nhi hồng cất giữ hai mươi năm.”

“Ây dô, nhìn các người xem, đừng xô đẩy Yến đại hiệp, tránh ra, tránh ra.”

Đám mỹ nam đang gây loạn bỗng nghe thấy trong không gian truyền đến tiếng đàn tràn đầy sát khí. Cùng lúc một thiếu nữ ôm cổ cầm từ trên cao bay xuống, liên tiếp đá bay mấy người, rồi đứng bên cạnh Yến Phi Nam, trừng mắt lên tiếng nói “Mấy tên bất nam bất nữ các người tránh xa đại ca của ta ra.”

Yến Phi Nam coi như không thấy gì, mặt không biểu cảm, cất bước xuống lầu. Đông Phương Mị Nhi theo sát phía sau, dùng ánh mắt đáng sợ cảnh cáo đám đàn ông xung quanh, khiến đám người bao vây quanh Yến Phi Nam giảm đi quá nửa.

Nam Cung Cửu che miệng khẽ cười, vị tiểu cô nương này thực đúng là oai phong quá đi mất.

Yến Phi Nam xuống phía dưới liền đi thẳng tới chỗ đánh cược. Tất cả mọi người đều lùi sau ba trượng, căng thẳng nhìn về phía chàng. Chỉ thấy bàn tay đang cầm đao móc từ trong túi ra một tờ ngân phiếu, khẽ khàng đặt xuống “Đặt Tây Môn Tam thiếu gia.”

Nam Cung Cửu tắc lưỡi, thật không nhìn ra, đại thần thích đặt cược. Bắc Đường Kính vừa uống trà vừa thần nhiên nói “Nhìn người ta đi, quen biết thôi mà cũng nghĩa khí như vậy. Còn muội thì sao? Thật đúng là phường vô tâm vô tính...”

Nam Cung Cửu chống cằm, lẩm bẩm “Chuyện này thì có liên quan gì tới nghĩa khí và lương tâm? Chẳng qua chỉ là đánh cược thôi mà.”

Phù Phong Đài khi nãy còn ồn ào bỗng nhiên tĩnh lặng, Bắc Đường Kính và Nam Cung Cửu thôi không nói chuyện, cúi đầu xuống xem, chỉ thấy Đông Phương Huyền Dạ trong bộ y phục đen tuyền xách theo Lưu Vân kiếm đã xuất hiện “Ta đặt Tây Môn Phi Tuyết.”

Bắc Đường Kính khẽ cười, quay sang nhìn Nam Cung Cửu “Muội xem, đây chính là nghĩa khí đấy!”

Nam Cung Cửu hai tay chống cằm, nghiêm túc nói “Muội ủng hộ chàng về mặt tinh thần, còn về mặt vật chất thì... tỷ biết đấy, muội còn phải nuôi sống mấy trăm miệng ăn, cho nên rất cần tiền, đánh cược lưỡng bại câu thương, khả năng chiến thắng sẽ cao hơn.”

Bắc Đường Kính lắc đầu, mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa, nhìn bóng dáng quen thuộc phía dưới kia, trong lòng có phần phức tạp.

May mà nơi này vốn là vùng núi, có khá nhiều nơi ẩn nấp. Các quân chúng theo dõi trận chiến từ lâu đã tìm cho mình những vị trí tốt, không dễ bị đánh nhầm lại có thể nhìn rõ ràng mọi chuyện.

Tây Môn Phi Tuyết mặc y phục đỏ rực, đứng dưới bóng cây phong nhẹ phẩy chiếc quạt. Lá phong trải đầy đất thi thoảng bay lên, lượn quanh người chàng, sau đó mới từ từ hạ xuống. Cảnh tượng vô cùng nổi bật.

Nam Cung Cửu thẳng thốt đưa lời khen ngợi “Một mỹ nam cực phẩm như vậy, nhân gian hiếm hoi người được.”

Bắc Đường Kính cau mày hỏi “Ngươi?”

“Ừm ừm, sức hút kinh người.”

Bắc Đường Kính chẳng bận tâm những lời hàm hồ của Nam Cung Cửu, chỉ về phía đối diện nói “Bát vương gia cũng tới rồi.”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn sang bên đó, Bát vương gia mặc trường bào màu bạc, hai tay chấp sau lưng đang nhẹ nhàng bước tới. Trong tay chàng không cầm theo bất cứ vũ khí nào, bởi chàng quen dùng ám khí.

Nam Cung Cửu bấm ngón tay thăm tính, một chiếc quạt phong độ ngời ngời đối với một cây phi tiêu hoa sen màu đen. Về diện tích, chiếc quạt thắng một điểm, về chiều thức, chiếc quạt thắng một điểm, về lực sát thương, phi tiêu... được năm điểm. Bởi vì quạt là vũ khí đánh gần còn phi tiêu lại công kích từ xa.

Tính đi tính lại, Tây Môn Phun Huyết vẫn còn thua hai điểm, Nam Cung Cửu bắt đầu hoang mang lo lắng.

Đông Phương Huyền Dạ đi tới, thấy sắc mặt Nam Cung Cửu không tốt, đưa lời an ủi “Yên tâm đi, với khinh công của đệ ấy, hoàn toàn có thể tránh được tất cả mọi phi tiêu.”

“Thế nhưng chàng cũng chẳng thể tiến lại gần Bát vương gia, làm sao tấn công được ngài ấy?” Nam Cung Cửu nắm chặt hai tay đang căng thẳng. Nếu Tây Môn Phun Huyết không thể tấn công được Bát vương gia, vậy thì không thể lưỡng bại câu thương được rồi! A a a, tại sao trước đó nàng không nghĩ tới việc này, lần này thì lỗ to rồi!

Đông Phương Huyền Dạ mỉm cười nói “Em dâu, hãy tin tưởng phu quân của mình.” Nói xong chàng nhìn về phía Bắc Đường Kính, lại đưa mắt nhìn Yến Phi Nam lúc này chẳng khác nào hộ vệ thiết thân của nàng.

Dưới sự mong ngóng của tất cả mọi người, hai nhân vật chính bắt đầu trận chiến. Tây Môn Phi Tuyết nhắc tà áo lên, Bát vương gia bỗng độ ngọt giọng, hai đội cung tiễn lập tức từ trong rừng sâu chạy tới, bảo vệ ngay trước mặt Bát vương gia.

Tây Môn Phi Tuyết lặng người, mọi người cũng ngây đờ, chuyện này là sao chứ?

Đông Phương Huyền Dạ tức giận lên tiếng “Vương gia sao có thể không tuân theo đạo nghĩa giang hồ, nói mà không giữ lời?”

Bát vương gia giữa mặt cười lớn “Bản vương không phải là người trong giang hồ, cũng chưa từng hành sự theo quy tắc. Ta đã nói rồi, đối nghịch với triều đình, chắc chắn không có kết quả tốt lành. Bản vương đã bao vây cả thôn này, người đừng hòng trốn thoát, trừ phi biến thành tử thi.”

Cung tiễn căng lên, tất cả nhắm về phía Tây Môn Phi Tuyết, chỉ cần hạ lệnh, tiễn sẽ rời cung.

Nam Cung Cửu ngây thần vài giây, đột nhiên xông lại, ôm chặt lấy Tây Môn Phi Tuyết “Ngài đừng giết huynh ấy, ta sẽ đi theo ngài.”

Tây Môn Phi Tuyết vuốt mái tóc Nam Cung Cửu, đưa lời an ủi “Nàng đối với ta tốt như vậy, ta chết cũng không hối hận.”

“Không, ta không muốn chàng chết.” Nam Cung Cửu hoang mang cực độ, ôm chặt lấy chàng, chỉ sợ để xảy ra điều gì bất trắc, lại lẩm bẩm nói “Ta chỉ đặt cược lưỡng bại câu thương, bị thương mà thôi, ta không muốn chàng chết.”

“A Cửu, nàng đã nghĩ kĩ chưa?” Bát vương gia sầm giọng hỏi.

Nam Cung Cửu nhìn hai hàng cung tiễn trước mặt, sợ đến run người, lấy hết dũng khí đáp “Ta không cần nghĩ, vốn dĩ chẳng có gì phải nghĩ hết. Nếu ngài nhất định phải giết chết chàng, vậy thì hãy giết luôn cả ta.” Dứt lời, Nam Cung Cửu nhắm nghiền đôi mắt, thu gọn người trong vòng tay của Tây Môn Phi Tuyết.

“Được thì tử này, còn gì tiếc nuối?” Tây Môn Phi Tuyết thu quạt, dùng cán quạt nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, trao cho Nam Cung Cửu một nụ hôn nồng ấm.

Lá phong tựa hoa, cảnh vật như họa, hoa rơi ngợp trời, tình ý trào dâng.

Màu tím quyến rũ bên mảng đỏ rực, thu hút ánh mắt của tất cả những người có mặt.

Bát vương gia hạ bàn tay xuống, sầm giọng thét “Phóng tiễn”

Đông Phương Huyền Dạ và Yến Phi Nam cùng lúc rút đao, kiếm xông vào chống trả giữa làm mưa tiễn. Bắc Đường Kính cũng rút roi ra, cùng Đông Phương Mị Nhi bay về phía trước, tấn công thẳng vào mây tên tiễn thủ.

Khi đột tiến đầu tiên kết thúc, Nam Cung Cửu và Tây Môn Phi Tuyết hoàn toàn vô sự, mọi người đều không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nhìn đầu mũi tên la liệt trên mặt đất, thì ra chính không hướng về phía bọn họ mà tản cả về hai bên.

Tất cả mọi người đều ngậy người nghi ngờ nhìn về phía Bát vương gia.

“Người hãy đối xử thật tốt với nàng ấy, nếu không ta sẽ dùng máu nhuộm đỏ Vạn Hoa Cốc.”

Nam Cung Cửu ngạc nhiên “Vương gia? Ngài...”

Bát vương gia bình thản đáp “Đại hạn của ta sắp tới, chẳng có phúc phận chăm sóc cho nàng. A Cửu, nàng quên ta cũng tốt, ít nhất lúc ta chết đi, nàng sẽ không cảm thấy đau đớn. Mẹ nàng đã được ta đưa tới Mộng Liễu Uyển, tin chắc với y thuật của Tây Môn Tam thiếu gia, nhất định có thể khôi phục dung mạo của bà.”

“Ngài sắp chết sao? Tại sao chứ?” Nam Cung Cửu chỉ cảm thấy trái tim trĩu nặng. Có lẽ bởi chàng là một người đàn ông tốt.

“Ta vốn nhiễm trọng bệnh nhiều năm nay, phải dùng độc dược để duy trì tính mạng, kéo dài được tới giờ này đã tốt lắm rồi.” Bát vương gia đưa đôi mắt sắc nhọn nhìn khắp xung quanh một lượt, sau cùng dừng lại trên người Nam Cung Cửu, rồi quay người bỏ đi.

Nam Cung Cửu tiến lên phía trước, dường như định nói gì đó, thế nhưng lại chẳng biết nên nói những gì. Tây Môn Phi Tuyết nhẹ nhàng bước đến, nắm lấy tay nàng, chỉ thấy nàng chưa định thần, cứ ngơ ngẩn nhìn mãi theo bóng hình áo bạc dần dần nhỏ lại.

Rất lâu, rất lâu sau, Nam Cung Cửu quay đầu, mơ màng lẩm bẩm “Thế này là sao? Ai thắng chứ?”

Mọi người liền nhất loạt hoan hô, nói “Đương nhiên là Tây Môn Tam thiếu gia thắng rồi! Bát vương gia chủ động nhận thua còn gì.”

Có người lại phản đối “Làm sao tính thế được? Còn chưa đánh nhau mà.”

“Người nào ôm được mỹ nhân thì coi như là người chiến thắng. Nhìn xem, Bát vương gia đã nhường lại mỹ nhân cho Tây Môn Tam thiếu gia rồi còn gì.”

“Đúng đúng, Tây Môn Tam thiếu gia thắng rồi.”

Tiếp theo đó là tiếng hoan hô nhiệt liệt xen lẫn tiếng mắng chửi thậm tệ. Nam Cung Cửu ngã phệt xuống đất, nức nở lên tiếng “Hu hu hu, ngân lượng của ta thua sạch rồi!”

Tây Môn Phi Tuyết kinh ngạc, quay sang Bắc Đường Kính hỏi “Ngân lượng gì thế?”

Bắc Đường Kính có sao nói vậy “Muội ấy lấy một vạn lượng của Thiên Long giáo ra đặt cược, cược hai người lưỡng bại câu thương. Bây giờ đệ thắng, tỷ lệ là một đền năm, tính ra thì, muội ấy còn phải mất thêm vài vạn lượng nữa.” Chưa hết, nàng còn bổ sung thêm một câu “Sư huynh, ta và Đông Phương Huyền Dạ trang chủ đều đặt cược đệ thắng.”

Lưỡng bại câu thương... Tây Môn Phi Tuyết đột nhiên sầm mặt, kéo Nam Cung Cửu lên nói “Phu nhân, đừng lo lắng, tiền tài chỉ là vật ngoài thân.” Nam Cung Cửu cúi đầu ngán ngẩm “Tại sao hai người không đánh chứ? Cho dù chảy một ít máu, bị trẹo chân hay gãy một hai cái xương sườn cũng có thể coi là lưỡng bại câu thương rồi mà! Ta thua thê thảm, thua đến độ mất cả yếm rồi.”

Mọi người xung quanh nhìn Nam Cung Cửu đầy khinh khi, rồi dần dần tản ra hết.

Tây Môn Phi Tuyết kéo theo Nam Cung Cửu đang bị thương quay về, vừa đi vừa nói “Nam Cung Yến, chúng ta quay về tính toán thủ coi rốt cuộc nàng đã bị thua bao nhiêu.”

Trong cảnh tượng ngày thu tươi đẹp, một mỹ nam tử áo đỏ ngọc thụ lâm phong kéo theo một người phụ nữ áo tím gào khóc thảm thiết, đi về phía trước.

Trong căn phòng ấm áp có mấy chiếc lư hương lớn, Nam Cung Cửu cầm trong chiếc khăn lông cáo trắng, há miệng, một miếng nho đã bóc sẵn được bỏ vào khuôn miệng xinh xắn của nàng.

“Phu nhân, đừng tức giận nữa, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đấy. Còn muốn ăn gì nữa, ta sẽ bóc cho nàng.”

Nam Cung Cửu vẫn chưa nguôi giận, trợn mắt lườm chàng “Trước đây huynh ấy đối xử với tỷ tỷ Kính Tử tồi tệ như vậy, ta đương nhiên phải trị huynh ấy một trận. Bảo huynh ấy treo biển bán thân cũng đâu phải là thật, nếu thực sự có người để mắt đến huynh ấy, tỷ tỷ Kính Tử làm sao nở lòng? Ta là muốn cố tình tạo cơ hội để tác hợp cho hai người bọn họ. Chàng thì hay rồi, lại dám chen ngang, bao trọn Đông Phương đại ca, hừm, vậy tỷ tỷ Kính Tử cần gì phải lo lắng có người ăn hiếp huynh ấy nữa chứ?? Như vậy thì sao mà hòa hợp được?”

“Phu nhân nói phải, là ta đã lỗ mãng.”

“Là đầu óc ngốc nghếch.”

“Đúng đúng, ta ngốc, nếu ta không nhúng tay vào, hiện đại ca và chị dâu đã làm lành rồi.

“Chàng biết vậy là tốt. Đã hai tháng rồi, bọn họ cứ tiếp tục thế này thì phải làm sao chứ? Sắp đến tết rồi, khiến cho mọi người chẳng thể vui lên nổi.”

Tây Môn Phi Tuyết đột nhiên hạ thân người, kéo Nam Cung Cửu vào lòng, vuốt ve khuôn mặt nàng nói “Phu nhân lúc nào nàng mới cùng ta về nhà?”

“Về nhà gì chứ?” Nam Cung Cửu trợn mắt “Chàng đã thôi ta rồi còn gì. Đây mới là nhà của ta?”

“Chuyện này...” Tây Môn Phi Tuyết đành nói “Ta lại cưới nàng về.”

“Đừng có mơ, bát nước hắt đi khó lòng thu lại.” Nam Cung Cửu giơ vuốt, tức khí đùng đùng “Đồ công tử bột mặt trắng, đừng tưởng rằng ta dễ bắt nạt.”

“Phu nhân...” Tây Môn Phi Tuyết đưa một tay đỡ lấy lưng nàng, sau đó hạ thấp cằm lên trán nàng nói “Đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, trước giờ ta chưa từng có suy nghĩ thôi nàng, thật đấy...”

Nam Cung Cửu ngửi thấy mùi hương hoa cỏ đầy gợi cảm trên người Tây Môn Phi Tuyết, mím chặt môi, chàng định dùng sắc đẹp mê hoặc, đừng mơ. Nàng là người có nguyên tắc!

Nam Cung Cửu đột nhiên cảm thấy dạ dày quặn thắt, nhảy bật khỏi giường, khom người nôn khan.

Tây Môn Phi Tuyết thấy vậy đưa tay bắt mạch cho nàng, hồi lâu sau liền lẩm bẩm “Nàng đã hai tháng rồi không có kinh nguyệt, vậy mà ta lại quên mất.”

Nam Cung Cửu vừa định lên tiếng hỏi, ngoài cửa bỗng truyền vào tiếng gõ dồn dập, là giọng của Đông Phương Mị Nhi “Tam thiếu gia! Mau đến xem chị dâu của ta, tỷ ấy vừa mới ngất đi.”

Tây Môn Phi Tuyết vội vã khoác áo chạy ra ngoài, Nam Cung Cửu cũng bám ngay theo. Chỉ thấy Bắc Đường Kính lúc này đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt không được tốt lắm. Tây Môn Phi Tuyết nhanh chóng tiến lại bắt mạch cho Bắc Đường Kính “Sao lại thế được?”

“Làm sao thế?” Tất cả mọi người đồng thanh cất lời hỏi.

Tây Môn Phi Tuyết quay đầu nhìn sang Nam Cung Cửu, ngô nghê nói “Tỷ ấy có mạch hỷ, giống hệt như nàng.”

“Hả?” Nam Cung Cửu sợ đến mất hồn, nàng vẫn còn chưa chơi đủ đã phải sinh con rồi sao? Đợi khi liếc sang sắc mặt đỏ hồng cả Bắc Đường Kính, nàng lại thét lên “Á! Tỷ tỷ Kính Tử?”

Đông Phương Huyền Dạ lập tức xông tới, kéo tấm rèm bên giường xuống, bình tĩnh như không nói “Mọi người ra ngoài đi, đừng làm phiền tới nàng. Tam đệ, phiền đệ hãy bồi bổ cơ thể cho nàng.”

“Ồ...” Nam Cung Cửu giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, chỉ tay về phía Đông Phương Huyền Dạ “Hai người âm thầm mưu tính! Nói đi, chuyện từ khi nào hả?”

Khụ khụ...” Đông Phương Huyền Dạ mặt mày không khỏi lúng túng.

Đông Phương Mị Nhi đứng một bên nhếch miệng nói “Đại ca, huynh xấu xa, lại còn giả vờ đáng thương bảo muội đi tiếp cận chị dâu.” Nói xong, nàng lại cười tít mắt đi đến bên cạnh Yến Phi Nam, nói “Đại ca ca vẫn là tốt nhất.”

Yến Phi Nam lạnh nhạt quay đầu, vút lại một câu, sau đó phi ra ngoài “Hãy chăm sóc muội ấy thật tốt, ta sẽ tới sơn trang Phù Vân uống rượu đầy tháng.”

“Đại ca ca!” Đông Phương Mị Nhi bê theo cây cổ cầm, ra sức đuổi theo. “Đại ca ca, huynh chạy không thoát đâu, muội nhất định sẽ đuổi kịp huynh.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/que-cung>